SUİKASTÇININ İNANCI

ASSASSIN'S CREED

GİZLİ SEFER

OLIVER BOWDEN

epsilon

SUİKASTÇININ İNANCI

ASSASSIN'S CREED
GİZLİ SEFER

SUİKASTÇININ İNANCI /
ASSASSIN'S CREED GİZLİ SEFER

Orijinal Adı: Assassin's Creed – The Secret Crusade
Yazarı: Oliver Bowden
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Erhan Gülşen – Ufuk Yılmaz
Editör: Enis Köksaldı
Düzenleme: Gülen Işık
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

3. Baskı: Kasım 2016

ISBN: 978-9944-82-995-3

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 34590

© 2015 Ubisoft Entertainment. Tüm hakları saklıdır. Assassin's Creed, Ubisoft ve Ubisoft logosu, ABD ve/veya diğer ülkelerde Ubisoft Entertainment'ın ticari markalarıdır.

© Türkçe Yayım Hakkı: Onk Ajans aracılığı ile
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Mimoza Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1-3 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax: (0212) 482 99 78
Sertifika No: 33198

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/4-5 Taksim İstanbul
Tel: 0212 252 38 21 Faks: 0212 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

SUİKASTÇININ İNANCI

ASSASSIN'S CREED GİZLİ SEFER

Oliver Bowden

Çeviri
Erhan Gülşen
Ufuk Yılmaz

epsilon®

GİRİŞ

Heybetli gemi gacırdayıp inledi. Rüzgârla şişen yelkenleri hafifçe dalgalandı. Karadan günler önce ayrılmış, batıdaki azametli şehre doğru okyanusu yararak ilerleyen bu gemi nadide bir yük taşıyordu: Bir adam; tayfaların yalnızca Üstat diye bildiği biri...

Şu an onların arasındaydı. Tek başına durduğu baş güvertede cüppesinin başlığını indirmiş, yüzünü rüzgâra dönmüş, kendini deniz serpintisinin sert darbelerine teslim etmişti. Bunu günde bir kez yapardı. Kamarasından çıkıp güvertede gezinir, bir yer seçip denizi seyrederken dalıp gider ve ardından tekrar aşağıya inerdi. Bazen baş güvertede, bazen de arka güvertede dururdu. Her seferinde beyaz tepeli denizi seyrederdi.

Tayfalar her gün onu izlerdi. Her biri bir işle meşgul halde, bir yandan güvertede ve halat mahallinde birbirlerine seslenerek çalışırlarken, diğer yandan da göz ucuyla sürekli o yalnız ve dalgın kişiye bakarlardı. *Bu nasıl bir adam? Aramıza karışmış bu adam kim acaba?* diye merak ederlerdi.

Şu anda da onu gizliden gizliye süzüyorlardı. Adam güvertenin küpeştesinden uzaklaşıp kapüşonunu başına ge-

çirdi. Orada kafası eğik halde ve kolları iki yanında gevşekçe sallanır vaziyette bir müddet durdu. Tayfalar onu seyretmekteydi. Kamarasına geri dönmek üzere yanlarından geçip güvertenin karşı tarafına uzun adımlarla ilerlerken, belki birkaçının benzi dahi attı. Kapı adamın arkasından kapandığında her biri nefesini tuttuğunu fark etti.

İçeriye giren Assasin, masasına geri dönüp sandalyesine oturdu. Geniş ağızlı bardağına şarap koyduktan sonra bir kitaba uzandı ve onu kendine doğru çekti. Sonra da kitabı açıp okumaya başladı.

BİRİNCİ KISIM

BİR

19 Haziran 1257

Maffeo ve ben Masyaf'tan ayrılmadık. Şimdilik burada kalacağız. En azından bir-iki –nasıl desem?– *belirsizlik* çözülene kadar. Bu arada, hâlâ Üstat Altaïr İbn-La'Ahad'ın emri altındayız. Kendi geleceğimizin hâkimiyetini bu şekilde bir başkasına –özellikle de bir zamanlar kılıç ve hançeri nasıl acımasız bir ustalıkla kullanıyorsa bu ileri yaşında da mevcut belirsizlikleri yine aynı acımasız ustalıkla kullanan Tarikat liderine– teslim etmek her ne kadar moral bozucu olsa da, anlattığı hikâyelere sırdaş olmak işime yarıyor en azından. Ancak Maffeo böyle bir şansa sahip değil ve artık usanmış halde. Onu anlamamak elde değil. Masyaf'tan bıktı. Assasin kalesiyle aşağıdaki köy arasında kalan dik yokuşları inip çıkmaktan nefret ediyor ve dağlık arazinin onu cezbeden yanı neredeyse hiç yok. Polo soyundan geldiğini söylüyor. Burada altı ay geçirdikten sonra, araştırma ve gezme arzusu ona şehvetli bir kadının seslenişi gibi geliyormuş artık; karşı konulmaz, baştan çıkarıcı ve göz ardı edilemeyecek bir sesleniş... Yelkenleri şişirip

yeni kara parçaları görmek üzere yola çıkmak ve Masyaf'a sırtını dönmek için can atıyor.

Açık konuşmak gerekirse sabırsızlığı can sıkıyor; tak etti artık. Altaïr de çok geçmez sesini yükseltir; bunu hissedebiliyorum.

Bu sebeple, bugün dedim ki: "Maffeo, sana bir hikâye anlatacağım."

Şu adamın tavırları... Biz gerçekten akraba mıyız? Bundan şüphe etmeye başladım. Çünkü bu teklifi hevesle karşılamak yerine –ki böyle bir teklifin muhakkak heves uyandırması gerekir insanda– iç geçirdiğini duyduğuma yemin edebilirim (gerçi belki de hakkında kötü düşünmesem daha iyi: Belki de güneşin altında soluğu kesilmişti sadece). Sonra da epey bezgin bir ses tonuyla, "Başlamadan, Niccolò, bana bu hikâyenin ne üzerine olduğunu söyleyebilir misin acaba?" diye sordu. Artık kararı siz verin.

Yine de "Çok güzel bir soru, kardeşim," dedim ve o korkunç yokuştan yukarı birlikte çıkarken konu üzerinde biraz düşündüm. İç kale üzerimizde, dağlık burnun üstünde, bir karaltı gibi, kasvetle yükseliyordu. Sanki bizzat üstünde durduğu kireç taşından oyulup yapılmıştı. Karar vermiştim; hikâyemi o mükemmel ortamın anlatmasını istiyordum ve bunun için Masyaf kalesinden daha uygun bir yer yoktu. Pırıl pırıl akan ırmaklarla çevrili, birçok kulesi olan bu azametli kale; aşağıdaki hareketli kasabaya, Orontes Vadisi'nin yüksek bir noktasına kurulmuş yerleşim yerine hükmediyordu. Burası bir huzur vahasıydı. Bir cennetti.

"İlim üzerine, diyebilirim," diye karar verdim en sonunda. "Bildiğin gibi, *Assassen* kelimesi Arapçada 'bekçi'

anlamına gelir – Assasinler sırların bekçileridir ve koruduğu sırların içeriği ilimdir. Bu yüzden, evet..." Sesimden kendimle epey bir gurur duyduğumun anlaşıldığı kesindi. "... evet, ilim üzerine."

"O zaman, korkarım benim bir görüşmem var."

"Ya?"

"Beni çalışmalarımdan uzaklaştırıp kafamı dağıtacak bir şeyi kesinlikle hoş karşılarım, Niccolò. Yalnız, çalışmalarımı uzatacak bir şeyse istemem."

Güldüm. "Üstat'ın bana anlattığı hikâyeleri dinlemeyi elbette istersin."

"Belli olmaz. Ses tonuna bakacak olursak hiç de merak uyandırıcı gibi gelmiyor o öyküler. Hikâyelerin söz konusu olduğunda adeta gözlerimi kan bürüdüğünü söylersin, değil mi?"

"Evet."

Maffeo yarım ağızla gülümsedi. "Eh, haklısın, öyle oluyorum işte."

"O zaman beklediğini alacaksın da. Bunlar sonuçta yüce Altaïr İbn-La'Ahad'ın hikâyeleri. Bu onun *yaşam öyküsü*, kardeşim. İnan bana, yeterince macera dolu. Çoğu yerinde de kan gövdeyi götürüyor, hoşuna gideceğinden emin olabilirsin."

O ana kadar gözetleme kulesini tırmanıp kalenin dış kısmına çıkmıştık. Kemerin altından ilerleyip muhafız bölgesinin içinden geçtik. İç kaleye doğru ilerlerken tekrar tırmanışa geçtik. Önümüzde Altaïr'in karargâhının bulunduğu kule vardı. Haftalardır onu orada ziyaret etmiş, yanında epey vakit geçirmiştim. O, ellerini birbirine sıkıca kenetlemiş, dirseklerini uzun sandalyesinin kollarına da-

yamış vaziyette ve yaşlı gözleri başlığının altında zar zor seçilir halde hikâyelerini anlatırken kendimden geçerdim. Giderek anlamıştım ki bu hikâyeler bana belli bir sebepten ötürü anlatılıyordu. O sebebin ne olduğunu, her nedense, henüz bilmiyordum. O hikâyeleri dinlemek için *seçilmiştim.*

Hikâye anlatmadığı zamanlarda Altaïr kitaplarına ve anılarına dalıp giderdi. Bazen kulesinin penceresinden saatlerce dışarıyı seyrederdi. *Şimdi orada belirecek*, diye düşündüm ve başparmağımı kenarından sokup başlığımı geri kaydırdıktan sonra gözlerimi kısıp kuleye baktım. Ama gün ışığının ağarttığı taş yüzeyden başka bir şey göremedim.

"Onunla görüşecek miyiz?" diyerek düşüncelerimi böldü Maffeo.

"Hayır, bugün değil," diye cevap verdim. Sonra da sağımızda kalan bir kuleyi işaret ettim. "Oraya çıkacağız..."

Maffeo kaşlarını çattı. Savunma kulesi iç kaledeki en yüksek kulelerden biriydi ve oraya, çoğu bakıma muhtaç görünen bir dizi baş döndürücü merdivenle ulaşılıyordu. Ama kararlıydım. Tuniğimi kemerimin içine soktum ve sonra Maffeo'yu ilk kata, ardından bir sonrakine ve en sonunda da tepeye çıkardım. Oradan kırsal alana baktık. Kilometrelerce uzanan kayalık araziye... Damarları andıran ırmaklara... Küme küme yerleşim yerlerine... Kaleden başlayıp geniş bir alana yayılmış aşağıdaki köyün binalarını ve pazar yerlerini seyrettik; dış alanı ayıran tahta perdeye ve ahıra kadar Masyaf üzerinde göz gezdirdik.

"Ne kadar yüksekteyiz?" diye sordu Maffeo. Biraz kendinde değil gibiydi. Şüphesiz rüzgârın kendisini sersem-

lettiğinin ve zeminin çok, çok aşağıda kaldığının farkındaydı.

"Yetmiş beş metreden fazla," dedim ona. "Assasinleri düşman okçularının menzilinden uzak tutabilecek –fakat düşmanın üzerine ok ve daha fazlasını yağdırmalarına olanak sağlayacak– yükseklikte."

Ona dört bir yanımızı çevreleyen delikleri gösterdim. "Buradaki tepe mazgallarından düşmanlarının üzerine kaya fırlatıp yağ dökebiliyorlardı; bunları kullanarak..." Boşluğa doğru ahşap platformlar uzanıyordu. Her iki yandaki dik destek sütunlarına tutunarak bir tanesinin üzerine doğru ilerledik ve aşağıya bakmak için boşluğa sarktık. Kule tam aşağımızda, uçurumun kenarına kadar eğimli bir hat çizerek uzanıyordu. Uçurumun aşağısında da pırıl pırıl parlayan ırmak vardı.

Yüzünün kanı çekilen Maffeo kule zeminine doğru geri adım atıp kendini sağlama aldı. Kahkaha attım, ben de aynısını yaptım. (İçten içe sevindim bunu yaptığıma. Doğrusunu söylemek gerekirse benim de biraz başım dönmüştü, kendimi iyi hissetmiyordum.)

"Peki beni buraya neden getirdin?" diye sordu Maffeo.

"Burası öykümün başladığı yer," dedim. "Hangi açıdan bakarsan bak... Çünkü gözcü istilaya geçen kuvveti ilk buradan gördü."

"İstilaya geçen kuvveti mi?"

"Evet. Salah Al'din'in ordusunu. Masyaf'ı kuşatmaya, Assasinleri yenmeye gelmişti. Seksen yıl önceydi. Güneşli bir ağustos günüydü. Tıpkı bugün gibi..."

İKİ

Gözcü ilk önce kuşları gördü.

Harekete geçen bir ordu, leşçileri üzerine çeker; özellikle de yiyecekten, çöpten, at ve insan leşinden kalan artıkların üzerine çullanan kanatlı cinsleri... Gözcü daha sonra toz bulutunu gördü; ardından da ufukta beliren, böcek gibi ağır ağır ilerlemekte olan, karşısına çıkan ne varsa içine alan, devasa, kara lekeyi. Bir ordu, ilerlediği bölgenin doğal görüntüsüne yerleşir, onu bozar ve yıkar. Yoluna çıkan ne varsa yutan kocaman, aç bir canavardır. Çoğu kez –Salah Al'din'in de çok iyi bildiği gibi– görüntüsü bile düşmanın teslim olmasına yeter.

Fakat bu kez yetmemişti. Düşmanları Assasinler olunca yetmezdi.

Sarazen lideri bu çarpışma için piyadelerden, süvarilerden ve takipçilerden oluşan on bin kişilik mütevazı bir kuvvet toplamıştı. Bu savaşçılarla, iki kez canına kasteden ve üçüncüsünde başarısız olmaları pek mümkün gözükmeyen Assasinleri yerle bir etmeyi planlıyordu. Savaşı düşmanın kapılarına getirme niyetinde olan lider, ordusunu An-Nusayriyah Dağları'na ve orada bulunan, Assasinlere ait dokuz kaleye kadar yürütmüştü.

Salah Al'din'in adamlarının kırsal kesimi yağmaladığı ancak hisarların hiçbirinin yenik düşmediği ve Masyaf'ı kuşatıp Assasinlerin lideri Al Mualim'in kellesini almaya niyetlenen Salah Al'din'in yolda olduğu haberi Masyaf'a ulaşmıştı.

Salah Al'din ihtiyatlı ve açık fikirli biri olarak anılırdı. Fakat Assasinler karşısında cesaretini kaybettiği kadar sinirlerine de hâkim olamazdı. Rivayetlere göre amcası Shihab Al'din ona barış anlaşması teklif etmesi konusunda tavsiyelerde bulunuyordu. *Assasinleri yanına al, karşına değil*, diye fikrini söylemişti Shibab. Yine de kindar Sultan asla caymamıştı fikrinden. Böylece ordusu 1176 yılının güneşli bir ağustos günü Masyaf'a doğru ilerlemekteydi. İç kalenin savunma kulesindeki bir gözcü, kuş sürülerini, kocaman toz bulutlarını ve ufuktaki kara lekeyi gördükten sonra dudaklarına bir borazan götürerek dikkat çağrısı verdi.

Erzaklarını istifleyen kasaba insanları yüzlerine korku ifadesi kazınmış halde iç kaleye saklanıp avluları doldurdu. Ancak pek çoğu ticaretlerine kaldığı yerden devam etmek üzere tezgâhlarını kuruyordu. Bu arada Assasinler kaleyi tahkim etmeye başlamıştı. O kara lekenin güzelim yeşil arazi üzerine yayılışını seyrederek düşmanı karşılamaya hazırlanıyorlardı. Koca yaratık araziyi yutuyor, ufku ele geçiriyordu.

Borazan, davul ve zil sesleri duydular. Çok geçmeden sıcak pusun içinden çıkıp belirmeye başlayan insan figürleri gözlerine ilişti; binlercesini gördüler. Ermeni, Nübyeli ve Arap mızraklılardan, ciritçilerden ve okçulardan oluşan piyadeleri; bazıları zincirli zırh, bazılarıysa deri zırh giymiş, ince ağızlı kılıç, topuz, mızrak ve çift elli kılıç taşıyan

Arap, Türk ve Memluklu süvarileri... Arka tarafta ise soylu kadınlardan, din adamlarından ve düzensizce hareket eden takipçilerden oluşan gruplar belirdi. Aileler, çocuklar ve köleler vardı aralarında. İşgalci askerler dış cepheye ulaşıp orayı ahırla birlikte ateşe verirken Assasinler olan biteni seyrettiler. Borazanlar hâlâ bangır bangır çalıyor, ziller büyük bir gürültüyle birbirine çarpıyordu. İç kalede köyün kadınları ağlayıp feryat etmeye başlamıştı. Yanma sırasının evlerine geldiğini düşünüyorlardı. Fakat binalara dokunulmadı. Ordu köye gelince ilerlemeyi kesti. Kaleyi hemen hemen hiç dikkate almadılar – en azından öyle görünüyordu.

Ne elçi, ne haber yolladılar; sadece kamp kurdular. Çadırlarının çoğu siyahtı. Ancak kamp alanının ortasında daha büyük bir çadır grubu vardı. Yüce Sultan Salah Al'din'in ve onun en yakın komutanlarının çadırlarıydı bunlar. Bu alanda süslü, işlemeli bayraklar dalgalanıyordu. Çadır direklerinin uçlarında varaklı nar modelleri vardı. Büyük çadırların örtüleri renkli ipek malzemeden yapılmıştı.

İç kalede Assasinler uygulayacakları taktikler üzerinde kafa patlatıyordu. Salah Al'din hisara saldıracak mıydı, yoksa onları aç bırakıp teslim olmaya mı zorlayacaktı? Karanlık çökünce cevaplarını aldılar. Aşağıda ordu, kuşatma makinelerini kurarak işe başladı. Gece geç saatlere kadar ateşler yandı. Testere ve çekiç sesleri iç kalenin siperlerine yerleşenlerin kulaklarına ve Al Mualim'in Assasin Üstatlarını görüşmeye çağırdığı Üstat Kulesi'ne kadar ulaştı.

"Salah Al'din kapımıza teslim edildi," dedi bir Assasin Üstadı olan Faheem Al-sayf. "Bu kaçırılmayacak bir fırsat."

Al Mualim düşüncelere daldı. Salah Al'din'in şu an onun ve –Assasinlerin– çöküşünü planladığı renkli çadırı düşünerek kulenin penceresinden dışarı baktı. Yüce Sultan'ın ordusu ve bu ordunun kırsal kesimi nasıl yerle bir ettiği geldi aklına. Saldırısı başarısız olursa Sultan bundan çok daha büyük bir kuvvet oluşturacak kabiliyete de sahipti.

Salah Al'din eşsiz bir güce sahip, diye düşündü. Ancak Assasinlerin kıvrak zekâsı vardı.

"Salah Al'din'in ölmesiyle Sarazen ordularının gücü kırılır," dedi Faheem.

Fakat Al Mualim kafasını iki yana sallıyordu. "Ben öyle düşünmüyorum. Yerine Shibab geçer."

"O, Salah Al'din'in yaptığı liderliğin yarısını anca yapar."

"O zaman Hıristiyanlara karşı koymakta daha az etkili olur," diye sertçe atıldı Al Mualim. Faheem'in savaş yanlısı şahin tavırları bazen onu bezdiriyordu. "Onların insafına mı kalalım yani? Sultan'a karşı olacağız diye onlara gönülsüzce müttefiklik mi yapalım? Bizler Assasiniz, Faheem. Kendimiz için varız. Kimseye ait değiliz."

Tatlı bir kokunun duyulduğu odaya sessizlik çöktü.

"Biz ona karşı tedbiri nasıl elden bırakmıyorsak, o da bize karşı tedbiri elden bırakmıyor," dedi Al Mualim, düşünüp taşındıktan sonra. "Bize karşı daha da tedbirli olması için uğraşmalıyız."

Ertesi sabah Sarazenler bir koçbaşı ile kuşatma kulesini ite ite ana yokuştan yukarı çıkardı. Türk atlı okçuları iç kaleyi ok yağmuruna tutarken, Sarazenler Assasin okçularının devamlı saldırısı ve savunma kulelerinden boşaltılan

kaya ve kızgın yağların altında dış surlara kuşatma makineleriyle saldırdılar. Köylüler de savaşa katıldı. Siperlerin üzerinden düşmanı taş yağmuruna tuttular, çıkan yangınları söndürdüler. Bu esnada, ana kapılarda konuşlanmış cesur Assasinler de savunmayı bırakıp kuzu kapıları kullanarak saldırıya geçtiler ve onları yerle bir etmeye çalışan piyadeleri geri püskürttüler. Gün bittiğinde her iki taraf da çok adam kaybetmişti. Sarazenler tepeden aşağıya inip geri çekildiler, gece için ateşlerini yaktılar ve mevcut kuşatma makinelerini tamir edip daha fazlasını kurdular.

O gece kamp yerinde büyük bir kargaşa yaşandı. Sabahleyin yüce Salah Al'din'e ait parlak, renkli çadır indirildi ve Sultan yanına küçük bir muhafız grubu alarak uzaklaştı.

Bundan kısa bir süre sonra amcası Shibab Al'din, Assasinlerin Üstadı'yla konuşmak için yokuşu tırmandı.

ÜÇ

"Majesteleri Salah Al'din'e mesajınız ulaştı. Kendisi size en içten teşekkürlerini sunuyor," dedi elçi. "Başka bir yerde işi olduğundan ayrıldı, ancak Ekselansları Shihab Al'din'e müzakerelere başlamasını söyledi."

Elçi, Shibab'ın atının yanında ayakta duruyordu. Üstat'a ve savunma kulesinde toplanmış komutanlarına sesini duyurmak için bir elini ağzının kenarına götürmüştü.

Tepeye aşağı yukarı iki yüz adamdan oluşan küçük bir birlik tırmanmış ve Nübyeliler tarafından yere bir tahtırevan konmuştu. Atın üstünde kalan Shibab için bir koruma yeterliydi. Adamın yüzünde sakin bir ifade vardı. Müzakerenin varacağı netice hakkında çok fazla endişelenmiyordu sanki. Bol, beyaz bir pantolon ve bir yelek giymiş; beline burulmuş, kırmızı bir kuşak takmıştı. Göz alıcı beyazlıktaki büyük sarığına parlak bir değerli taş işlenmişti. *O değerli taşın meşhur bir adı vardır*, diye düşündü Al Mualim, kulenin tepesinden adamı süzerken. *Bir Şey Yıldızı ya da Bir Şey Gülü diye bir adı olmalı*. Sarazenler incik boncuklarına isim vermeyi çok severlerdi.

"Başlayın," diye bağırdı Al Mualim. *Başka bir yerde işi*

olduğundan, diye düşündü gülümseyerek. Aklı birkaç saat öncesine gitti. Bir Assasin odasına girip onu uykusundan uyandırmış ve taht odasına çağırmıştı.

"Hoş geldin, Umar," demişti Al Mualim, cüppesini bedenine sararken. Sabahın erken saatlerinin serinliğini kemiklerinde hissediyordu.

"Üstat'ım," diye karşılık vermişti Umar alçak bir sesle. Başını öne eğmişti.

"Bana görevin hakkında rapor vermeye mi geldin?" diye sormuştu Al Mualim. Zincirle asılı duran bir yağ lambasını yakmış ve sonra koltuğunu bulup oturmuştu. Döşemelerin üzerinde gölgeler hızlı hızlı hareket ediyordu.

Umar başını sallamıştı. Gömleğinin kolunda kan vardı. Al Mualim bunu hemen görmüştü.

"Muhbirimizin verdiği bilgi doğru mu?"

"Evet, Üstat'ım. Kamp alanlarına girdim. Tam da bize söylendiği gibi şu şatafatlı koca çadır sahteymiş. Salah Al'din'in çadırı hemen yan tarafta kalıyordu. Çok daha az göze çarpan bir konaklama yeriydi."

Al Mualim gülümsemişti. "Mükemmel, mükemmel. Peki sen o çadırı nasıl teşhis ettin?"

"Tam casusumuzun dediği gibi, çadır korumalıydı. Ayak sesleri duyulsun diye çevresine tebeşir ve cüruf serpiştirilmişti."

"Ama senin ayak seslerin duyulmadı, değil mi?"

"Evet, Üstat'ım. Sultan'ın çadırına girip tüyü emredildiği gibi bırakmayı başardım."

"Peki ya mektubu ne yaptın?"

"Hançerle yatağına sapladım."

"Ya sonra?"

"Çadırından gizlice dışarı çıktım...

"Eee?"

Bir sessizlik olmuştu.

"Sultan uyandı ve ortalığı ayağa kaldırdı. Canımı zor kurtardım."

Al Mualim, Umar'ın üzerinde kan lekesi olan koluna işaret etmişti. "Peki o ne?"

"Kaçabilmek için birinin boğazını kesmek zorunda kaldım."

"Bir muhafızın mı?" diye sormuştu Al Mualim ümitlenerek.

Umar başını hüzünle iki yana sallamıştı. "Soylu birine ait bir sarık ve yelek vardı üzerinde."

Bunu duyunca Al Mualim bitkin ve keder dolu gözlerini kapatmıştı. "Başka şansın yok muydu?"

"Düşünmeden hareket ettim, Üstat'ım."

"Ama bunun dışında görevini başarıyla tamamladın, öyle mi?"

"Evet, Üstat'ım."

"O zaman, görelim bakalım neler olacak...

Salah Al'din ayrılmış, Shibab ziyarete gelmişti; olan buydu. Kulesinde dimdik ayakta duran Al Mualim, Assasinlerin üstün geldiğine, planının işe yaradığına tüm kalbiyle inanıyordu artık. İlettikleri mesaj Sultan'ı Assasinlere karşı başlattığı mücadeleden vazgeçmesi gerektiği konusunda uyarmıştı. Zira bir sonraki hançer yatağına değil tenasül organlarına saplanacaktı. Sadece mektubu içeri bırakmayı başararak hükümdara aslında ne kadar zayıf olduğunu ve bir Assasin tek başına tüm tuzakları ve muhafızları atlatarak onun –uyku halinde olduğu– çadırına bu

kadar kolay girebildiğine göre devasa ordusunun nasıl da hiçbir anlam ifade etmediğini göstermişlerdi.

Üstelik belki de Salah Al'din tenasül organlarını sevdiği kadar çıkarları kendi çıkarlarıyla nadiren çatışan bir düşmana karşı uzun ve bedeli ağır bir zayiat savaşı sürdürmeye de hevesli değildi. Bu, meydanı terk edip gitmesinden belliydi.

"Majesteleri Salah Al'din barış teklifinizi kabul ediyor," dedi elçi.

Kulenin tepesinde Al Mualim ve yanında duran Umar duyduklarına sevinmiş halde bakıştılar. Biraz ileride de Faheem vardı. Adam ağzını sımsıkı kapatmış öylece duruyordu.

"Tarikatımızın daha fazla husumete maruz kalmadan faaliyet gösterebileceğini ve faaliyetlerimize artık müdahale edilmeyeceğini bize temin ediyor mu kendisi?" diye sordu Al Mualim.

"Karşılıklı çıkarlar izin verdiği sürece temin ediyor."

"O zaman, Majestelerinin teklifini kabul ediyorum," diye seslendi Al Mualim. Halinden memnundu. "Adamlarınızı Masyaf'tan çıkarabilirsiniz. Belki gitmeden önce de tahta perdemizi onaracak kadar nazik davranırsınız."

Bunun üzerine Shibab kafasını kaldırıp keskin bir ifadeyle kuleye baktı. Al Mualim o kadar yüksekten bile adamın gözlerindeki öfke parıltısını görebiliyordu. Shibab atından sarkıp elçiye bir şey söyledi. Onu dinleyen elçi söyleneni başıyla onayladı. Sonra avucunu ağzına götürerek kuledekilerle bir kez daha iletişim kurdu.

"Mesajın ulaştırılması esnasında Salah Al'din'in güvenilir komutanlarından biri öldürülmüş. Majestelerinin bunun karşılığını alması gerek. Katilin kellesini istiyor."

Al Mualim'in yüzündeki gülümseme kayboldu. Yanı başında duran Umar gerildi.

Bir sessizlik oldu. Sadece atların hırıltısı ve kuş cıvıltıları duyuluyordu. Herkes Al Mualim'in vereceği cevabı bekliyordu.

"Sultan'a bu talebini reddettiğimi söyleyebilirsiniz."

Shihab omuzlarını silkti. Atından sarkıp elçiye bir şey söyledi. Elçi de sonra tekrar Al Mualim'e seslendi.

"Ekselansları bu talebe uymadığınız takdirde Masyaf'ta bir birliğin kalacağı ve bizim sabrımız tükenmeden sizin erzakınızın tükeneceği konusunda şahsınızı bilgilendirmek isterler. Barış anlaşmasını hiçe mi sayacaksınız? Köylülerinizin ve adamlarınızın açlıktan ölmesine izin mi vereceksiniz? Hepsi bir Assasin'in kellesi için mi? Ekselansları içtenlikle öyle olmadığını umuyor."

"Giderim," diye fısıldadı Umar, Al Mualim'e. "Benim hatamdı. Bedelini ödemem en doğrusu."

Al Mualim onu duymazdan geldi. "Adamlarımdan birinin bile hayatını feda etmem," diye seslendi elçiye.

"O zaman Ekselansları verdiğiniz bu kararı esefle karşılıyor ve şimdi, çözülmesi gereken bir meseleye tanıklık etmenizi istiyor. Kampımızda bir casus yakaladık; onun idam edilmesi gerek."

Sarazenler, Assasin casusunu tahtırevandan çıkarıp sürüklerken Al Mualim heyecanla nefesini tuttu. Adamın arkasından bir idam taşı geldi. İki Nübyeli taşı yere, Shihab'ın atının önüne koydu.

Casusun adı Ahmet'ti. Hırpalanmıştı. Dizlerinin üzerinde sürüklenir halde, güç bela taşa götürülürken –yara almış, yer yer morarmış ve kana bulanmış– başı göğsüne

düşüyordu. Derken kafası arkadan aşağıya sarkacak, boğazı yukarı bakacak şekilde taşın üzerine serildi. Cellat bir adım öne çıktı: Parlak, eğri uçlu bir kılıç taşıyan adam, Türk'tü. Kılıcı değerli taşlarla süslü kabzasından iki eliyle tutup yere sapladı. İki Nübyeli Ahmet'in kollarını tutarken Assasin biraz inledi. Çıkan ses savunma kulesinin tepesinde duran, olan biteni şaşkın gözlerle izlemekte olan Assasinlere kadar ulaştı. "Adamınız gelip teslim olsun ki casusunuzun canı bağışlansın, barış anlaşmasına uyulsun," diye seslendi elçi. "Yoksa casusunuz ölür, kuşatma başlar ve halkınız açlıktan ölür."

Ansızın Shihab başını kaldırıp bağırdı: "Vicdanın buna el verir mi, Umar İbn-La'Ahad?"

Assasinler hep birlikte nefeslerini tuttu. Ahmet konuşmuştu. Elbette işkence altında konuşmuştu, ama konuşmuştu.

Al Mualim omuzlarını düşürdü.

Umar yerinde duramıyordu. "İzin verin gideyim," diye ısrar etti Al Mualim'e. "Üstat'ım, lütfen."

Aşağıda cellat ayaklarını iki yana açtı. İki elini kullanarak kılıcı kafasının üzerinde kaldırdı. Ahmet ise onu sabit tutan ellerden kuvvetsizce kurtulmaya çalışıyordu. Boğazı gerilmişti; kılıç darbesi için uygundu. Onun iniltileri dışında dağlık arazide çıt çıkmıyordu.

"Son şansın, Assasin," diye bağırdı Shihab.

Kılıç parıldadı.

"*Üstat'ım*," diye yalvardı Umar. "İzin verin, gideyim."

Al Mualim başıyla onayladı.

"*Durun!*" diye bağırdı Umar. Kuledeki bir platforma doğru ilerledi ve aşağıya, Shihab'a seslendi. "Ben Umar İbn-La'Ahad. Benim canımı almanız gerek."

Sarazen saflarına bir sevinç dalgası yayıldı. Shihab gülümsedi, başıyla onayladı ve cellada işaret etti. Cellat bir önceki pozisyonunu alıp kılıcını bir kez daha yere sapladı. "Çok güzel," dedi Shihab, Umar'a. "O zaman gel de taşın üzerindeki yerini al."

Umar, Al Mualim'e döndü. Ona bakmak için başını kaldıran Üstat'ın gözleri kıpkırmızıydı.

"Üstat'ım," dedi Umar. "Sizden son bir isteğim olacak. Altaïr'e göz kulak olun. Onu talebeniz olarak kabul edin."

Al Mualim başıyla onayladı. "Elbette, Umar," dedi. "Elbette."

Umar kulenin merdivenlerinden aşağıya indi ve avlunun içinden geçip kemerin altından yokuşlu yola çıktıktan sonra ana kapıya doğru ilerledi. Bu esnada iç kaleye sessizlik çöktü. Umar kuzu kapısına ulaştığında bir nöbetçi gelip kapıyı açtı. Umar eğilip kapının altından geçti.

Arkasından bir ses geldi: "*Baba!*" Koşan ayak sesleri duyuldu.

Umar durdu.

"*Baba.*"

Oğlunun sesindeki kederli ifadeyi sezdi ve kapıdan dışarıya adım atarken ağlamamak için gözlerini sımsıkı yumdu. Nöbetçi kapıyı arkasından kapadı.

Ahmet'i taşın üzerinden çektiler. Umar ona güven verici bir bakış atmaya çalıştı ama Ahmet sertçe sürüklenerek kuzu kapısının dışına bırakılırken onun bakışlarına karşılık veremedi. Kapı açıldı ve Ahmet sürüklenerek içeri alındı. Sonra kapı arkasından tekrar kapandı. Kollar Umar'ı tuttu. Onu taşa götürüp Ahmet'i yatırdıkları gibi yatırdılar. Umar boğazını açtı ve celladın tepesinde dikilişini seyretti.

Parlayan kılıç aşağı inip dokunduğu yeri keserken, iç kaleden Umar'ın kulaklarına "*Baba!*" diye bir ses geldi.

İki gün sonra, Ahmet karanlıktan istifade edip kimseye görünmeden hisarı terk etti. Ertesi sabah gittiği anlaşıldığında –annesi iki yıl önce hummadan ölen– oğlunu tek başına bırakmaya nasıl cesaret ettiğini merak edenler oldu. Bazılarıysa çok utanç duyduğundan ayrılmak zorunda kaldığını söyledi.

İşin aslı tamamen farklıydı.

DÖRT

20 Haziran 1257

Bu sabah Maffeo'nun omzumu sarsmasıyla uyandım – eklemeden geçemeyeceğim, pek de yavaş sarsmıyordu hani. Ancak ısrarı, anlattığım öyküye duyduğu ilgidenmiş. En azından buna şükretmeliyim.

"Eee?" dedi.

"Ne eesi?" Sesim uykuluymuşum gibi çıktıysa doğrudur, çünkü uykuluydum.

"Peki Ahmet'e ne olmuş?"

"Bunu daha ileri bir vakitte öğrendim, kardeşim."

"E anlat o zaman."

Yatağımda oturur vaziyete geçerken bu konu üzerinde biraz düşündüm. "Bence hikâyelerimi sana bana nakledildiği gibi anlatmam en iyisi," dedim sonunda. "Yaşı ilerliyor olsa da Altaïr çok iyi hikâye anlatıyor. Sanırım onun anlatış tarzına bağlı kalmam gerek. Üstelik dün sana aktardığım şeyler, bana onunla ilk buluşmamızda anlatılanların büyük bir kısmını oluşturuyor. O daha on bir yaşındayken geçen birtakım olayları..."

"Bir çocuk için çok sarsıcı," diye düşüncesini belirtti Maffeo. "Peki ya annesine ne olmuş?"

"Doğum sırasında ölmüş."

"Altaïr on bir yaşında öksüz mü kalmış?"

"Aynen öyle."

"Ona ne olmuş?"

"Ne olduğunu biliyorsun ya işte. Kulesinde oturuyor ve–"

"Hayır, demek istediğim, ona *sonra* ne olmuş?"

"Bunun da beklemesi gerek, kardeşim. Altaïr ile bir sonraki buluşmamda öyküsünün odak noktasını on beş yıl ileri almıştı. Kudüs'ün altındaki karanlık, tavanı akan yeraltı mezarlıklarının arasında sessizce ilerlemekte olduğu bir güne..."

Yıl 1191'di. Salah Al'din ve onun komutasındaki Sarazen ordusunun Kudüs'ü ele geçirmesinin üzerinden üç yılı aşkın bir süre geçmişti. Buna tepki olarak Hıristiyanlar dişlerini göstermiş, küplere binmiş ve Üçüncü Haçlı Seferi'nin masraflarını karşılamak üzere halklarına vergi salmışlardı – bir kez daha, zincirli zırhlara bürünmüş adamlar Kutsal Topraklara yürümüş ve bu topraklarda bulunan şehirleri kuşatmıştı.

İnsanların Aslan Yürekli Richard dedikleri –üstelik cesur olduğu kadar zalim de bir adam olan– İngiltere Kralı Richard kısa süre önce Akka'yı yeniden ele geçirmişti, ama en büyük arzusu kutsal bir şehir olan Kudüs'ü geri almaktı. Kudüs'te de hiçbir yer Tapınak Tepesi ve –Altaïr'le arkadaşları Malik ve Kadir'in sessizce yaklaşmakta olduğu– Süleyman Mabedi'nin kalıntıları kadar kutsal değildi.

Geçitlerin duvarlarına tutunarak, hızla ama hayalet gibi hareket ediyorlardı. Altaïr önden gidiyor, Malik ve Kadir de birkaç adım arkasından geliyordu. Hepsi de dikkat kesilmiş vaziyetteydi. Tepe'ye yaklaştıkça nabız atışları giderek hızlanıyordu. Yeraltı mezarları binlerce yıllıktı. Eski oldukları her hallerinden belliydi. Altaïr sallanan ahşap desteklerden ağır ağır kum ve toz sızdığını görebiliyordu. Ayaklarının altındaki kumluk zemin de tepelerinden durmaksızın damlayan su yüzünden yumuşamıştı – yakınlarda bir yerlerde bir dere yatağı olmalıydı. İçeride geçitlerin duvarlarına dizilmiş, katranla kaplı fenerlerden ağır bir kükürt kokusu geliyordu.

Rahibi ilk duyan Altaïr oldu. Elbette o olacaktı. Lider oydu; Assasin Üstadı'ydı. Daha üstün yeteneklere sahipti, sezgileri daha kuvvetliydi. Durdu. Kulak kabartıp elini kaldırdı ve üçü de geçitte hayalet gibi, kıpırdamadan bekledi. Altaïr geriye dönüp baktı; diğerleri ondan gelecek emri bekliyordu. Kadir'in gözlerinde umut ışığı vardı. Malik ise yüzünde sert bir ifadeyle dikkat kesilmişti.

Üçü de nefesini tuttu. Dört bir yanlarında tavandan su damlarken, Altaïr rahibin mırıldanışını pürdikkat dinledi.

Bir Tapınakçı'ya ait sahte Hıristiyan duası...

Altaïr ellerini arkasına koydu ve bileğini sallayarak süngüsünü kavradı. Serçeparmağına taktığı yüzük mekanizmasındaki alışık olduğu gerilmeyi hissetti. Serbest bıraktığında çıkardığı ses duyulmasın diye süngüsüne çok düzgün bakardı – ama iyice emin olmak için su damlacıklarıyla uyumlu hareket etti.

Pıt... pıt... *tıkırt.*

Kollarını ön tarafına getirdi. Sol kolundaki süngü, titreyerek yanan fener ışığında parıldadı; kana susamıştı.

Altaïr sonra vücudunu geçidin duvarına yapıştırdı ve bu şekilde sessizce ilerledi. Geçidin içinde diz çökmüş rahibi görene kadar hafif kavisli bir yol çizdi. Adam Tapınakçılara ait bir cüppe giyiyordu. Bu, ileride, muhtemelen Mabet'in yıkıntıları arasında, daha fazla Tapınakçı ile karşılaşacakları anlamına geliyor olabilirdi sadece. Şüphesiz hazinelerinin peşindeydiler.

Kalp atışları hızlandı. Tam da düşündüğü gibiydi. Şehrin Salah Al'din'in himayesi altında olması, kırmızı haç taşıyan adamları durdurmayacaktı. Onların da Tepe'de bir işi vardı ama nasıl bir iş? Altaïr bunu öğrenmek istiyordu. Fakat önce...

Önce rahiple ilgilenmesi gerekiyordu.

Hafifçe çömeldi ve diz çökmekte olan adamın arkasına doğru ilerledi. Dua etmeye devam eden rahibin, ölümünün yaklaştığından haberi yoktu. Altaïr ağırlığını öndeki ayağına verdi, dizini hafifçe büktü ve elini geri atıp süngüyü havaya kaldırdı. Saldırıya hazırdı.

"*Dur!*" diye heyecanla fısıldadı Malik arkasından. "Başka bir yolu olmalı... Bu adamın ölmesi gerekmiyor."

Altaïr onu dinlemedi. Anlık bir hareketle sağ elini kullanarak rahibin omzunu kavradı. Sol eliyle de süngünün ucunu adamın ensesine sapladı. Kafatasını ilk omurdan ayırıp omuriliğini deşti.

Rahibin bağıracak zamanı olmadı: Ölüme adeta ansız yakalanmıştı. Bedeni birdenbire titreyip gerildi, ancak Altaïr onu sımsıkı tutuyordu. Bir parmağı adamın şahdamarının üzerindeydi; canının çıkmak üzere olduğunu hissedebiliyordu. Rahip yavaş yavaş kendini bıraktı ve Altaïr cansız bedenin olduğu yere sessizce çökmesine izin verdi.

Etrafa yayılan kan gölünü zemindeki kumlar çekmeye başlamıştı.

Her şey bir anda olup bitmiş ve en ufak bir ses çıkmamıştı. Ancak Altaïr süngüyü yuvasına geri çekerken Malik'in ona nasıl baktığını ve gözlerindeki suçlama ifadesini gördü. Malik'in âcizliği karşısında alaycı bir kahkaha atmamak için kendini tutmaktan başka bir şey yapamadı. Öte yandan, Malik'in kardeşi Kadir hâlâ hayranlık ve huşuyla karışık bir yüz ifadesiyle rahibin cesedine bakıyordu.

"Mükemmel bir ölüm vuruşuydu," dedi nefes nefese. "Şans süngünden yana."

"Şans değil bu," diyerek övündü Altaïr. "Yetenek. Biraz daha seyret, belki bir şey öğrenirsin."

Konuşurken Malik'e dikkatle baktı. Assasin'in gözlerinin öfkeyle alev alev yandığını görebiliyordu. Şüphesiz, Kadir'in Altaïr'e gösterdiği saygıyı kıskanmıştı.

Tam da beklediği gibi, Malik kardeşine çıkıştı. "Aynen, aynen. Sana Üstat'ın bize öğrettiği ne varsa hepsini göz ardı etmeyi öğretir."

Altaïr bu sefer alaycı bir tavırla gülümsedi. "Peki sen olsan ne yapardın?"

"Dikkati üzerimize çekmezdim. Masum birinin canına kıymazdım."

Altaïr iç geçirdi. "Görevimizi nasıl tamamladığımız önemli değil, yerine getirilmesi yeterli."

"Ama izlenmesi gereken yol bu değil..." diye başladı Malik.

Altaïr gözlerini ona dikti. "Benim yolum daha iyi."

İki adam birkaç saniye birbirlerine öfkeyle baktı. Rutubetli, soğuk ve tavanı akan geçitte bile Altaïr Malik'in

gözlerindeki küstahlığı ve kini görebiliyordu. Buna dikkat etmesi gerektiğinin farkındaydı. Genç Malik hazırda beklemeyen bir düşmandı sanki.

Fakat Altaïr'in yerine geçmek gibi planları varsa şu anın harekete geçmek için uygun bir vakit olmadığına kanaat getirdiği açıktı. "Yolu önden ben gözleyeceğim," dedi. "Şerefimizi daha fazla iki paralık etmemeye çalış."

Altaïr böylesi bir itaatsizlik karşısında verilecek olan cezanın beklemesi gerektiğine karar verirken, Malik yanından ayrıldı ve öne geçip Mabet istikametinde yola koyuldu.

Kadir onun gidişini seyrettikten sonra Altaïr'e döndü. "Görevimiz nedir?" diye sordu. "Kardeşim bana bu göreve çağrılmış olmaktan onur duymam gerektiği dışında başka hiçbir şey söylemiyor."

Altaïr hevesli genç delikanlıyı şöyle bir süzdü. "Üstat, Tapınakçıların Mabet'in altında bir şey bulduğunu düşünüyor."

"Hazine mi?" heyecanla sordu Kadir.

"Bilmiyorum. Önem arz eden tek husus, Üstat'ın onu değerli görmesi. Yoksa onu bulup getirmemi istemezdi."

Kadir başıyla onayladı ve Altaïr'in elini sallamasıyla kardeşine katılmak üzere oradan hızla ayrıldı. Altaïr geçitte tek başına kaldı. Uzun uzun düşünerek başını aşağıya eğdi ve rahibin cesedine baktı. Cesedin baş kısmının etrafında, kumun üzerinde kandan bir hale vardı. Malik belki de doğru söylemişti; rahibi susturmanın başka yolları vardı – adam ölmek zorunda değildi. Ama Altaïr onu öldürmüştü, çünkü...

Çünkü bu, elinden geliyordu.

Çünkü o, Altaïr İbn-La'Ahad idi; Assasin bir babanın oğluydu. Tarikattaki herkesten daha kabiliyetliydi. O, bir Assasin Üstadı idi.

Yola koyuldu. Derinliklerinde sislerin uçuştuğu bir dizi çukur çıktı karşısına. İlk kirişin üzerine zorlanmadan sıçradı, zarafetle ayak basıp bir kedi gibi çömeldi. Düzenli nefes alıp veriyordu. Gücünün ve atletik yapısının tadını çıkardı.

Bir sonraki kirişe, sonra bir sonrakine sıçradı ve ardından Malik'le Kader'in durup onu beklediği noktaya vardı. Fakat onlara selam vermek yerine yanlarından koşarak geçti. Yere vuran ayaklarının sesi bir fısıltı gibi çıkıyordu, kumu neredeyse hiç kıpırdatmıyordu. Önünde uzun bir merdiven görünce koşmaya başladı. Merdivenden hızla, sessizce yukarı çıktı. En üst basamağa varana kadar yavaşlamadı. Orada durdu, kulaklarını dört açtı ve havayı içine çekti.

Sonra kafasını yavaş yavaş kaldırdı ve zeminden biraz yukarıda kalan bir odacık gördü. Orada, tam da beklediği gibi, sırtı ona dönük bir muhafız duruyordu. Adamın üzerinde Tapınakçı üniforması vardı: korumalı sert bir ceket, zincir zırh ve kalçanın üzerinde duran bir kılıç. Altaïr bir müddet hiç hareket etmeden ve ses çıkarmadan adamı süzdü. Duruşuna ve düşük omuzlarına dikkat etti. Güzel... Muhafız yorgundu ve kafası başka yerdeydi. Onu etkisiz hale getirmek kolay olacaktı.

Altaïr kendini yukarı çekerek kat zeminine çıktı ve orada bir süre nefes alıp verişini sabitleyerek ve Tapınakçı'yı pürdikkat seyrederek çömelir pozisyonda kaldı. Sonra doğrularak adama arkasından yaklaşmaya başladı. Bu sıra-

da ellerini de havaya kaldırmıştı: Sol eli pençe gibi açılmışken, sağ eli uzanıp muhafızı susturmak için hazırdı.

Süngüyü harekete geçirmek için bileğini hızla büktü ve saldırıya geçti. Silahın yuvasından fırlamasıyla Altaïr'in onu muhafızın omurgasına saplaması bir oldu. Sağ eliyle de çığlığını bastırmak için adamın ağzını kapattı.

Ölüm anı gelene kadar, birbirlerine kenetlenmiş halde bir süre ayakta durdular. Altaïr kurbanının susturulmuş son bağırışıyla elinin gıdıklandığını hissetti. Sonra muhafızın bedeni çözülmeye başladı. Altaïr cesedi yavaşça yere koydu ve eğilip gözkapaklarını kapattı. *Muhafız bir gözcü olarak başarısız olduğu için ağır bir şekilde cezalandırıldı*, diye gaddarca düşünerek cesedin başından kalktı ve yürümeye başladı. Bu kadar kötü korunan kemerin altında sessizce ilerlemekte olan Malik ve Kadir'e katıldı.

Kemerden geçtiklerinde kendilerini çok büyük bir odanın üst katında buldular. Altaïr bir süre bulundukları yeri algılamaya çalışarak bekledi ve ansızın irkildi. Burası MÖ 960 yılında Kral Süleyman tarafından inşa edildiği söylenen efsanevi Süleyman Mabedi'nin kalıntılarına ait bir parçaydı. Altaïr yanılmıyorsa şu an durdukları yer Mabet'in daha büyük odasına, Kutsal Yer denen kısmına bakıyordu. Eski yazılar Kutsal Yer'in duvarlarının önünde sedir ağaçları, melek çocuk heykelleri, çam ağaçları ve altın işlemeli çiçekler sıralı olduğundan bahsederdi. Fakat şu anda Tapınak'ın o eski halinden eser yoktu. Gösterişli ahşap malzemeler, melek çocuk heykelleri ve altın işlemeler kaybolmuştu – nereye gittiklerini Altaïr sadece tahmin edebiliyordu. Ancak Tapınakçıların bu işte bir parmağı olduğundan hemen hemen hiç şüphesi yoktu. Yalnız, al-

tın işlemeli örtüsü üzerinden alınmış olsa da burası hâlâ insanda derin saygı uyandıran bir yerdi. Altaïr böyle bir şeyi kendisinden asla beklemezdi ama burayı görmek için içinin merakla dolup taştığını hissetti.

Arkasında duran iki yoldaşı ise karşılarındaki manzaraya daha da hayran kalmış vaziyetteydi.

"İşte! Sandık şu olmalı," dedi Malik odanın karşısına işaret ederek.

"Ahit Sandığı," dedi Kadir heyecanla nefesini tutarak. Sandığı o da görmüştü.

Altaïr kendine gelmişti. Arkasına dönünce iki adamın parıldayan mücevherlere bakan iki şaşkın tüccar gibi durduğunu gördü. *Ahit Sandığı mı?*

"Aptallaşmayın," dedi. "Öyle bir şey yok. O sadece bir masal." Ancak, karşı tarafa baktığında bundan o kadar emin olamadı. Kutunun masallarda anlatılan sandığa ait tüm özelliklere sahip olduğu kesindi. Tam da peygamberler tarafından tasvir edildiği gibiydi: Her yanı altın plakalarla kaplıydı. Melek yüzlü çocuklarla süslenmiş altından bir kapağı vardı. Ayrıca taşınması için kullanılan sırıkların geçirildiği halkalar da vardı üzerinde. Altaïr başka bir şey daha fark etmişti: Bu kutuda insanı çeken bir şey vardı; bir gizem...

Gözlerini hızla sandığın üzerinden ayırdı. Dikkatini daha önemli meselelere yoğunlaştırması gerekiyordu. Yani alt kata henüz girmiş olan adamlara... Bir zamanlar köknar ağacından yapılma ahşap kaplamalarla kaplı olan, fakat artık çıplak taş haline gelen zeminin üzerinde botları çatır çutur sesler çıkararak ilerleyen adamlara... Liderleri şimdiden öfkeyle emirler yağdırmaya başlamış olan Tapınakçılara...

"Onun gündoğumundan önce kapıdan geçmesini istiyorum," dedi adamlarına. Şüphesiz sandıktan bahsediyordu. "Onu ne kadar çabuk ele geçirirsek, dikkatimizi şu Masyaf'taki çakallara o kadar çabuk çevirириz."

Fransız aksanıyla konuşuyordu. İlerleyip ışığın içine girdiğinde, Altaïr ve yoldaşları adamın üzerindeki özel pelerini fark ettiler: Tapınakçıların Büyük Efendisi'nin peleriniydi bu.

"Robert de Sable," dedi Altaïr. "İşini bitireceğim."

Malik ona öfkeyle çıkıştı. "*Hayır*. Hazineyi bulup getirmemiz ve Robert ile *sadece* gerekirse ilgilenmemiz söylendi."

Altaïr, Malik'in sürekli kendisine karşı çıkmasından bıkmıştı. "Adam hazineyle aramızda bir engel," diye atıldı öfkeyle. "Bence öldürülmesi *gerekiyor*."

"Basiretini koru, Altaïr," diye ısrar etti Malik.

"Korkak ol demek istiyorsun yani. O adam bizim en büyük düşmanımız – ve şu an ondan sonsuza dek kurtulabiliriz."

Malik karşı çıkışını sürdürdü: "Şimdiden Amentümüzün iki ilkesini çiğnedin. Şimdi de üçüncüsünü çiğneyeceksin. Yoldaşlık'tan taviz verme."

Sonunda Altaïr'in sabrı taştı. "Ben senin üstünüm – hem rütbe hem de yetenek olarak. Beni sorgulamazsan iyi edersin." Ardından arkasını döndü. İlk merdivenden hızla aşağı inip bir alt kattaki bir balkona ulaştı. Oradan da zemine indi. Şövalyelerden oluşan gruba doğru kendinden emin bir edayla ağır ağır ilerledi.

Adamlar Altaïr'in yaklaştığını görünce arkalarına dönüp onunla yüz yüze geldiler. Elleri kılıçlarının kabzala-

rına gitti. Yüzlerinde ciddi bir ifade vardı. Altaïr gözlerini üzerinden ayırmayacaklarını biliyordu. Yüzü başlığının altında gizlenmiş, cüppesi ve kırmızı kuşağı savrulan Assasin, kılıcı belinde ve fırlatma bıçaklarının tutma yerleri sağ omzunun arkasından görünür şekilde süzülerek üzerlerine doğru gelirken, şövalyeler onu durup seyretti. Hissettikleri korkuyu biliyordu Assasin.

Sonra o da onları seyretmeye koyuldu, her bir adamı zihninde ölçüp tarttı: Hangisinin sağ eliyle kılıç kullandığını, hangisinin sol koluyla savaştığını, kimin hız için yaratıldığını, kimin en güçlü olduğunu kafasında belirledi. Liderlerine de özellikle dikkat etti.

Robert de Sable aralarında en cüsseli, en güçlü olanıydı. Kafasını kazıtmıştı. Yüzünde yıllarca kazandığı deneyimlerin izleri vardı. Her bir iz efsanevi kişiliğine katkı sağlıyordu; kılıç kullanma yeteneğiyle bilindiği kadar acımasızlığı ve gaddarlığıyla da tanınan bir şövalyenin kişiliğine... Ayrıca Altaïr her şeyden çok şunun farkındaydı: Robert de Sable orada bulunan adamların arasında en tehlikelisiydi ve ilk önce onun etkisiz hale getirilmesi gerekiyordu.

Malik ve Kadir'in merdivenlerden atladığını duydu. Arkasına döndü ve yoldaşlarının peşinden geldiklerini gördü. Kadir yutkundu, gergin görünüyordu. Malik'in gözlerindeyse olanları onaylamadığını gösteren bir ifadenin parıltısı vardı. Tapınakçılar iki Assasin daha görünce daha da gerildiler. Dördü hemen Robert de Sable'ın etrafını çevreledi. Her biri tetikte bekliyordu. Ortam korku ve tedirginlik yüklüydü.

"Durun, Tapınakçılar!" dedi Altaïr, beş şövalyeye yeterince yaklaşınca. Dudaklarında ince bir gülümseme olan,

elleri yan taraflarında sallanan de Sable'a baktı. Adam silah arkadaşları gibi değildi. Savaşa hazırdı ama üç Assasin'in orada olması onun için neredeyse hiç önem arz etmiyormuş gibi rahat davranıyordu. Altaïr bu küstahlığını ona ödetecekti. "Burada işi olan bir tek siz değilsiniz," diye ekledi.

İki adam birbirini baştan aşağı süzdü. Altaïr kemerindeki kılıcın kabzasını kavramaya hazır bir edayla sağ elini oynattı. De Sable'ın dikkatini orada tutmak istiyordu. Ama aslında ölüm sert bir *tıkırt* sesiyle sol taraftan gelecekti. *Evet*, diye karar verdi. Sağ gösterip solla vuracaktı. Robert de Sable'ın işini süngüyle bitirecek, diğer adamlar da hazineyi Assasinlere bırakarak kaçacaklardı. Herkes Altaïr'in Tapınakçıların Büyük Efendisi'ne karşı kazanmış olduğu zaferi konuşacaktı. Malik –şu korkak herif– çenesini kapatacak, kardeşi gördüklerine yeniden hayran kalacaktı. Masyaf'a döndüklerindeyse tarikat üyeleri Altaïr'e hürmet edecek ve Al Mualim ona bizzat saygı gösterecekti. Üstelik Altaïr'in Üstatlık mevkiine erişmesi kesinleşmiş olacaktı.

Altaïr rakibinin gözlerinin içine baktı. Belli belirsiz bir hareketle sol elini bükerek süngü mekanizmasının gerginliğini kontrol etti. Hazırdı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Robert de Sable, yine o umursamaz gülümsemeyle.

"Kan," dedi Altaïr kısaca ve saldırıya geçti.

İnsanüstü bir hızla de Sable'ın üzerine atladı. Aynı anda da süngüyü yuvasından çıkardı. Sağ eliyle vuracakmış gibi yapıp sol eliyle, bir kobranınki kadar hızlı ve ölümcül bir hareketle saldırdı.

Fakat Tapınakçıların Büyük Efendisi onun beklediğin-

den daha hızlı ve kurnaz davrandı. Assasin'i saldırısının ortasında, görünüşe bakılırsa kolaylıkla, öyle bir yakaladı ki Altaïr olduğu yerde kaldı, hareket edemedi ve ansızın –korkunç bir şekilde– çaresiz durumda olduğunu fark etti.

İşte o an çok büyük bir hata yaptığını anladı. Ölümcül bir hataydı bu. O an küstah davranan kişinin Robert de Sable olmadığını da anladı. Asıl küstah davranan kendisiydi. Bir an, artık Assasin Üstadı Altaïr olmadığını hissetti. Kendini âciz, çelimsiz bir çocuk gibi hissediyordu. Hatta daha da kötüsü, kibirli bir çocuk gibi...

Mücadele etse de kesinlikle hareket edemeyeceğini anladı. De Sable onu zorlanmadan tutuyordu. Küçük düşürülmesini seyreden Malik ve Kadir'i düşününce içinde keskin bir utanç hissetti. De Sable'ın eli boğazını sıktı ve Tapınakçı yüzünü onun yüzüne doğru yaklaştırırken Altaïr soluğunun kesildiğini anladı. Alnındaki bir damar acıyla zonkladı.

"Burnunu soktuğun işlerin ne olduğunu bilmiyorsun, Assasin. Canını sırf Üstat'ına gidip şu mesajı ilet diye bağışlıyorum: Kutsal Toprakları kaybetti. Fırsatı varken kaçıp gitsin. Burada kalırsanız hepiniz ölürsünüz."

Nefessiz kalan Altaïr boğuluyormuş gibi sesler çıkardı. Gözlerinin önüne perdeler indi. De Sable onu yeni doğmuş bir çocuğu tutar gibi elinde çevirip odanın arka duvarına doğru fırlatırken bilincini kaybetmemek için kendiyle mücadele etti ve çarpmasının etkisiyle yıkılan eski taş duvarın içinden geçerek diğer tarafta kalan geçidin içine düştü. Orada bir müddet afallamış halde yattı kaldı. Kirişler yıkılır ve odanın devasa sütunları çöküp parçalanırken çıkan sesleri duyunca kafasını kaldırıp baktı – Mabet'e geçebileceği yol tıkanmıştı.

Diğer taraftan kulağına bağırış çağırış sesleri geliyordu. De Sable adamlarına sesleniyordu: "Saldırın! *Şu Assasinleri gebertin!*" Altaïr güç bela ayağa kalktı ve hızla yıkıntıya doğru ilerleyerek karşı tarafa geçebileceği bir boşluk bulmaya çalıştı. Yüreği utanç ve çaresizlikle kavrulan Altaïr, Malik ve Kadir'in bağırışlarını duydu; ölürken attıkları çığlıkları... En sonunda başını öne eğip arkasına döndü ve Mabet'ten çıkmak üzere yola koyuldu. Masyaf'a gidecekti. Üstat'a verecek haberi vardı.

Başarısızlığının haberi... Kendisinin, Yüce Altaïr'in, hem kendi adına hem de tarikatın adına leke sürdüğünü söyleyecekti.

Tapınak Tepesi'nin derinliklerinden nihayet dışarı çıktığında Altaïr kendisini pırıl pırıl güneşin altında, hayat dolu Kudüs'e bakarken buldu. Fakat kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

BEŞ

Altaïr beş gün süren yorucu bir at yolculuğunun ardından Masyaf'a vardı. Bu süre zarfında başarısızlığı üzerinde derinlemesine düşünecek fazlasıyla vakit bulmuştu. Bu yüzden, kapıya vardığında içeri girmeye gönlü el vermiyordu neredeyse. Derken bir muhafız tarafından içeri alındı ve ahırların olduğu tarafa yöneldi.

Atından indiğinde düğüm düğüm olmuş kaslarının nihayet rahatladığını hissetti. Hayvanı ahırdaki çocuğa teslim etti ve sonra biraz su içmek için orada bulunan kuyunun başında eğildi. Önce suyu yudum yudum içine çekti, sonra kana kana içti ve en sonunda da yüzüne çarpmaya başladı. Minnetle, yüzündeki kiri suyla ovuşturup çıkardı. Ancak yolculuğun kirini pasını hâlâ bedeninde hissediyordu. Cüppesi ağırlaşmış, iyice pislenmişti. Masyaf'ın pırıl pırıl sularında, uçurumun yamacındaki bir girintinin içinde gizlenip yıkanmak istiyordu. Şu an arzuladığı tek şey yalnız kalmaktı.

Köyün dış kısmından geçerken bakışları yukarı kaydı – ahırdaki kulübeleri ve kalabalık pazaryerini geçip dolambaçlı patikalardan Assasin kalesinin siperlerine yönel-

di. Burası tarikat üyelerinin eğitim aldığı ve karargâhı iç kalenin Bizanslılardan kalma kulelerinin tam ortasında yer alan Al Mualim'in komutası altında yaşadığı yerdi. Al Mualim sık sık, düşüncelere dalmış halde kulesinin penceresinden bakarken görülürdü. Altaïr de o an onun orada durmuş, bakışlarını köyün üzerinde gezdirdiğini canlandırdı kafasında. Hayat dolu, gün ışığıyla ışıl ışıl parlayan, ticaretle uğraşan insanların sesleriyle dolup taşan o köye bakıyor olmalıydı Al Mualim... Altaïr'in on gün önce Malik ve Kadir'le beraber ayrılırken zafer kazanmış bir kahraman olarak geri dönmeyi planladığı yere...

Hiçbir şekilde –hatta en kötü ihtimali düşünürken bile– başarısız olacağı aklının ucundan geçmemişti. Ama işte...

Güneşin benek benek aydınlattığı pazaryerinden geçerken bir Assasin ona selam verdi. Bunun üzerine Altaïr kendisini toparladı, omuzlarını geriye itti ve başını kaldırdı. Eli boş geri dönen bir aptal gibi değil, Masyaf'tan ayrılan o yüce Assasin gibi görünmek istiyordu.

Kendisine selam veren Assasin, Rauf'tu. Altaïr'in yüreği daha da ezildi – tabii daha da ezilmesi mümkün müydü, cidden emin değildi. Bir sürü insan varken, geri döner dönmez selamlaşacağı kişi ona ilah gibi tapan Rauf olacaktı illa. Genç adam tüm vaktini etrafı duvarla çevrili bir çeşmenin kenarında geçirerek onun gelmesini beklemişti sanki. Öyle ki sevinçten fal taşı gibi açılmış gözlerle ve hevesli bir ifadeyle koşup yanına geldi. Altaïr'in etrafını saran, beceriksizliğinden ötürü hissettiği kara bulutun farkında değildi.

"Altaïr – geri döndünüz demek." Yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Onu gördüğü için bir köpek yavrusu kadar sevinmişti.

Altaïr başıyla yavaşça onayladı. Rauf'un arkasında kalan yaşlıca bir tüccarın çeşme başında yüzünü yıkayıp serinledikten sonra, elinde ceylan motifleriyle süslü bir testiyle oraya gelen, nispeten genç bir kadına selam verişini izledi. Kadın testiyi çeşmeyi çevreleyen alçak duvarın üzerine koyduktan sonra ikili konuşmaya başladı. Kadın oldukça heyecanlıydı, konuşurken elini kolunu oynatmadan duramıyordu. Altaïr onları kıskandı; ikisini de...

"Sizi sağ salim görmek güzel," diye devam etti Rauf. "Umarım göreviniz başarıyla tamamlanmıştır?"

Altaïr soruyu duymazdan geldi. Hâlâ çeşmenin başındakileri seyretmekteydi. Rauf'un gözlerine bakmak ona zor geliyordu. "Üstat kulesinde mi?" diye sordu en sonunda, bakışlarını kaçırarak.

"Evet, evet." Rauf gözlerini kıstı. Altaïr'in nesi olduğunu bir şekilde tahmin etmeye çalışıyor gibiydi. "Her zamanki gibi, kitaplarına gömülmüş durumda. Kesin sizi bekliyordur."

"Teşekkür ederim, kardeşim."

Bunu söyledikten sonra da Rauf'un ve çeşme başında sohbet eden köy halkının yanından ayrıldı. Üstü örtülü tezgâhların, saman arabalarının ve bankların yanından geçerek ilerlemeye başladı. Kuru ve tozlu yol keskin bir açıyla dikleşip yerini yokuşa bırakana kadar taş zemin üzerinde ilerledi. Artık sıcaktan kavrulmuş, gün ışığında iyice sertleşmiş çimlerin bulunduğu bir alandaydı. Burada tüm yollar kaleye çıkıyordu.

Daha önce kalenin kasveti altında kaldığını bu denli hissetmemişti. Düzlükten geçerken yumruklarını sıktığını fark etti. Hisarın girişine vardığında ellerini kılıçlarının

kabzasından ayırmayan, etrafı dört gözle süzen muhafızlarla selamlaştı.

Ardından gözetleme kulesine çıkan büyük kemerli geçide ulaştı. Geçitte tanıdığı bir yüz görünce yüreği bir kez daha ezildi. Karşısındaki Abbas'tı.

Abbas kemerin içindeki hafif karanlığı da ortadan kaldıran bir meşalenin altında, siyah kaba taşlarla örülü duvara yaslanmış öylece duruyordu. Başında bir şey yoktu. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Kılıcı belindeydi. Altaïr durdu ve iki adam kısa bir süre birbirini süzdü. Etraftan geçen köylüler iki Assasin'in arasındaki eski husumetin yeniden filizlendiğinden habersizdi. Bir zamanlar birbirlerine kardeş diyorlardı. Ama bu, çok uzun zaman önceydi.

Abbas alaycı bir tavırla, ağır ağır gülümsedi. "Ah. Sonunda dönmüş." Anlamlı anlamlı Altaïr'in omzunun üzerinden arkaya baktı. "Diğerleri nerede? İlk dönen olma umuduyla önden mi geldin? Bilirim, şan ve şerefi paylaşmaktan hoşlanmazsın."

Altaïr cevap vermedi.

"Sessiz kalmak söylenenleri kabul etmenin başka bir şeklidir," diye ekledi Abbas, hâlâ onu kışkırtmaya çalışarak – ve bunu ergenlik çağındaki bir gencin yapabileceği kadar kurnaz bir şekilde yaparak.

"Başka işin yok mu senin?" diye sordu Altaïr derin bir nefes alarak.

"Üstat bir şey iletmemi istedi. Seni kütüphanede bekliyormuş," dedi Abbas. Geçmesi için ona yol gösterdi. "Acele etsen iyi olur. Eminim ona yağ çekmek için sabırsızlanıyorsundur."

"Bir de," dedi Altaïr, "kılıcımı boğazına saplamak için sabırsızlanıyorum."

Abbas karşılık verdi: "Bunun için ileride epey vaktimiz olacak, *kardeşim*."

Altaïr ona omuz atıp geçti, avluya girdi ve idman sahasına kadar ilerledi. Ardından Al Mualim'in kulesinin kapı girişine vardı. Kapıdaki muhafızlar bir Assasin Üstadı'nın haklı olarak beklediği saygıyı göstererek ona başlarıyla selam verdiler. Altaïr bu saygının kısa süre sonra –artık haber ne kadar çabuk yayılırsa– bir anı olarak kalacağını bile bile selamlarını aldı.

Fakat her şeyden önce kötü haberi Al Mualim'e vermesi gerekiyordu. Kulenin merdivenlerinden çıkıp Üstat'ın odasına ulaştı. İçerisi biraz serindi ve o bilindik hoş koku havaya nüfuz etmişti. En sondaki pencereden gelen ışık huzmesinin içinde tozlar dans ediyordu. Üstat ellerini arkasına bağlamış halde orada bekliyordu. Altaïr'in üstadı... Ustası... Herkesten çok saygı duyduğu adam...

Yüzünü kara çıkardığı kişi...

Bir köşede Üstat'ın posta güvercinleri kafeslerinin içinde usulca guruldamaktaydı. Dört bir yanda binlerce yıllık Assasin edebiyatına ve öğretisine ait, ya raflara dizilmiş ya da yıkılacak gibi duran tozlu yığınlar halinde istiflenmiş kitaplar ve elyazmaları duruyordu. Şaşalı cüppesi zarifçe dalgalanan, uzun saçları omuzlarının üzerine düşmüş Üstat ise her zamanki gibi düşüncelere dalmıştı.

"Üstat'ım," dedi Altaïr derin sessizliği bozarak. Başını öne eğdi.

Hiçbir şey söylemeyen Al Mualim dönüp altında, döşemenin üzerinde çöp gibi atılmış kâğıt tomarları duran masasına yöneldi. Altaïr'e bir gözüyle keskin, sert bir bakış attı. Gri-beyaz renkteki sakalının içinde kaybolmuş ağzın-

dan, hislerini ele verecek tek bir kelime çıkmadı; ta ki en sonunda öğrencisine yaklaşması için eliyle işaret edip konuşana kadar: "Yaklaş. Bana görevinden bahset. Tapınakçı hazinesini ele geçirdiğinizden eminim..."

Altaïr bir damla terin alnından akıp yüzünden aşağı kaydığını hissetti. "Bir sorun çıktı, Üstat'ım. Robert de Sable yalnız değildi."

Al Mualim elini sallayarak bunun önemsiz olduğunu belirten bir hareket yaptı. "Bizim işimiz ne zaman beklendiği gibi gitmiş ki? Bizi biz yapan da duruma göre hareket etme kabiliyetimizdir zaten."

"Bu sefer, o kabiliyet yeterli gelmedi."

Al Mualim bir an Altaïr'in söylediğini hazmetmek için duraksadı. Masasının arkasından çıktı ve tekrar konuştuğunda sesinde keskin bir tını vardı: "Ne demek oluyor bu?"

Altaïr ağzındaki baklayı çıkarmak zorunda olduğunu fark etti. "Yüzünüzü kara çıkardım."

"Hazine?"

"Kaptırdık."

Odadaki atmosfer değişti. Her şey kırılgan bir malzemeden yapılmış gibi gerildi, çatırdadı. Bir anlık sessizlikten sonra Al Mualim tekrar konuştu: "Peki ya Robert?"

"Kaçtı."

Bu söz gitgide kasvetli bir hal olan ortama bir taş gibi düştü.

Al Mualim, Altaïr'e yaklaştı. Bir gözü öfkeyle parlayan ve sesine zar zor hâkim olan adamın öfkesi odayı dolduruyordu. "Seni –en iyi adamımı– gelmiş geçmiş tüm görevlerin en önemlisini tamamlaman için yolluyorum ve sen

de bana özürlerle, bahanelerle eli bomboş dönüyorsun, öyle mi?"

"Ben–"

"*Konuşma!*" Üstat'ın sesi bir kırbaç darbesi gibiydi. "*Tek bir kelime daha etme!* Senden beklediğim bu değildi. Başka bir birlik oluşturmamız ve–"

"Size yemin ederim onu bulacağım – gidip..." diye konuşmaya başladı Altaïr. De Sable ile tekrar karşılaşmak için şimdiden sabırsızlanıyordu. Bu kez sonuç çok farklı olacaktı.

Al Mualim, Altaïr'in sağına soluna bakmaya başlamıştı. Masyaf'tan ayrılırken Altaïr'in yanında iki silah arkadaşının olduğunu yeni hatırlıyor gibiydi. "Malik ve Kadir nerede?"

Altaïr, "Öldüler," diye karşılık verirken ikinci bir ter damlası şakağından aşağı kaymaya başladı.

"*Hayır!*" diye bir ses geldi arkalarından. "Ölmedik."

Al Mualim ve Altaïr arkalarına döndüklerinde bir hayaletle karşılaştılar.

ALTI

Üstat'ın odasının girişinde, olduğu yerde sağa sola sallanır halde, Malik duruyordu. Yaralıydı, bitap düşmüştü, üstü başı kan olmuştu. Önceden beyaz olan cüppesinde, pıhtılaşmış kanın akarken bırakmış olduğu ince uzun lekeler vardı. Bu lekelerin çoğu feci şekilde yaralanmış gibi görünen sol kolunun etrafında toplanmıştı. Kararıp kurumuş kanla kaplı olan yaralı kolu yan tarafında işlevini yitirmiş halde sallanıyordu.

Odanın içine doğru ilerlerken yaralanan omzu inip kalkıyor, kendisi de biraz sendeliyordu. Fakat bedeni yara aldıysa bile ruhu kesinlikle sağlamdı: Gözleri öfkeyle ve nefretle ateş saçıyordu. O öfkeyle Altaïr'e dönüp öyle keskin bir bakış attı ki Altaïr geri çekilmemek için kendini zor tuttu.

"En azından *ben* hâlâ yaşıyorum," diye hırladı Malik. Altaïr'e bakarken kan toplamış gözleri öfkeyle parladı. Kısa, düzensiz aralıklarla nefes alıp veriyordu. Kalan dişleri kana bulanmıştı.

"Peki ya kardeşin?" diye sordu Al Mualim.

Malik kafasını iki yana salladı. "Öldü."

Kısa bir an taş zemine bakakaldı. Sonra öfkeden kaynaklanan ani bir enerji patlamasıyla kafasını kaldırdı, gözlerini kıstı ve titreyen parmağıyla Altaïr'e işaret etti. "*Senin yüzünden*," dedi dişlerinin arasından.

"Robert beni odadan dışarı fırlattı." Altaïr'in bahaneleri güçsüz kalıyordu; onlara kendi kulakları bile inanmıyordu – hatta *özellikle* kendi kulakları. "Geri dönecek yol yoktu. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu."

"Çünkü benim uyarımı dikkate almadın," diye bağırdı Malik boğuk bir sesle. "Bunların hepsi önlenebilirdi ve kardeşim... kardeşim hâlâ hayatta olabilirdi. Küstahlığın bugün az kalsın zaferimize mal oluyordu."

"Az kalsın derken?" dedi Al Mualim dikkatle.

Sakinleşen Malik başını hafifçe sallarken dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı – Altaïr'e yönelik bir gülüştü bu. Malik bu sırada eliyle başka bir Assasin'e gelmesi için işaret etti. İçeri giren Assasin'in elinde yaldızlı bir tepsi, tepsinin üzerinde de bir kutu vardı.

"En sevdiğiniz öğrencinizin bulamadığı şeyi buldum," dedi Malik. Sesi zorlukla çıkıyordu ve vücudu halsizdi. Ancak hiçbir şey Altaïr'e karşı bir zafer kazandığı bu anı bozamazdı.

Assasin tepsiyi Al Mualim'in masasının üzerine bırakırken Altaïr tüm dünyasının yıkıldığını hissetti. Kutu eski çağlara ait Cermen yazılarıyla kaplıydı ve insanı çeken bir tarafı vardı – bir gizem. İçinde şüphesiz şu hazine yatıyordu. Öyle olmalıydı. Altaïr'in ele geçiremediği şu hazine...

Al Mualim'in sağlam gözü iyice açıldı, sevinçle parladı. Dudakları birbirinden ayrıldı, dili ağzından dışarı fırladı. Kutunun görüntüsü ve içinde bulunan şeyin hayali onu

büyülemişti. Derken dışarıdan birdenbire kargaşa sesleri yükseldi. Çığlıklar... Koşturan insanlar... Birbirine çarpan çeliklerin çıkardığı, başka hiçbir sese benzemeyen o çınlama...

"Sanırım yanımda sadece hazineyi getirmemişim," dedi Malik. Bu sırada bir ulak görgü kurallarını hepten unutup odanın içine daldı ve nefes nefese haykırdı: "Üstat'ım, saldırıya uğradık. Robert de Sable, Masyaf köyünü kuşatıyor."

Bu sözler Al Mualim'i daldığı hülyadan çekip çıkardı, Sable ile yüzleşmeye hazırdı artık. "Demek savaş istiyor? Çok güzel. Onu geri çevirmeyeceğim. Git. Diğerlerine haber ver. Hisarın hazırlanması gerek."

Dikkatini Altaïr'e çevirdi ve öfkeden parlayan gözlerle, "Sana gelince, Altaïr," dedi, "daha sonra konuşmamız gerekecek. Şimdi köye git. Şu istilacıların işini bitir. Onları topraklarımızdan sür."

"Emredersiniz," dedi Altaïr. Olayların böyle beklenmedik bir yönde gelişmesi onu ister istemez rahatlatmıştı. Her nedense bu aşağılayıcı duruma daha fazla katlanmak zorunda kalmak yerine köye saldırıda bulunulması tercih ediyordu. Kudüs'te itibarını zedelemişti. Şu an bu durumu düzeltmek için elinde bir şans vardı.

Üstat'ın odasının arkasında kalan merdiven sahanlığının üzerinden atlayıp pürüzsüz taş zemine indi ve hızla kuleden çıktı. Eğitim sahasının üzerinden karşı tarafa koşup ana kapılardan geçerken merakla düşündü: Acaba şu anda öldürülmek, arzuladığı kurtuluşu ona verir miydi? Bu iyi bir ölüm olur muydu? Şerefli ve asil bir ölüm?

Onu suçundan arındırmaya yeter miydi?

Kılıcını çekti. Savaşın sesi artık daha da yaklaşmıştı. Kalenin dibindeki yüksek alanın üzerinde savaşan Assasinleri ve Tapınakçıları görebiliyordu. Tepenin daha da aşağısında, saldırının etkisi altında kalan köylüler mecburen sağa sola kaçışıyordu. Yokuşlar çoktan cesetle dolmaya başlamıştı.

Derken o da saldırıya uğradı. Bir Tapınak şövalyesi öfkeyle böğürerek üzerine hücum etti. Altaïr, içgüdülerinin devreye girmesine izin vererek olduğu yerde döndü ve Hıristiyan askeri karşılamak üzere kılıcını kaldırdı. Adam hızlı ve sert bir hamleyle Altaïr'in üzerine çullandı, geniş enli kılıcı Altaïr'in kılıcına keskin bir çelik sesiyle çarptı. Ama Altaïr bu saldırıya hazırdı. Ayaklarını yere sağlam basmıştı, bedeninin duruşu mükemmeldi. Tapınakçı'nın darbesi onu yerinden neredeyse hiç oynatamadı. Altaïr kocaman, geniş enli kılıcın ağırlığını şövalyeye karşı kullanarak silahı savuşturdu. Düşmanının kılıç tutan kolu çok kısa bir an boşta, zararsızca sallandı. Altaïr bu durumdan istifade ederek bir adım ileri attı ve kendi kılıcını adamın karnına sapladı.

Tapınakçı saldırıya geçtiğinde onu kolayca öldüreceğinden emindi, katletmiş olduğu köylüler kadar kolay bir lokma sanmıştı Altaïr'i de, ama yanılmıştı. Kılıcın çelik ağzı karnına saplanmış halde öksürerek kan kustu ve Altaïr kılıcını birden yukarı çekip bedenini ortadan ikiye ayırırken adamın gözleri acıdan ve şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı. Sonra cesedi yere yığıldı, bağırsakları tozun toprağın içine döküldü.

Artık Altaïr tüm hüsranını kılıç darbeleriyle dışa vurarak, katıksız bir kin duygusuyla savaşıyordu; suçunu düşmanlarının kanıyla telafi edebilme ihtimali varmış gibi...

Karşısına çıkan bir sonraki Tapınakçı, birbiri ardına darbeler savurdu. Altaïr onu geriye iterken adam karşı koymaya çalıştı ve birden saldırı pozisyonundan savunma pozisyonuna geçti. Sonra da çaresizliğe kapılarak kendine savunmayı sürdürdü. Öyle korkmuştu ki üzerine gelen darbeleri savuştururken bile ölümünün yaklaştığını düşünüp endişeyle inliyordu.

Altaïr vuracak gibi yapıp olduğu yerde döndü ve kılıcıyla Hıristiyan'ın boğazını yardı. Adamın ön tarafı akan kanla kaplanan üniforması, göğsündeki kırmızı haç işaretiyle aynı renge boyandı. Dizlerinin üzerine çöken Tapınakçı bir an sonra öne doğru yığıldı. Tam o sırada başka bir asker hızla Altaïr'e yaklaştı. Havaya kaldırdığı kılıcı gün ışığında parlıyordu. Altaïr bir adım yana kaydı ve kılıcını adamın sırtına o kadar kuvvetli sapladı ki kısa bir an düşmanının bedeni büsbütün gerildi. Kılıcın ucu adamın göğüskafesinden dışarı çıkmıştı. Altaïr adamı yere eğip kılıcını sırtından geri çekerken Tapınakçı'nın ağzı sessiz bir çığlıkla açık kaldı.

Ardından, belki de sayısal üstünlükleri sayesinde Altaïr'i mağlup edebileceklerini düşünen iki asker yan yana saldırıya geçti. Ama Altaïr'in öfkesini hesaba katmıyorlardı. Altaïr her zamanki soğuk umursamazlığıyla değil, hevesinin ve azminin körüklediği bir ateşle savaşıyordu. Kendi canını düşünmeyen bir savaşçının ateşiyle... Tüm savaşçıların en tehlikelisi olarak...

Çevresinde, Tapınakçılar tarafından kılıçla öldürülmüş köylülere ait daha fazla ceset gördü ve öfkesi daha da arttı, kılıç darbeleri daha da acımasızlaştı. Kılıcının altında iki asker daha yenik düştü. Onları çamurun içinde kıvranır

halde bıraktı. Ancak şövalyelerin sayısı giderek artıyor, Assasinler de köylüler gibi yokuştan yukarı hızla koşarak kaçıyordu. Altaïr, Abbas'ın onlara kaleye dönmeleri için emir verdiğini gördü.

"Saldırı kâfir kalesi üzerinde yoğunlaşsın," diye bağırdı bir şövalye buna karşılık olarak. Tepeden hızla yukarı koşup Altaïr'e doğru geliyordu. Havada savurduğu kılıcıyla kaçmakta olan bir kadına saldırdı. "Açın önümüzü de Assasinlerle savaşalım–"

Altaïr kılıcını bir anda Hıristiyan'ın boğazına sapladı. Adam son söz olarak, ağzına dolan kanla gargara yapar gibi bir ses çıkardı.

Ancak kaçmakta olan köylülerin ve Assasinlerin arkasından daha fazla Tapınakçı geliyordu. Altaïr yokuşta tereddütle beklerken son tavrını koymanın vakti gelmiş miydi, merak ediyordu – halkını korurken ölebilir, böylece utancının sebep olduğu esaretten kurtulabilirdi.

Ama hayır. Boş yere ölmek şerefli bir ölüm olmazdı, biliyordu. Hisara geri çekilenlerin arasına katıldı ve tam kapılar kapanırken girişe vardı. Sonra arkasına dönüp dışarıdaki katliamın manzarasına baktı. Masyaf'ın hoş görüntüsü köylülerin, askerlerin ve Assasinlerin kana bulanmış cesetleriyle kirlenmişti.

Sonra kafasını aşağı eğip kendi üzerine baktı. Cüppesine Tapınakçı kanı sıçramıştı ama kendisi yara almamıştı.

"Altaïr!" Ses, düşüncelerini paramparça edip dağıttı. Yine Rauf seslenmişti. "Gel."

Altaïr ansızın yorulduğunu hissetti. "Nereye gidiyoruz?"

"Misafirlerimiz için bir sürprizimiz var. Benim yaptı-

ğımı yap, yeter. Az sonra anlayacaksın..." Rauf yukarıya, hisarın siperlerine işaret ediyordu. Altaïr kılıcını kınına soktu ve onun peşinden gidip birkaç merdivenden yukarı çıkarak kulenin zirvesine ulaştı. Aralarında Al Mualim'in de bulunduğu Assasin liderleri orada toplanmıştı. Altaïr karşı tarafa geçip Üstat'a baktı. Al Mualim onu görmezden geldi ve tek bir kelime etmedi. Rauf boşluğa doğru uzanan üç tahta platformdan birine işaret ediyordu. Altaïr'den o platformun üzerinde yerini almasını istedi. Altaïr söyleneni yaptı ve derin bir nefes aldıktan sonra da dikkatle platformun ucuna doğru yürüdü.

Şu an Masyaf'ın tepesindeydi, aşağıdaki vadiye bakabiliyordu. Havanın etrafından hızla akıp geçtiğini hissediyordu. Cüppesi rüzgârla dalgalanırken, gökyüzünde süzülerek uçan, sıcak hava boşluklarının üzerinde hızla dalışa geçen kuş sürülerini görebiliyordu. Yükseklik başını döndürüyordu ama manzara da nefesini kesmişti: Kırsal bölgenin yemyeşil örtüyle kaplı, inişli yokuşlu tepeleri; ırmağın pırıl pırıl akan suyu, tepelerin üzerindeki, şu an benek benek görünen cesetler...

Ve Tapınakçılar.

İstilacı kuvvetler bir gözetleme kulesinin önündeki yüksek arazide, hisarın kapısına yakın bir yerde toplanmıştı. Adamların başında Robert de Sable vardı. De Sable bir adım ilerledi, başını kaldırıp Assasinlerin durduğu siperlere baktı ve Al Mualim'e seslendi.

"*Kâfir!*" diye böğürdü. "Benden çaldığını geri ver."

Hazineden bahsediyordu. Altaïr'in aklı kısa bir an Al Mualim'in masasındaki kutuya gitti. Kutu etrafına ışıklar saçıyormuş gibi gelmişti ona...

"Senin onda hakkın yok, Robert," diye cevap verdi Üstat. Sesi vadide yankılandı. "Beni askerlerini daha da eksiltmek zorunda bırakmadan buradan çık git."

"Tehlikeli bir oyun oynuyorsun," diye cevap verdi de Sable.

"Seni bunun bir oyun olmadığı konusunda temin ederim."

"Öyle olsun bakalım," diye geldi cevap.

Adamın ses tonunda bir şey vardı – bu, Altaïr'in hoşuna gitmemişti. Beklediği gibi, de Sable arkasına dönüp adamlarından birine seslendi: "Rehineyi getirin."

Askerlerinin arasından Assasin'i sürüklemeye başladılar. Adamın elleri kolları bağlı, ağzı tıkalıydı. Toplanan birliğin önüne ite kaka çekilirken debelenerek bağlarını koparmaya çalışıyordu. Sessiz haykırışları platformun üzerinde duran Altaïr'e kadar ulaşıyordu.

Sonra, merasimsiz bir edayla, de Sable yanında duran bir askere başını salladı. Asker Assasin'i saçından tutup başını hızla geriye çekti ve adamın açıkta kalan boğazını kılıcıyla yarıp açtı. Ardından cesedi çimenlerin üzerine yığılması için bıraktı.

Olan biteni seyreden Assasinler nefeslerini tutmuştu.

De Sable ilerleyip cesedin yanında durdu ve zafer kazanmış bir gladyatör edasıyla kollarını göğsünde kavuşturup bir ayağını ölmekte olan adamın sırtına koydu. Assasinler gördükleri manzara karşısında iğrenerek birbirlerine mırıldanırken de Sable, Al Mualim'e seslendi: "Köyün harap olmuş durumda ve erzakın elbet bitecek. Hisarın içten yıkılına dek ne kadar ayakta kalabilirsin ki? Tüm kuyular kuruyup gittiğinde, tüm yiyecekler tükendiğinde adamla-

rın görevlerine ne kadar sadık kalabilirler ki?" Sesindeki şeytani zevk ifadesini zar zor saklayabiliyordu.

Ama yine de Al Mualim sakince cevap verdi: "Adamlarım ölümden korkmaz, Robert. Onu sevgiyle kucaklarlar – getireceği mükâfatları da öyle."

"Güzel," diye bağırdı de Sable. "O zaman ölüm dört bir yanınızı saracak."

Elbette ki haklıydı. Tapınakçılar Masyaf'ı kuşatıp Assasinlerin erzak teminini engelleyebilirdi. De Sable'ın rahatça saldırabileceği kadar bitap düşüne dek ne kadar ayakta kalabilirlerdi acaba? İki hafta? Bir ay? Altaïr, Al Mualim'in kafasındaki plan her ne ise onları bu çıkmazdan kurtarmaya yetmesini ümit etmekten başka bir şey yapamıyordu.

Tam bu sırada Rauf sanki düşüncelerini okumuş gibi ona solunda kalan bir platformdan, "Beni takip et," diye fısıldadı. "Ve en ufak bir tereddüde kapılma!"

Daha ileride üçüncü bir Assasin duruyordu. De Sable'ın ve adamlarının görüş alanında değillerdi. Aşağıya bakınca Altaïr belli bir mantığa göre yerleştirilmiş, düşüşün etkisini kırabilecek üç saman yığını gördü. Rauf'un aklındaki düşünceyi anlamaya başlıyordu. Tapınakçılar tarafından fark edilmeden aşağı atlayacaklardı. Ama neden?

Cüppesi rüzgârda dalgalanıp dizlerine çarpıyordu. Çıkan ses huzur vericiydi; dalgaları andırıyordu ya da yağmuru... Aşağıya baktı ve nefes alıp verişini sabitledi. İyice yoğunlaştı. İçindeki bir yere yolculuğa çıktı.

Al Mualim ile de Sable'ın birbirlerine bir şeyler söylediğini duyuyordu ama artık dinlemiyordu. Sadece yapacağı atlayışa odaklanmıştı. Bedenini ona hazırlıyordu. Gözlerini kapattı. Büyük bir sükûnet, bir huzur hissetti içinde.

"Şimdi," dedi Rauf ve sıçradı. Diğer Assasin onu takip etti. Ardından da Altaïr.

Atladı.

Kollarını iki yana açmış süzülürken zaman çökmüş, yıkılıp gitmişti adeta. Gevşemiş vücudu havada zarif bir kavis çizerken bir tür mükemmelliğe ulaştığının farkındaydı – kendisinden kopmuş gibiydi. Derken kusursuz bir iniş yaptı, saman yığını düşüşün etkisini kırmıştı. Rauf da yere sorunsuz inmişti. Ancak çarpmanın etkisiyle bacağını kıran üçüncü Assasin başarılı olamamıştı. Adam aşağıya iner inmez bağırmaya başlayınca Rauf yanına gidip onu susturdu. Tapınakçıların duymasını istemiyordu: Hilenin işe yaraması için şövalyelerin üç adamın sıçrayıp ölüme atladıklarına inanması gerekiyordu.

Rauf, Altaïr'e döndü. "Ben arkada kalıp onunla ilgileneceğim. Senin bizsiz devam etmen gerekecek. Şuradaki sicimler seni tuzağa götürür. Tuzağı aç ve düşmanlarımızın üzerine ölüm yağdır."

Tabii ya. Altaïr şimdi anlıyordu. Bir an için, Assasinlerin onun bilgisi dahilinde olmadan bir tuzak kurmayı nasıl başardıklarını merak etti. Yoldaşlık'ın başka hangi yanları ondan gizleniyordu acaba? Çevik hareketlerle sicimlerin üzerinde ilerleyerek uçurumun karşı tarafına doğru yola koyuldu. Boşluk darlaştığında hızlandı, sonra uçurumun gözetleme kulesinin arka tarafında kalan dik yüzüne ulaştı ve tırmanışa geçti. İçgüdüleriyle hareket ediyordu. Hızlı ve kıvrak hamlelerle, kollarındaki kasların sızladığını hissederek dik yamaçtan tırmandıkça tırmandı ve en sonunda gözetleme kulesinin tepesine ulaştı. Orada, en üst katın zemininin altında gelişigüzel kurulmuş, fırlatılmaya hazır

tuzağı buldu. Hafifçe eğik bir platformun üzerinde, istiflenmiş şekilde ağır, yağlı kütükler duruyordu.

Altaïr sessizce kenara doğru hareket etti ve Tapınak şövalyelerinin saflarını görmek için aşağıya göz gezdirdi. Birçoğunun sırtı ona dönüktü. Burada da sicimler vardı. Bunlar tuzağı yerinde tutuyordu. Altaïr kılıcını çekti ve günler sonra ilk kez gülümsedi.

YEDİ

Daha sonra Assasinler avluda toplanmış, hâlâ zaferlerinin tadını çıkarıyorlardı.

Kütükler gözetleme kulesinden büyük bir yığın halinde aşağıya, şövalyelerin üzerine inmişti. Çoğu, gelen ilk dalganın altında ezilmişti. Diğerleri de birinci yığının arkasına istiflenmiş kütüklerle gelen ikinci dalgaya yakalanmıştı. Şövalyeler daha birkaç dakika öncesine kadar zafer kazanmış olduklarından eminken, bedenleri darbe üstüne darbe almış, kolları, bacakları kırılmıştı. Bütün birlik dağılıvermişti. Assasin okçuları da bu fırsattan yararlanmayı bilmişti. Onlar saldırıya geçip şövalyeleri ok yağmuruna tutarken, Robert de Sable geri çekilme emri vermeye başlamıştı bile.

Yalnız şu an Al Mualim toplanan Assasinlere sessiz olmalarını emrediyordu. Altaïr'e kulesinin girişine yakın duran kürsüde yanına gelmesi için eliyle işaret etti. Bakışları sertti. Altaïr yerini alırken Al Mualim bu sefer Assasin'in sağ ve sol yanında durmaları için baş işaretiyle iki muhafız çağırdı.

Kutlamaların yerini sessizlik aldı. Sırtı Assasinlere dö-

nük olan Altaïr tüm gözleri üzerinde hissediyordu. Kudüs'te neler olduğunu şu ana kadar öğrenmiş olmalıydılar; Malik ve Abbas haberin yayılması için gerekeni yapmış olmalıydı. Altaïr'in savaş esnasında gösterdiği çaba ve akabinde tuzağı açması... Şu an bunların hiçbiri bir anlam ifade etmiyordu. Altaïr'in ümit ettiği tek şey, Al Mualim'in merhamet göstermesiydi.

"Robert'i buradan sürmekle iyi iş başardın," dedi Üstat; üstelik bunu söylerken sesinde bir miktar gurur ifadesi de vardı. Bu kadarı bile Altaïr'in bağışlanmış olabileceğini, hatta Kudüs'teki olaydan bu yana yaptıklarının hatalarını telafi etmiş olduğunu düşünüp ümitlenmesine yetti. "Gücü kırıldı," diye devam etti Al Mualim. "Uzun süre başımıza musallat olmaz. Peki sen neden başarılı olduğunu biliyor musun, söyle bakalım?"

Altaïr hiçbir şey söylemedi. Kalbi küt küt atıyordu.

"Başarılı oldun, çünkü sana söyleneni dinledin," diye vurguladı Al Mualim. "Süleyman Mabedi'nde de dinleseydin bu olanların hepsi engellenebilirdi."

Koluyla avluyu ve şu an bile Assasinlere, Tapınakçılara ve köylülere ait cesetlerin temizlenmekte olduğu, avlunun ötesinde uzanan alanları içine alır gibi bir daire çizdi.

"Ben bana söyleneni yaptım," dedi Altaïr, kelimelerini dikkatle seçmeye çalışıyordu ama bu işe yaramıyordu.

"*Hayır!*" diye öfkeyle çıkıştı Al Mualim. Gözleri alev püskürüyordu. "Sen canının istediğini yaptın. Malik bana sergilemiş olduğun küstahlıktan bahsetti; bizim usullerimizi hiçe saydığından."

Altaïr'in sağında ve solunda duran iki muhafız bir adım öne çıkıp onu kollarından tuttu. Kasları gerilen Altaïr kendini onlara hazırladı ama mücadele etmedi.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu temkinli bir sesle.

Al Mualim'in yanaklarında bir kızarıklık belirdi. "Bizim belli kurallarımız var. Assasin Amentüsü'ne uymadığımız takdirde biz bir hiçiz. Üç basit ilkeyi unutmuş gibisin. Sana hatırlatayım. İlki ve en önemlisi: Kılıcını..."

Nasihat içeren bir konuşma olacaktı. Altaïr rahatladı. Araya girip Al Mualim'in cümlesini tamamlarken sesindeki teslimiyet ifadesini gizleyemedi. masum bir ferdin bedeninden uzak tut. Biliyorum."

Al Mualim'in Altaïr'in suratına indirdiği tokadın şaklaması avlunun taş duvarlarına çarpıp yankılandı. Altaïr yanağının yandığını hissetti.

"Ve ben konuşman için sana müsaade vermediysem çeneni tut," diye öfkeyle haykırdı Al Mualim. "Madem bu ilkeyi çok iyi biliyorsun, Tapınak'taki yaşlı adamı neden öldürdün? O masumdu. Onun ölmesi gerekmiyordu."

Altaïr hiçbir şey söylemedi. Ne diyebilirdi ki? *Düşünmeden hareket ettim* mi? *O adamı öldürmek küstahça bir davranıştı* mı?

"Küstahlığın sınır tanımıyor," diye böğürdü Al Mualim. "Kalbindeki kibri yen, evlat; yoksa sana yemin ederim onu kendi ellerimle yerinden sökerim."

Bir anda susup sessizleşti. Öfkesine hâkim olmaya çalışırken omuzları inip kalkıyordu. "İkinci ilke ise bize güç veren ilke," diye devam etti. "Gizlen ama gözden kaybolma. İnsanları perde gibi kullanıp kalabalığa karış. Hatırlıyor musun? Zira duyduğuma göre kendini ifşa etmekte karar kılmışsın ve saldırıya geçmeden *önce* dikkat çekmişsin."

Altaïr yine hiçbir şey söylemedi. Utancın acısı içine çökmüştü.

"Üçüncü ve son ilke," diye ekledi Al Mualim, "ihanetlerinin en kötüsüyle alakalı: Yoldaşlık'tan asla taviz verme. Bunun anlamı gayet açık herhalde. Hal ve hareketlerin bize asla zarar vermemeli – dolaylı ya da dolaysız olarak... Fakat Kudüs toprakları altında sergilemiş olduğun bencil davranış hepimizi tehlikeye attı. Daha da kötüsü, düşmanı kapımıza getirdin. Bugün kaybetmiş olduğumuz adamları senin yüzünden kaybettik."

Altaïr, Üstat'a bakamıyordu. Kafası bir tarafa dönük kalmıştı, yüzü yediği tokattan ötürü hâlâ yanıyordu. Fakat Al Mualim'in hançerini çekmesiyle çıkan sesi duyduğunda nihayet kafasını çevirip baktı.

"Üzgünüm. Gerçekten üzgünüm," dedi Al Mualim. "Ama bir haine tahammül edemem."

Hayır. Böyle olamaz. Bir hainin ölümü olamaz.

Gözleri Üstat'ın elindeki –çocukluğundan beri ona yol göstermiş eldeki– hançere gidince iyice açıldı. "Ben hain değilim," dedi zar zor.

"Hareketlerin aksini gösteriyor. Bana başka çözüm yolu bırakmıyorsun." Al Mualim hançerini geriye doğru çekti ve "Huzur içinde uyu, Altaïr," deyip silahı Altaïr'in karnına sapladı.

SEKİZ

Gerçekten de öyle oldu. Altaïr ölü olarak geçirdiği o paha biçilmez birkaç saniye boyunca huzur içindeydi.

Sonra... Sonra kendine gelmeye başladı. Bilinci yavaş yavaş geri geliyor, kim olduğunu hatırlamaya ve nerede olduğunu algılamaya başlıyordu.

Ayaklarının üzerindeydi. Nasıl olur da ayaklarının üzerinde duruyor olabilirdi ki? Ölüm böyle bir şey miydi; burası öteki dünya mıydı? Cennet'te miydi? Eğer öyleyse Cennet Al Mualim'in karargâhına çok benziyordu. Üstelik Al Mualim de bizzat oradaydı. Hatta Altaïr'in başında dikilmiş, onu ne ifade ettiğini anlaması zor bir bakışla süzüyordu.

"Yaşıyor muyum?" Altaïr ellerini karnına, hançerin saplandığı yere götürdü. Yarılarak açılmış bir oyuk bulacağını ve eline kan bulaşacağını düşünmüştü ama hiçbir şey yoktu. Ne yara ne de kan vardı. Ama yarayı görmüştü, onu hissetmişti. Acıyı hissetmişti...

Değil mi?

"Ama bana hançeri sapladığınızı gördüm," dedi kelimeleri zorlukla telaffuz ederek, "ölümün beni kucakladığını hissettim."

Al Mualim buna karşılık esrarengiz, anlaşılması zor bir açıklama yaptı: "Görmeni istediğim şeyi gördün. Sonra da ölüm uykusuna yattın. Rahimdeydin. Uyanıp yeniden doğdun."

Altaïr başını iki yana sallayıp sersem halinden kurtuldu. "Ne amaçla?"

"Assasinlerin ne için mücadele verdiğini hatırlıyor musun, Altaïr?"

Hâlâ kendine gelmeye çalışan Altaïr cevap verdi: "Barış için; her anlamda."

"Doğru. Her anlamda... Bir insanın başka bir insana uyguladığı şiddeti sonlandırmak yetmez. Barış derken iç huzurdan da bahsederiz. Biri olmadan diğerine sahip olamazsın."

"Öyle söylenir."

Al Mualim kafasını iki yana salladı. Sesi yükselirken yanakları tekrar kızardı. "Öyledir zaten. Ancak sen, evladım, henüz iç huzuru bulamadın. Bu durum çirkin şekillerde dışa yansıyor. Kibirlisin ve kendinden çok eminsin. Kendine hâkim olamıyorsun ve dirayetin yok."

"O zaman bana ne yapacaksınız?"

"Bize çektirdiğin acı için seni öldürmem gerekir. Malik, kardeşinin canı karşılığında senin canını almamızın son derece adil olduğunu düşünüyor."

Al Mualim biraz durdu; Altaïr'in bu anın ne kadar önemli olduğunu anlamasını istiyordu. "Ama bu hem benim zamanımı hem de senin yeteneklerini ziyan etmek olur."

Altaïr biraz daha rahatlamak için kendine şans tanıdı. Bağışlanacaktı. Hatalarını telafi edebilecekti.

"Sahip olduğun her şey alındı," diye devam etti Al Mualim. "Rütben de buna dahil. Yeniden çıraksın –çocuk-

sun– tarikata ilk katıldığın gün nasıl idiysen öylesin. Sana hatalarını telafi etme şansı veriyorum. Yoldaşlık'taki yerini hak edip kazanarak geri alacaksın."

Elbette. "Sanırım planladığınız bir şey var."

"İlk önce, bir Assasin *nasıl* olunur; gerçek bir Assasin *nasıl* olunur, bunu hatırladığını bana ispatlaman gerek," dedi Al Mualim.

"Yani benden bir can almamı mı isteyeceksiniz?" diye sordu Altaïr. Cezasının çok daha zor olacağını biliyordu.

"Hayır. En azından henüz değil. Çünkü şimdi bir kez daha öğrenci olman gerekiyor."

"Buna gerek yok. Ben bir Assasin Üstadı'yım."

"Assasin Üstadı *idin*. Hedeflerinin izini başkaları sürüyordu. Ama artık böyle olmayacak. Bugünden itibaren hedeflerinin peşine sen düşeceksin."

"Siz öyle istiyorsanız..."

"Evet, öyle istiyorum."

"O zaman yapmam gereken şey ne, bana söyleyin."

"Elimde bir liste var. Listeyi dokuz isim süslüyor; ölmesi gereken dokuz adam. Bunlar salgın yayan, savaş çıkaran insanlar. Sahip oldukları güç, toprakları mahvediyor ve Haçlı Seferleri'nin sürdürülmesine katkı sağlıyor. Onları bulup öldüreceksin. Böylelikle hem bölge için barış, hem de kendin için huzur tohumları ekmiş olacaksın. Bu şekilde hatalarını telafi edebilirsin."

Altaïr uzun, derin bir nefes aldı. Bunu yapabilirdi. Bunu yapmak istiyordu – yapması *gerekiyordu*.

"Kendi canıma karşılık dokuz can alacağım," dedi etraflıca düşünerek.

Al Mualim gülümsedi. "Bence çok cömert bir teklif. Sormak istediğin bir şey var mı?"

"Nereden başlayayım?"

"Atını Şam'a sür. Tamir adlı karaborsa tüccarını bul. İlk onu öldür."

Al Mualim posta güvercini kafesine yanaştı ve içeriden bir güvercin alıp hayvanın başını avucunun içiyle okşadı. "Şehre vardığında muhakkak Assasin Yazıhanesi'ni ziyaret et. *Rafik*'ı gelişinden haberdar etmek için bir kuş yollayacağım. Onunla görüş. Göreceksin, sana çok yardımı dokunacak."

Elini açtı ve kuş sanki arkasından biri üflemiş gibi pencereden dışarı uçup gözden kayboldu.

"Siz iyi diyorsanız..." dedi Altaïr.

"İyidir, iyidir. Bir de onun rızası olmadan görevine başlayamazsın."

Altaïr başını hafifçe kaldırıp "Nasıl bir saçmalık bu?" diye sordu. "Benim onun iznine ihtiyacım yok. Bu benim için zaman kaybı."

"Yaptığın hataların bedeli bu," dedi Üstat bir anda öfkeyle. "Artık sadece bana değil tüm Yoldaşlık üyelerine hesap vermen gerekiyor."

"Peki, öyle olsun," diye razı geldi Altaïr, hoşnutsuzluğunu yansıtacak kadar uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra.

"İşe koyul o zaman," dedi Al Mualim. "Bizim için henüz yok olmadığını kanıtla."

Durdu. Sonra masasının altına uzanıp bir şey çıkarttı ve onu Altaïr'e uzattı. "Al bunu."

Altaïr, halinden memnun bir tavırla süngüsünü aldı. Kol zırhını bileğine taktı ve serbest bırakma kayışını serçe parmağından geçirip bağladı. Mekanizmayı test ederken, Assasin olduğunu bir kez daha hissetti.

DOKUZ

Altaïr palmiye ağaçlarının arasında ilerleyip şehir duvarlarının dışında kalan ahırları ve tüccar tezgâhlarını geçti. Ardından Şam'ın devasa, debdebeli kapısına vardı. Bu şehri iyi biliyordu. Suriye'nin en büyük ve en kutsal yerleşim yeri olan Şam, önceki yıl öldürdüğü kurbanlarından ikisine ev sahipliği yapmıştı. Başını kaldırıp şehri çevreleyen sura ve surun üzerindeki siperlere baktı. İçerideki hayatın sesi kulaklarına geldi. Sanki surun taşları bu sesle uğulduyordu.

İlk önce içeri girmeliydi. Görevinde başarılı olması, dört bir yana yayılan sokaklarda izini belli etmeden hareket edebilmesine bağlıydı. İşin başında muhafızlarla girişeceği bir mücadele çok iyi bir başlangıç olmazdı. Atından indi ve hayvanı bir yere bağladı. Sarazen muhafızlarının önünde konuşlandığı ve konuşlandıkları yerden etrafı gözlediği kapıyı inceledi. İçeriye başka bir yoldan girmeyi denemesi gerekecekti. Tabii bunu düşünmesi kolaydı ama uygulamaya geçirmek zordu, çünkü Şam sıkı güvenlik tedbirleri ile tanınırdı. Şehrin surları –kafasını kaldırıp onlara tekrar baktığında kendini küçücük hissetti– dışarıdan tırmanılamayacak kadar dik ve yüksekti.

Derken bir âlim grubu gördü ve gülümsedi. Salah Al'din, eğitim almış adamları –şehrin dört bir yanına yayılmış *medreselerde*– çalışmalar yapmak üzere Şam'ı ziyaret etmeleri için teşvik etmişti. Hal böyle olunca onlar da kendilerine verilen ayrıcalıkların tadını çıkarıyor ve şehirde serbestçe gezinebiliyorlardı. Altaïr ilerledi ve elinden geldiği kadar dindar görünmeye çalışarak onların arasına katıldı. Âlimlerin arasında adeta sürüklendi ve muhafızların yanından kolayca geçti. Çorak araziyi arkada bırakıp şehrin içine girdi.

Şehirde başını aşağıda tutmayı sürdürdü. Sokakların içinden hızlıca ama dikkatle geçip bir minareye ulaştı. Etrafına hızla göz attıktan sonra sıçrayıp bir sundurmaya tutundu ve kendini yukarı çekti. Yükseğe çıktıkça sıcak taşın üzerinde tutunabileceği daha çok yer buldu. Fark etmişti; eskiden olduğu kadar hızlı ve kendinden emin hareket etmese de eski yetenekleri geri geliyordu; onların döndüğünü hissediyordu. Hayır – aslında *yeniden canlanıyorlardı*. Ve bu yetenekler de beraberlerinde eski neşesini ve zindeliğini getiriyorlardı.

Derken minarenin alemine ulaştı ve orada çömeldi. Şehrin semalarındaki bir av kuşu gibiydi. Etrafına bakındı. İnişli çıkışlı çatıların arasında cami kubbelerini ve minare uçlarını gördü. Pazar yerleri, avlular ve türbeler gözüne ilişirken Assasin Yazıhanesi'nin yerini gösteren kule de dikkatini çekti.

Yine büyük bir sevinç duygusu hissetti. Bu kadar yüksek bir tepeden şehirlerin ne kadar güzel göründüğünü ve bu şehirlere en tepe noktalarından bakmanın nasıl bir his olduğunu unutmuştu. Bu gibi anlarda kendini serbest bırakılmış bir kuş gibi hissederdi.

Al Mualim doğru söylemişti. Bu ana kadar yıllardır Altaïr'in hedefleri başkaları tarafından bulunmuştu. Ona nereye ne zaman gideceği ve öldürmesi gereken biri olduğu söylenirdi o kadar; ne bir fazlası ne bir eksiği. Bunu hiç fark etmemişti ama gerçek bir Assasin olmanın verdiği tutkuyu hissetme fırsatını da hep kaçırmıştı. Gerçek bir Assasin olmanın kanla, ölümle ilgisi yoktu. O, insanın içinde olması gereken bir şeydi.

Ufak bir adım daha atıp aşağıdaki dar sokaklara baktı. Ezan okunduğu için sokaklar tenhalaşıyordu. Sayebanlara ve çatılara göz gezdirdi; hafifçe inebileceği bir yer arıyordu. Derken bir saman arabası gördü. Gözlerini arabaya dikerek derin derin nefes aldı. Ayağa kalktı ve meltemi hissetti, çan sesleri duydu. Ardından bir adım ilerledi, zarif bir hareketle havada takla atıp hedefine ulaştı. Belki beklediği kadar hafif bir iniş olmamıştı ama yırtılıp onu iki büklüm halde alttaki tezgâhın üzerine düşürebilecek yıpranmış bir sayebanın üzerine atlamaktan daha güvenliydi. Sokak sessizleşene kadar etrafı dinledi. Sonra saman arabasından indi ve Yazıhane'nin yolunu tuttu.

Oraya çatıdan ulaştı. İçerisinde şırıl şırıl akan bir fıskiyenin bulunduğu, üzeri gölgelikle kapatılmış bir sahanlığın içine atladı. Duvarlardaki ve gölgelikteki bitkiler dışarıdan gelen sesleri kesiyordu. Sanki başka bir dünyanın içine adım atmıştı. Kendini topladı ve Yazıhane'ye girdi.

Şef bir tezgâhın arkasında yayıla yayıla oturuyordu. Assasin içeriye girdiğinde ayağa kalktı. "Altaïr, seni gördüğüme sevindim. Tek parça halinde gelmişsin."

"Ben de seni gördüğüme sevindim, dostum." Altaïr adamı süzdü. Ondan fazla hoşlanmamıştı. Bir kere küs-

tah ve dalga geçer bir tavrı vardı. Bir de şüphesiz Altaïr'in geçtiğimiz günlerde yaşadığı... *zorluklardan* haberdardı – ayrıca görünüşe bakılırsa bu durumun ona vermiş olduğu geçici yetkiden en iyi şekilde faydalanmak istiyordu.

Hakikaten de tekrar konuştuğunda yüzünde zar zor gizlediği çirkin bir gülüş vardı. "Çektiğin sıkıntılar beni üzdü."

"Takma kafana."

Şefin yüzünde yapmacık bir kaygı ifadesi belirdi. "Yoldaşlarından birkaçı buraya geldi..."

İşte, bu yüzden her şeyi biliyor, diye düşündü Altaïr.

"Söylediklerini duysaydın," diye gayriciddi bir tavırla devam etti şef, "eminim onları oldukları yerde lime lime ederdin."

"Hiç sorun değil," dedi Altaïr.

Şef sırıttı. "Doğru ya, sen hiç Amentü'ye uyan biri olmadın, değil mi?"

"Bitti mi?" Altaïr şu küstah herifin sırıtan ağzına bir tokat yapıştırmayı çok istiyordu. Ya da süngüsüyle ağzını yarıp gülüşünü genişletmeyi...

"Özür dilerim," dedi şef, yüzü kızararak. "Bazen kendimden geçiyorum. Hangi rüzgâr attı seni Şam'a?" Sonunda bulunduğu konumu hatırlayarak biraz doğruldu.

"Tamir adında bir adam," dedi Altaïr. "Adamın yaptığı iş Al Mualim'in hoşuna gitmiyormuş. O işi sonlandırmak için görevlendirildim. Adamı bulabileceğim yeri söyle."

"Onun izini sürmen gerek."

Altaïr başını kaldırdı. "Ama bu tür bir işi en iyi..." Al Mualim'in emirlerini hatırlayınca sustu. Yeniden çırak olması gerekiyordu. Araştırma işlerini halledip hedefi bul-

mak ve ardından cinayeti işlemek ona düşüyordu. Kafasını sallayarak görevini kabullendi.

Şef devam etti: "Şehri kolaçan et. Tamir'in ne planladığını ve nerede çalıştığını öğren. Galibi galip yapan yaptığı hazırlıklardır."

"Tamam da onun hakkında bana *anlatabileceklerin* nelerdir?" diye sordu Altaïr.

"Karaborsa tüccarlığı yaparak geçimini sağlıyor. Dolayısıyla pazarın kurulduğu muhite gitmelisin."

"Bu iş bittiğinde geri gelmemi istersin herhalde."

"Bana tekrar uğra. Sana Al Mualim'in nişanını vereceğim. Sen de bize Tamir'in canını...

"Hay hay..."

İç bunaltıcı Yazıhane'den çıktığına sevinen Altaïr çatıların üzerinde gezinmeye başladı. Aşağıdaki dar bir sokağa göz gezdirmek için durduğunda şehri bir kez daha içine çekti. Hafif bir meltem, sayebanları dalgalandırıyordu. Cilalı yağ lambası satan bir tezgâhın etrafında kadınlar toplanmıştı. Hiç durmadan çene çalıyorlardı. Yakın bir mesafede de iki adam ayakta tartışıyordu. Ancak Altaïr ne üzerine tartıştıklarını duyamıyordu.

Dikkatini karşı taraftaki binaya çevirdi. Sonra bakışlarını oradan uzaklaştırıp çatılara göz gezdirdi. Oradan, güneydeki Paşa Camii'ni ve Kraliyet Bahçeleri'nin bulunduğu bölgeyi görebiliyordu. Ancak asıl bulması gereken yer...

Ve tam o anda orayı, devasa Al-Silaah Pazarı'nı gördü. Şefin dediğine göre, Tamir hakkında bilgi toplamaya oradan başlayabilirdi. Şef elbette anlattıklarından daha fazlasını biliyordu. Ancak bildiklerini Altaïr'e anlatmaması için kendisine sıkı emirler verilmişti. Altaïr şunun farkındaydı: Bir "çırağın" zoru öğrenmesi gerekiyordu.

İki adım geriledi ve kollarını silkeleyerek üzerlerindeki gerginliği attı. Derin bir nefes aldı ve atladı.

Karşıya sorunsuz geçti. İndiği yerde bir müddet çömelip aşağıdaki ara sokaktan gelen konuşmaları dinledi. Bir muhafız grubunun geçişini seyretti. Adamlar üste üste yığılmış onlarca fıçının altında bel veren bir katır arabasının önündeydi. "Yol açın," diye sesleniyorlardı, önlerine çıkan şehir sakinlerini itip kakarken. "Yol açın; Vezir'in Sarayı'na erzak götürüyoruz. Abu'l Nuqoud Hazretleri bir ziyafet daha verecek." Muhafızlar tarafından kenara itilen şehir sakinleri yüzlerindeki öfke dolu, hoşnutsuz ifadeyi gizlemeye çalışıyordu.

Altaïr aşağıdaki askerlerin geçişini izledi. Abu'l Nuqoud ismini daha önce duymuştu: Şam'ın Tüccarlar Kralı dedikleri adam. Fıçılarsa... Altaïr yanılıyor olabilirdi ama fıçılar şarap fıçısı gibi duruyordu.

Mühim değildi. Altaïr'in asıl ilgilenmesi gereken şey başkaydı. Doğruldu ve koşmaya başladı. Sokak aralarının üzerinden sıçrarken hemen hemen hiç durmadan bir sonraki binaya ve ardından bir diğerine atlıyordu. Her atlayışında gücünün daha da arttığını hissediyordu. Bildiği işi yapmaya başlamıştı.

Pazaryeri tepeden bakıldığında şehirdeki çatıların arasına oyulmuş kaba bir delik gibi görünüyordu. Bu yüzden onu bulmak kolay olmuştu. Şam'daki en büyük ticaret merkezi olan bu pazar kuzeydoğuda, şehrin Fakir Muhit'inin ortasında yer alıyordu ve dört bir yanı –yağmur yağdığında Şam bataklığa döndüğünden– çamurdan ve keresteden yapılmış binalarla çevriliydi. Çeşit çeşit at arabalarının, işportacıların ve tüccarlara ait tezgâhların bulunduğu

pazar alanı yamalı bohçayı andırıyordu. Yukarıda tünemiş duran Altaïr'in burnuna hoş kokular geldi: parfüm kokuları, yağ kokuları, baharat ve çörek kokuları... Her tarafta birbirleriyle sohbet eden ya da kalabalığın arasından hızla geçip giden müşteriler, tüccarlar ve ticaret adamları vardı. Şehrin insanları ise ya durmuş konuşuyor ya da aceleyle bir yerden bir yere koşturuyordu. Görünüşe bakılırsa ikisinin ortası yoktu – zaten burada olmazdı. Bir müddet insanları seyrettikten sonra çatıdan aşağı indi ve kalabalığın arasına karışıp etrafı dinledi.

Tek bir sözcüğü duymaya çalışıyordu.

"Tamir."

Üç tüccar bir gölgeliğin altında toplanmış sessizce konuşuyordu. Fakat konuşurken akla gelebilecek her türlü el hareketini çılgınca kullanıyorlardı. O ismi telaffuz edenler de bu adamlardı işte. Altaïr yan yan yürüyerek onlara yaklaştı ve sırtını döndü. Aklında Al Mualim'in öğretisi yankılandı: "Asla göz göze gelme, hep bir şeyle meşgulmüş gibi görün, rahat davran..."

"Başka bir toplantı çağrısında bulunmuş," diye bir cümle duydu Altaïr. Sesin hangi adama ait olduğunu çıkartamadı. Bahsettikleri şahıs kimdi acaba? Tamir'di muhtemelen. Altaïr konuşmayı dinledi ve buluşma yerini aklına yazdı.

"Bu sefer ne için? Başka bir uyarı için mi? Başka bir idam için mi?"

"Hayır. Bize vereceği bir iş varmış."

"Yani o işten para almayacağız."

"Tüccar loncasının kurallarına uymayı bıraktı. Artık canı nasıl isterse öyle hareket ediyor."

Büyük bir anlaşma hakkında –şu ana kadarki en büyük anlaşma, diye belirtmişti içlerinden biri fısıldayarak– konuşmaya başlamışlardı ki ansızın durdular. Yakında bir yerde siyah, kirli sakallı bir tellal kendisine ait kürsüde yerini almıştı ve şu anda kasvetli, düşük gözlerini tüccarların üzerinde gezdiriyordu. Tehditkâr bir edayla...

Altaïr başlığının altından gizlice baktı. O üç adamın yüzlerinin rengi atmıştı. Biri terliğiyle yerdeki çamuru kazıyordu; diğer ikisi ise yapmaları gereken önemli bir iş olduğunu ansızın hatırlamış gibi sıvışmıştı. Konuşmaları sona ermişti.

Tellal... Belki de o, Tamir'in adamlarından biriydi. Karaborsacının pazaryerini sıkı bir denetim altında tuttuğu kesindi. Adam konuşmaya başlayıp insanları üzerine çekince Altaïr de yavaş yavaş oraya doğru ilerledi.

"Kimse Tamir'i benim kadar iyi bilmez," diye gür bir sesle seslendi adam. "Yaklaşın. Anlatacak olduğum hikâyeyi dinleyin. Emsali olmayan bir tüccar prensinin hikâyesini..."

Tam da Altaïr'in duymak istediği hikâyeydi. İlgili bir izleyici rolüne bürünmeyi başararak daha da yaklaştı. Pazar, etrafından akıp geçmeye devam ediyordu.

"Hattin gelmeden hemen önceydi," diye devam etti konuşmacı. "Sarazenlerin yiyecek içeceği azalmıştı ve acilen erzak tedarik etmeleri gerekiyordu. Yakın bir zamanda gelecek yardım da yoktu. Tamir'in o günlerde Şam'la Kudüs arasında gidip gelen bir ticaret kervanı vardı, ama son günlerde işler kesattı. Kudüs'te onun elindeki ürünleri –çevredeki çiftliklerden toplanmış meyve ve sebzeleri– isteyen hiç kimse yok gibiydi. Bu yüzden Tamir bölgeyi terk edip

kuzeye ilerledi. Elindeki yiyecekleri ne yapacaktı, merak ediyordu. Çok geçmeden çürüyecekleri kesindi. Bu hikâye ve o zavallı adamın hayatı belli ki o noktada son bulacaktı. Ama Kader öyle istemedi.

"Tamir kervanını kuzeye sürerken Sarazen lideriyle ve açlıktan ölmek üzere olan adamlarıyla karşılaştı. Bu, her iki taraf için de çok iyi bir fırsattı – birinde diğerinin aradığı şey vardı.

"Böylece Tamir adama elindeki yiyecekleri verdi ve savaş sona erdiğinde Sarazen lideri tüccara hak ettiğinin bin katı bir ödeme yaptırdı.

"Bazıları der ki Tamir olmasaydı Salah Al'din'in adamları kendisine karşı gelirdi. Savaşı o adam sayesinde kazandık diyebiliriz..."

Tellal konuşmasını bitirdi ve seyircilerin dağılmasına izin verdi. Kürsüsünden inip pazara doğru ilerlerken yüzünde ince bir gülümseme vardı. Muhtemelen Tamir'i yücelten o konuşmayı yeniden yapmak üzere başka bir kürsüye gidiyordu. Altaïr aradaki mesafeyi koruyarak adamı takip etti. Bir kez daha hocasının sözlerinin ona seslendiğini duydu: "Hedefinle arana engeller koy. Arkaya çevrilen baş asla seni bulamasın."

Bu yetenekler... Geri gelirken bıraktıkları his Altaïr'in hoşuna gitmişti. Hareketli günün velvelesini dışarıda bırakıp hedefine odaklanabilmek onu sevindiriyordu. Derken ansızın durdu. Önündeki tellal, testi taşıyan bir kadına çarpmış ve testi kırılmıştı. Kadın onunla tartışıyor, elini uzatarak testinin parasını istiyordu. Dudaklarında acımasız bir ifade beliren tellal, kadına vurmak üzere elini kaldırdı. Altaïr gerildiğini hissetti. Ancak kadın korkup geri çekil-

di. Tellal alayla gülümseyip elini indirdi ve önündeki kırık testi parçalarını tekmeleyip yürümeye devam etti. Altaïr ise tekrar takibe başladı. Yere çökmüş bir yandan ağlayıp lanet okurken diğer yandan testisinin kırıklarını toplayan kadının yanından geçti.

Tellal bir tarafa dönüp sokaktan çıktı, Altaïr arkasından gitti. Dar, tenha bir ara sokağa girmişlerdi. Çamurdan yapılmış koyu renkli duvarlar sanki onları içine hapsediyordu. Muhtemelen burası bir sonraki kürsüye çıkan bir kestirmeydi. Altaïr adamı gözleriyle arkasından takip etti ve sonra birkaç hızlı adım atıp ilerledi. Tellalı omzundan yakalayıp kendine doğru çevirdi. Sonra da göğüskafesine dayadığı parmak uçlarıyla adamı sertçe itti.

Bedeni birden iki büklüm olan tellal geri sendeledi ve nefes almaya çalıştı. Ağzı karaya çıkmış bir balığınki kadar hızlı bir şekilde açılıp kapanıyordu. Altaïr çevrede bir görgü tanığı olup olmadığını görmek için etrafına hızla göz gezdirdi. Sonra bir adım ilerledi ve bir ayağının üzerinde sabit kalarak tellalın boğazına bir tekme geçirdi.

Üstü başı dağılan adam *kandurası* bacaklarının arasına dolanmış halde geri yıkıldı. Ellerini Altaïr'in vurduğu yere götürdü ve tozun toprağın içinde yuvarlandı. Altaïr gülümseyerek ilerledi. *Kolay oldu*, diye düşündü. Önceleri de öyle olurdu...

Tellal bir kobranın hızıyla hareket edip hemen ayağa kalktı ve Altaïr'in göğsünün tam ortasına bir tekme attı. Şaşkına dönen Assasin geri sendeledi. Adam ağzını sımsıkı kapatmış ve yumruklar savurur halde üzerine geliyordu. Altaïr'i şaşkına uğrattığını düşünen tellalın gözlerinin içi gülüyordu. Assasin havada savrularak gelen bir yumruğu

savuşturdu ama sonra farkına vardı ki bu sahte bir hamleydi. Tellal diğer yumruğuyla çenesine bir darbe indirdi.

Altaïr düşecek gibi oldu. Ağzına kan tadı geldi. Kendisine içten içe lanet okuyordu; rakibini hafife almıştı. Bir çırağın yapacağı türden bir hataydı bu. Tellal en iyi kaçış yolunu bulmaya çalışır gibi delirmişçesine etrafına bakındı. Altaïr başını silkeleyip yüzünde hissettiği acıyı bertaraf ettikten sonra yumruklarını yukarı kaldırıp adama yaklaştı ve adam daha yerinden kıpırdayamadan tellalın şakağına sert bir yumruk geçirdi. Birkaç saniye boyunca iki adam birbirine yumruklar savurdu. Tellal daha kısa ve daha hızlıydı. Savurduğu yumruklardan biri Altaïr'in burun kemiğinin tam üst kısmına denk geldi. Assasin sendeledi. Acının etkisiyle oluşan, görmesini engelleyen gözyaşlarını gözlerini kırpıştırarak kurutmaya çalıştı. Zaferin yaklaştığı hissine kapılan tellal delirmişçesine yumruklar savurarak rakibine yaklaştı. Altaïr bir adım yana kayıp eğildi ve tellala çelme takıp ayaklarını yerden kesti. Sırt üstü kum zemine çakılan adamdan hızlı bir soluk sesi çıktı. Altaïr hemen dönüp çöktü ve dizini dosdoğru tellalın kasıklarına indirdi. Darbesine karşılık acı bir bağırış duyunca çok sevindi. Sonra ayağa kalktı. Kendisini toparlarken omuzları hızla inip kalkıyordu. Tellal ise tozun içinde sessizce kıvranıyordu. Ağzı sessiz bir çığlıkla genişçe açılmıştı. Elleri kasıklarındaydı. İyice soluklanmayı başardığında Altaïr çömelip yüzünü adamın yüzüne yaklaştırdı.

"Tamir hakkında bayağı şey biliyor gibisin," dedi dişlerinin arasından. "Amacı ne, söyle bana."

"Anlattığım öykülerden başka bir şey bilmiyorum," diye inledi tellal. "Hepsi onlar."

Altaïr avucunu kumla doldurdu ve kumun parmaklarının arasından akıp gitmesine izin verdi. "Ne yazık! Karşılığında verecek bir şeyin yoksa yaşamana izin vermenin bir anlamı yok."

"Dur. Dur." Tellalın havaya kalkan eli titriyordu. "Bildiğim bir şey var..."

"Söyle."

"Son günlerde kafası meşgul. Çok, çok sayıda silah ürettiriyor..."

"Ne olacak ki? Muhtemelen Salah Al'din içindir. Bu bilgi benim işime yaramaz – yani senin de işine yaramaz..." Altaïr elini uzatıp...

"*Yapma*. Dur. Dinle." Tellal gözlerini yuvarladı. Alnında damla damla terler vardı. "Salah Al'din için değil; *başka birisi* için. Bu silahların üzerindeki armalar farklı. Hiç tanıdık değil. Görünüşe bakılırsa Tamir'in desteklediği başka bir... ama kim olduklarını bilmiyorum."

Altaïr başını salladı. "Hepsi bu mu?" diye sordu.

"Evet. Evet. Bildiğim her şeyi sana anlattım."

"O zaman huzura kavuşma vaktin geldi demek."

"Yapma," diye başladı tellal, ama Altaïr süngüsünü serbest bırakıp tellalın göğüs tahtasına saplarken, bir çömleğin kırıldığındaki kadar güçlü bir tık sesi duyuldu ara sokakta. Altaïr göğsü süngüyle deşilmiş, ağzının kenarlarında köpük köpük kan beliren ve bakışları donuklaşan adamı bedeninin titreyişi geçene dek bırakmadı. Hızlı ve temiz bir ölüm olmuştu.

Ardından tellalı kumun üzerine yatırdı ve elini uzatıp gözlerini kapadı. Ayağa kalkıp süngüsünü yuvasına geri soktuktan sonra da cesedi kokuşmuş bir fiçı yığınının arkasına itti ve arkasına dönüp ara sokaktan ayrıldı.

ON

"Altaïr. Hoş geldin. Hoş geldin."

Şef o içeri girerken sinir bozucu bir edayla gülümsüyordu. Altaïr bir an durup adamı süzdü. Bakışları altında şefin biraz korkup geri çekildiği gördü. Acaba üzerinde ölüm kokusu mu taşıyordu? Kim bilir, belki de Yazıhane'nin şefi onun üzerindeki kokuyu almıştı.

"Dediğini yaptım. Bana Al Mualim'in nişanını ver."

"Her şeyin bir sırası var. Bana öğrendiklerini anlat önce."

Can almaktan yeni gelmiş olan Altaïr, bunun günlük çetelesine eklenebilecek önemsiz bir mesele olduğunu düşünüyordu. Bu adama ağzının payını vermek için can atıyordu. Ama hayır. Her ne kadar bir maskaralık olduğunu düşünse de rolünü oynamak zorundaydı.

"Al-Silaah Pazarı Tamir'in himayesi altında," dedi, fısıldayarak konuşan tüccarları ve Tamir'in tellalını gördüklerinde adamların yüzünde beliren korkuyu hatırlayarak. "Servetini silah ve zırh ticaretinden sağlıyor. Bu işte pek çok destekçisi var: demirciler, tüccarlar, bankerler... Adam bu toprakların bir numaralı ölüm taciri."

Şef başını sallayarak onayladı. Duyduklarının arasında bilmediği bir şey yoktu. "Peki bizi bu uğursuzdan kurtaracak bir yol düşündün mü?" diye sordu ahkâm keserek.

"Al-Silaah Pazarı'nda önemli bir satışı görüşmek üzere bir toplantı yapılacakmış. Söylentilere göre Tamir'in şu ana kadar yaptığı en büyük iş anlaşması olacakmış. Sonuç olarak elindeki işe yoğunlaşmış olacak, ben de o esnada saldırıya geçeceğim."

"Planın gayet mantıklı görünüyor. Gitmen için sana izin veriyorum."

Şef, masasının altına uzanıp Al Mualim'in nişanını çıkardı. Nişan, Üstat'ın en sevdiği kuşlardan birine ait bir tüydü. Tüyü masanın üzerine, ikisinin arasına koydu. "Al Mualim'in isteğini yerine getir," dedi. Bu sırada Altaïr de nişanı alıp dikkatle cüppesinin içine yerleştirdi.

Gündoğumundan hemen sonra Yazıhane'den ayrıldı ve tekrar Al-Silaah Pazarı'na gitmek üzere yola koyuldu. Pazaryerine vardığında tüm gözler alanın ortasında bulunan, çukur bir tören avlusunda toplanmış gibiydi.

Hemen neden böyle olduğunu anladı: Tüccar Tamir oradaydı. Arkasında etrafa ters ters bakan iki koruma vardı. Tüccar, önündeki tir tir titreyen adamın üzerinden avluya sesleniyordu. Kafasına damalı bir sarık takmış, üzerine şık bir tunik giymiş, bacaklarına da baldır bandı çekmişti. Simsiyah bıyığının altından dişleri görünüyordu.

Altaïr toplanan kalabalığın çevresinde ilerlerken bir gözüyle de olan biteni takip ediyordu. Satıcılar da izlemek için tezgâhlarının arkasından dışarı çıkmıştı. Ya bir yerden bir yere koşturup duran ya da hararetli bir sohbete dalarak kendilerini unutan Şamlılar geçici bir süreliğine durulmuştu sanki.

"Ama bir baksanız..." dedi Tamir'in önünde başını eğmiş, kamburunu çıkarmış şekilde duran adam.

"Hesaplamaların beni zerre kadar ilgilendirmiyor," diye çıkıştı Tamir. "Rakamlar hiçbir şeyi değiştirmez. Adamların siparişi yetiştiremedi – dolayısıyla ben de müşterime verdiğim sözü tutamamış oldum."

Müşteri, diye düşündü Altaïr. Kim olabilirdi ki bu müşteri?

Tamir'in karşısındaki tüccar yutkundu ve gözlerini kalabalığa çevirdi. Onu kurtaracak birini arıyordu sanki. Ama orada kimseyi bulamadı. Pazaryerinin muhafızları, yüzleri boş ifadelere bürünmüş, kör gözlerle oldukları yerde duruyor, etrafta toplanmış kitle ise zevkle seyrediyordu sadece. Altaïr onlardan tiksinmişti. Olan biteni seyreden akbabalardan, hiçbir şey yapmayan muhafızlardan, herkesten... Özellikle de Tamir'den...

"Biraz daha zamana ihtiyacımız var," diye yalvardı tüccar. Belki de tek şansının Tamir'i merhamet göstermeye ikna etmekte yattığının farkındaydı.

"Bu bahaneyi ya tembel ya da beceriksiz biri uydurur," diye karşılık verdi karaborsacı. "Sen hangisisin?"

"İkisi de değilim," diye cevap verdi tüccar, ellerini ovuşturarak.

"Gördüklerim tam tersini söylüyor," dedi Tamir. Bir ayağını alçak bir duvarın üzerine koyup kolunu dizine yasladı. "Şimdi söyle bakalım, bu sorunumuzu çözmek için ne yapmayı düşünüyorsun? O silahlar *şu an* lazım."

"Bir çözüm bulamıyorum," dedi tüccar kekeleyerek. "Adamlarım gece gündüz çalışıyor. Ancak müş... müşteriniz çok fazla silah istiyor. Üstelik silahların ulaştırılması gereken yere de... zorlu bir yoldan gidiliyor."

"Keşke bahanelerin kadar silah üretebilseydin," dedi Tamir ve kahkaha attı. Seyirciler de kalabalığa oynayan karaborsacıyı kıs kıs gülerek karşıladı – esprisinin niteliğinden çok korkuydu onları güldüren.

"Elimden gelen her şeyi yaptım," diye ısrar etti daha yaşlı olan tüccar. Sarığının alın bandından aşağı terler akıyor, ak sakalı titriyordu.

"Yetmemiş demek."

"Belki de imkânsızı istiyorsunuz," diye şansını zorladı tüccar.

Bu, çok cesur bir hamleydi. Kalabalığın gönlünü çalan o gülüşü bir anda yüzünden silinen Tamir, yaşlı adama soğuk bir bakış attı. "İmkânsızı mı?" diye sordu, sesinde yeni bir öfkeyle. "Sana her şeyi verdim. Ben olmasaydım hâlâ üç kuruş için yılan dans ettiriyor olurdun. Sunduklarım karşılığında senden istediğim tek şey, verdiğim siparişleri yetiştirmendi. Bir de kalkmış *imkânsız* diyorsun ha?"

Tamir bir anda hançerini çektiğinde silahın demir ağzı yansıyan ışıkta parladı. İzleyenler karşılarındaki manzaradan rahatsız olarak kıpırdanmaya başladılar. Altaïr muhafızlara baktı. Yüzlerinde hiçbir ifade olmayan adamlar kollarını kavuşturmuş, ince kılıçlarını kemerlerinin içine sokmuş halde öylece dikiliyorlardı. Pazardaki hiç kimse hareket etmeye cesaret edemiyordu; insanlara büyü yapılmıştı sanki.

Yaşlı tüccardan, korktuğunu belli eden bir ses çıktı. Dizlerinin üzerine çöktü ve birbirine kenetlediği ellerini yalvarır gibi havaya kaldırdı. Yalvaran yüzü buruş buruş olmuştu; yaşla dolan gözleri parlıyordu.

Tamir başını aşağıya eğip ona, önünde diz çöken zavallı

yaratığa baktı ve yüzüne tükürdü. Tüccar gözlerine giren balgamı çıkarmak için gözkapaklarını kırpıştırdı.

"*Bana çamur atmaya cüret edersin ha*?" diye böğürdü Tamir.

"Haşa, Tamir," diye sızlandı yaşlı adam. "Niyetim hakaret etmek değildi."

"O zaman ağzını sıkı tutsaydın," dedi Tamir öfkeyle.

Altaïr adamın gözlerinden kana susadığını anlayabiliyor ve neler olacağını tam olarak tahmin edebiliyordu. Tam da beklediği gibi Tamir hançerinin ucuyla tüccarın vücudunda bir yarık açtı. Adamın tuniği hemen kırmızıya boyandı. Tüccar tüm pazaryerini ayağa kaldıran, acı dolu bir feryatla topuklarının üzerine oturdu. "Yapmayın! Durun!" diye tiz bir sesle haykırdı.

"Durayım mı?" deyip alay etti Tamir. "Daha yeni başlıyorum." Bir adım ilerledi, hançerini adamın karnına saplayıp dibine kadar soktu ve silahını geri çekerken adamı yere ittirdi. Yaşlı adam düştüğü yerde acılı bir hayvan gibi çığlık atmaya başladı. Tam o anda Tamir gelip hançerini bir kez daha sapladı. "*Benim* pazarıma gelip..." diye bağırdı.

Hançerini çekip yine sapladı.

"*Benim* adamlarımın karşına geçip..."

Hançeri tekrar sapladı. Bu dördüncü darbeydi. Yaşlı adam hâlâ çığlık atıyordu.

"Beni rencide etmeye cesaret edersin, ha?"

Ve yine hançer. Söylediği her kelimeyi hançerini saplayarak vurguluyordu adeta. "Haddini bileceksin."

Fakat tüccar bağırmayı kesmişti. Yaşlı adam artık avluda sere serpe uzanan, delik deşik olmuş, kana bulanmış bir cesetten başka bir şey değildi. Başı tuhaf bir açıyla duruyordu. Tamir'in kişisel korumalarından biri cesedi almak için öne çıktı.

"Dur," dedi Tamir nefes nefese. Sakalını elinin tersiyle sildi. "Kalsın orda." Kalabalığa seslenmek için arkasına döndü. "Bu geri kalanınız için ders olsun. Bana bir şeyin imkânsız olduğunu söylemeden önce bir kez daha düşünün. Şimdi işinizin başına!"

İzleyiciler yaşlı adamın cesedini olduğu yerde bırakıp –kokuya gelen bir köpek cesedin çevresinde dolanmaya başlamıştı bile– günlerine kaldığı yerden devam ettiler. Pazaryerindeki hareketlilik yavaş yavaş arttı ve birkaç dakika içinde ortalık öyle canlandı ki sanki hiçbir şey olmamış gibiydi. Yaşlı adam unutulmuştu sanki.

Ama Altaïr onu unutmamıştı. Kendisini yumruklarını açarken buldu. Öfkesini dizginleyerek uzun, ağır bir nefes koyuverdi. Başını hafifçe aşağı eğdi, şimdi gözlerini başlığının ucu gizliyordu. Ardından, kalabalığın arasından Tamir'i takibe koyuldu. Arkasında ilerleyen iki özel korumasıyla arasında pek mesafe bulunmayan karaborsacı pazarın içinden geçiyordu. Daha da yaklaşan Altaïr adamın satıcılarla konuşmalarını duyabiliyordu. Satıcıların her biri ona fal taşı gibi açılmış ürkek gözlerle bakıyor ve kendilerine söylenen her şeyi anında kabul ediyorlardı.

"Ben bunu satamam," dedi Tamir ters bir şekilde. "Onu eritip tekrar dene. Yine böyle kötü olursa bir dahaki sefere *sen* erirsin."

Fal taşı gibi açılmış gözler... Tamam, tamam, tamam anlamında üç kez sallanan baş...

"Bütün gün ne yapıyorsun, anlamıyorum. Tezgâhın mal dolu. Şimdiye kadar cüzdanın parayla dolmuş olmalıydı. Bunları neden satamıyorsun? Zor değil ki. Belki de yeterince gayret göstermiyorsun. *Dürtülmeye* mi ihtiyacın var?"

Satıcı kendisinden ne istendiğini anlamadan kafasını indirip kaldırıyordu sadece. Tamir yoluna devam etti. Kalabalık etrafından akıp gidiyordu. Özel korumaları... Bu bir fırsat mıydı? Tüm pazaryeri Tamir'den ölesiye korktuğu için korumalar gevşek hareket ediyordu. Başka bir tezgâhın başında oyalanmaya başlamışlardı. Eşleri için hediyelik eşya bakıyorlardı. Tamir'inse terör estirecek yeni kurbanları vardı.

Altaïr hızla karaborsacıyla iki korumasının arasına süzüldü. Bedeni gerilirken süngü mekanizmasının gösterdiği direnci serçeparmağının üzerinde hissetti. Tamir'in sırtı ona dönüktü, adam başka bir pazar esnafını azarlıyordu.

"Bu işe sahip olmak için bana yalvardın. Onu kimsenin senin kadar iyi yapamayacağına dair yemin ettin. Artık ben–"

Altaïr bir adım attı ve süngüsü *tıkırt* diye dışarı fırladı. Bir koluyla Tamir'i sarmalarken diğer koluyla silahını derine sapladı.

Tamir boğulur gibi bir ses çıkardı ama bağırmadı ve bedeni gevşemeden önce çok kısa bir an acıyla kıvrandı. Altaïr'in gözleri karaborsacının omzunun üzerinden dehşete kapılmış tezgâhtarın şaşkın gözleriyle buluştu ve Assasin adamın ne yapması gerektiğini bulmak için mücadele verdiğini sezdi. Ortalığı velveleye mi verseydi, yoksa... Tezgâhtar arkasını dönüp uzaklaştı.

Altaïr, Tamir'in bedenini hâlâ olan bitenden habersiz iki korumanın görüş alanının dışında kalan bir alana, iki tezgâhın arasında yere bıraktı.

Tamir gözlerini kırpıştırdı.

"Rahat uyu," dedi Altaïr sakince.

"Bunun bedelini ödeyeceksin, Assasin," dedi Tamir bir

hırıltıyla. Burnundan ipince bir kan şeridi süzüldü. "Sen ve senin gibi olan herkes...

"Görünüşe bakılırsa bedel ödeyen kişi sensin, dostum. Daha fazla acı çekerek bir şey kazanamazsın."

Tamir kulak tırmalayıcı, belli belirsiz bir kahkaha attı. "Beni savaşla beslenen basit bir ölüm tüccarı sandın demek? Belki de tuhaf bir hedef, ha? Aynı şeyi yapan pek çok insan varken neden ben?"

"Farklı olduğunu düşünüyorsun demek?" diye sordu Altaïr.

"Ah, öyleyim ama. Çünkü ben mutlak kazançtan çok daha asil bir ülkü için çalışıyorum. Tıpkı kardeşlerim gibi..."

"Kardeşlerin mi?"

Tamir yine çelimsizce, pis pis güldü. "Ah... Tek başıma hareket ettiğimi düşünüyor. Ben ufacık bir parçayım sadece, oynamam gereken bir rol var, o kadar. Çok geçmeden diğerlerini de tanıyacaksın. Bu yaptığına pek hoş bakmayacaklar."

"Güzel. Onların da hayatını sonlandırmak için sabırsızlanıyorum."

"Şu kibre bak! Bu seni yer bitirir, evlat!" dedi Tamir ve can verdi.

"Bazı şeylerin değişmesi için insanların ölmesi gerek," dedi Altaïr, adamın gözlerini kapatırken.

Cüppesinden Al Mualim'in tüyünü çıkardı ve onu Tamir'in kanına sürdü. Sonra korumalara bir bakış attı ve oradan hızla uzaklaşarak kalabalıkların içinde kayboldu. Arkasından çığlıkların yükseldiğini duyduğunda çoktan görünmez olmuştu.

ON BİR

Tamir, yani hedefteki dokuz kişiden ilki gidince, Al Mualim buna epey sevinmişti. Masasının üzerindeki, kana bulanmış tüyden başını kaldırıp Altaïr'e bakmış ve ona övgü dolu sözler söyleyip bir sonraki vazifesini açıklamıştı.

Altaïr de başını öne eğip görevi üstlenmiş ve Üstat'ın yanından ayrılmıştı. Ertesi gün eşyalarını toplayıp yanına erzak alarak tekrar yola koyulmuştu. Bu kez Akka'ya –Şam nasıl Salah Al'din'in adamlarının sıkı himayesi altındaysa, aynı şekilde Haçlıların himayesi altına girmiş olan şehre– gidiyordu. Savaş yarası almış bir şehre...

Akka zor kazanılmıştı. Hıristiyanlar yaklaşık iki yıl süren uzatmalı ve kanlı bir savaşın ardından şehri geri almışlardı. Altaïr şehrin su kaynaklarına Tapınakçılar tarafından zehir katılmasının engellenmesine yardımcı olarak bu savaştaki kendi rolünü oynamıştı.

Fakat kendiliğinden ortaya çıkan su zehirlenmesi için hiçbir şey yapamamıştı: Sudaki cesetlerden –hem şehir surlarının içindeki hem şehir surlarının dışındaki– Müslümanlara da Hıristiyanlara da hastalık bulaşmıştı. Su kaynakları kurumuş, binlerce insan açlıktan ölmüştü. Sonra

daha çok Haçlı askeri gelip daha çok savaş makinesi kurmuştu. Yaptıkları saldırılar şehrin surlarında delikler açmıştı. Sarazenler surlardaki gedikler artık onarılamayacak hale gelene kadar saldırılara direnmişti. En sonunda Aslan Yürekli Richard'ın ordusu Müslümanları yıpratarak çökertmiş ve onları teslim olmak zorunda bırakmıştı. Haçlılar içeri girip şehri fethetmişler ve şehir garnizonunu tamamen ele geçirmişlerdi.

Ardından Salah Al'din ile Richard arasında esirlerin serbest bırakılması için müzakereler başlamıştı. Ancak Fransız kuvvetleri tarafından rehin alınan askerleri teslim etmek istemeyen Fransız Conrad de Montferrat ile Richard arasındaki anlaşmazlık, müzakerelerin en mühim kısımlarını bulandırmıştı.

Conrad, Sur şehrine geri dönmüş, Richard ise birliklerinin Salah Al'din'in adamlarıyla çarpışacağı Yafa'ya gitmişti. Şehrin sorumluluğu Conrad'ın kardeşi William'a bırakılmıştı.

William de Montferrat, Müslüman esirlerin öldürülmesini emretmişti. Hemen hemen üç bin kişinin kellesi uçurulmuştu.

Hal böyle olunca Altaïr de kendisini yakın tarihinde yaşanan olaylardan yara almış bir şehirde araştırmalarını sürdürürken bulmuştu. İşgalin, hastalığın, kıtlığın, acımasızlığın ve vahşetin vurduğu bir şehirde... Sakinleri acı çekmenin ne olduğunu tam olarak bilen, gözleri kederi gizleyen ve tasadan omuzları çökmüş bir şehirde... Ayyaşlık ve şiddet liman bölgesinde kol gezerken, sokaklarda muslin kumaşlara sarılı sıra sıra cesetler duruyordu. Şehrin keder ve ölüm kokmayan tek bölgesi, Haçlıların yoğun-

laştığı –Richard'ın iç kalesinin ve William'ın karargâhının bulunduğu – Zincir Bölgesi idi. Haçlılar oradan Akka'yı Kudüs Krallığı'nın başkenti olarak ilan etmiş ve Richard sorumluluğu William'a bırakıp Yafa'ya gitmek üzere yola çıkmadan önce oraya erzak istiflemişlerdi. Şu ana kadar William'ın idaresi şehrin sorunlarını daha da dayanılmaz hale getirmekten başka bir işe yaramamıştı. Son derece belirgin olan bu sorunların tümü, şehrin sokaklarından geçerken Altaïr'in üzerine üzerine geliyordu. En sonunda araştırmalarını tamamlayıp Assasin Yazıhanesi'ne gelebilmiş olmasına sevinmişti. Yazıhane'nin şefi Jabal elinde bir güvercinle yerinde oturuyor, hayvanın başını nazikçe okşuyordu. Altaïr içeriye girdiğinde kafasını kaldırıp baktı.

"Ah, Altaïr," dedi hoş bir ses tonuyla. "Küçük bir kuş bana senin ziyarete geleceğini söylemişti..."

Kendi latifesine gülümsedikten sonra güvercinin uçup gitmesi için ellerini açtı. Fakat kuş uçup uzaklaşmadı, sadece biraz ötedeki tezgâhın üzerine konup göğüs tüylerini kabarttı ve bir kuşkovara basmış gibi ileri geri yürümeye başladı. Jabal bir süre keyifle onu seyrettikten sonra ziyaretçisiyle ilgilenmek için koltuğunda doğruldu.

"Al Mualim süngünün tadına bakması için hangi zavallıyı, hangi şanssızı seçti bakalım, Altaïr?"

"Al Mualim, Garnier de Naplouse'un öldürülmesini emretti."

Jabal irkildi. "Hospitalye Şövalyelerinin Yüce Efendisi'ni mi?"

Altaïr ağır ağır başını salladı. "Aynen. Ayrıca ne zaman ve nasıl saldıracağıma karar verdim bile."

"Benimle paylaş o halde." Jabal haklı olarak etkilenmiş görünüyordu.

Altaïr anlatmaya başladı: "Tarikatının hastanesinde, buranın kuzeybatısında çalışıyor ve orada yaşıyor. Hastanede pis işlerin döndüğüne dair söylentiler var."

Altaïr ona bildiklerini anlattığında Jabal bir şeyler düşünerek kafa salladı ve duyduklarını değerlendirip en sonunda bir soru yöneltti: "Planın ne?"

"Garnier genelde hastanenin içindeki odasında olsa da ara sıra hastaları denetlemek için dışarı çıkıyor. O denetleme yaparken saldırıya geçeceğim."

"Düşünüp de karar verdiğin belli. Gitmene izin veriyorum." Jabal bunu dedikten sonra Altaïr'e Al Mualim'in nişanını uzattı. "Bu lekeyi Akka'dan kaldır, Altair. Bu belki kendi lekeni de temizler."

Altaïr nişanı aldı, Jabal ile göz göze gelip ona nefret dolu bir bakış attı –her Assasin onun ayıbını biliyor muydu?– ve Yazıhane'den ayrılıp şehirdeki çatıların üzerinde yola koyuldu. Bir süre ilerledikten sonra hastaneyi gördü ve durdu. Kafasını eğip binaya bakarken bir nefes alarak düşüncelerini topladı.

Altaïr, Jabal'a öğrendiklerini kısa keserek anlatmıştı. Yazıhane şefinden gerçek hislerini, nefretini gizlemişti. De Naplouse'un Hospitalye Şövalyeleri Tarikatı'nın Yüce Efendisi olduğunu öğrenmişti. Aslen –hasta hacılara tedavi imkânı sağlamak amacıyla– Kudüs'te kurulan tarikatın, Akka'nın en yardıma muhtaç bölgelerinden birinde bir üssü vardı.

De Naplouse ise orada, Altaïr'in öğrendiğine göre, tedavi sağlamak dışında her şeyi yapıyordu.

Altaïr, Hospitalye bölgesinde iki tarikat üyesinin konuşmalarına kulak kabartmıştı: Söylediklerine göre Yüce

Efendi sıradan vatandaşları hastaneden geri çeviriyor ve insanlar bu yüzden şiddete maruz kalıyorlardı. Adamlardan biri Sur'da yaşanan skandalın tekrarlamasından korktuğunu belirtmişti.

"Hangi skandalın?" diye sormuştu arkadaşı.

Adam cevap vermek için arkadaşına iyice yaklaşınca Altaïr duymak için epey çabalamıştı. "Garnier bir zamanlar o şehre memleketim derdi," demişti adam, "ama sürgüne gönderildi. O sıralar şehrin sakinleri üzerinde deneyler yaptığı söyleniyor."

Arkadaşı duyduklarından biraz iğrenmiş gibiydi. "Ne tür deneyler?"

"Ayrıntıları bilmiyor ama endişeleniyorum... Acaba tekrar mı başladı o işe? Bu yüzden mi kendini Hospitalye hisarına kilitliyor?"

Sonra Altaïr, Naplouse'un iş ortaklarından birinin cebinden çaldığı parşömeni okumuştu. Hospitalye'nin hastalarını iyileştirmek gibi bir niyetinin olmadığı yazıyordu kâğıtta. Yazılanlara göre Naplouse, Kudüs'ten getirilen denekler üzerinde –kim olduğu bilinmeyen bir efendi için– deneyler yapıyor ve bu deneylerde deneklerin belli ruh hallerine sokulması sağlanıyordu. Tamir'e –yeni vefat eden Tamir'e– de bu iş için silah tedarik etme görevi verilmişti.

Mektuptaki bir ifade Altaïr'in gözüne çarpmıştı: *Bizden alınanı geri kazanmak için mücadele etmeliyiz.* Bu ne anlama geliyordu? Bir yandan bu cümle üzerinde düşünerek araştırmalarına devam etmişti Altaïr. Duyduklarına göre, Yüce Efendi hastanenin içinde ve çevresinde "delilerin" dolaş-

masına izin veriyordu. Bu arada Altaïr, hastanenin üzerindeki geçiş yollarını koruyan okçuların hangi saatlerde görevlerinin başından ayrıldıklarını belirlemiş; Naplouse'un hastalarını denetlemeye yanında özel bir koruma olmadan çıkmayı sevdiğini ve sadece keşişlerin içeriye giriş hakkının olduğunu da öğrenmişti.

İhtiyacı olan tüm bilgiyi edindikten sonra da, Al Mualim'in nişanını almak üzere Jabal'a uğramıştı.

ON İKİ

Altaïr şu anda Hospitalye Şövalyeleri'nin hisarının yanında kalan bir binanın çatı kenarında ilerliyordu. Tam da beklediği gibi, bir muhafız vardı: bir okçu. Altaïr muhafızın geçiş yolunda ilerleyişini gözledi. Adam ara sıra aşağıdaki avluya göz atıyordu ama genelde gözünü çatı hattından ayırmıyordu. Altaïr güneşe doğru baktı. *Şu sıralar olmalı*, diye düşündü kendi kendine gülümseyerek. Tam da beklediği gibi, okçu bir merdivene doğru ilerledi ve oradan aşağıya indi.

Altaïr eğildi. Çatıdan geçiş yoluna atladı ve kenardan aşağıdaki avluyu gözetleyebileceği bir noktaya gelene kadar yol boyunca sessizce, hızla ilerledi. Akka'da yaygın olarak bulunan çok süslü binalardan epey farklı olan avlu kasvetli, gri renkte ve sevimsiz taşlarla örülmüş dik duvarlarla çevriliydi. Ortasındaki kuyu sayılmazsa içi bomboştu. Orada, Hospitalye Şövalyelerine özgü, göğüs kısmında beyaz haç işareti bulunan, kapitone, siyah parkalar giymiş muhafızların yanı sıra bir keşiş grubu da vardı. Keşişlerin arasında yalınayak, üstsüz, hastayı andıran insanlar dolaşıyordu. Yüzleri ifadesiz, gözlerinin feri sönmüş, amaçsızca gezinen zavallı insanlar...

Altaïr kaşlarını çattı. Geçiş yolunda hiçbir muhafız olmasa da aşağıdaki avluya görünmeden atlamak imkânsızdı. Dışarıda kalan sokağa bakabilmek için binanın girişinin bulunduğu duvara doğru ilerledi. Güneşin beyaza boyadığı taşların üzerinde hasta şehir halkı ve aileleri hastaneye girmek için muhafızlara yalvarıyordu. Akıllarını yitirmiş olanlar da kalabalığın arasında dolanıyor, kollarını havaya savuruyor, bağıra çağıra abuk sabuk, açık seçik sözler söylüyordu.

Ayrıca –Altaïr bunu gördüğünde gülümsedi– bir de âlim grubu vardı. Kalabalığın arasında sanki kalabalık yokmuş gibi ilerliyorlardı; etraflarındaki çilenin ve kargaşanın farkında değillerdi. Hastanenin olduğu tarafa gidiyorlardı sanki. Altaïr sokaktaki curcunayı fırsat bilerek kimseye görünmeden aşağı indi ve âlimlerin arasına karıştı. Başını eğip bakışlarını sürümekte olduğu ayaklarına yoğunlaştırdı. Fakat ara sıra risk alarak, gittikleri yönü kontrol etmek üzere gizliden gizliye etrafı kolaçan etti. Tam umduğu gibi, keşişler hastaneye doğru ilerliyordu. Binanın önüne vardıklarında muhafızlar kenara çekilip onlara yol verdi.

Altaïr burnunu buruşturdu. Dışarıya şehrin kokusu, fırın, parfüm ve baharat kokuları hâkimken, burada ıstırabın, ölümün ve insan artığının burun sızlatan kokusu vardı. Bir yerlerden –bir kapının kapalı kanatlarının ardından– ardı ardına acı dolu bağırış sesleri geldi ve sonrasında derinden gelen bir inleme duyuldu. *Ana hastane burası olmalı,* diye düşündü Altaïr. Kapılar hızla, ansızın açılıp da bir hasta kendini hızla, delirmişçesine avluya atınca tahmini doğru çıktı.

"*Hayır! İmdat! Yardım Edin!*" diye bağırdı adam. Yüzü

korkudan buruşmuş ve gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "*Yardım edin! Lütfen! Bana yardım etmeniz gerek!*"

Peşinden bir muhafız geldi. Bir gözü sanki gözkapağındaki kaslar yırtılmış gibi ağır ağır hareket ediyordu. Kaçmakta olan, çılgına dönmüş adamın peşinden koştu ve onu yakaladı. Sonra bir muhafız daha geldi ve ikisi çılgın adamı etkisiz hale getirip dizlerinin üzerine çöktürene kadar yumruklayıp tekmelemeye başladılar.

Altaïr olanları seyretti. Muhafızlar adamı hırpalarken çenesinin gerildiğini ve yumruklarının sımsıkı kasıldığını hissetti. Diğer hastalar manzarayı daha iyi görebilmek için ileri çıkmış, hafif bir meraktan başka bir şey yansıtmayan yüzlerle, sağa sola hafif hafif sallanarak olan biteni seyrediyordu.

"Acıyın bana!" diye inledi çılgın adam, yumruklar üzerine yağarken. "Merhamet diliyorum. Kesin artık!"

Sustu. Hastanenin kapısı hızla açılınca adamın çektiği ıstırap bir anda unutuldu. Kapıda bir adam duruyordu. O, Garnier de Naplouse'dan başkası olamazdı.

De Naplouse, Altaïr'in beklediği kadar kısa boylu değildi. Sakalı yoktu ve beyaz saçlarını çok kısa kestirmişti. İçlerine çökmüş gözleri ve onu tıpkı bir kadavra gibi gösteren, aşağı sarkmış, kaba dudakları vardı. Kıyafetinin kollarına Hospitalye Şövalyeleri'ne ait beyaz haç arması işlenmişti ve boynuna bir haç geçirmişti – *ama hangi Tanrı'ya tapıyorsa o Tanrı onu unutmuş*, diye düşündü Altaïr ona bakınca; çünkü üzerinde bir de pis ve kana bulanmış bir önlük vardı.

De Naplouse, Tembel Göz'le diğer muhafızın tutmakta olduğu, önünde duran perişan, halsiz deliye meşum bir ifadeyle baktı. Tembel Göz adama bir yumruk daha atmak için elini kaldırdı.

"Yeter, evlat," dedi de Naplouse. "Hastayı geri getirin dedim, öldürün demedim."

De Naplouse korkak bir hayvan gibi inleyen ve kaçmaya çalışan çılgın adama yaklaşırken Tembel Göz yumruğunu isteksizce çekti.

De Naplouse gülümsedi; yüzündeki soğuk ifade gitmişti. "Geçti, geçti," dedi çılgın adama. "Her şey düzelecek. Bana elini ver."

Çılgın adam kafasını iki yana salladı. "Olmaz – hayır! Bana dokunma! Bir daha asla..."

De Naplouse adamın ona verdiği tepkiden biraz incinmiş gibi kaşlarını çattı. "Böyle ürkmeyi kes, yoksa sana yardım edemem."

"Bana yardım etmek mi? Diğerlerine yardım ettiğin gibi mi? Onların *ruhlarını* çaldın. Ama benimkini çalamayacaksın. Asla! Ruhuma sahip olamayacaksın. Asla, asla, asla... *Çalamayacaksın, çalamayacaksın, çalamayacaksın, çalamayacaksın.*"

De Naplouse adama tokat attığında yüzündeki yumuşak ifade gitmişti. "Kendine gel," diye azarladı. Çökkün gözleri öfkeyle parlarken diğerinin kafası aşağı sarktı. "Bunun bana zevk verdiğini mi düşünüyorsun? Seni incitmek *istediğimi* mi düşünüyorsun? Ama bana başka seçenek bırakmıyorsun..."

Çılgın adam bir an muhafızların elinden kurtulup olan biteni izlemekte olan kalabalığın içine kaçmaya çalıştı. "Her tatlı sözün ardından elinin tersini gösteriyor..." diye tiz bir sesle bağırdı. "Hepsi yalan ve aldatmaca... Herkes önünde eğilene kadar rahat etmeyecek."

Derken Tembel Göz onu yakaladı ve de Naplouse'un

önüne geri sürükledi. Adam, Yüce Efendi'nin soğuk bakışları altında mızırdanmaya başladı.

"Bunu yapmamalıydın," dedi de Naplouse ağır ağır ve sonra Tembel Göz'e "Onu odasına geri götür. Diğerleriyle ilgilendikten sonra hemen geleceğim," diye seslendi.

"*Beni burada tutamazsınız!*" diye bağırdı çılgın adam. "*Tekrar kaçarım.*"

De Naplouse durdu. "Hayır, kaçamazsın," dedi sakince ve sonra Tembel Göz'e döndü. "Bacaklarını kır. İkisini de..."

Çılgın adam kaçmaya çalışınca Tembel Göz sırıttı. Derken Cüsseli şövalye bir ayağıyla önce bir bacağa, sonra diğer bacağa basınca çıra kırılıyormuş gibi, mide bulandıran iki çatırdama sesi çıktı. Kurban çığlıklar içindeydi. Bu işkence karşısında tepesi atan Altaïr ise kendine hâkim olamayarak ileriye doğru hareket ettiğini fark etti.

Ama artık iş işten geçmişti: Adam bilincini kaybetmişti –acı şüphesiz dayanılmazdı– ve iki muhafız onu sürüklüyordu. De Naplouse olanları izlerken o sıcakkanlı bakış yüzüne geri gelmişti.

"Çok üzgünüm, evlat," dedi neredeyse sadece kendisinin duyabileceği bir ses tonuyla ve sonra kalabalığa döndü. Öfkeyle "Sizlerin yapacak daha iyi bir işiniz yok mu?" diye bağırdıktan sonra meşum bir ifadeyle, ağır ağır geriye çekilen keşişlere ve hastalara baktı. Altaïr onların arasına katılmak üzere arkasına dönerken, de Naplouse'un onu öldürmek için gönderilmiş olabilecek birini arar gibi kalabalığı dikkatle taradığını gördü.

Güzel, diye düşündü Altaïr, Yüce Efendi'nin avludan ayrılmasıyla hastanenin kapısının kapandığını duyduğun-

da. *Bırak korksun. Bırak diğerlerine ne çektirdiğini biraz hissetsin*. İkinci bir kapıdan geçmekte olan âlimlere katıldığında gördüğü manzara onu öfkelendirdi. Bu kapı, hasırdan yapılma paravanların, içerideki ıstırabın ve insan artığının pis kokusunu zar zor gizlediği ana koğuşa açılıyordu. Altaïr kusmamak için kendini zor tuttu ve âlimlerin birkaçının da kokuyu duymamak için cüppelerinin ucunu burunlarına götürdüğünü fark etti. İnleme sesleri bu koğuştan geliyordu işte; Altaïr inleyip ara sıra da acıyla çığlık atan insanları barındıran hastane yataklarını görebiliyordu. Kafasını eğip başlığının altından gizlice bakınca, de Naplouse'un deri kayışlarla dizginlenmiş sıska bir adamın yattığı yatağa yaklaştığını gördü.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu de Naplouse, adama.

Hasta acı içinde, hırıltılı bir sesle konuştu: "Ne yaptın... bana?"

"Ah, evet. Acı... Ne yalan söyleyeyim, ilk başta can yakıyor. Ödenmesi gereken küçük bir bedel... Zamanla bana hak vereceksin."

Adam kafasını yataktan kaldırmaya çalıştı. "Sen bir... canavarsın..."

De Naplouse anlayışla gülümsedi. "Bana daha kötü şeyler de söylendi." Başka bir yatağı çevreleyen ahşap bir kafesin yanına geldi ve dikkatle içerdeki hastaya... hayır; bunlar hasta değildi. Bu zavallı, biçare insanlar denekti. Üzerlerinde *deney* yapılıyordu. Altaïr bir kez daha öfkesini dizginlemek için mücadele verdi. Etrafına bakındı. Muhafızların çoğu koğuşun diğer ucunda toplanmıştı. Avluda olduğu gibi, kafası karışmış durumdaki birkaç hasta etrafta

düşe kalka geziniyordu. Altaïr ayrıca az önceki keşiş grubunu da gördü. Naplouse yatakları dolaştığı sırada keşişler saygılı bir mesafede kalarak kendi aralarında konuşurken Yüce Efendi'nin söylediği her cümleye kulak kabartıyor gibiydi.

Bu işi yapacaksa –ki *kesinlikle* yapacaktı– elini çabuk tutmalıydı.

Fakat o anda de Naplouse başka bir yatağın yanına gitti ve orada yatan adama gülümsedi. "Artık yürüyebileceğini söylüyorlar," dedi nazikçe. "Etkilendim."

Adam şaşkındı. "Uzun zaman... oldu. Yürümeyi... neredeyse unuttum."

De Naplouse mutlu görünüyordu – gerçekten mutlu... Gözlerinin içi gülerek "Bu harika," dedi.

"Bir şeyi... anlamıyorum. Bana neden yardım ettiniz?"

"Çünkü kimse yardım etmeyecekti," diye cevap verdi de Naplouse, yürümeye devam ederek.

"Hayatımı size borçluyum," dedi bir sonraki yatakta yatan adam. "Emrinize amadeyim. Teşekkür ederim. Beni kurtardığınız için teşekkür ederim."

"Bana izin verdiğin için teşekkür ederim," diye cevap verdi de Naplouse.

Altaïr bir an tereddüt etti. Yanılıyor muydu? De Naplouse bir canavar *değil* miydi? Ama bunlar yerine çılgın adamın ayakları kırılırken atmış olduğu acı çığlıkları ve hastanede gezinen yarı ölü hastaları düşünüp şüphelerini geldikleri gibi kafasından attı. Burada gerçekten iyileştirme örnekleri varsa bile, sergilenen vahşi davranışların onları sayıca geride bıraktığı kesindi.

De Naplouse koğuştaki son yatağa varmıştı. Birkaç da-

kika içinde oradan ayrılacak ve Altaïr şansını kaçıracaktı. Son derede kararlı olan Assasin arkasına bir bakış attı: Muhafızlar hâlâ koridor şeklindeki koğuşun diğer ucunda nöbetteydi. Toplanmış âlim grubunun arasından çıktı ve hastasının başında eğilen Yüce Efendi'nin arkasına yaklaştı.

Altaïr dışarı fırlayan süngüsünü tam ortadan sapladı. De Naplouse'u yakaladı ve adam acı içinde sırtını gererken elini ağzına götürüp çığlığını boğdu. Süngü darbesi almış doktoru adeta nazikçe yere indirdi. "Yükün hafiflesin," diye fısıldadı.

De Naplouse gözlerini kırpıştırdı ve ona baktı – suikastçısının yüzüne. Ancak o ölmekte olan gözlerde korku yoktu: Altaïr'in gördüğü endişeydi. "Ah... artık huzura kavuşacağım, öyle mi?" dedi doktor. "Sonsuz rüya beni çağırıyor. Fakat gözlerimi kapatmadan önce bir şey öğrenmem gerek: Çocuklarıma ne olacak?"

Çocuklar mı? "Senin vahşi deneylerinden ötürü acı çekmek zorunda kalan insanlardan mı bahsediyorsun?" Altaïr duyduğu tiksintiyi sesinden gizleyemedi. "Artık serbest kalıp evlerine dönecekler."

De Naplouse kuru kuru güldü. "Evlerine mi? Hangi evlerine? Lağımlara mı? Genelevlere mi? Onları sürükleyip çıkardığımız hapishanelere mi?"

"Bu insanları iradeleri dışında alıp getirdin," dedi Altaïr.

"Evet. O sahip oldukları azıcık iradeleri dışında..." dedi de Naplouse nefes nefese. "Gerçekten bu kadar saf mısın? Ağlayan bir çocuğa sırf mızmızlandığı için istediğini yapma izni verir misin? 'Ama ateşle oynamak istiyorum, baba,' derse ne dersin? 'Nasıl istersen' mi? Ah... ama sonra yanıkları için hesap verirsin."

"Bunlar çocuk değil," dedi Altaïr. Ölmekte olan adamı anlamak istiyordu. "Bunlar yetişkin insanlar."

"Bedenen belki, ama aklen hayır. Onarmaya çalıştığım arıza bu işte. Kabul ediyorum, bizden *çaldığınız* eser olmayınca epey yavaş ilerledim. Ama şifalı otlar var. Karışımlar, özler... Muhafızlarım bunun kanıtı. Onları bulup akıllarındaki hapishaneden kurtarmadan önce hepsi deliydi ve ben öldüğümde yine kafayı sıyıracaklar..."

"Onlara yardım ettiğine gerçekten inanıyor musun?"

De Naplouse gülümsedi ve gözlerindeki ışık sönmeye başladı. "O, inandığım bir şey değil; bildiğim bir şey."

Ve öldü. Altaïr adamın kafasını yere indirdi ve Al Mualim'in nişanını çıkarıp kana buladı. "Acımasız olma ey ölüm," diye fısıldadı.

O anda yakında duran keşişlerden bir çığlık yükseldi. Altaïr cesedi bırakıp doğruldu ve muhafızların koğuşta hantal hantal yürüyerek ona doğru gelmekte olduklarını gördü. Adamlar kılıçlarını çekince Altaïr harekete geçerek hızla koşmaya başladı. Avluya çıkmasını şiddetle umduğu, uzaktaki bir kapıya doğru ilerledi.

Kapı açılıp da karşısında avluyu görünce sevindi.

Fakat geniş ağızlı kılıcını çekmiş, fişek gibi içeri dalan Tembel Göz'ü görünce o kadar sevinmedi.

Hemen kendi kılıcını çekti ve bir kolunda süngüsü diğerinde kılıcı, çarpışan çeliklerin sesi eşliğinde Tembel Göz ile karşı karşıya geldi. Kısa bir an iki adam burun buruna mücadele etti. Altaïr yukarı baktığında şövalyenin gözünün yaralı derisini görebiliyordu. Sonra Tembel Göz onu ileri itti ve ileriye doğru ansız, kesici bir hamle yaptı. Kılıcı Altaïr'in kılıcıyla çarpıştı ama adam dengesini o kadar hızlı toparladı ki Altaïr az kalsın savunmasını kaybediyordu.

Tembel Göz'le arasındaki mesafeyi açmak isteyen Assasin kıvrak hareketlerle uzaklaştı. Adam beklediğinden daha iyi kılıç kullanıyordu ve de cüsseliydi. O devasa geniş ağızlı kılıcı yıllardır kullandığı için gelişmiş olan boyun kasları gözle görülebiliyordu. Altaïr arkasından diğer muhafızların yaklaşmakta olduğunu ve sonra Tembel Göz'den gelen bir işaretle durduklarını işitti.

"O benim," diye böğürdü dev şövalye.

Kibirli ve kendinden çok emindi. İroninin keyfini süren Altaïr gülümsedi. Sonra süngüsünü hışımla yukarı kaldırıp ileri atıldı. Tembel Göz sırıtarak darbeyi savuşturdu ve Altaïr hızla sol tarafına doğru kaçarken dev adam öfkeyle homurdandı. Tembel Göz'e sağ tarafından –bozuk gözünün, zayıf noktasının olduğu taraftan– yaklaşan Assasin süngüsüyle adamın boyun tarafına saldırdı.

Boğazı yarılan şövalye dizlerinin üzerine çökerken, açılan yaradan dışarıya kan boşaldı. Altaïr arkasından şaşkın bir çığlık yükselince koşmaya başladı. Olanları izlemek için toplanmış deli insanların oluşturduğu kalabalığı yarıp avlunun diğer ucuna koştu, kuyuyu geçti ve kemerin altından Akka'ya çıktı.

Durup çatı hattını taradı. Ardından bir tezgâhın üzerine atladı. Öfkelenen satıcı, Assasin tezgâhının arkasındaki duvardan yukarı tırmanarak çatıya çıkarken yumruklarını salladı. Derken Altaïr koşarak, zıplayarak kâbus dolu hastaneyi geride bıraktı ve hâlâ de Naplouse'un son kelimeleri üzerinde düşünür halde şehrin içine karıştı. Adamın bahsettiği *eser*... Kısa bir an Al Mualim'in masasının üzerindeki kutuyu düşündü Altaïr. Ama hayır... Hospitalye Şövalyelerinin onunla ne tür bir bağlantısı olabilirdi ki?

Fakat o değilse, başka ne olabilirdi?

ON ÜÇ

"Garnier de Naplouse öldü," demişti Al Mualim'e, günler sonra.

"Mükemmel," diyen Al Mualim takdir edercesine kafasını sallamıştı. "Daha uygun bir sonuç bekleyemezdik."

"Yalnız..." diye başladı Altaïr.

"Evet?"

"Doktor yaptığı işin asil bir iş olduğu konusunda ısrarcıydı," dedi Altaïr. "Ayrıca geriye dönüp bakıyorum da, güya tutsağı olan o insanların birçoğu ona minnettar gibiydi. Hepsi değil ama beni meraklandıracak kadarı öyleydi... Düşmanı dosta çevirmeyi nasıl başarmış olabilir ki?"

Al Mualim kıs kıs gülmüştü. "Liderler, diğer insanları kendilerine itaat ettirecek yolları her zaman bulur. Onları lider yapan da budur. Kelimeler yetersiz kalırsa paraya başvururlar. Bu da işe yaramazsa son çare olarak daha adi şeyleri kullanırlar: rüşveti, tehdidi, üçkâğıtçılığın diğer türlerini... Bitkiler var, Altaïr; uzak diyarlardan gelen, bir insanın aklını kaybetmesine neden olabilecek bitkiler... Verdikleri haz o kadar büyüktür ki insanlar onlar uğruna köle bile olurlar."

Altaïr gözlerinin feri sönmüş hastaları düşünerek kafa sallamıştı. Çılgın adamı düşünerek... "O zaman bu insanlara ilaç verildiğini mi düşünüyorsunuz? Zehirlendiklerini mi?"

"Durum gerçekten senin tarif ettiğin gibiyse, evet," demişti Al Mualim. "Düşmanlarımız beni aynı şeyle suçladı."

Ardından Altaïr'e bir sonraki görevini vermiş ve Altaïr, Üstat'ın ona soruşturmalarını tamamladıktan sonra Kudüs'teki Assasin Yazıhanesi'nin *rafik*'ına rapor vermesini söylerken neden gülümsediğini merak etmişti.

Nedenini şimdi, Yazıhane'nin içine girince anlamıştı Altaïr. Üstat, Altaïr'in yolunun bir kez daha Malik'le kesişeceği aklına geldiği için gülmüştü.

Altaïr içeri girince Assasin masasının arkasında ayağa kalktı. Bir müddet ikisi karşılıklı antipatilerini gizlemeden birbirini baştan aşağı süzdü. Sonra Malik Altaïr'e bir zamanlar kolunun olduğu yeri göstererek yavaş yavaş döndü.

Altaïr'in benzi attı. Tabii ki atacaktı. Malik'in De Sable'a karşı verdiği mücadelede zarar gören sol kolunu Masyaf'taki en iyi cerrahlar bile kurtaramamış ve bu yüzden onu kesmek zorunda kalmışlardı.

Malik'in yüzünde çok ağır bedeller karşılığında gelen zaferin acı-tatlı gülümsemesi belirdi ve Altaïr kendine geldi. Malik'e alçakgönüllülük ve saygıyla yaklaşmaktan başka hiçbir hakkı olmadığını fark etti. Karşısındaki adamın kayıplarına hürmet göstermek için başını eğdi. Malik çok şeyini kaybetmiş. Kardeşini... kolunu... statüsünü...

"Sulh ve selametle, Malik," dedi en sonunda.

"Burada olman beni ikisinden de yoksun bırakıyor,"

dedi Malik öfkeyle. Ancak o, Altaïr'e antipati ve nefretle bakmakta çok haklıydı – ve besbelli niyeti o yöndeydi. "Ne istiyorsun?"

"Al Mualim–"

"Kendini temize çıkarman için senden bir görevi yerine getirmeni mi istedi?" dedi Malik alaylı bir edayla gülümseyerek. "Pekâlâ. Söyle hadi, ne öğrendin?"

"Bildiğim şey şu..." diye cevap verdi Altaïr. "Hedef, Talal. Kudüs sakinlerini kaçırıp köle diye satarak insan ticareti yapıyor. Karargâhı buranın kuzeyinde kalan gözetleme kulesinin içindeki bir ambar. Şu anda seyahat için bir kervan hazırlıyor. O mallarını denetlerken saldırıya geçeceğim. Adamlarını atlatırsam, Talal'ın kendisi pek zorluk çıkarmaz."

Malik dudağını büktü. "'Pek zorluk çıkarmaz' ha? Ağzından çıkanı kulağın duysun. Şu kibre bak."

Altaïr içten içe kendini azarladı. Malik haklıydı. Şam'da küçük gördüğü ve onu az kalsın alt eden tellalı düşündü.

"Tamam mı?" diye sordu, düşüncelerinin hiçbirini Malik'e yansıtmadan. "Öğrendiklerim seni tatmin etti mi?"

"Hayır," dedi Malik, Altaïr'e tüyü uzatırken. "Ama bu kadarının yetmesi gerekecek artık."

Altaïr başıyla onayladı. Malik'in gömleğinin kolunun boşta sallandığı yere baktı. Tam bir şey söyleyecekti ki, başarısızlıklarını hiçbir kelimenin telafi edemeyeceğini düşündü. Malik'i o kadar çok kayba uğratmıştı ki ondan kendisini affetmesini bekleyemezdi.

Vazgeçerek arkasına döndü ve Yazıhane'den çıktı. Süngüsünü tadacak başka bir hedef vardı.

ON DÖRT

Çok geçmeden Altaïr kervan mallarının hazırlandığı ambara sızmayı başarmıştı bile. Etrafına bakınmış ve gördükleri hoşuna gitmemişti.

İçeride ne muhafız ne de bir yardımcı vardı.

İki adım attı ve durdu. *Olamaz.* Ne bekliyordu ki? Ambar hakkında düşündüğü her şey yanlıştı. Tam dönüp gitmek üzereydi ki kapı ansızın kapandı ve yuvasına yerleşen bir sürgü sesinden başka hiçbir şeye benzetilemeyecek bir ses çıktı.

Altaïr lanet okudu ve kılıcını çekti.

Ağır ağır ilerlemeye başlarken duyuları karanlığa, nemli ortama ve meşale kokusuna yavaş yavaş alışıyordu. Ama bir koku daha vardı...

Başka bir şeyin kokusu... Çiftlik hayvanı kokusu, ama Altaïr'in hayvandan çok insana ait olduğunu düşündüğü bir koku...

Yanan meşalelerdeki kısık alevler boylu boyunca uzanan kasvetli ve kaygan duvarları aydınlatmaktaydı. Bir yerden pıt pıt diye bir su sesi geliyordu. Duyduğu bir sonraki ses derinden gelen bir inilti oldu.

Gözleri karanlığa yavaş yavaş alışan Altaïr yan yan ilerlemeye devam etti. Kasalar, fıçılar ve peşinden... bir kafes gördü. Kafese biraz daha yaklaştı ve gördükleri karşısında adeta geri sıçradı. Kafesin içinde bir adam vardı; bacaklarını göğsüne çekmiş oturan ve Altaïr'e ağlamaklı, sulu gözlerle bakan, hali harap, tir tir titreyen bir adam. Titrek ellerinden birini kaldırdı ve "Bana yardım et," dedi.

Altaïr arkasından başka bir ses daha duydu ve dönüp bakınca başka bir adam daha gördü. Adam duvardan aşağı sarkıtılmış, el ve ayak bileklerinden kelepçelenmişti. Başı göğsünün üzerine düşmüş, kirli saçları yüzünü örtmüştü. Yalnız dudakları dua ediyormuş gibi kıpırdıyordu.

Altaïr ona yaklaştı. Sonra ayaklarının altında başka bir ses daha işitince aşağıya baktı ve ambarın zeminindeki döşeme taşlarının arasına yerleştirilmiş demir bir ızgara gördü. Başka bir kölenin korkmuş yüzü oradan yukarı bakıyordu. Sıska parmaklarını parmaklıklardan dışarıya uzattı ve Altaïr'e yalvardı. Assasin çukurun içinde, bu adamın ötesinde başka karanlık figürler gördü ve bir sürünme sesi duydu. Sonra daha fazla insan sesi geldi kulaklarına. Bir an oda sanki hapsedilmiş insanların yalvarışlarıyla doldu.

"Yardım edin, yardım edin."

Onu kulaklarını kapatmaya zorlayan ısrarcı yalvarışlar... Ta ki biri ansızın daha yüksek bir sesle seslenene kadar: "Buraya gelmemeliydin, Assasin."

Bu kesin Talal...

Altaïr sesin geldiği tarafa döndü. Tepesindeki bir balkondan gölgelerin geçtiğini gördü. Okçu muydu bunlar? Gerginleşti. Çömelip kılıcını hazır tuttu, mümkün olduğu kadar küçük bir hedef olmaya çalıştı.

Ama Talal onu ölü isteseydi şimdiye dek ölürdü. Kendi ayaklarıyla köle tüccarının kapanına girmişti –bir aptalın, bir çaylağın hatasıydı bu– ancak kapan üzerine tam kapanmamıştı.

"Ama sen buna kulak verecek biri değilsin," diye alay etti Talal, "yoksa Yoldaşlık'tan taviz vermiş olursun."

Altaïr hâlâ Talal'ın nerede olduğunu görmeye çalışarak yavaş yavaş ilerledi. Adam yukarıdaydı, bu kadarı kesindi. Ama neredeydi?

"Senin buraya geleceğinden bihaber kalacağımı mı zannettin?" diye devam etti bedensiz ses, kıs kıs gülerek. "Bu şehre girdiğin an senden haberim oldu. Kolum o kadar uzundur."

Altaïr aşağıdan hıçkırarak ağlayan insan sesleri duydu ve başını eğip baktığında daha fazla parmaklık, karanlığın içinden ona bakan daha fazla kirli, gözyaşına bulanmış yüz gördü.

"*Yardım et... Kurtar beni...*

Burada daha fazla kafes, daha fazla köle ve kadınlı erkekli daha büyük bir insan grubu vardı; dilenciler, hayat kadınları, ayyaşlar, deliler...

"Yardım edin. Yardım edin."

"Demek burada köleler varmış," dedi Altaïr. "Peki ama köle tacirleri nerede?"

Talal onu duymazdan geldi. "Marifetimi tüm görkemiyle bir seyret," diye bağırdı ve daha fazla meşale yandı. Daha fazla korkmuş ve yalvaran yüz ortaya çıktı.

Altaïr'in önünde onu başka bir odaya davet eden ikinci bir kapı kayarak açıldı. Bir kademe merdivenden yukarı çıkan Altaïr, başının üstünde, dört bir yanda boylu boyunca

uzanan bir üst balkona sahip koca bir alana girdi. Balkonda karanlık figürler görünce kılıcını daha sıkı kavradı.

"Peki ya şimdi, köle taciri?" diye seslendi.

Talal onu korkutmaya çalışıyordu. Bazı şeyler Altaïr'i korkuturdu, doğru. Ancak köle tacirinin yapabileceği hiçbir şey onu korkutamazdı, bu kadarını biliyordu.

"Bana öyle deme," diye bağırdı Talal. "Ben onlara sadece yardım etmek istiyorum. Tıpkı bana yardım ettikleri gibi..."

Altaïr kölelerin arkadaki odadan gelen derin inleyişlerini hâlâ duyabiliyordu. Onların bu şekilde hapsedilmeyi bir yardım olarak gördüklerinden şüpheliydi. "Onları bu şekilde hapsederek iyilik yapmıyorsun," diye bağırdı karanlığın içine doğru.

Talal kendini belli etmemeyi sürdürüyordu. "Onları hapsetmek mi? Ben onları güven altında tutuyorum, önlerindeki yolculuğa hazırlıyorum."

"Ne yolculuğu ya?" diye alay etti Altaïr. "Bu bir esir hayatı."

"Hiçbir şeyden haberin yok. Seni buraya getirmek ahmaklıktı; görüp anlayabileceğini düşünmek..."

"Ben gayet iyi anlıyorum. Benimle yüzleşecek cesaretin yok. Karanlığın içinde saklanmayı tercih ediyorsun. Bu kadarı yeter. Göster kendini."

"Ah... Seni buraya çağıran adamı görmek istiyorsun demek?"

Altaïr üst balkonda birinin hareket ettiğini duydu.

"Beni buraya sen çağırmadın," diye bağırdı. "Ben kendim geldim."

Üzerindeki balkonlarda bir kahkaha yankılandı.

"Öyle mi?" diye alay etti Talal. "Kapının sürgüsünü kim açtı öyleyse? Önünü kim açtı? Adamlarımdan birine kılıç kaldırdın mı, hı? Hayır. Hepsini senin için ben yaptım."

Balkonun üzerinde, tavanda bir şey hareket etti ve taş zemine ışık tuttu.

"Işığa gel o halde," dedi Talal yukarıdan, "gel de sana son bir iyiliğim dokunsun."

"*Talal ölmemi isteseydi okçuları şimdiye kadar beni ok yağmuruna tutmuş olurdu*," dedi Altaïr kendi kendine ve ışığın olduğu yere doğru yürümeye başladı. O ilerlerken balkondaki karanlık kısımların içinden maskeli adamlar çıktı. Maskeliler aşağı atlayıp sessizce Altaïr'in etrafını sardılar. Kılıçları yanlarında sallanan ve göğüsleri inip kalkan adamlar onu duygusuz gözlerle süzdü.

Altaïr yutkundu. Altı kişiydiler. "Kolay lokma" değillerdi.

Sonra yukarıdan ayak sesleri gelince Altaïr başını çevirip balkona baktı. Talal loş kısımdan çıkmıştı ve şu an durmuş aşağıya, ona bakıyordu. Üzerinde çizgili bir tunik ve kalın bir kemer vardı. Omzunda bir yay asılıydı.

"İşte karşındayım," dedi, ellerini iki yana açarak ve evine gelen bir misafiri hoşça karşılıyormuş gibi.

"İn aşağıya." Altaïr kılıcıyla yeri işaret etti. "Bu işi şerefle çözelim."

"Neden hep şiddete dayanmak zorunda?" diye karşılık verdi Talal, Altaïr'in söylediklerinden neredeyse hayal kırıklığına uğradığını belli eden bir ses tonuyla ve ekledi: "Görünüşe bakılırsa sana yardımcı olamayacağım, Assasin; çünkü sen kendine yardımcı olmak istemiyorsun. Ayrıca işimin riske girmesini istemem. Bana başka seçenek bırakmıyorsun: Ölmen gerek."

Adamlarına işaret etti.

Onlar da kılıçlarını kaldırdı.

Ve ardından saldırıya geçtiler.

Altaïr öfkeyle haykırdı ve kendini birden adamlardan ikisini geri iterek başından defederken buldu. Sonra dikkatini dosdoğru üçüncü bir adama çevirdi. Diğerleri sıralarının gelmesini bekliyordu. Altaïr stratejilerini hemen anladı: Bir anda iki kişi saldıracaklardı.

Bunun üstesinden gelebilirdi. Birini sıkıca yakaladı, adamın gözlerinin maskesinin üzerinde şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldığını görünce sevindi ve onu geriye, beşinci bir adamın üzerine itti. İkisi birden bir iskeleye çarptı ve paramparça olan iskelenin parçaları etraflarına saçıldı. Altaïr bu fırsattan yararlanarak harekete geçti. Kılıcının ucunu saplarken taş zeminin üzerinde sere serpe yatan adamın attığı çığlığı ve ardından gelen ölüm hırıltısını duydu.

Saldırganları yeniden toplandı, birbirlerine bakarak yavaş yavaş etrafını sarıp dönmeye başladılar. Altaïr de kılıcı elinde, onlarla birlikte gülümseyerek döndü. Adeta anın tadını çıkartıyordu. Eğitilmiş beş maskeli katil tek bir Assasin'e karşı... Onun kolay bir av olduğunu sanmışlardı. Bunu yüzlerinden okuyabiliyordu Altaïr. Ancak verdikleri ilk mücadeleden sonra adamlar artık o kadar emin değillerdi.

Altaïr içlerinden birini gözüne kestirdi. Al Mualim'in öğrettiği, birden fazla rakiple karşı karşıya kaldığı zamanlarda uygulaması gereken bir taktikti bu.

Altaïr belli ede ede gözlerini tam karşısında duran muhafıza dikti.

Diğerlerini göz ardı etme ama içlerinden birine yoğunlaş. Onu hedefin belle. Senin hedefin olduğunu bilmesine izin ver.

Gülümsedi. Muhafız hafif hafif sızlandı.

Sonra işini bitir.

Altaïr bir yılan gibi hücuma geçerek muhafıza saldırdı. Adam tepki vermekte çok ağır kaldı – Altaïr'in kılıcı göğsüne saplanırken başını eğip çeliğe baktı ve sonra acıdan inleyerek dizlerinin üzerine çöktü. Altaïr eti parçalayarak kılıcını geri çekti ve dikkatini bir sonraki adama çevirdi.

Rakiplerinden birini seç...

Karşısındaki muhafız korkmuş gibi duruyor, kılıcı titriyordu. Artık bir katil gibi değildi. Altaïr'in anlamadığı bir lehçeyle, yüksek sesle bir şey söyledi ve sonra ona saldırabilme ümidiyle hantal hantal ilerledi. Altaïr ise kenara çekilirken kılıcıyla adamın karnını yardı. Açılan yaradan ışıkta parlayan iç organların döküldüğünü görünce sevindi. Talal, adamlarından biri daha yenik düştüğü halde, muhafızlarına yukarıdan seslenerek onları saldırmaları için teşvik etmeye çalışıyordu. Saldırganlar, maskeli olsun olmasın, artık ürpertici değillerdi. Oldukları gibi görünüyorlardı: ölmek üzere olan korkmuş adamlar gibi...

Derken Altaïr birini daha indirdi. Açılan boyundan kan fışkırıyordu. Sonuncusu balkonda saklanacak yer bulabilme umuduyla arkasını dönüp koşarak uzaklaştı. Ancak Altaïr kılıcını kınına soktu ve eline iki fırlatma bıçağı aldı. Parlayan bıçaklar havada dönerek, kaçmakta olan adamın sırtına *–bir, iki–* saplandı ve onu merdivenden aşağı düşürdü. Adam artık kaçamazdı.

Altaïr yukarıda koşmakta olan ayak sesleri duydu. Talal kaçıyordu. Altaïr hemen eğilip bıçaklarını yerden aldı, merdivenden yukarı çıkıp ikinci kata ulaştı ve tam o anda Talal'ı çatıya çıkan merdivenlerin ikinci kademesinden yukarı tırmanırken gördü.

Assasin adamın peşinden gitti. Ambarın tepesindeki ağzın içinden geçerken kafasını tam zamanında geri attı ve gelen bir ok yanındaki ahşap direğe titreyerek saplandı. Bunun üzerine Altaïr uzaktaki bir damın üzerinde duran ve ikinci bir oku yayına yerleştirmeye başlamış olan okçuyu gördü. Ambar ağzından kendini dışarı atıp çatının üzerinde ileriye doğru yuvarlandı ve hâlâ bir önceki kurbanlarının kanıyla ıslak olan iki bıçağını fırlattı.

Okçu çığlık atarak düştü. Bıçaklardan biri ensesinin arkasından çıkmış, diğeri ise göğsüne saplanmıştı. Altaïr biraz daha ileride Talal'ın, evlerin olduğu kısma bağlanan bir köprüden hızla ilerleyip geçtiğini ve ardından bir yapı iskelesine atlayıp oradan da yalpalayarak sokağa indiğini gördü. Talal boynunu uzatıp arkaya baktı ve Altaïr'in onu takip ettiğini görünce koşmaya başladı.

Altaïr çoktan arayı kapatmaya başlamıştı. Hızlıydı ve takip edilip edilmediğini görmek için sürekli Talal gibi arkasına bakmıyordu. Bu sayede de Talal'ın aksine o, masum yayalara –çığlık atıp onu azarlayan kadınlara ve küfredip arkasından iten adamlara– çarparak hızını kaybetmiyordu.

Tüm bunlar sokaklardan ve pazar yerlerinden geçerken Talal'ın hızını kesmişti. Öyle ki, önde başladığı bu yarışta çok geçmeden konumu tehlikeye düşmüştü. Talal arkasına döndüğünde Altaïr artık adamın gözlerinin akını görebiliyordu.

"Bence hâlâ fırsatın varken kaç," diye omzunun üzerinden bağırdı Talal. "Muhafızlarım birazdan burada olur."

Altaïr kendi kendine güldü ve koşmaya devam etti.

"Takip etmeyi kesersen yaşamana izin veririm," diye bağırdı Talal tiz bir sesle. Altaïr hiçbir şey söylemeden ta-

kip etmeyi sürdürdü. Çevik hareketlerle kalabalığın arasından sıyrıldı. Talal'ın, takipçisini yavaşlatmak için sağdan soldan çekip arkasına doğru fırlattığı eşyaların üzerinden atladı. Artık Talal'a çok yaklaşmıştı, takip neredeyse bitmek üzereydi.

Talal bir kez daha kafasını çevirdi ve aradaki mesafenin kapandığını görünce Altaïr'e yalvarır bir edayla tekrar seslenmeye çalıştı.

"İnat etme, beni dinle," dedi. Sesinden çaresizlik okunuyordu. "Bir anlaşma yapabiliriz belki."

Altaïr hiçbir şey söylemedi, sadece Talal'ın tekrar arkasına dönmesini izledi. Köle tüccarı, yüzü kucağında taşıdığı su testilerinin arkasında kalmış bir kadınla çarpışmak üzereydi. İkisi de önlerine bakmıyordu.

"Ben sana hiçbir şey yapmadım," diye bağırdı Talal, birkaç dakika önce Altaïr'i öldürmek için üzerine altı adam gönderdiğini muhtemelen unutarak. "Neden beni kovalamakta ısrar–"

Bir ıslık sesi eşliğinde nefesi bedeninden ayrıldı, kollar bacaklar birbirine karıştı. Talal testi taşıyan kadınla birlikte kum zemine devrildi ve kadının testileri kırılıp parçaları etraflarına saçıldı.

Talal ayağa kalkmaya çalışsa da çok ağır kalmıştı; Altaïr tepeden ona bakıyordu. *Tıkırt*. Kana susayan süngüsünü dışarı çıkarır çıkmaz adama sapladı ve adamın yan tarafında diz çöktü. Talal'ın ağzından ve burnundan kan gelmeye başlamıştı bile. Yanlarında duran kadın ağır ağır ayağa kalktı. Yüzü öfkeden kıpkırmızıydı, Talal'a ağzına geleni söyleyecekti. Ancak Talal'dan sızan kanları, Altaïr'i ve süngüsünü görür görmez fikrini değiştirerek inleye in-

leye hızla oradan uzaklaştı. Diğer insanlar da bir şeylerin yolunda gitmediğini sezerek köşe bucak kaçtılar. Bu tür çatışmalara alışık olan Kudüs şehrinde, insanlar olaya dahil olma korkusuyla, herhangi bir şiddet sahnesini durup izlememeyi tercih ederdi.

Altaïr eğilip Talal'a biraz daha yaklaştı. "Artık kaçabileceğin bir yer yok," dedi. "Sırlarını benimle paylaş."

"Benim görevim tamamlandı, Assasin," diye karşılık verdi Talal. "Yoldaşlığımız benim ölümümle sarsılacak kadar zayıf değil."

Altaïr'in aklı hemen Tamir'e gitti. O da ölürken diğerlerinden bahsetmişti. O da yoldaş kelimesini kullanmıştı. "Ne yoldaşlığı?" diye bastırdı.

Talal zorlukla gülümsedi. "Kutsal Topraklar üzerinde emelleri olan sadece Al Mualim değil. Benden öğrenebileceğin tek şey bu."

"O zaman seninle işim bitti. Tanrı'ndan af dile."

"Tanrı yoktur, Assasin." Halsizce güldü Talal. "Önceden var olduysa da bizi çoktan terk etmiş. Kollarımla sardığım kadınları ve erkekleri çoktan terk etmiş."

"Ne demek istiyorsun?"

"Dilenciler. Fahişeler. Bağımlılar. Cüzamlılar. Onlar sana hiç sıradan köle gibi geliyorlar mı? En sıradan işleri bile yapamazlar. Hayır... Ben onları satmak için değil, *kurtarmak* için ele geçirdim. Ama sen hepimizi öldüreceksin. Sırf senden böyle istendiği için..."

"Hayır," dedi Altaïr, kafası karışmıştı. "Sizler savaştan çıkar sağlıyorsunuz. Yok olmuş, yıkılmış hayatlardan..."

"Cahil olsan da böyle şeyler düşünebiliyorsun. Aklını mı sıyırdın sen? Sizin gibilerin yaptığı en iyi şeyin bu ol-

duğunu söylerler. Bütün bu olanlardaki çelişkiyi görmüyor musun?"

Altaïr bakışlarını adama dikti. Her şey de Naplouse'un ölüm anında olduğu gibiydi. Ölmekte olan adamın sözleri Altaïr'in hedefi hakkında bildiklerini –ya da en azından bildiğini sandıklarını– altüst etme riski taşıyordu.

"Hayır, görünüşe bakılırsa, henüz değil." Talal, Altaïr'in aklının besbelli karıştığını görünce kendine son bir kez gülme şansı verdi. "Ama öğreneceksin."

Ve bunu dedikten sonra can verdi.

Altaïr adamın gözlerini kapatmak için uzandı ve nişanını kanla boyamadan önce "Üzgünüm," diye mırıldandı. Sonra doğruldu ve kalabalıkların içinde kayboldu. Arkasında bıraktığı Talal'ın cesedi kumu kana buladı.

ON BEŞ

Altaïr seyahat ederken kuyu başlarında, su birikintilerinin kenarında ve çeşmelere yakın yerlerde kamp kurardı; suyun bulunduğu ve palmiye ağaçlarının gölgesinin düştüğü, dinlenebileceği ve atının serbestçe otlayabileceği herhangi bir yerde... O yer de çoğunlukla, göz alabildiğine uzanan bir bölgedeki tek yeşil alan olurdu ve bu yüzden atının uzaklaşma gibi bir şansı neredeyse hiç olmazdı.

O gece, çölün çok değerli su havzasını yutmasına engel olmak için etrafı duvarla çevrilmiş ve üzerine kemer inşa edilmiş bir kuyu buldu. Sudan epey içti. Sonra kabaca yontulmuş taş duvarın diğer tarafından gelen su damlalarının sesini dinler halde ve Talal'ın bedenini ağır ağır terk eden canını düşünerek kuyunun gölgesinde yere uzandı. Aklı daha da geriye gitti; geçmişteki cesetlere... Ölümle dolu bir hayatı vardı.

Küçük bir çocukken ölümle ilk kez kuşatma sırasında karşılaşmıştı. Assasinler, Sarazenler ve elbette, öldürülme anı ona acınıp gösterilmese de, kendi babasının ölüsüyle... Ama duymuştu; kılıcın aşağıya indiğini ve ardından gelen o hafif vuruş sesini kulakları işitmişti. Babasının yanına

gitmek isteyip kuzu kapısına doğru fişek gibi bir hızla koşmaya başladığı an biri onu arkadan tutmuştu.

Kıvranmıştı Altaïr. "Bırak beni! Bırak beni!" diye bağırmıştı.

"Hayır, evlat!" Altaïr o kişinin, uğrunda babasının kendi hayatını feda ettiği casus Ahmet olduğunu görmüştü. Öfkeden alev alev yanan gözlerle adama bakmıştı. Sarazenlerin sorgulamasına yenik düşmenin utancıyla ruhu da yara almış olan Ahmet'in işkenceden kan revan içinde getirilmiş olması ve o an zorlukla ayakta duruyor olması Altaïr'i hiç ilgilendirmiyordu. Onu ilgilendiren tek şey babasının kendini feda edip ölmesi ve...

"*Senin suçun!*" diye bağırmıştı, kıvranıp Ahmet'in ellerinden kendini çekiştire çekiştire kurtarırken. Başını aşağı eğmiş olan Ahmet için çocuğun sözleri hazmetmeye çalıştığı birer yumruk gibiydi.

"Senin suçun!" demişti yine Altaïr öfkeyle. Sonra kuru çimlerin üzerine oturup başını ellerinin arasına almıştı; dünyaya haykırmak istiyordu. Yorgun ve yenik düşmüş Ahmet de birkaç metre ötede yere çökmüştü.

Hisarın dış kısmında Sarazenler Altaïr'in babasının kafasız bedenini Assasinlerin alması için geride bırakarak oradan ayrılmaya başlamıştı; arkalarında hiç iyileşmeyecek yaralar bırakarak...

Altaïr babasıyla paylaştığı odada kalmaya devam etmişti. Duvarları gri taşlarla örülmüş odanın zemini sazlarla kaplıydı. İçeride, biri büyük biri küçük iki saman yatağın arasında, sıradan bir masa duruyordu. Altaïr yatakları değiştirmişti: Babasının kokusunu duymak için artık büyük yatakta uyuyordu. Bazen onu odada masasına oturmuş bir

şey okurken, bir parşömen rulosuna bir şeyler karalarken ya da gece geç vakit dönüp Altaïr'i hâlâ uyanık olduğu için azarlarken ve sonra yatmadan önce yağ lambasını söndürürken hayal ediyordu. Yetim Altaïr'in artık sahip olduğu tek şey kurduğu hayallerdi; hayaller ve anılar... Al Mualim uygun bir zamanda, geleceği için planlar yapıldıktan sonra çağırılacağını söylemişti. Bu arada Üstat, Altaïr'in bir şeye ihtiyacı olursa onu yol göstericisi bilip yanına gelebileceğini izah etmişti.

O sıralarda Ahmet humma geçiriyordu. Bazı geceler sayıklamaları iç kalenin her tarafından duyuluyordu. Ara sıra acı çekiyormuş gibi çığlık atıyor, bazı zamanlarda da aklını yitirmiş biri gibi bağırıyordu. Bir gece bağıra çağıra sürekli aynı kelimeyi tekrar ettiği duyulmuştu. Altaïr yatağından fırlamış ve duyduğu şeyin babasının ismi olduğunu düşünüp odasının penceresine gitmişti.

Evet, babasının ismiydi bu. *Umar*. O ismi duymak tokat yemek gibi bir şeydi.

"*Umar*." Çığlık aşağıdaki boş avluda yankılanmıştı sanki. "*Umar*."

Hayır, avlu boş değildi. Altaïr daha dikkatli bakınca orada kendi yaşlarında bir çocuğun durduğunu görmüştü. Çocuk, idman alanının üzerinde halka halka yükselen hafif sabah sisinin içinde bir gözcü gibi duruyordu. O, Abbas'tı. Altaïr onun hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyordu, sadece Ahmet Sofian'ın oğlu Abbas Sofian olduğunu biliyordu. Çocuk orada durmuş, babasının abuk sabuk sayıklamalarını dinliyor, belki de onun için içinden dua ediyordu. Altaïr çocuğun bu sessiz gece nöbetinde izlemeye değer bir şey bulup onu birkaç dakika seyretmişti.

Ardından perdesini indirip yatağına geri dönmüş ve Ahmet'in, babasının ismini haykırışını duymamak için kulaklarını elleriyle kapatmıştı. Babasının kokusunu içine çekmeye çalıştığında yataktaki kokunun giderek kaybolduğunu fark etmişti.

Ertesi gün Ahmet'in hummasının hafiflediğini ve odasına geri döndüğünü söylemişlerdi. Ama o artık gücü tükenmiş bir adamdı. Altaïr, Ahmet'in yatağında öylece yattığını ve ona Abbas'ın baktığını öğrenmişti. Adam iki gündür aynı şekilde yatıyordu.

Bir sonraki gece Altaïr odadan gelen bir sesle uyanmış ve gözlerini kırpıştırır halde yattığı yerde kalarak birisinin içeride gezindiğini işitmişti; masaya doğru ilerleyen ayak sesleri duymuştu. Sonra bir mumun söndürülmesiyle taş duvarın üzerine gölgeler düşmüştü. Hâlâ yarı uykulu olan Altaïr, *Babam geldi*, diye düşünmüştü. Babası onun için geri dönmüştü. Yatağında gülümseyerek doğrulmuştu hemen; ona hoş geldin demeye ve hâlâ ayakta olduğu için onun tarafından azarlanmaya hazırdı. Sonunda, babasının ölüp onu tek başına bıraktığını gördüğü o kötü rüyadan uyanmıştı.

Ancak odadaki adam babası değil, Ahmet'ti.

Ahmet, bir deri bir kemik kalmış vücudunun üzerine beyaz cüppesini geçirmiş, bir ölününki kadar solgun bir benizle kapının önünde duruyordu. Dalgın ve adeta huzurlu bir ifade vardı yüzünde. Altaïr doğrulduğunda Ahmet biraz gülümsemişti; çocuğu korkutmak istememişti sanki. Fakat gözleri öylesine çökük duruyor, öylesine karanlık oyukları andırıyordu ki, çektiği acılar, içindeki canı yakıp eritmişti adeta. Elinde de bir hançer vardı.

"Özür dilerim," demişti. Ağzından sadece bu kelimeler çıkmıştı. Son kelimeleri... Çünkü ardından hançeriyle boğazını kesmiş ve orada geniş, kırmızı bir yarık açmıştı.

Akan kan cüppesine bulaşmış, boğazındaki yarada kan kabarcıkları oluşmuştu. Hançer bir tangırtıyla yere düşerken Ahmet gülümseyerek dizleri üzerine çökmüştü. Bakışlarını, korkudan kaskatı kesilmiş ve gözlerini içinde ne kadar kan varsa boşalmakta olan adamdan alamayan Altaïr'e odaklamıştı. Sonra, ölmekte olan Ahmet geri geri topukları üzerine oturmuş, kafasını bir yana düşürmüş ve nihayet gözlerindeki o korkunç bakışlar gitmişti. Ancak kapı arkaya yığılmasını engellemişti. Kısa bir süre böyle, tövbe etmekte olan bir adam gibi diz çöker halde kalmış ve en sonunda bedeni öne yığılmıştı.

Altaïr'in ne kadar süredir orada olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Usul usul ağlıyor, Ahmet'in taş zemin üzerine yoğun yoğun yayılmakta olan kanının sesini dinliyordu. Nihayet yatağından çıkacak cesareti bulmuş ve yağ lambasını alıp yerde kan gölü içinde yatan vahşete yaklaşmamaya çalışarak dikkatle ilerlemişti. Odasının kapısını çekip açarken kapı Ahmet'in ayaklarına dokununca korkuyla inlemişti. Nihayet odanın dışına çıktığındaysa koşmaya başlamıştı. Yağ lambası o koşarken sönüp gimişti ama umurunda değildi. Al Mualim'i bulana kadar koşacaktı.

"Bunu asla kimseye anlatmamalısın," demişti Al Mualim ertesi gün. Altaïr kendisine verilen ılık, baharatlı içecekten içmiş, gecenin geri kalanını Al Mualim'in odasında, derin bir uyku çekerek geçirmişti. Bu esnada Üstat'ın kendisi başka bir yere gitmiş, Ahmet'in cesediyle ilgilen-

mişti. Altaïr bunu ertesi gün Al Mualim onun yanına dönüp yatağının başucunda bir sandalyeye oturduğunda öğrenmişti.

"Tarikat üyelerine Ahmet'in karanlıktan istifade edip burayı terk ettiğini söyleyeceğiz," demişti Al Mualim. "Kendi hükümlerini kendileri çıkarsınlar. Abbas'ın isminin babasının intiharıyla lekelenmesine izin veremeyiz. Ahmet'in yaptığı şey onur kırıcı bir şey. Açık edersek ayıbı bütün soyuna yayılır."

"Ama ya Abbas, Üstat?" diye sormuştu Altaïr. "Gerçek ona söylenecek mi?"

"Hayır, evladım."

"Ama en azından babasının–"

"*Hayır*, evladım," diye tekrar etmişti Al Mualim sesini yükselterek. "Ona sen de dahil olmak üzere hiç kimse bir şey anlatmayacak. Yarın ikinizin de tarikatta çıraklığa başlayacağını, aranızda kan bağı kardeşliği hariç her türlü kardeşlik olduğunu duyuracağım. Aynı odayı paylaşacaksınız. Birlikte eğitim alacak, birlikte çalışacak ve aynı tabaktan yemek yiyeceksiniz. Kardeş gibi... Birbirinizle ilgileneceksiniz. Birbirinize, fiziksel olsun başka türlü olsun, zarar gelmemesi için uğraşacaksınız. Anlatabildim mi?"

"Evet, Üstat'ım."

O gün ilerleyen saatlerde Altaïr ile Abbas odalarına yerleştirilmişti. Oda sıradandı; içeride iki saman yatağı, zeminde sazdan bir hasır ve küçük bir masa vardı. Çocukların ikisi de odayı beğenmemişti. Abbas babası geri döndüğünde oradan hemen ayrılacağını söylüyordu. Geceleri bir uyanır bir kalkar, bazen de uykusunda bağırırdı. Diğer yatakta ise Altaïr uyursa Ahmet'in kâbusları serbest kalıp ona görünürler diye korktuğundan uyumadan uzanırdı.

Göründüler de... O günden beri Ahmet'i hep rüyasında görüyordu. Adam, elinde yağ lambasının dans eden ışığında parlayan bir hançerle yaklaşır ve onunla yavaş yavaş kendi boğazını keserdi. Bunu yaparken de pis pis gülerdi.

Altaïr uyandı. Çöl serin ve sessizdi. Palmiye ağaçları esen meltemle hafif hafif hışırdıyor ve arkasından damla damla akan suyun sesi geliyordu. Bir elini alnına götürdüğünde terlemiş olduğunu fark etti. En azından gün ağarana kadar uyumayı ümit ederek başını tekrar yattığı yere koydu.

İKİNCİ KISIM

ON ALTI

"İyi iş çıkardın," dedi Al Mualim ertesi gün. "Dokuz kişiden üçü ölmüş durumda. Bu yüzden sana minnettarım." Yüzündeki gülümseme kayboldu. "Ama kazandıklarınla yetinmek yok. Daha yeni başladın."

"Emrinize amadeyim, Üstat," dedi Altaïr ciddiyetle. Yorgundu ama Al Mualim'in gözünde kendini affettirmeye başladığı için halinden memnundu. Muhafızlarda bariz bir değişiklik sezinlemişti. Önceden ona küçümseyen gözlerle bakan adamlar şu an ona gönülsüzce saygı gösteriyordu. Başarılı olduğuna dair haberler adamlara şüphesiz ulaşmıştı. Al Mualim de onu hafifçe gülümseyerek ödüllendirmiş ve ona oturması için yer göstermişti. *Otur.*

Üstat devam etti: "Akka'daki zaferiyle cesaret bulan Kral Richard güneye, Kudüs'e ilerlemeye hazırlanıyor. Salah Al'din bu durumun kesin farkında ki adamlarını yıkılmış Arsuf Kalesi'nin önünde topluyor."

Altaïr, Salah Al'din'i düşününce gerildi. Aklı o güne gitti; Sarazenlerin hisarın kapısına dayandığı güne...

"O zaman, ikisini de izninizle öldüreyim mi?" diye sordu, Sarazen liderine süngüsünü saplama ihtimalinden haz

alarak. "Savaşlarını daha tam anlamıyla başlamadan bitireyim mi?"

"Hayır," diye atıldı Al Mualim. Onu o kadar dikkatli süzüyordu ki Altaïr aklı okunuyormuş gibi hissetti. "Böyle bir şeye girişirsek birliklerinin dağılmasına –ve bölgenin kana susamış on bin amaçsız askerin insafına kalmasına – sebep oluruz. Onlar karşı karşıya gelinceye kadar daha epey zaman var, yürüyüş halindeyken de savaşmazlar zaten. Senin kafanı daha acil bir tehlikeyle meşgul etmen gerekiyor: Onlar yokken yönetimi ele geçiren adamlarla."

Altaïr başıyla onayladı. İntikam alma hayallerini başka bir gün gözden geçirmek üzere bir kenara koydu. "Bana isimlerini verin, ben de size kanlarını getireyim."

"Vereyim. Abu'l Nuqoud, Şam'ın en varlıklı adamı. Majd Addin, Kudüs naibi. William de Montferrat, Akka'nın feodal lordu."

Altaïr isimleri elbette biliyordu. Şehirlerin her biri liderinin bıraktığı kirli izi taşıyordu. "Suçları ne?" diye sordu Altaïr. Merak ediyordu, acaba diğerleri gibi bu suçlar da göze göründüklerinden daha mı ciddi çıkacaktı?

Al Mualim ellerini iki yana açtı. "Açgözlülük, cehalet, masum insanları katletmek... Şehirlerindeki insanların arasında gezin. Böylece işledikleri günahların sırlarını öğrenirsin. Hiç şüphe etme, bu adamlar bizim istediğimiz barış ortamına kesinlikle engel oluyorlar."

"O zaman ölecekler," dedi Altaïr itaatkârca.

"Her bir adamı öldürdüğünde bana dön ki esas niyetleri neymiş daha iyi anlayalım," diye emir verdi Al Mualim. "Bir de, Altaïr, kendini kolla. Son yaptıkların muhtemelen muhafızların dikkatini çekmiştir. Eskisinden daha çok kuşkulu davranacaklardır."

Ki öyle görünüyordu. Çünkü günler sonra Altaïr Akka'daki Yazıhane'ye girdiğinde, Jabal onu şu sözlerle karşıladı: "Herkes yaptıklarını konuşuyor, Altaïr."

Altaïr başıyla onayladı.

"Görünüşe bakılırsa kendini affettirmeyi cidden arzuluyorsun."

"Elimden ne geliyorsa yapıyorum."

"Bazen işini çok iyi yapıyorsun. Sanırım bizi tekrar bir araya getiren bir görev söz konusu, yanılıyor muyum?"

"Hayır. Hedefim William de Montferrat."

"O zaman gideceğin yer Zincir Bölgesi... Ama parmak uçlarında hareket et. Şehrin o bölgesinde Kral Richard'ın kişisel karargâhı yer alıyor. Bölge sıkı gözetim altında."

"Adam hakkında bana ne söyleyebilirsin?"

"Kral savaşıyla ilgilenirken William naip olarak atandı. William'ın oğlu Conrad ile Richard'ın arasındaki tarihi ilişkilere bakınca insanlar bunun garip bir seçim olduğunu düşünüyorlar. Ama bence Richard zekice davrandı."

"Zekice derken?"

Jabal gülümsedi. "Richard ve Conrad çoğu meselede aynı ağzı kullanmıyorlar. Halk içinde birbirlerine karşı gayet kibar olsalar da, birbirlerine kötü gözle baktıklarına dair söylentiler var. Bir de şu Akka'da yakalanan Sarazenlerle ilgili mesele vardı tabii..." Jabal başını iki yana salladı. "O olayın hemen ardından, Conrad Sur'a döndü ve Richard da William'ı burada misafiri olarak kalması konusunda zorladı."

"Esiri olarak demek istedin herhalde?" diye sordu Altaïr. Jabal ile aynı fikirde olduğu söylenebilirdi. Richard'ın açısından bakıldığında bu gerçekten akıllıca bir hareketmiş gibi görünüyordu.

"Ne dersen de, William burada olduğu sürece Conrad uslu durmak zorunda."

"Araştırmaya nerede başlamamı tavsiye edersin?"

Jabal düşündü. "Richard'ın hisarından başla. Buranın güneybatısında kalıyor. Ya da en iyisi sen hisarın önündeki pazar alanından başla."

"Çok güzel. Seni daha fazla rahatsız etmeyeyim."

"Sorun değil," dedi Jabal ve kuşlarına dönüp hayvanların başını okşamaya başladı.

Adamın sırtında onca dert yok ki, diye düşündü Altaïr. En azından bu sebeple onu kıskanıyordu.

ON YEDİ

Jabal haklı, diye düşündü Altaïr, hisarın önündeki pazaryerine gitmek üzere buram buram deniz havası kokan, sıcak, kalabalık sokaklardan geçerken. Etrafta çok daha fazla muhafız vardı, belki de sayıları son ziyaretinden beri iki kat artmıştı. Bazıları Haçlılara ait üniformalar giyiyordu ve üzerlerinde tam takım zırhlar vardı. Ancak Altaïr askerler hakkında bir şey biliyorsa o da dedikodu yapmayı sevdikleriydi. Ne kadar çok dedikodu yaparlarsa tedbiri elden bırakma ihtimalleri o kadar yüksekti. Bir bankın üzerinde yerini aldı ve üzerinde bayrakları dalgalanan koca hisara hayranlıkla bakıyormuş gibi ya da gözlerinin önünde akıp giden günü seyrediyormuş gibi orada oturdu. Biraz ötede bir gösterici etrafına kalabalık toplamaya çalıştı ve ilgi görmeyince bir an vazgeçer gibi oldu, ama sonra yine de havaya renkli toplar fırlatarak gösterisine kaldığı yerden tekrar başladı. Altaïr onu izliyormuş gibi görünse de aslında yolun karşı tarafında süren sohbeti dinliyordu. Orada duran iki Haçlı askeri, çamaşırcı kadınlar gibi çene çalarak William'ın ne kadar iyi kılıç kullandığını konuşuyordu.

Altaïr göstericiyi seyrederken, askerlerden birinin gözü,

başlıklı kahverengi bir cüppe giymiş, uzun boylu bir papaza takıldı. Papaz gizliden gizliye ona bir işaret veriyordu sanki. Asker adeta algılanamayacak bir hızla kafasını indirip kaldırdı ve arkadaşıyla vedalaşarak pazaryerinde yürümeye başladı. Altaïr başlığının altından askeri izleyerek ayağa kalktı ve buluştuktan sonra konuşmak için pazaryerinin harala gürelesinden uzaklaşmaya başlayan iki adamı takip etti. Sonra yanlarına biraz daha yaklaşarak papazın konuşmalarını duymaya çalıştı.

"Belki de William'a konukseverlik göstermek aptalcaydı. Sonuçta yaşlı ve kendini aşırı yüksek gören bir adam."

Asker dudaklarını büzdü. "Koca bir ordusu var. Bu orduya ihtiyacımız olacak. Şimdi gidip diğer kardeşlerimi, diğer yoldaşlarımı ziyaret edeceğim. Sen neye ihtiyaçları varsa hepsini temin etmeye çalış."

"Hay hay... Yenik düşmemeleri gerek," diye askere katıldı papaz.

"Korkma. Üstat'ın bir planı var. İş o raddeye gelirse, hani şu an bile kayıplarımızı fırsata çevirecek bir yol bulmaya çalışıyor."

Üstat mı? diye merak etti Altaïr. *Kardeşler mi? Yoldaşlar mı?* Bu adamlar kime çalışıyordu böyle? Demek Akka'da çeşit çeşit tabakalardan insanlar vardı.

"Ne yapmayı planlıyor?" diye sordu papaz.

"Bilme daha iyi. Sadece sana söyleneni yap. Bu mektubu Üstat'a ulaştır." Asker, mektubu papaza uzattı. Bunu gören Altaïr gülümsedi; şimdiden parmak uçlarını germeye başlamıştı. Banktan kalktı ve takibe koyuldu. Elini tekrar kaldırdığında kâğıt onundu. Bir kez daha oturdu ve mektubu okumaya başladı.

Üstat;

Akka'nın Zincir Bölgesi'ndeki çalışmalarımız sürüyor. Ancak William'ın bu işi sonuna kadar götürebileceği konusunda endişeliyiz. Kendisine verilen görevleri biraz fazla ciddiye alıyor, zamanı geldiğinde halk onu reddedebilir. Hazinenin yardımı olmadan, Kral'ı cepheden geri getirebileceğinden, bir halk ayaklanmasının sonuçlarıyla başa çıkamayız. Böyle olursa da tüm planınız boşa gider. İki taraf tekrar birleşmeden bizden çalınanı geri alamayız. Belki onun yerine geçecek birini ayarlayabilirsiniz – sadece tedbir amaçlı. Limandaki adamımızın giderek daha tutarsız davranışlar sergileyeceğinden korkuyoruz. Araya mesafe koymaktan bahsetmeye başladı bile. Bu da William yenilgiye uğrarsa ona güvenemeyeceğimiz anlamına geliyor. Derhal uygulamaya geçirmek üzere fikirlerinizi bekliyoruz. Ülkümüze sonsuza dek sadık kalacağız.

Mektubu katlayıp cüppesinin içine koydu. Onu Al Mualim'e gösterecekti, yani belki. Belki de hiç göstermezdi. Altaïr, hedefleri konusunda Al Mualim'in ona yeterince açık sözlü davranmadığını düşünmeye başlamıştı artık. Belki de bu onun sınavının bir parçasıydı. Evet, belki de öyleydi.

Bir grup köle önünden hızla geçip gitti. Hokkabaz hokkabazlık yapıyordu; başındaki kalabalık artmıştı. Az ötede bir hatip bir ağacın gölgesinde durmuş, Kral Richard'ın aleyhinde konuşuyordu.

Derken önünden geçen şehir sakinlerine yalvarıyormuş gibi görünen, siyah kirli sakallı genç bir adam çekti Altaïr'in dikkatini. Genç adam bir yandan gelip geçenlere

yalvarırken, bir yandan da gözlerinden birini az ötede konuşlanmış iki şehir muhafızından hiç ayırmıyordu.

"Akka halkı William de Montferrat'nın *hiç* umurunda değil," diye konuşuyordu genç adam. Altaïr onunla göz göze gelmemeye çalışarak, söylediklerini dinlemek için ayakta oyalandı. "Biz burada açlıktan ölürken onun koruması altındaki insanların her istediği yapılıyor. Bizim emeğimizle yetişen meyvelerden yiyip güçleniyorlar. Bizi buraya yeniden yapılanma için getirdiğini söylemişti. Ama artık evimizden, kralımızın letafetinden uzakta olan bizler için ne niyet beslediği ortaya çıkıyor. Oğullarımızı çalıp acımasız bir düşmana karşı savaşa gönderiyor. Onların öleceği kesin. Kızlarımız iffetleri çalınıp, askerlerine hizmet etmeleri için elimizden alınıyor. Bunun karşılığında da kendisi bize daha iyi bir yarınımız –Tanrı'nın kutsadığı topraklarımız– olacağına dair yalanlar söylüyor, boş vaatlerde bulunuyor. Peki ya şu an ne olacak? Bugün ne yapacağız? Ne kadar daha olmayanla yetinmek zorundayız? Bu gerçekten Tanrı'nın işi mi, yoksa her şeyi ele geçirmek isteyen bencil bir adamın mı? Uyan, Akka halkı. Ayaklanmamıza siz de katılın."

"Sessiz ol," diye seslendi oradan geçen bir kadın, sokağı boylu boyunca gözetleyen, belki de halkın kışkırtıldığının farkında olan muhafızların olduğu yere işaret ederek.

"Sen aptalın tekisin!" diye bağıran başka bir kadın daha söylenenlere katıldı. Genç adam elini şöyle bir sallayarak kadını başından savar gibi yaptı. Akka'daki hiç kimse William'ın öfkesine tanık olmak istemiyordu ya da öyle görünüyordu.

"Söylediklerin seni idama kadar götürür," diye fısıldadı başka biri, gizli gizli yaklaşarak.

Altaïr isyancının şüpheyle bir bakış atışını, sonra kalabalığın içine girip orada duran başka bir adamın yanına sokuluşunu seyretti. "Kaç kişiyi yanınıza çekebildiniz?" diye sordu.

"Ne yazık ki herkes çok korkuyor," diye cevap verdi yandaşı. "Kimse çağrıyı dikkate almıyor."

"Çabalamayı sürdürmeliyiz. Başka bir pazaryeri bulun, başka bir meydan. Asla susmamamız gerek."

Arkalarına dönüp askerlere son bir kez bakış attıktan sonra uzaklaştılar. Altaïr onların gidişini izledi. William de Montferrat hakkında ihtiyacı olan her şeyi öğrenmiş olduğu için içi rahattı.

Hisara, pazaryerinin üzerinde yükselen, Akka'nın atmakta olan kirli kalbine son bir kez baktı. *Hedefim orada bir yerde*, diye düşündü. William'ın ölmesiyle Akka insanları daha az zorbalıkla, daha az korkuyla yüz yüze geleceklerdi. Adam ne kadar çabuk ölürse onlar için o kadar iyiydi. Jabal'ı tekrar ziyaret etmenin sırası gelmişti.

Yazıhane şefinin her zaman olduğu gibi mutlu bir ruh hali vardı. Altaïr'i karşılarken adamın gözlerinin içi parladı.

"Benden isteneni yaptım," dedi Altaïr. "Kendimi bilgiyle donattım. Montferrat'ya ulaşmak için ne yapmam gerektiğini biliyorum."

"Anlat öyleyse; ben de bir ölçüp tartayım."

"William'ın destekçileri oldukça fazla ve çoğu insan ona üstat diyor. Ama düşmanı da yok değil. O ve Kral Richard anlaşamıyorlar."

Jabal bir kaşını kaldırdı. "Bu doğru. Birbirlerine hiç yakın olmadılar."

"Bu benim işime geliyor. Richard'ın yapacağı ziyaret onu hayal kırıklığına uğratmış. Kral şehirden ayrılır ayrılmaz William hisarına çekilip kara kara düşünecek. İlgisi dağılmış olacak. Ben de o sırada saldırıya geçeceğim."

"Emin misin?"

"Hem de çok eminim. Bir değişiklik olursa ona göre bir şeyler düşünürüm."

"O zaman, gitmene izin veriyorum. Montferrat'nın hayatına son ver de bu şehre özgür diyebilelim." Jabal ona kuştüyünü uzattı.

"Görevim tamamlandığında geri döneceğim," dedi Altaïr, Jabal'ın sözlerine karşılık.

ON SEKİZ

Altaïr hisara geri döndü; orayı bıraktığı gibi bulmayı umut ediyordu. Ancak şu an bir farklılık vardı – sokaklarda ilerlerken, yaklaştıkça farkına vardığı bir şey... Heyecan... Umut... Richard'ın yaptığı ziyaret hakkında dedikodular duydu. Şehir sakinleri onun şu an hisarda olduğunu ve Montferrat ile görüşme yaptığını söylüyordu. Görünüşe bakılırsa, Haçlılar şehri yeniden ele geçirdiğinde alınan üç bin tutsağa kötü davrandığı için kral ona kızgındı.

Altaïr hiç kendinden beklemezdi ama ürperdiğini hissetti. Aslan Yürekli Richard'ın namı kendinden önde yürüyordu; cesareti, acımasızlığı... Dolayısıyla böyle birini dünya gözüyle görecek olmak...

Pazaryerinin içinden geçti. Richard'ın geldiği bilindiği için kalabalıklar daha da yoğunlaşmıştı şimdi. Akka sakinleri, onun hakkında ne düşünürlerse düşünsünler, kralı görmek istiyordu.

"Geliyor," diye fısıldadı yakındaki bir kadın. Altaïr kalabalık tarafından sürüklendiğini hissetti ve şehre girdiğinden beri neredeyse ilk kez başını yukarı kaldırdı. Kalabalıklar onu gizliyordu. Ki zaten muhafızlar kralın az sonra

gerçekleştireceği ziyarete o kadar çok odaklanmışlardı ki onunla ilgilenecek halleri yoktu.

İnsan topluluğu Altaïr'i beraberinde götürüp ilerledi. Altaïr etrafındaki bedenlerin onu gizlemesine ve esen meltemle tepelerindeki bayrakların sanki onlar da Richard'ı görmeye hevesliymiş gibi dalgalandığı, süslü taş kapılara kadar taşımasına izin verdi. Kapıdaki askerler insanları geri çekilmeleri konusunda uyardı ve öndekiler itmemeleri için arkadakilere seslenmeye başladı. Ancak insan sayısı hâlâ giderek artıyor, kalabalık ana kapının önündeki yükseltilmiş alana doğru hızla sürükleniyordu. Sayıları artan muhafızlar girişin çevresinde bir kalkan oluşturdu. Bazıları ellerini kılıçlarının kabzasında tutuyor, bazıları da "Geri çekilin," diye öfkeyle bağırırken karşılarında karınca gibi kaynaşan, şikâyet edip duran kalabalığın üzerine mızraklarını acımadan savuruyordu.

Birden hisarın ağır ağır kalkmakta olan kapılarının etrafında büyük bir arbede yaşandı. Altaïr görebilmek için boynunu uzattı. İlk önce yaklaşan atların nal seslerini duydu, sonra kralın muhafızlarının miğferlerini gördü. Ardından kalabalık diz çöktü. Gözlerini kralın çıkışına dikmiş olsa da Altaïr de onlara uydu.

Aslan Yürekli Richard kendi armasıyla süslenmiş, şaşaalı bir beygirin üstünde oturuyordu. Omuzlarını geriye atmış, çenesini yukarı kaldırmıştı. Yıpranmış bir yüzü vardı, üzerinden geçilen her çölün, girilen her savaşın izini taşıyordu sanki. Gözleri bitkin görünse de pırıl pırıldı. Etrafını onun gibi kendi atlarının sırtında oturan muhafızları çevrelemişti. Yanında da başka bir adam yürüyordu. Bu adam, Altaïr'in kalabalığın mırıldanmalarından anla-

dığı kadarıyla, William de Montferrat idi. William, kraldan yaşlıydı; onun azametinden ve gücünden yoksundu. Fakat adamın bedeni esnek ve kıvrak görünüyordu. Altaïr onun iyi bir kılıç ustası olabileceğini düşündü. Kralın yanı başında yürürken adamın yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı; kralın gölgesinde kalmıştı ve etraflarını saran insan topluluklarını dikkate almıyordu. Kendi düşüncelerine gömülmüştü sanki.

üç bin can, William," diye konuşuyordu Kral, tüm pazaryerinde duyulabilecek kadar yüksek bir sesle. "Bana mahkûm olarak tutulacakları –ve adamlarımızın serbest bırakılması için takas edilecekleri– söylenmişti."

"Öyle bir durumda Sarazenler üstlerine düşeni yapmazlardı," diye karşılık verdi Montferrat. "Bunun doğru olduğunu biliyorsunuz. Ben size iyilik yaptım."

Aslan Yürek kahkaha attı. "Ah evet, çok yardımın dokundu gerçekten. Düşmanlarımız artık çok daha güçlü emellere sahip olacaklar, çok daha sert savaşacaklar."

İkisi de durdular.

"Düşmanımızı iyi tanıyorum," dedi de Montferrat. "Cesaret bulamayacaklar, aksine korkuyla dolacaklar."

Richard ona küçümser bir edayla baktı. "Söyle bakalım, nasıl oluyor da düşmanımızın niyetini bu kadar iyi biliyorsun? Savaş meydanını bırakıp politikaya atılan sen..."

De Montferrat yutkundu. "Ben doğru olanı yaptım. Adil davrandım."

"Tanrı'nın eserini korumak için yemin etmiştin, William. Ancak ben burada öyle bir şey göremiyorum. Hiç hem de... O eseri ayaklarıyla çiğnemiş bir adam görüyorum."

De Montferrat'nın yüzünde tatsız bir ifade belirdi.

Sonra krala vatandaşlarının duyabilecek mesafede olduğunu hatırlatır gibi koluyla etrafı gösterdi ve "Sözleriniz çok kırıcı, lordum," dedi. "Şu ana kadar güveninizi kazanmış olmayı umuyordum."

"Sen Akka'nın naibisin, William. Burayı benim yerime yönetmesi için seçilmiş kişisin. Daha ne kadar *güven* istiyorsun? Belki de tacımda gözün var."

"Demek istediğimi anlamıyorsunuz," dedi Montferrat. Sonra da kalabalığın önünde rezil olmak istemediğinden ekledi: "Gerçi ne zaman anladınız ki..."

Richard ters ters baktı. "Günümü seninle atışarak boşa geçirmeyi çok istesem de katılmam gereken bir savaş var. Başka sefer devam ederiz."

"Zamanınızdan çalmayayım o zaman," dedi de Montferrat kibarca. "Majesteleri..."

Richard, de Monferrat'ya son bir kez öfke dolu bir bakış attı – isyankâr bir asta tacı giyenin tam anlamıyla kim olduğunu hatırlatacak bir bakıştı bu.

Kalabalık ayaklanmaya başlarken, Montferrat arkasına dönüp muhafızlarından birine bir şey söyledi. Altaïr duymak için kendini zorladı.

"Korkarım Yeni Dünya'da onun gibi adamlara yer olmayacak. Birliklerle konuşmak istediğime dair haber salın. Herkesin görevini yerine getirdiğinden emin olmamız gerek. Onları herhangi bir ihmalkârlığın ağır şekilde cezalandırılacağı konusunda uyarın. Bugün hiç hafife alınacak havamda değilim." Sonra adamlarının geri kalanına döndü. "Beni takip edin."

Birden kalabalık hisara doğru akın etmeye başladı. Aralarında sadece Montferrat'nın muhafızları değil, içeride

müşteri bulmayı uman tüccarlar da vardı. Altaïr onların arasına katıldı. Adamların kendir bezinden yapılmış çuvalları onu sağa sola itti ama o kalabalıktan ayrılmadı ve muhafızların kontrolü ele geçirip kapıyı kapatmasına ramak kala sıkışarak içeri girdi. İçeride tüccarlar tepesi atmış askerler tarafından bir avluya götürülüyordu. Şüphesiz mallarını orada sereceklerdi. Ne var ki Altaïr, de Montferrat'nın alçak dış kale duvarı boyunca, iç bölmeye doğru ilerlediğini görebiliyordu. Bir yana eğilip duvarla bir iç binanın arasında kalan boşluğa sığıştı. Nefesini tuttu, bir kulağı onun sıvışıp gittiğini görmüş olabilecek keskin gözlü bir muhafızın bağırışını bekler vaziyetteydi. Ama kimseden çıt çıkmadı. Kafasını yukarı kaldırıp baktı ve binanın kumtaşı ile örülmüş yüzeyinde tutunabileceği yerler görünce sevindi. Tırmanmaya başladı.

Okçu.

Tabii ya... Aşağıdaki nöbetçileri atlattığına o kadar çok sevinmişti ki yukarıdakileri hesaba katmayı unutmuştu. Adamın sırtını dönmesini bekler halde çatının kenarından gizlice baktı. Onun çatının ortasında olması gerekiyordu; hisarın içine düşüp ortalığı ayağa kaldırmasını istemiyordu. Muhafız doğru noktaya vardığında Altaïr saldırıya geçti ve güneşle parıldayan fırlatma bıçağı kendini nöbetçinin sırtına gömdü. Adam inleyip çatının üzerine yığıldı. Neyse ki kenardan aşağıya kaymamıştı. Altaïr kendini yukarı çekerek çatıya çıktı ve iyice çömelerek, bir gözü yerleşkenin daha ilerisindeki başka bir okçuya odaklanmış halde, çatının karşı tarafına doğru ilerledi. Okçu arkasına döndüğü takdirde Altaïr adamın görüş alanından çıkmaya hazırdı.

De Montferrat aşağıda hisarın karşı tarafına doğru iler-

liyor, ona yaklaşmaya cesaret eden herkese bağırarak emirler veriyor, hakaretler yağdırıyordu.

Altaïr bir sonraki okçuyla karşılaştı. Adam fırlatılan bir bıçağın ardından ölü halde çatının üzerine serildi. Altaïr yanından geçerken başını eğip okçuya baktı. Dikkat çekmemeye çalışarak cesedin titremesinin geçmesini bekledi.

Derken üçüncü bir okçu belirdi. Altaïr onu da bertaraf etti. Artık çatının hâkimiyeti tamamen kendisindeydi, görevini tamamladığında kaçabileceği bir yol açmıştı kendine. Geriye o görevi yerine getirmek kalmıştı.

Aşağısında Montferrat bir grup iç kapının içinden geçiyordu. Altaïr adamın kapıların başındaki nöbetçiyi küçük bir ihlal için azarlayışını seyretti. De Montferrat daha sonra bir iç kalenin avlusuna doğru ilerledi. Burası belki de onun inziva yeriydi. Altaïr onu yukarıdaki geçitten gizlice takip ediyordu. Görünmemeye çalışıyordu ama zaten kimse yukarı bakmıyordu. Bakmalarına gerek yoktu – ya da öyle düşünüyorlardı.

De Montferrat avlunun bir tarafında duran bir masanın arkasında yerini aldı. "Beyler," dedi, "toplanın. Sözlerime kulak verin."

Adamlar etrafında konuşlandı ve Altaïr aynı üniformayı giyseler de askerlerin dış bölmede duranlardan farklı olduğunu gördü. Bunların saçları daha kırdı ve savaş yorgunu gibi duruyorlardı. Altaïr yanılmıyorsa, bunlar de Montferrat'nın özel birliği olmalıydı. Fakat onları "kolay lokma" sayarak aynı hataya tekrar düşmeyecekti.

De Montferrat avludaki konuşmasına devam etti: "Kral ile yaptığım bir görüşmeden geliyorum. Haberler kötü. Görevlerimizde başarısız olmakla suçlanıyoruz. Ülkümüze sağladığımız katkıların değerini görmüyor."

"Bu kepazelik," dedi adamlardan biri.

"Bir şeyden haberi yok," dedi başka biri öfkeyle.

"Sakin olun! Sakin olun! Dilinizi tutun!" diye tembih etti Montferrat. "Evet, yanlış konuşuyor ama sözlerinin dayanağı yok değil. Bu alanlarda şöyle bir gezince hata bulmak, bir kusur görmek zor değil. Korkarım gevşedik ve tembelleştik."

Yukarıda Altaïr yüzüne bir gülücük kondurdu. İçeriye giriş şekli Montferrat'nın adamlarının ne kadar gevşek ve tembel olduğunun göstergesiydi. Hele yarı uykulu okçularına bakılacak olursa...

"Neden böyle diyorsunuz?" diye sordu Montferrat'nın adamlarından biri. Hepsi de bu söylenenlerden rahatsız olmuş, tepki göstermeye başlamıştı. Altaïr adamlardan ansızın yükselen sesi, kenara kaymak üzere paravan olarak kullandı. Avlu duvarlarının etrafında çok, çok dikkatli hareket ederek kendini hedefinin üzerinde konuşlandırmak istiyordu. Şu anda aşağıdaki adamların çoğunun göremediği şeyi görüyordu. Avlunun karşı ucundaki bir kapıdan iki adamı sürükleyerek getiren başka muhafızlar çıkmıştı. Sürükledikleri adamlar Haçlılara ait üniforma giyiyorlardı ama tutuklanmışlardı.

"Eğitim ve çalışma şeklinizi görüyorum," diye bağırıyordu de Montferrat aşağıda. "İnançtan ve itinadan yoksunsunuz. Dedikodu ediyor, kumar oynuyorsunuz. Size verilen görevler ya yerine getirilmiyor ya da yarım yamalak yapılıyor. Bu, bugün sona erecek. Richard'ın ellerinde daha fazla rezil olup acı çekmeyeceğim. Siz fark etseniz de etmeseniz de –ki fark *etmelisiniz*– bu sizin hatanız. Hepimizin adını kirlettiniz. Akka'yı bize geri kazandıran yete-

nek ve azim olmuştur. Bu şehri *elimizde tutmak* için yine onlara ihtiyaç duyacağız. Görünüşe bakılırsa size çok yüz vermişim. Ama artık her şey değişecek. Daha sıkı çalışacaksınız, daha sık çalışacaksınız. Öğünleri de kaçırsanız, uykusuz da kalsanız çalışacaksınız. Bu görevleri bir elinize yüzünüze bulaştırın, işte o zaman disiplin ne demek görürsünüz... Getirin onları buraya."

Altaïr şu an bulunduğu noktaya kimseye görünmeden ulaşmıştı. Başını eğdiğinde Montferrat'nın kel başını görebilecek ve adamlarına bağırdığı esnada ağzından çıkan tükürük parçacıklarını fark edebilecek kadar yakındı. Aşağıdaki adamlardan biri herhangi bir nedenden ötürü kafasını kaldırıp yukarı bakarsa fark edilebilirdi. Ancak şu an tüm ilgi, sürüklenerek Montferrat'nın huzuruna getirilen utanmış ve korkmuş durumdaki askerlerin ve masanın hemen önündeki alanın üzerindeydi.

"İbret olsun diye birkaçınızı cezalandırmam gerekiyorsa cezalandırırım," diye seslendi Montferrat ve hemen ardından tutsaklara döndü. "Siz ikiniz vazife başındayken fuhuş yapmakla ve içki içmekle suçlanıyorsunuz. Bu suçlamalar için ne diyorsunuz?"

Muhafızlar ıslak ağızlarıyla kelimeleri ağızlarında geveleyerek yalvardılar, yakardılar.

De Montferrat onlara kaşlarını çatıp baktı ve elinin bir hareketiyle idam edilmelerini emretti.

Boğazları kesilen adamlar son anlarını kanlarının avlunun taş zeminine fışkırmasını izleyerek geçirdiler. De Montferrat boğulurmuşçasına hırıltı çıkaran ve ölmekte olan balıklar gibi yerde çırpınan adamlara dikkatle baktı. "Görevi ihmal bulaşıcıdır," dedi adeta hüzünlü bir ses to-

nuyla. "Kökünün kazınması ve ortadan kaldırılması gerekir. Bu şekilde, yayılmasını engelleyebiliriz. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı, lordum," diye mırıldanarak cevap verdi askerler.

"Güzel," dedi Montferrat. "Yeni bir amaç duygusuyla dolduğunuza göre görevlerinizin başına dönebilirsiniz. Hep güçlü olun, hep hedefe odaklanın ki zafere ulaşalım. Bir bocalayın, sizi bu adamların yanına *eklerim*. Şüpheniz olmasın. Hadi dağılın."

Adamları elinin tersiyle itiyormuş gibi bir hareket yapıp gözünün önünden uzaklaştırdı. Altaïr buna sevindi. Muhafızları o da gözünün önünde görmek istemiyordu. Derken masanın üzerindeki kâğıtlara göz atarken aynı anda öfkeyle söylenmeye başlayan Montferrat'yı seyretmeye koyuldu. Adamın huysuzluğu besbelli hâlâ üzerindeydi. Altaïr sessizce ilerleyip çatının kenarına cesaret edebildiği kadar yaklaştı. İki cesedi gördü, adamların kanları hâlâ etrafa yayılıyordu. Biraz daha ileride adamların çoğu ya görünüşe göre iç kalenin girişinde toplanmış duruyor ya da dış bölüme gitmek üzere alandan ayrılıyordu. Şüphesiz kendileriyle Montferrat arasına mümkün olduğu kadar çok mesafe koymak istiyorlardı.

Aşağıda hâlâ kâğıtları karıştıran ve aradığı şeyi bulamayan Montferrat hoşnutsuz bir edayla cık cıkladı. Bir tomar kâğıt masanın üzerinden kayıp yere düşünce öfkeyle söylendi. Tam yardım isteyecekti ki düşünüp fikrini değiştirdi ve kâğıtları almak için eğildi. Adam belki de Altaïr'in yukarıdaki geçitten sıçraması ile süngüsünü boynuna saplaması arasındaki yarım saniyelik sürede süngünün çıkardığı *tıkırt* sesini duymuştu.

Kısa süre sonra Altaïr bacaklarını açmış, Akka liderinin bedeninin üzerinde oturuyordu. Bağırıp avludakileri ayağa kaldırmasın diye bir eliyle adamın ağzını kapatmıştı. Biliyordu, liderin artık saniyeleri kalmıştı. "Huzur içinde yat,"diye fısıldadı. "Çevirdiğin dalavereler bitti."

"Yaptıklarım hakkında ne biliyorsun ki?" dedi de Montferrat nefes nefese.

"Richard'ı öldürüp Akka'yı oğlun Conrad için sahiplenecekmişsin."

"Conrad için mi? Oğlum işe yaramazın tekidir; bir krallığı bırak, ev bile yönetemez o. Ya Richard? O da aynısı. Asılsız şeylere inanmaktan gözü kör olmuş. Akka ikisine de ait değil."

"O zaman kime ait?"

"Şehir kendi halkına ait."

Altaïr artık epey tanıdık gelen, dünyasının hiç beklenmedik bir yola sapması hissi ile mücadele etti. "Şehir sakinlerinin lehinde konuşacak yüzün var mı senin?" diye sordu. "Sen onların yiyeceklerini çaldın. Onları acımasızca cezalandırdın, zorla kendine köle ettin."

"Yaptığım her şeyi onları Yeni Dünya'ya hazırlamak için yaptım," diye karşılık verdi Montferrat, Altaïr'in bu tarz şeyleri kolayca anlaması gerekiyormuş gibi bir tavırla. "Yiyeceklerini mi çalmışım? Hayır. Onlara el koydum ki sıkıntılı dönemler geldiğinde eşit dağıtılsın. Etrafa bir bak. Bölgemde suç işlenmiyor; tabii senin ve senin gibilerin işlemiş olduğu suçları saymazsak... Ya askerler? Onlar savaşmak için eğitilmiyorlar. Onlara düzen ve disiplin değerleri öğretiliyor. Bunlar kötü şeyler değil."

"Niyetlerin ne kadar asil olursa olsun, eylemlerin acı-

masızdı ve bu yüzden durdurulmaları gerekiyordu," dedi Altaïr, kendini sesinden anlaşıldığı kadar emin hissetmese de.

"Göreceğiz bakalım," dedi Montferrat. Ruhunu teslim etmek üzereydi. "*Senin* yapacaklarının meyveleri ne kadar tatlıymış, göreceğiz... Şehirleri sandığın gibi özgürleştirmiyorsun, onları lanetliyorsun. En sonunda kendinden başka kimseyi suçlayamayacaksın. İyi niyetlerden bahseden sen..."

De Montferrat cümlesini bitiremedi.

"Ölüm hepimizi eşit kılar," dedi Altaïr tüyü kana bulayarak. Arkasındaki duvarı tırmandı ve geçit yoluna çıkıp hızla dış bölmeden geçip gitti. Sonra gözden kayboldu. Sanki oraya hiç gelmemişti.

ON DOKUZ

Altaïr görevin yorgunluğunu üzerinde hissediyordu. Gücü tükenmişti, aklı giderek karışıyordu. Atla çıktığı her uzun yolculuk onu daha da bitap düşürüyordu ama her suikasttan sonra Al Mualim'i görmesi emredilmişti. Üstat her seferinde muammalı konuşuyor, ondan ayrıntıları anlatmasını beklese de kendisi bildiklerinin çoğunu paylaşmıyordu.

Bir sonraki karşılaşmalarında nitekim böyle oldu. "Görevi başarıyla tamamladığını öğrendim," dedi Al Mualim. "Sana minnettarım – tüm diyarın olduğu gibi. Bu şehirleri yozlaşmış liderlerinden arındırmak barış ülkümüzü şüphesiz yüceltecektir."

"Gerçekten bu kadar emin olabiliyor musunuz?" diye sordu Altaïr. Kendisi bu konudaki inancını giderek yitiriyordu.

"Bir şehrin yönetim şekli halka yansır. Şehirleri yolsuzluktan arındırdıkça içeride yaşayan insanların kalplerini ve akıllarını da iyileştirirsin."

"Düşmanlarımız buna karşı çıkıyor," dedi Altaïr, aklı gözlerini kapattığı adamlara giderek.

"Ne demek istiyorsun?"

"Öldürdüğüm adamların hepsi bana garip şeyler söyledi. Pişman değiller. Ölürken bile başarılı olacaklarından eminler. Doğrudan itiraf etmeseler de aralarında bir bağ var, bundan eminim."

Al Mualim onu dikkatle süzdü. "Altaïr, bize doğru olduğu söylenen bilgiyle bizim doğru olduğunu *gördüğümüz* bilgi arasında fark vardır. Çoğu insan aradaki farkı umursamaz. Öylesi daha kolay gelir. Ancak bir Assasin olarak o farkı görmek senin doğanda var. Sorgulamak..."

"O zaman bu adamları birbirine bağlayan şey ne?" diye üsteledi Altaïr. Aklındaki soruların cevapları Üstat'ta vardı, bundan emindi. Üstat tümüne cevap verebilirdi.

"Ha, bir de... Bir Assasin olarak bu tür düşüncelerini yatıştırmak ve Üstat'ına güven duymak gibi bir *vazifen* de var. Çünkü düzen olmadan gerçek barış ortamı sağlanamaz. Düzen de otorite gerektirir."

Altaïr öfkesini sesinden gizleyemedi. "Dolambaçlı konuşuyorsunuz, Üstat'ım. Her şeyin farkında olmam gerektiğini söylüyorsunuz ama sonra her şeyi bilmesen de olur diyorsunuz. Hangisini yapayım?"

"Sorunun cevabını onu bir daha sorma ihtiyacı duymadığında alacaksın," diye gizemli bir şekilde cevap verdi Al Mualim.

Altaïr hiçbir neticeye varamadığının farkındaydı. "Sanırım beni buraya sadece nasihat vermek için çağırmadınız," dedi.

"Evet," dedi Al Mualim ve onu bir kez daha Şam'a yolladı. Abu'l Nuqoud denen adamı bulmaya... Ölmesi gereken bir sonraki kişi oydu. Yalnız Altaïr'in ilk önce şu münasebetsiz Yazıhane şefiyle görüşmesi gerekiyordu.

★★★

"Altaïr, dostum. Hoş geldin. Hoş geldin. Yine kimin canını almaya geldin?"

Altaïr Şam Yazıhane şefini görünce kaşlarını çattı. Adam her zamanki gibi küstah davranıyordu ama bu küstahlığı Altaïr'in öfkesini haklı çıkarmaya yetecek kadar yoğun değildi. Küstah tavrını bu kadar iyi ayarlayabilmesi, sahip olduğu yeteneğin kanıtıydı. Belki de yeteneklerini daha iyi işlerde kullanabilseydi günlerini Yazıhane'de bir masanın arkasında geçiriyor olmazdı. Bir gün Altaïr ona bu gerçeği hatırlatabilirdi. Ama bu arada yapacak işi vardı. Yeni bir hedef onu bekliyordu.

"Adı Abu'l Nuqoud," dedi. "Bana onun hakkında ne söyleyebilirsin?"

"Ah, Şam'ın Ticaret Kralı..." diye şaşkınlıkla haykırdı şef, belli ki etkilenmişti. "Şehrin en zengin adamı. Bayağı heyecanlı ve bayağı tehlikeli... Seni kıskanıyorum, Altaïr. Şey... hırpalanıp rütbenin alınmasını değil tabii... ama geri kalan her şeyini kıskanıyorum. Ah bir de diğer Assasinlerin senin hakkında söylediği kötü şeyleri dışarıda tutmak lazım tabii. Ama evet, başarısızlık ve sana beslenen husumet hariç –evet, bunlar dışında– seni çok kıskanıyorum..."

Altaïr adamın boynunun arkasından bir süngü çıkmış görüntüsünü kafasında canlandırdı. "Diğerlerinin ne düşündüğü veya ne söylediği beni ilgilendirmez," dedi. "Ben bir vazifeyi yerine getirmek için buradayım. Tekrar soruyorum: Bana Ticaret Kralı hakkında ne söyleyebilirsin?"

"Al Mualim seni onunla görüşmek için yolladıysa, çok kötü bir adam olsa gerek. Kendisi gibi insanlarla takılır. Zengin kesime ait o şaşaalı kıyafetlerden kuşanır. Yoğun

bir adamdır – hep yapacak işi vardır. Onun gibi insanların arasında biraz vakit geçirirsen eminim hedefin hakkında bilmen gereken her şeyi öğrenirsin."

Altaïr de aynen öyle yaptı. Emevi Camii'ne, Sarouja Pazarı'na ve Salah Al'din'in hisarına gitti. Buralarda yerel halkın Abu'l Nuqoud'dan nefret ettiğini, adamın etrafa rüşvet yedirdiğini ve halkın parasını zimmetine geçirdiğini öğrendi. Bu paranın çoğu da William de Montferrat'ya ödenek olarak verilmek üzere Kudüs'e aktarılmıştı. (Altaïr buna insafsızca gülümsedi.)

Al-Kallasah Medresesi'ni geçtikten sonra sohbet etmekte olan bir grup âlimle karşılaştı ve Abu'l Nuqoud hakkında bir şeyler duyabileceğine dair umutlandı. O adam hakkında konuşmuyorlardı ama Altaïr yine de oradan ayrılmadı. Âlimlerin sözleri kafasını karıştırmıştı.

"Şehir sakinleri. Yazdığınız ne varsa getirin," diyordu içlerinden biri, "ve onları önümdeki kâğıt yığınının üzerine koyun. Onları saklarsanız günah işlersiniz. Sözlerimin hakikati yansıttığını bilin ve onlara kulak verin. Kendinizi geçmişin yalanlarından ve ahlaksızlığından kurtarın."

Altaïr tam oradan ayrılmak üzereyken fikrini değiştirip biraz daha kalmaya devam etti. O sözlerde bir şey vardı. *Kendinizi geçmişin yalanlarından ve ahlaksızlığından kurtarın.* Bunun sürekli duyduğu o "yeni düzen" ile bir ilgisi olabilir miydi?

Şimdi başka bir âlim konuşuyordu: "Barışa gerçekten değer veriyorsanız –gerçekten savaşın sona erdiğini görmek istiyorsanız– kitaplarınızdan, parşömenlerinizden, elyazmalarınızdan kurtulun. Çünkü onlar cehalet ve husumet ateşini körükler."

Altaïr duyacağını duymuş ve duydukları hoşuna gitmemişti. *Kitaplarınızdan kurtulun mu?* Neden?

Ancak bu soruyu kafasından attı ve Ticaret Kralı hakkında bilgi edinmeye devam etti. Nuqoud'un odasından nadiren ayrıldığını duydu. Fakat Nuqoud tam da o akşam kendisinin ev sahipliği yaptığı bir eğlenceye katılacaktı, çoğunun söylediğine göre adamın böyle partiler vermekteki tek amacı kişisel servetini halkın gözüne sokmaktı. Nuqoud gece için –inancına ters düşse de– şarap siparişi bile vermişti. Bu parti de daha önce verdiği eğlenceler gibi olacaksa, Altaïr eğlence esnasında saldırıya geçecekti. Abu'l Nuqoud'un evinin balkonunun dışına bir iskele bırakıldığını duymuştu. Kararını verdi: Eğlenmek için mükemmel bir zamandı.

YİRMİ

Altaïr sarayın avlusunun çevresinde ilerlerken şenlikler tüm hızıyla sürüyordu. Misafirlerin kıyafetleriyle karşılaştırıldığında kirli ve yıpranmış görünen cüppesi yüzünden tüm gözlerin üzerinde olduğunun farkındaydı. Şenliklere katılan çoğu insan en şık giysilerini giymişti. Cüppelerinde pahalı ipliklerle, itinayla işlenmiş nakışlar vardı. Bir de bu insanlar, Şam'da yaşayan sıradan insanların çoğundan farklı olarak, sağlıklı ve iyi beslenmiş görünüyorlardı. Çalan müzikten ötürü yüksek sesle konuşuyor, hatta daha yüksek sesle kahkaha atıyorlardı. Yiyecek ve içeceklere gelince, elbette yok yoktu. Hizmetkârlar misafirlerin arasında dolaşarak altın tepsilerde ekmek, zeytin ve leziz yiyecekler ikram ediyorlardı.

Altaïr etrafına bakındı. Büyük, şatafatlı bir balkonun altında konumlanmış müzisyenler tarafından çalınan ut ve rebap müziğine oldukları yerde yavaş yavaş dönerek eşlik eden altı-yedi kadın dansçı dışında ortamda başka kadın yoktu. Assasin'in bakışları yukarı, bir muhafızın kollarını kavuşturmuş halde aşağıdaki saçmalıkları donuk bir yüz ifadesiyle izlediği noktaya kaydı. *Abu'l orada oturacak olmalı,*

diye karar verdi Altaïr. Hakikaten de etrafı seyretmeye devam ederken müziğin temposu artar gibi oldu. Udun sesi, eğlenceye katılanları heyecanlandırmaya başlayan güçlü davul seslerinin arasında boğulur gibi oldu, bir beklenti hissi oluşmaya başladı. Dans eden kadınlar daha hızlı hareket etmek zorunda kaldı ve bedenleri ipek kostümleri altında terden parlamaya başladı. Dansçıların etrafında toplanmış misafirler ellerini havaya kaldırıp tezahüratlarıyla davulları coşturdu, vuruş sesleri yer gök sallanana dek kademe kademe arttı – ve birden misafirlerin tepesinde o belirdi: Abu'l Nuqoud.

Altaïr adamın görünüşü hakkında yapılan uçuk tasvirlere kulak misafiri olmuştu. Aşırı kilosu –sıradan bir insanın üç katı olduğunu söylüyorlardı–, üzerinden düşürmediği parıltılı mücevherler, şatafatlı cüppesi ve değerli taşlarla süslenmiş sarığı... Altaïr bu tarz tasvirlerin çoğunu, öfkeli halkın abartması olduğunu düşünerek, dikkate almamıştı. Ancak dedikoduların adamı betimlemede yetersiz kaldığını görünce ağzı açık kaldı. Adamın göbeği, mücevherleri ve cüppesi Altaïr'in tahmin edebileceklerinden daha iri ve daha gösterişliydi. Ağzının çevresi yağdan parlar halde, artık son yediği yemek ne ise son lokmalarını çiğnemeye devam etmekte olan Nuqoud'u seyrederken şaşkınlık içerisindeydi. Adam, bakışlarını aşağıdaki misafirlerinden ayırmadan balkon boyunca ilerledi. Çiğnemesi bittiğinde çenesinin altında kalan derisi dalgalanarak inip kalktı, cüppesinin önü açıldı ve çıplak göğsü, terle parlayan o koca et parçası ortaya çıktı.

Bir anda ellerini çırptı. Müzik durdu, konuşmalar sona erdi.

"Hoş geldiniz, hoş geldiniz," diye seslendi. "Bu akşam bana eşlik ettiğiniz için hepinize teşekkür ediyorum. Lütfen yiyin, için. Size sunduğum ziyafetin tadını çıkarın."

Ardından elini savurdu ve avlunun ortasındaki fıskiye canlanıp Altaïr'in ilk başta renkli su olduğunu düşündüğü bir sıvı fışkırtmaya başladı. Sonra kafasına geç de olsa dank edince, Altaïr bu sıvının ne olduğunu çıkardı; şu duymuş olduğu şarap nakliyesi burası içindi. İki adamın fıskiyeye yanaşarak kadehlerini köpürmekte olan sıvıya daldırışını ve oradan hızla uzaklaşmadan önce dolu kadehlerini birbirlerine tokuşturuşunu seyretti. Kadeh daldırmaya daha fazla misafir geldi. Bu esnada hizmetkârlar isteyenlere kadeh dağıtmaktaydı. Ticaret Kralı her bir misafirinin fıskiyeden bir yudum almasını istiyordu sanki. Kalabalık geri çekilene kadar bekledi ve ardından konuşmaya devam etti:

"Memnun kalmadığınız bir şey yok, değil mi?" diye sordu bir kaşını kaldırarak.

Gerçekten de yoktu. Kadehler havaya kalktı ve kalabalıktan "evet" anlamında tok bir ses yükseldi. Misafirlerin dilleri şarabın etkisiyle hızla gevşiyordu.

"Güzel, güzel," diyerek pis pis güldü Nuqoud. Gülerken dişlerine yapışmış yemek artıkları da görünmüştü. "Hepinizi böyle mutlu görmek beni memnun ediyor. Çünkü kötü günlerden geçiyoruz, dostlarım. Fırsatımız varken bu ikramların tadını çıkarmaya bakalım."

O kadeh tokuşturan adamlar ikinci kez ziyaret ettikleri şarap fıskiyesinin başından ayrılıp Altaïr'in bulunduğu yerin yakınına geldi. Nuqoud konuşmasına devam ederken adamlar dolu kadehlerinden yudumlar alıyor, gülüşlerini bastırmaya çalışıyorlardı. "Savaş hepimizi tüketip bitire-

cek. Salah Al'din inandığı şey uğruna cesurca mücadele veriyor. Sizler ona her zaman, sorgusuz sualsiz destek olacaksınız. Mücadelesinin devam etmesini sağlayan, sizin fedakârlıklarınız."

Altaïr bu sırada, avlunun bir kenarında boydan boya uzanan balkonların muhafızlarla dolmakta olduğunu gördü – büyük ihtimalle bunu bir tek o fark etmişti. Daha da dikkatli bakınca balkonlardaki muhafızların okçu olduğunu gördü.

Yakınındaki adamlar hâlâ şaraplarını yudumluyordu. Derken Nuqoud tekrar konuşmaya başladı: "Öyleyse kadehimi sağlığınıza kaldırıyorum, bizi bugün bulunduğumuz yere siz getirdiniz, sevgili dostlarım. Hak ettiğiniz her şey sizin olsun."

Kalabalıktan "Sağlığınıza," diye bir haykırış yükseldi ve eğlenceye katılanlar kadehlerindeki şarapları tekrar özgürce içmeye başladı.

"Şu nezakete bakın," dedi Nuqoud yukarıdan. "İçinizde öyle bir duygunun yattığını düşünmüyordum. Zira beni çok çabuk ve acımasızca yargılamıştınız..."

Onda bir değişiklik sezinleyen kalabalık şaşırarak bir şeyler mırıldandı.

"Ah, bilmiyormuş gibi davranmayın. Beni aptal mı sanıyorsunuz? Arkamdan söylediklerinizi duymadığımı mı düşünüyorsunuz? Duydum tabii ki ve korkarım onları asla unutmayacağım. Ama sizi bugün buraya bu sebepten çağırmadım, hayır. Şu anki savaş –ve sizin bu savaştaki rolünüz– hakkında daha fazla bilgi vermek istiyorum.

"Binlerce insanın ölümünü satın aldığını gayet iyi bilerek elinizde avucunuzda ne varsa veriyorsunuz. Ama daha

ne için savaştığımızı bile bilmiyorsunuz. Sorsam, *Kutsal Toprakların korunması için*, dersiniz ya da *düşmanlarımızın kötü emellerini boşa çıkarmak için*... Ancak bunlarla kendinizi kandırıyorsunuz.

"Hayır. Bütün bu ıstırap tamamen korku ve nefret kaynaklı. Onların farklı olması sizi rahatsız ediyor. Tıpkı benim farklı olmamın sizi rahatsız ettiği gibi..."

Altaïr bakışlarını balkonlardaki okçulara çevirdi. İçinde bir huzursuzluk hissedince avlunun diğer tarafındaki balkonları gözetlemek için yana kaydı. Orada da okçu askerler sıralanmıştı. Arkasına döndü. Arka tarafta da durum aynıydı. Adamlar oklarını çekmemişti, en azından şimdilik... Ancak Altaïr yanılmıyorsa, o an çok geçmeden gelecekti ve geldiğinde de muhafızlar tüm avluyu ok yağmuruna tutacaktı. Avluyu çevreleyen duvarlardan birine yaklaştı. Yakınlarda bir yerde adamın biri ağzından tükürükler saçarak öksürmeye başlayınca, yanındaki arkadaşının daha çok kahkaha atmasına neden oldu.

"Şefkat, merhamet, hoşgörü," diye devam etti Nuqoud balkondan seslenerek. "Bu kelimeler hiçbirinize hiçbir anlam ifade etmiyor. Bu kelimeler altın ve şöhret arayışı içinde topraklarımızı talan etmeye gelen kâfir istilacılar için de hiçbir anlam ifade etmiyor. Bu yüzden, artık *yeter* diyorum. Ben kendimi başka bir ülküye adadım. Yeni Dünya'yı –tüm insanlığın yan yana, huzur içinde yaşadığı bir dünyayı– yaratacak olan ülküye..."

Sustu. Altaïr tam bu sırada okçuların gerildiğini fark etti. Adamlar oklarını fırlatmak üzereydi. Kendini duvara yapıştırdı. O adam hâlâ öksürüyordu. Bedeni iki büklüm olmuş, yüzü kızarmıştı. Bu sırada arkadaşı da aynı şekilde öksürmeye başlamıştı.

"Ne yazık ki hiçbiriniz o dünyayı göremeyeceksiniz," diye konuşmasını bitirdi Nuqoud.

Daha çok misafir tükürmeye başladı. Bazıları karınlarını tutuyordu. *Tabii ya*, diye düşündü Altaïr. *Zehir*. Etrafında bazı misafirler dizlerinin üzerine çökmüştü. Altın renkli bir cüppesi olan şişman bir adamın sendeleyip yere düşerken ağzından köpükler çıktığını, gözlerinin arkaya döndüğünü gördü. Yere yığılan adam ölmek üzereydi. Okçular artık oklarını yaylarına yerleştirmişlerdi. Eğlenceye katılanların en az yarısı can çekişiyordu. Fakat şaraptan yudumlamamış epey insan vardı. Onlar da avlunun çıkışlarına ulaşmaya çalışıyordu.

"Kaçmaya çalışan herkesi öldürün," diye emir verdi Ticaret Kralı ve okçular atışa başladı.

Yaşanan katliamı geride bırakan Altaïr duvarı tırmanarak balkona çıktı ve Nuqoud'un arkasına doğru sinsi sinsi ilerledi. Adamın yanında bir muhafız vardı. Altaïr onu süngüsünün bir hareketiyle etkisiz hale getirdi. Adam kıvrana kıvrana yere yığıldı, açılan boğazından akan kan balkonun taşlarının üzerine yayıldı. Nuqoud hızla arkasını döndü ve Altaïr'i görünce yüzündeki ifade değişti. Aşağıdaki katliamı izlerken gülümseyen ve bundan büyük bir zevk alan adam artık sadece korku hissediyordu – Altaïr bunu gördüğüne çok sevinmişti.

Tabii korkuya bir de can acısı eklendi... Zira Altaïr süngüsünü adamın boynuna, köprücükkemiğinin üst kısmına saplamıştı.

"Bunu neden yaptın?" diye nefes nefese sordu iri adam, balkonunun pürüzsüz taş zeminine doğru yığılırken.

"Yönettiğini iddia ettiğin insanlardan para çalıyormuş-

sun," dedi Altaïr ona. "Çaldıklarını da bilinmeyen bir sebepten ötürü bir yerlere gönderiyormuşsun. O paranın nereye, neden gittiğini bilmem gerek."

Nuqoud sitemkâr bir edayla konuştu: "Bana bir bak. Yapım ve kişiliğim yönettiğim insanlara aykırı. Üzerimdeki bu soylu kıyafetleri de onların nefret haykırışlarını susturmaktan başka hiçbir işe yaramadı."

"Bunun aldığın intikamla bir alakası var demek?" diye sordu Altaïr.

"Hayır. İntikamla değil, sağduyumla bir alakası var. Beni hor gören Tanrı'nın ta kendisine hizmet etmek üzere yapılan bir savaşa nasıl maddi destek sağlayabilirim ki?"

"Salah Al'din'in ülküsüne hizmet etmiyorsan o zaman kime hizmet ediyorsun?"

Nuqoud gülümsedi. "Zamanla kim olduklarını öğreneceksin. Bence muhtemelen biliyorsundur da."

Bir kez daha aklı karışan Altaïr, "O zaman neden saklıyorsun?" diye sordu. "Bu esrarlı tavırlar niye?"

"Senin görevinden çok mu farklı? Ölmelerinin arkada kalan çoğu insana fayda sağlayacağına canı gönülden inanarak insanların canını alıyorsun. Büyük bir iyilik için küçük bir kötülük değil mi bu? İkimiz de aynı şeyi yapıyoruz."

"Hayır." Altaïr kafasını iki yana salladı. "Yaptıklarımız tamamen farklı."

"Ah... Ama gözlerin öyle söylemiyor. Şüphe duyuyorsun."

Altaïr'i kendine doğru çektiğinde nefesinde ölüm kokusu vardı. "Bizi durdurmazsın," dedi güç bela. "Yeni Dünya'mızı kuracağız."

Ölürken ağzının kenarından ince bir şerit halinde kan sızıyordu.

"Sükûnetin keyfini çıkar," dedi Altaïr ve tüyü Ticaret Kralı'nın kanına buladı.

Karar verdi; Al Mualim'i görmesi gerekiyordu. Belirsizlik dönemi sona ermişti.

YİRMİ BİR

"Gel, Altaïr. Görevin nasıl gitti, anlat bakalım," dedi Al Mualim.

"İstediğinizi yerine getirdim," diye cevap verdi Assasin.

"Güzel, güzel." Al Mualim ona sert bir bakış attı. "Sanırım kafan başka yerde. Ne geçiyor aklından, anlat."

Bu doğruydu. Altaïr dönüş yolunda başka pek az şey düşünmüştü. Şu an elinde o soruyu kafasından atma fırsatı vardı. "Öldürmek için gönderildiğim her adam bana ucu açık şeyler söylüyor. Ne zaman yanınıza gelip sorsam bana esrarengiz cevaplar veriyorsunuz. Artık benden bu kadar."

Al Mualim şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı – Altaïr'in onunla bu şekilde konuşmasının verdiği şaşkınlıkla. "Sen kimsin ki 'Benden bu kadar,' diyorsun?"

Altaïr yutkundu. Sonra düşüncelerini toparlayıp kararlı bir edayla konuştu: "Adamları öldüren benim. Bu göreve devam etmemi istiyorsanız bana karşı açık sözlü olun."

"Dikkatli konuş, Altaïr. Tavrın hoşuma gitmiyor."

"Sizin de dalavereleriniz benim hoşuma gitmiyor," diye karşılık verdi Altaïr, beklediğinden daha yüksek bir ses tonuyla.

Al Mualim öfkelendi. "Sana kaybettiğin şerefi geri kazanman için bir şans sundum."

"Kaybettiğim değil," diye karşı çıktı Altaïr. "Sizin elimden aldığınız şerefi... Sonra da işe yaramaz bir köpek gibi gidip onu geri getirmemi istediniz."

Bu sözler üzerine Üstat kılıcını çekti, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Görünüşe göre başka birini bulmam gerekecek. Yazık. Çok iyi yetenek sergilemiştin."

"Bence başka biri olsa çoktan onu gönderirdiniz," dedi Altaïr; eğitmeninin üzerine çok mu gidiyordu, merak ediyordu. Yine de konuşmayı sürdürdü: "Sorumun cevabını onu bir daha sorma gereği duymayınca alacağımı söylemiştiniz. Bu yüzden soru sormayacağım. Sizden bu adamları bağlayan şeyin ne olduğunu söylemenizi *talep ediyorum*."

Bekledi; Al Mualim'in kılıcının ucunu hissetmeye hazırdı. Tek umudu, Üstat'ın onu kendisi için çok değerli biri olarak görmesiydi. Bu bir kumardı, biliyordu.

Al Mualim de elindeki seçenekleri değerlendiriyormuş gibi göründü. Elindeki kılıç titriyor, metale çarpan ışık geri yansıyordu. Derken kılıcını kınına geri yerleştirdi. Biraz sakinleşmiş görünüyordu.

"Söylediğin şey doğru," dedi en sonunda. "Bu adamlar birbirine bağlı. Tıpkı bizim gibi, kan yeminiyle..."

"Kim onlar?"

"*Non nobis, Domine, non nobis*," dedi Al Mualim. "*Bizi değil, ya RAB*."

"Tapınakçılar..." dedi Altaïr. Tabii ya...

"Robert de Sable'ın gücü nelere yeter, şimdi anla işte."

"Tüm bu adamlar –şehir liderleri– ordu komutanları..."

"Hepsi bu ülküye bağlılık yemini etmişler."

"Yaptıkları işler tek başlarına değerlendirilmemeli, değil mi?" diye sordu Altaïr düşünerek. "Toplu olarak ele alınmalı... Peki amaçları ne?"

"Fethetmek," diye cevap verdi Al Mualim kısa ve öz bir şekilde. "Kutsal Toprakları istiyorlar – Tanrı adına değil, kendileri için."

"Peki ya Richard? Salah Al'din?"

"Tapınakçılara karşı çıkan herkesi ortadan kaldıracaklar. Hiç şüphen olmasın; bunu yapabilecek imkânları var."

"O zaman onların durdurulması gerek," dedi Altaïr azimle. Üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi hissediyordu.

"İşte bunun için uğraşıyoruz, Altaïr. Böyle adamlardan arındırılmış bir gelecek kurmak için..."

"Gerçeği benden niçin gizlediniz?" diye sordu Üstat'a.

"Esrar perdesini kendin aralayasın diye. Her görevde olduğu gibi, bilgi eylemden önce gelir. Öğrenilen bilgi başkasının verdiği bilgiden daha değerlidir. Üstelik... bende o kadar güven uyandırmamıştın."

"Anlıyorum." Altaïr başını öne eğdi.

"Altaïr, görevin değişmedi; sadece onu algılayış şeklin değişti."

"Bu malumatla donandığıma göre, artık kalan Tapınakçıları daha iyi anlayabilirim."

Al Mualim başıyla onayladı. "Öğrenmek istediğin başka bir şey var mı?"

Altaïr hedeflerinin bahsettiği Yoldaşlık'ın sırrını çözmüştü. Ancak bir şey daha vardı... "Malik'in Süleyman Mabedi'nden getirdiği hazinede ne vardı?" diye sordu.

"Robert onu geri almak konusunda gözünü karartmış gibiydi."

"Zamanla her şey açığa çıkacak, Altaïr. Tapınakçıların sırrı nasıl sana yüzünü gösterdiyse, hazinelerinin gerçek içeriği de sana kendini gösterecektir. Şimdilik için rahat olsun; hazine onlarda değil, bizde."

Bir an Altaïr bu konuda ısrar etmeyi düşündü, ama sonra kararını değiştirdi. Şansı bir kere yaver gitmişti, ikinci kez yaver gideceğinden şüpheliydi. "Siz öyle istiyorsanız..."

"Öyle istiyorum."

Altaïr gitmek için arkasına döndüğünde odadaki gergin ortam yumuşamıştı.

"Altaïr – gitmeden önce..."

"Evet?"

"Seni öldürmeyeceğimi nereden anladın?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse, Üstat'ım; öyle bir şey sezinlemedim."

YİRMİ İKİ

Aptal Altaïr, küstah Altaïr. Başını belaya sokmuştu. Majd Addin ayaklarının önünde cansız yatıyor, ahşap zemin yavaş yavaş onun kanına bulanıyordu. Arkasında suçlular vardı; bağlandıkları kazıklardan gevşekçe, kan revan içinde sarkıyorlardı. Meydan izleyicilerden arınmaktaydı ama Maj Addin'in muhafızları hâlâ oradaydı ve üzerine geliyorlardı. Platforma yaklaştılar. Bir kısmı Altaïr'in ön taraftan atlamasını engellerken, diğerleri her iki uçtaki basamakları tırmanmaya başlamıştı bile. Haşin bakışlarıyla yavaş yavaş etrafını sarıyorlardı. Kılıçlarını çekmişlerdi. Şayet korkuları varsa, bunu belli etmiyorlardı. Liderlerinin Kudüs'teki Ağlama Duvarı'nın orada, darağacının önünde bir Assasin tarafından alenen öldürülmüş olması, Altaïr'in beklediğinin aksine, onları paniğe düşürüp dağıtmamıştı. Kılıcından Addin'in kanı damlayan Assasin karşısında içlerine bir ölüm korkusu düşürmemişti, aksine ruhlarına azim aşılayıp intikam alma duygusu vermişti.

Ki bu da, işlerin planlandığı gibi gitmediği anlamına geliyordu.

Bir şey hariç... Muhafızlardan ilki hırlayarak ileri fır-

ladı, amacı Altaïr'in cesaretini test etmekti. Assasin, Sarazen'in kılıç darbelerini savuşturarak geri çekilirken, çarpışan çeliklerin sesi neredeyse bomboş kalan meydanda yankılandı. Muhafız daha sert saldırdı. Altaïr arkasına baktı ve diğerlerinin yaklaşmakta olduğunu gördü. Sarazen'e kendine özgü bir hareketle saldırarak adamı geri adım atmaya zorladı. *Bir, iki, geri.* Derhal savunmaya geçmek zorunda kalan muhafız kaçmaya çalıştı, sırtını az kalsın kazıkların birinden sarkmakta olan cesede çarpıyordu. Altaïr bakışlarını adama indirdi ve şansın kendisinden yana olduğunu görerek bir kez daha ileri atıldı; rakibinde panik duygusu uyandırma amaçlı sert bir saldırıya girişmişti. Kılıç kılıca geldiler ve elbette Sarazen dağılarak mecburen geri savruldu; tam da Altaïr'in arzuladığı gibi platformdaki kan gölünün içine doğru geriledi. Ayağı kayan adam dengesini kaybetti ve kısa bir an savunmasız kaldı, fakat bu kısa süre bile, Altaïr'in kılıç tutan kolunu hızla ileri doğru savurup adamı göğsünden yaralayabilmesine yetti. Muhafız boğulur gibi bir hırıltı çıkardı ve can verdi. Bedeni tahta zeminin üzerine yığıldı. Altaïr daha fazla saldırganla yüzleşmek üzere doğruldu. Artık adamların gözünde şüphe, belki de biraz korku görüyordu. Assasin'in cesareti, usulüne uygun şekilde test edilmişti ve kendisinin hiçbir şeyden yoksun olmadığı ortaya çıkmıştı.

Fakat yine de muhafızlar ondan sayıca üstündü ve çıkan kargaşadan dolayı teyakkuza geçmiş olacakları için, daha fazla muhafızın yolda olduğu kesindi. Meydanda patlak veren olaya dair haberler Kudüs'ün dört bir yanına yayılacaktı; şehir naibinin kendi darağacında öldürüldüğü ve muhafızlarının bu durumdan sorumlu Assasin'e karşı sal-

dırıya geçtiklerine dair haberler... *Malik bu haberleri duyunca ne kadar çok sevinir*, diye düşündü Altaïr.

Fakat Altaïr Yazıhane'yi son ziyaret ettiğinde Malik'in tavırları değişmiş gibi gelmişti. Belki Altaïr'i çok sıcak karşılamamıştı ama, en azından beslediği o derin husumetin yerini bir miktar bitkinlik almıştı. Altaïr'i ters ters bakarak değil de, kaşlarını çatarak süzmüştü.

"Bugün hangi sebeple rahatsız ediyorsun beni?" diye sorarak iç geçirmişti.

Onunla ağız dalaşına girmek zorunda kalmadığına sevinen Altaïr hedefini söylemişti: Majd Addin.

Malik başıyla onaylamıştı. "Salah Al'din'in yokluğunda şehirde düzgün bir lider kalmadı. Majd Addin onun yerine geçmek üzere kendi kendini görevlendirdi. Korku ve gözdağı sayesinde istediğini ele geçiriyor. Aslında bu göreve geçmeyi hak etmiyor."

"Bu, bugün sona erecek," demişti Altaïr.

"Çok rahat konuşuyorsun. Bahsettiğimiz kişi bir köle tüccarı değil. O, Kudüs'ü yöneten kişi ve bu sebeple de iyi korunuyor. Saldırını dikkatle planlamanı tavsiye ediyorum. Avın hakkında bilgi edin."

"Edindim zaten," diyerek onu temin etmeye çalışmıştı Altaïr. "Majd Addin, yakınlarda bir yerde halka açık bir infaz düzenliyor. Çevrede epey muhafız olacağı kesin ama üstesinden gelebilirim. Ne yapacağımı biliyorum."

Malik küçümser bir edayla karşılık vermişti: "İşte bu yüzden gözümde hâlâ bir çaylaksın. Hiçbir şeyi *bilemezsin*. Bir şeyden sadece kuşkulanırsın. Yanılıyor olabileceğin aklında olmalı; bir şeyi gözden kaçırmış olabileceğin... Her türlü sonuca hazırlık ol, Altaïr. Bunu sana kaç kere söyleyeceğim?"

"Sen nasıl istersen... Tamam mıyız?"

"Tam olarak değil. Bir şey daha var. İdam edilecek adamlardan biri kardeşimiz; yani içimizden biri. Al Mualim onun kurtarılmasını istiyor. Esas kurtarma aşamasını düşünmene gerek yok – onu adamlarım halleder. Ancak ne yap ne et, Majd Addin'in onu öldürmesine izin verme."

"Ona öyle bir şans vermeyeceğim."

Yazıhane'den ayrılırken Malik onu "Eline yüzüne bulaştırma, Altaïr," diye uyarmış ve Altaïr, Ağlama Duvarı'na gitmek üzere yürüyüşe geçtiğinde, Malik'in bu düşüncesiyle kendi kendine alay etmişti.

YİRMİ ÜÇ

Altaïr Ağlama Duvarı'na yaklaştığında kalabalığın toplanmaya başladığını görmüştü; erkeklerin, kadınların, çocukların ve hatta çiftlik hayvanlarının... Hepsi de meydanı çevreleyen sokaklardan geçip idamın gerçekleşeceği alana doğru ilerliyordu.

Altaïr onların arasına katılmıştı. Aynı yönde ilerleyen, idamı izlemek için can atan seyircilerle dolup taşan bir sokaktan geçerken, kulaklarını, yaklaşmakta olan gösteri için –hiç gerek olmamasına rağmen– heyecanı gitgide artırmaya çalışan bir şehir tellalına vermişti.

"Beni dinleyin," diye bağırmıştı tellal. "Kudüs'ün çok sevilen naibi Majd Addin, Süleyman Mabedi'nin batı ucunda halka açık bir infaz düzenliyor. Müsait olan tüm vatandaşların orada olması bekleniyor. Acele edin! Gelin de düşmanlarımıza ne oluyormuş bir görün!"

Altaïr onlara ne olabileceğine dair bir fikir yürütmüştü. Sonucu değiştirebileceğini umuyordu.

Meydan girişinde konuşlanmış muhafızlar içeriye akın eden kalabalığı kontrol altında tutmaya çalışıyordu; bazı insanları geri çeviriyor, bazılarını içeri alıyorlardı. Altaïr

ise biraz geride durmuş, girişteki insan selinin girdap gibi dönelmesini izlerken insanların bedenleri onu ileri itmeye çalışıyordu. Seyircilerin bacaklarının arasından hızla çocuklar geçiyor, kimseye görünmeden içeri giriyorlardı. Sonra, gözüne bir âlim grubu ilişti Altaïr'in. Kalabalık ikiye ayrılıp onlara yol açtı, köpekler bile bu kutsal insanlara gösterilen saygıyı sezinliyor gibiydi. Altaïr cüppesini düzeltip başlığını ayarladı ve âlimler oradan geçinceye kadar bekledikten sonra hemen aralarına sızdı. Bunu yaparken, birinin cüppeesinin koluna asıldığını hissetti ve kafasını aşağıya eğince ona meraklı gözlerle bakmakta olan, üstü başı pis bir çocuk gördü. Öfkeyle hırladı ve ödü kopan çocuk oradan hemen uzaklaştı.

Hem de tam zamanında: Çünkü o sırada kapıya varmışlardı. Muhafızlar ikiye ayrılıp âlimlerin içeri geçmesi için yol açtı. Altaïr artık meydandaydı.

Alanın dört bir yanı kaba taşlarla örülmüş duvarlarla çevriliydi. Meydanda, en uzaktaki duvarın bir ucundan diğer ucuna kurulmuş yüksek bir platform vardı; platformun üzerinde de sıra sıra kazıklar... Üzerlerinde kimse yoktu. Şimdilik... Bu durum çok uzun sürmeyecekti. Kudüs'ün naibi Majd Addin, sahneye çıkıyordu. O sahnede belirir belirmez bir izdiham yaşandı ve muhafızların kontrolü kaybetmesiyle insanlar içeri akmaya başlayınca girişte bir yaygara koptu. Altaïr insan dalgasının etkisiyle ileri doğru sürüklendi. Artık kürsüye ve korkunç Majd Addin'e çok daha yakındı. Adam çoktan sahneye çıkmış, orada azametle yürüyor ve alanın dolmasını bekliyordu. Üzerinde beyaz bir sarık ve son derece cafcaflı işlemeleri olan uzun bir cüppe vardı. Bir şeylere kızmış gibi hareket ediyordu. Öfkesinin zincirlerinden boşalmasına ramak kalmış gibi...

Ki gerçekten öyleydi.

"*Sessizlik*! *Sessizlik* istiyorum!" diye kükredi.

Gösterinin başlamasına az kala bir akın daha oldu ve Altaïr bir kez daha ileri sürüklendi. Platformun her iki yanındaki merdivenlerin basamaklarında duran muhafızlar gördü; her bir uçta iki adam vardı. Platformun önünde, kalabalığın yukarı çıkmasını engellemek için konuşlanmış daha fazla muhafız gördü. Boynunu uzatıp bakınca meydanın çevresinde sıralanmış olan muhafızları da gördü. En azından bu ikinci grup için kalabalığı yarıp ilerlemek zordu. Ama bu yine de Altaïr'e suikastı gerçekleştirmek *ve* en yakındaki muhafızları –hiç değilse platformun iki ucunda duran dört adamı ve belki de aşağıda konuşlanmış olanları da– başından savmak için sadece saniyeler veriyordu.

Bu kadar kısa bir süre içinde hepsinin üstesinden gelebilir miydi? On kadar sadık Sarazen'i alt edebilir miydi? Tapınak Tepesi'nde Robert de Sable'a saldırmış olan Altaïr'in bu konuda en ufak bir şüphesi olmazdı. Ancak Altaïr şu an daha temkinli davranıyordu. Hiç beklemeden cinayete girişmenin aptallık olduğunu biliyordu. Öylesi bir teşebbüsün başarısızlıkla sonuçlanacağı kesindi.

O bir süre daha beklemekte karar kıldığı sırada, dört mahkûm platforma çıkartılmış ve kazıklara götürülmüştü. Muhafızlar şu an onları yerlerine bağlıyordu. Bir uçta, yüzü kir içinde, ağlamakta olan bir kadın vardı. Kadının yanında, üzerlerinde eski püskü kıyafetler bulunan iki adam duruyordu. En sonda da o Assasin vardı. Başı öne düşmüştü ve görüldüğü kadarıyla hırpalanmıştı. Kalabalık hoşnutsuz bir tavırla ıslık çalıp yuhaladı.

"Kudüs halkı, beni iyi dinleyin," diye bağırdı Majd Ad-

din ve gür sesi, mahkûmların geldiğini görünce heyecanlanmış olan kalabalığı susturdu. "Bugün buraya bir uyarıda bulunmak için çıktım," dedikten sonra durdu. "Aranızda şikâyetçi olanlar var. Sizleri ayırıp dağıtmak umuduyla içinizde hoşnutsuzluk tohumları ekiyorlar."

Kalabalık, Altaïr'in etrafında adeta kaynaşarak, homurdanmaya başladı.

Addin devam etti: "Söyleyin, istediğiniz bu mu? Üçkâğıtçılığa ve günaha batmak mı? Hayatlarınızı korku içinde yaşamak mı?"

"Hayır," diye çığlık attı Altaïr'in arkasından bir seyirci. Fakat Altaïr gözlerini iskelenin üzerindeki Assasin'den, tarikat üyesi yoldaşından ayırmıyordu. Onu izlerken adamın ağzından tahta zemine kanla karışık bir tükürük aktığını gördü. Yoldaşı başını kaldırmaya çalışınca, Altaïr adamın yüzünü kısa bir an gördü. Tedavi gerektirecek kadar ciddi morluklar ilişmişti gözüne. Sonra adamın kafası bir kez daha aşağı düştü.

Majd Addin biçimsiz, pis bir gülüş attı. Yüzü gülmeye alışık bir yüz değildi. "Demek harekete geçmek istiyorsunuz?" diye zevkle sordu.

Kalabalık kükreyerek onayladığını belirtti. Oraya kan görmeye gelmişlerdi. Naibin susuzluklarını gidermeden gitmeyeceğini biliyorlardı.

"Mürşidimiz olun," diye bağırdı bir ses, kalabalığın kükremesi bitince.

"Sadakatiniz hoşuma gidiyor," dedi Addin ve mahkûmlara dönüp kolunu şöyle bir savurarak onları gösterdi. "Bu pislikler temizlenmeli. Ancak o zaman günahlarımızdan arınmayı bekleyebiliriz."

Ansızın, platformun önünden konuşmayı bölen bir ses yükseldi. Biri, "Bu hiç adil değil," diye bağırdı.

Altaïr, üzerinde eski püskü kıyafetler bulunan bir adam gördü. Adam, Majd Addin'e bağırıyordu: "Sen, yüce peygamberimizin sözlerini eğip büküyorsun."

Adamın bir destekçisi vardı; onun da üstündekiler yırtık pırtıktı. O da aynı şekilde kalabalığı azarlıyordu. "Bir de hepiniz kalkmış öylece seyrediyor, bu suça ortak oluyorsunuz."

Altaïr gerginlikten faydalanarak biraz daha yaklaştı. Platforma Assasin'in kazığa bağlı durduğu taraftan tırmanması gerekiyordu. Onun bir bariyer ya da rehine olarak kullanılmasına izin verip hayatını riske atamazdı.

"Tanrı hepinizi kahretsin," diye bağırdı ilk konuşan adam – ancak onları destekleyen kimse yoktu. Ne kalabalığın arasında, ne de tabii muhafızların arasında, hatta muhafızlar şimdiden onların üzerine doğru hareketlenmişti bile. Muhafızların yaklaştığını gören iki adam beyhude yere platforma, naibin üzerine doğru koşarken hançerlerini çıkarmış sağa sola sallıyorlardı. Birini hemen bir okçu indirdi. İkincisi ise iki muhafız tarafından takip edildiğini sanarak ona göre davranınca yaklaşmakta olan üçüncü bir Sarazen'i göremedi ve muhafız kılıcıyla adamın karnını deşiverdi.

Adamlar tozun toprağın içinde, ölü halde yatıyordu. Majd Addin onları işaret etti. "Gördünüz mü, bir adamın kötülüğü diğerine sıçrayıp nasıl onu da mahvediyor?" diye bağırdı. Kara sakalı öfkeden titriyordu. "Amaçları size korku ve şüphe aşılamaktı. Ama sizi *ben* koruyacağım."

Sonra arkasına; kazıklara bağlı duran zavallı, talihsiz

insanlara döndü. Mahkûmlar, naibin canına kasteden iki adamın başarılı olması için şüphesiz dua etmiş olmalıydılar. Ancak naip kılıcını çekince dua etmek yerine onu dehşet dolu gözlerle, korkmuş bir halde seyretmeye başladılar.

"İşte, hayatları günah dolu dört insan," diye bağırdı Addin, kılıcının ucuyla önce kadını, sonra tek tek diğerlerini göstererek. "Sokak kadını. Hırsız. Kumarbaz. Kâfir. Hepsi de Tanrı'nın cezasını çekecekler."

Kâfir... O, Assasin'di. Altaïr cesaretini topladı ve platformun yanındaki merdivenlere doğru yaklaşmaya başladı. Bir gözünü fahişe kadına doğru yürümeye başlayan Addin'den ayırmıyordu. Addin'in elinde –vücudunun yan tarafında adeta başıboş bir şekilde sallanan– kılıçtan gözlerini alamayan kadın kendini kaybederek ağlayıp sızlanmaya başlamıştı.

"*Adam ayartan!*" diye bağırdı Addin, kadının hıçkırıklarını duyunca. "Dişi şeytan. Fahişe. Bir sürü adı var ama her halükârda suçu aynı. Yüce peygamberimizin nasihatlerine sırtını döndü. İşini ilerletmek için bedenini kirletti. Ona dokunan her erkek sonsuza dek lekelendi."

Bu sözleri duyan kalabalık kadını yuhalamaya başladı. Altaïr platformun basamaklarına birkaç adım daha yaklaştı. Muhafızları seyretti ve adamların dikkatinin Addin'de olduğunu gördü. Bu da hoşuna gitti.

"Ona cezasını verin," diye bağırdı seyircilerden biri.

Addin onları adeta kamçılayarak saf bir öfke krizine sokmuştu.

"Bedelini ödemeli," diye haykırdı bir diğeri.

Kadın, onun kanını görmek için avaz avaz bağıran kalabalığa seslenmek üzere ağlamayı kesti. "Bu adamın anlat-

tıkları *yalan*. Bugün buraya çıkarılış sebebim farklı erkeklerle beraber olmam değil, çünkü öyle bir şey yapmadım. O, *kendisiyle yatmadığım* için beni öldürmek istiyor."

Majd Addin'in gözlerinin içi öfkeyle parladı. "Şu an, kendisine günahlarından arınma şansı verilmişken bile sizi kandırmaya devam ediyor. Kurtarılmayı reddediyor. Bununla baş etmenin tek bir yolu var."

Addin'in kılıcı parlayıp karnına saplanırken "Hayır," diye bağıracak zamanı olmuştu kadının. Takip eden kısa sessizlikte platformun tahta zeminine sıçrayan kanın sesi duyuldu. Daha sonra, kenarlarda ve arkada kalanlar karnı deşilmiş kadını daha iyi görmeye çalışırken sağa sola dalgalanan kalabalıktan, adeta aynı ağızdan çıkıyormuş gibi bir "Ooo" sesi yükseldi.

Altaïr şu an basamaklara daha yakındı. Ancak ansızın hareket eden kalabalık onu biraz açıkta bırakmıştı. Derken rahatlayarak Addin'in ağlamakta olan bir sonraki mahkûma doğru ağır ağır gidişini seyretti. Bir sonraki öldürücü darbeyi umutla bekleyen izleyiciler tekrar eski konumlarını aldı.

Addin adama işaret etti ve "O, bir kumarbaz," diye açıkladı. "Kanını zehirleyen içkilerden ve bahisten uzak duramayan bir adam...

"Yazıklar olsun," diye feryat etti kalabalık. *Asıl zehirlenen, bu insanlar,* diye düşündü Altaïr. Kana susamış halleri midesini bulandırmıştı.

"Bir şans oyunu beni ölüme mi mahkûm ediyor yani?" diye inledi kumarbaz son zarını atarak. "Böyle bir kuralın nerede yazılı olduğunu göster bana. Bizim şehrimizi mahveden, günah değil; *sensin*."

"Demek insanlara, yüce peygamberimizin iradesine karşı gelmenin kabul edilebilir olduğunu söylüyorsun, ha?" diye karşı çıktı Addin. "Peki bu öğretiye karşı çıkacaksak, diğerlerini ne yapacağız? Bu böyle nereye kadar sürecek? Ortalık karışana kadar, derim ben. Dolayısıyla böyle bir şeye müsamaha gösterilemez."

Kılıcı öğlen güneşinin altında parladı. Onu kumarbazın karnına, dibine kadar sapladı ve böğürerek yukarı doğru çekip hızla geri asıldı. Adamın iç organları, karnının üzerinde uzunlamasına açılan yarığın içinden dışarı çıktı. Coşan kalabalık yapmacık bir edayla tiksinip çığlık attı. Bir sonraki idamı görebilmek için yana kaymaya başlamışlardı bile. Altaïr'i basamaklara doğru sürüklüyorlardı.

Addin, üzerindeki kan gitsin diye kılıcını sallarken aylak aylak yürüyüp üçüncü mahkûma yaklaştı. "Bu adam da," dedi, titreyen esiri göstererek, "kendisine ait olmayan bir şeyi sahiplendi. Başkasının emeğiyle kazanılmış parayı çaldı. O para içinizden birine ait olabilir. Bu sebeple, hepinizin hakkına geçti. Ne diyorsun buna?"

"Sadece bir dinardı," diye yalvardı suçlu, kalabalıktan merhamet dileyerek, "yerde bulmuştum. Günah işlemişim gibi konuşuyor, o parayı bir insanın ellerinden çalmışım gibi konuşuyor."

Fakat kalabalık merhamet gösterecek havada değildi. Onun kanını görmek için bağıranlar vardı; insanlar çıldırmış durumdaydı.

"Bugün bir dinar," diye bağırdı Addin, "yarın bir at. Ertesi gün bir insanın hayatı. Ne çaldığının bir önemi yok. Önemli olan, sana ait olmayan bir şeyi almış olman. Ben böyle bir davranışı onaylayacak olursam diğerleri de çalmak için hak iddia ederler. Bu böyle nereye kadar sürer?"

Hırsızın önüne geçti. Adamın son yalvarışları Addin kılıcını karnına saplarken yarıda kesildi.

Naip şimdi dikkatini Assasin'e çevirecekti. Altaïr'in hızlı olması gerekiyordu. Sadece birkaç dakikası vardı. Başını eğdi ve kalabalığın içinde omuz atarak ilerlemeye başladı; bir şey yapmaya çalışıyormuş gibi görünmemeye dikkat ediyordu. Kalabalığın önüne mümkün olduğu kadar yaklaşmak istiyordu, o kadar. O sırada Majd Addin, Assasin'in bulunduğu noktaya ulaşmış ve ağır ağır yürüyerek adama yaklaşmıştı. Onu saçından yakaladı ve kalabalığa göstermek için başını kaldırdı.

"Bu adam, sağda solda yalanlar söyleyip propaganda yapıyor," diye kin dolu bir edayla böğürdü. "Suikasttan başka bir şey düşünmüyor. Kılıcını kirlettiği gibi bizim düşüncelerimizi de kirletiyor. Kardeşleri, babayla oğlu birbirine düşürüyor. O, karşılaştığımız düşmanların en tehlikelisi. O bir *Assasin*."

Bu sözleri karşısında kalabalık heyecanla nefesini tuttu. Bu sırada Altaïr basamaklara ulaşmıştı. Etrafındaki kalabalık iyice köpürüyor, kolayca galeyana gelen seyirciler öldürücü darbenin gelmesi için bağırıyordu.

"Gebertin şu kâfiri!"

"Öldürün onu!"

"Gırtlağını kesin!"

Başı hâlâ Addin'in kontrolünde olan Assasin konuştu: "Beni öldürmek sana hiçbir güven sağlamayacak. Gözlerindeki korkuyu görüyorum, sesindeki titreyişi duyuyorum. Korkuyorsun. Korkuyorsun, çünkü vermek istediğimiz mesajın susturulamayacağını biliyorsun. Çünkü kimsenin bizi durduramayacağını biliyorsun."

Altaïr basamakların önündeydi. Olan biteni daha iyi görmeye çalışır gibi, orada bekledi. Diğerleri onu görmüştü ve onlar da aynısını yapıyordu. Basamakların tepesinde duran iki muhafız yaşanan heyecana kapılarak kendilerinden geçmişti. Ancak adamlar neler olduğunun yavaş yavaş farkına vardı. Biri diğerine seslendi ve ikisi birden aşağı inerek, o sırada merdivenlerden yukarı gitgide daha fazla insan çıkıyor olsa da, vatandaşlara oradan ayrılmaları için emir vermeye başladı. Herkes idam anını mümkün olduğu kadar yakından görmek istiyor, birbirini itip kakıyordu. Birkaç seyirci öfkelenmiş muhafızlardan biriyle birlikte basamaklardan aşağı düşünce Altaïr bu karışıklıktan faydalandı ve Addin'in birkaç metre önüne gelene dek basamaklardan yukarı çıktı. Assasin'in başını serbest bırakmış olan naip, kalabalığa onun "kâfirliğinden" ve "hainliğinden" bahsedip vaaz veriyordu.

Altaïr'in arkasında, boğuşma devam etmekteydi. İki muhafız tamamen oraya odaklanmıştı. Önünde duran Addin ise iyice kışkırttığı ve son infazı görmek için çıldırttığı kalabalığa seslenişini tamamlamıştı. Sırtı kırmızıya boyanmış kılıcını havaya savurarak mahkûma tekrar döndü ve ölümcül darbeyi indirmek üzere yaklaştı.

Sonra sanki daha ağır basan bir hisle teyakkuza geçmiş gibi durdu, kafasını çevirdi ve Altaïr ile yüz yüze geldi.

Bir an meydan daralır gibi oldu; azgın kalabalık, muhafızlar, hükümlü adam ve cesetler artık orada değildi sanki. Birbirlerini baştan aşağı süzerlerken, Altaïr, Addin'de ölümünün yaklaştığına dair bir farkındalık sezinledi. Derken yüzük parmağını gerdi ve kendisi hızla ileri atılırken gizli süngüsü de dışarı fırladı. Kolunu hızla geriye çekerek sün-

güyü Addin'in bedenine sapladı. Tüm bu hamle, göz açıp kapayınca kadar olup bitmişti.

Kalabalık uğuldarken etraftan çığlıklar yükseldi. İnsanlar olayların ansızın böyle beklenmedik bir yönde gelişmesine anlam veremiyordu. Ensesinde açılan yaradan kan fışkıran Addin yerde debelenip kıvranıyordu. Ancak süngüsünü çekmiş olan Altaïr, adamı dizlerinin arasına alıp hareket etmesini engelledi.

"Bu taraftaki işin bitti," dedi Addin'e. Gergindi, son darbeyi indirmek üzereydi. Etrafları mahşer alandan farksızdı. Muhafızlar olan bitenin yeni yeni farkına varıyor ve paniğe kapılan kalabalığın içinde güç bela ilerleyerek platforma ulaşmaya çalışıyordu. Altaïr'in bu işi hemen bitirmesi gerekiyordu. Ancak Addin'in söyleyeceklerini de duymak istiyordu.

"Hayır. Hayır. Daha yeni başlamıştı," dedi Addin.

"Söyle, tüm bu olanlarda senin rolün ne? Diğerlerinin yaptığı gibi, kendini savunup kötü emellerini örtbas etmek mi amacın?"

"Yoldaşlık şehri istiyordu. Ben de güç istiyordum. Bir... fırsat doğmuştu."

"Masumları öldürme fırsatı," dedi Altaïr. Koşmakta olan ayak seslerini duyabiliyordu. İnsanlar meydandan kaçıyordu.

"O kadar da masum değiller. Muhalif sesler jilet kadar keskindir. Düzeni bozarlar. Bu konuda Yoldaşlık'la aynı fikirdeyim."

"İnsanları sırf seninle aynı görüşte olmadıkları için mi öldürüyordun?"

"Elbette hayır... Onları öldürebildiğim için öldürüyor-

dum. Bu bana zevk veriyordu. Bir insanın kaderini belirlemenin nasıl bir his olduğunu bilir misin? Bir de insanların nasıl tezahürat ettiğini gördün mü? Benden nasıl korktuklarını? Tanrı gibi hissediyordum kendimi. İmkânın olsa sen de aynısını yapardın. Ne büyük bir güç!"

"Bir zamanlar belki... ancak sonra kendilerini diğerlerinden üstün tutanların başına ne geldiğini öğrendim."

"Ne geliyormuş?"

"Dur, göstereyim."

Altaïr hemen Addin'in işini bitirdi. Sonra zalim adamın gözlerini kapadı ve tüyü kanıyla boyadı.

"Her ruh ölümü tadacaktır," dedi.

Ardından tam ayağa kalkmış ve yaklaşmakta olan muhafızları görmüştü ki o anda bir çan çalmaya başladı.

Bir Sarazen, üzerine doğru adeta uçarak geliyordu. Altaïr öfkeyle bağırarak, kendisine yöneltilen darbeyi bertaraf etti ve düşmanını geri püskürttü. Platformun üzerine çıkmaya çalışan muhafızların sayısı giderek artıyordu. Birden, kendisini aynı anda üç askerle karşı karşıya buldu. Adamlardan biri, süngüsünün altında feryat ede ede yenik düştü. Bir diğeri de kandan kayganlaşan zeminin üzerinde dengesini kaybedip yere yığıldı ve Altaïr adamın işini bitirdi. Bir boşluk yakalayan Assasin iskelenin üzerinden dışarı sıçradı, havadayken süngüsünü harekete geçirdi ve yere indiğinde de onu bir muhafıza sapladı. Adamın kılıç darbesi boşluğa isabet etti.

Artık meydanda olan Altaïr kaçabileceği tek yolu gördü ve girişe doğru hızla ilerlerken iki saldırganı daha etkisiz hale getirdi. Ufak bir yara aldı ve kolundan aşağı ılık bir kan damlasının süzüldüğünü hissetti. Ardından önüne çı-

kan kılıçlı bir muhafızı tutup, yaklaşmakta olan ikincisinin önüne fırlattı. İki adam haykırarak sendeledi ve çamurun içine düştü. Altaïr meydanın girişine doğru ok gibi, hızla koşmaya başladı. Tam kapı girişine vardığı sırada üçlü bir asker grubu içeri daldı. Ancak rakibi gafil avlama şansı ondaydı; birini kılıcıyla etkisiz hale getirdikten sonra ikincisinin ensesine süngüsünü sapladı ve kıvranır halde can vermekte olan iki adamı üçüncüsünün üzerine itti.

Giriş artık temizdi. Altaïr arkasına, platforma baktı ve Malik'in adamlarının Assasin'i kazıktan çözüp ardından yanlarında götürdüklerini gördü. Sonra da dördüncü bir muhafızın beklemekte olduğu bir ara sokağa daldı. Onu gören adam, elindeki mızrakla bağıra bağıra üzerine gelmeye başladı. Altaïr adamla arasındaki mesafeyi açacak şekilde yan tarafa sıçradı ve ahşap bir pervazın kenarına tutundu. Bedenini hemen yukarı, oradaki sayebanın üzerine çekti. Kas tellerinin gerilip ses çıkardığını hissetti. Aşağıdan öfkeyle bağıran sesler yükseldi. Tırmanıp çatıya çıktığında başını eğip baktı ve bir grup askerin onu takip etmekte olduğunu gördü. Onları bir müddet durdurmak için içlerinden birini fırlatma bıçağıyla öldürdü. Ardından, çatıdan çatıya atlayarak oradan hızla uzaklaştı. Çan sesi kesilene kadar bekledi ve daha sonra kalabalığın arasına karışıp gözden kayboldu. Kulağına, şehirde ağızdan ağıza yayılmakta olan şu kelimeler ilişti: "Assasin'in biri naibi öldürmüş."

YİRMİ DÖRT

Ancak Altaïr'in bilmesi gereken şeyler henüz bitmiş değildi.

Şehir naiplerinin sonuncusu da öldüğüne göre, şu an aklındaki soruyu yöneltebilirdi. Cesaretini topladı ve bir kez daha, bir görevli eşliğinde Al Mualim'in odasına götürüldü.

"Gel, Altaïr. İyi dinlenmişsindir umarım. Sınavının geri kalanını tamamlamaya hazır mısın bakalım?"

"Hazırım. Ama önce sizinle konuşmak istiyorum. Sorularım var."

Al Mualim, çenesini kaldırıp dudaklarını hafifçe bükerek bu fikri onaylamadığını gösterdi. Altaïr'in cevap almak için ısrarcı davrandığı o son karşılaşmalarını şüphesiz hatırlıyordu. Altaïr de öyle... Ki bu kez daha dikkatli davranmaya karar vermişti ve Üstat'ın kılıcını bir kez daha karşısında görmeye meraklı değildi.

"Sor bakalım," dedi Al Mualim. "Cevaplamak için elimden geleni yaparım."

Altaïr derin bir nefes aldı. "Şam Ticaret Kralı, şehri yöneten soyluları katlediyordu. Kudüs'teki Majd Addin ise

halkını kendisine itaat etmeye zorlamak için korku öğesini kullanıyordu. William'ın da Richard'ı öldürüp birlikleriyle Akka'yı tutmak istemiş olabileceğinden şüpheleniyorum. Bu adamların liderlerine yardım etmesi gerekiyordu. Ama bunun yerine ihanet etmeyi seçtiler. Anlamadığım şey, *neden* böyle bir şey yaptıkları."

"Cevap gayet açık değil mi? Tapınakçılar hâkimiyeti arzuluyor. Her bir adam –sen de fark etmişsindir– Tapınak Şövalyeleri Kutsal Topraklara hükmedebilsin ve nihayetinde daha büyük işler gerçekleştirsin diye Tapınakçılar adına bulundukları şehirleri ele geçirmek istiyordu. Ancak amaçlarını gerçekleştirmeleri imkânsız."

"Neden peki?" diye sordu Altaïr.

"Planları Tapınakçı Hazinesi'ne... yani Cennet Parçası'na dayanıyor. Ama o şu an bizim elimizde ve o olmadan hedeflerine ulaşmayı bekleyemezler."

Tabii ya, diye düşündü Altaïr. Öldürdüğü adamların çoğu da bu cismi ima etmişti zaten.

"Peki bu hazine neden önemli?"

Al Mualim gülümsedi, sonra odasının arka kısmına gitti ve eğilip bir sandığın kapağını açtı. Sandığın içinden bir kutu çıkardıktan sonra da masasına dönüp kutuyu oraya bıraktı. Altaïr daha görmeden onun ne olduğunu anladı. Ama bakışları o kutuya doğru çekiliyordu sanki – yo hayır, *sürükleniyordu*. Malik'in Mabet'ten alıp getirdiği kutuydu bu. Daha önce olduğu gibi sanki parlıyor ve etrafına bir çeşit güç yayıyordu. Altaïr hemen fark etti: Ta en başından beri bunun bahsettikleri hazine olduğunu biliyordu aslında. Bakışlarını kutudan ayırdı ve onun tepkisini seyretmekte olan Al Mualim'e çevirdi. Üstat'ın yüzünde, sanki

birçok insanın bu şekilde davrandığını görmüş gibi, son derece anlayışlı bir ifade vardı. Ayrıca bakışları bunun daha başlangıç olduğunu anlatır gibiydi.

Derken elini kutunun içine sokup iki yumruk büyüklüğünde bir küre çıkardı: İçinde dolaşan enerjiyle nabız gibi atan, mozaik desenli altın bir küreydi bu. Öyle ki, Altaïr gözlerinin onu yanıltıp yanıltmadığı konusunda meraka kapıldı. Kim bilir belki de o küre... bir şekilde *yaşıyordu*. Yalnız, bir şey dikkatini dağıttı. Kürenin onu kendisine doğru çektiğini hissetti.

"Bu, bir... çekim gücü," dedi Al Mualim, sesini biraz yükseltip daha sonra alçaltarak.

Derken birdenbire küre, sönen bir kandil gibi, nabız atışını kesti. O gizemli havası gitmişti. Çekim gücü birden yok olmuştu. O yine... sadece bir küreydi. Eski çağlara ait, kendine has bir güzelliği bulunan bir cisimdi ama yine de değersiz bir süsten başka bir şey değildi.

"O, sadece bir gümüş parçası..." dedi Altaïr.

"Bak iyice," diye ısrar etti Al Mualim.

"Çok kısa bir süre parlıyor, ancak çarpıcı bir yanının olduğu asla söylenemez," dedi Altaïr. "Görmem gereken şey ne?"

"Bu 'gümüş parçası' Âdem ve Havva'nın Cennet'ten sürülmesine yol açtı. *Bu, o Elma*. Bu, değnekleri yılana dönüştürdü. Kızıldeniz'i yarıp kapattı. Eris, Truva Savaşı'nı başlatmak için bunu kullandı. Fakir bir marangoz da bununla suyu şaraba çevirdi."

Elma mı, Cennet Parçası mı? Altaïr ona şüpheli gözlerle baktı. "Sahip olduğunu iddia ettiğiniz güce göre epey sıradan duruyor," dedi. "Nasıl çalışıyor?"

"Onu elinde tutan kişi ona bakanların –ya da, dedikleri gibi, onu 'tadanların'– kalplerine ve akıllarına hükmediyor."

"Demek Naplouse'un adamları..." dedi Altaïr, hastanedeki zavallı köleleri düşünerek.

"Bir deneydi. Elma'nın etkilerini ortaya çıkarmak için çeşitli otlar kullanıldı. Onu ele geçirecekleri güne hazır olmak için."

Altaïr şimdi anlıyordu. "Talal onların tedarikini sağlıyordu. Tamir de onları donatıyordu. Bir şey için hazırlanıyorlardı... Ama ne için?"

"Savaş için," dedi Al Mualim, durumun vahşetini olduğu gibi aktararak.

"Ve diğerleri de... şehirleri yöneten adamlar da... insanları bir araya getirmeyi planlıyordu. Onları de Naplouse'un insanları gibi yapacaklardı."

"Dört dörtlük vatandaşlar... Dört dörtlük askerler... Dört dörtlük bir dünya."

"Robert de Sable bunu asla tekrar ele geçirmemeli," dedi Altaïr.

"O ve kardeşleri yaşadığı sürece, bu uğurda mücadele vereceklerdir," dedi Al Mualim.

"O zaman, yok edilmeleri gerek."

"Senden yapmanı istediğim şey de bu," dedi Al Mualim gülümseyerek. "İlgilenmen gereken iki Tapınakçı daha var," dedi. "Biri Akka'da, Sibrand diye biliniyor; diğeri de Şam'da, Jubair adıyla tanınıyor. Yazıhane şefleriyle görüş. Onlar sana daha fazla bilgi verirler."

"Siz nasıl isterseniz," dedi Altaïr başını eğerek.

"Elini çabuk tut," dedi Al Mualim. "Kesintisiz başarı-

mız Robert de Sable'ı şüphesiz endişelendirmiştir. Kalan takipçileri seni ortaya çıkarmak için ellerinden geleni yapacaklardır. Geleceğini *biliyorlar*: beyaz başlıklı adam. Peşine düşeceklerdir."

"Beni bulamazlar. Kalabalığın içinde, gizli bir süngü gibiyimdir," dedi Altaïr.

Al Mualim gülümsedi; öğrencisiyle bir kez daha gurur duyuyordu.

YİRMİ BEŞ

Onlara, küçük Altaïr ve Abbas'a, Amentü'yü öğreten Al Mualim'di. Üstat, onların genç beyinlerini tarikatın öğretileriyle doldurmuştu.

Her gün, bazlama ve hurmadan oluşan bir kahvaltıdan sonra, sert ve disiplinli mürebbiyeler, yıkanıp ak pak olsunlar ve tertemiz giyinsinler diye uğraşırdı. Daha sonra, iki çocuk kitaplarını göğüslerine yapıştırır ve Üstat'ın çalışma odasının kapısına varıncaya dek heyecanlı heyecanlı sohbet ederek, taş zeminde yankılanan sandalet sesleri eşliğinde koridorlardan geçip giderlerdi.

Kapıya geldiklerindeyse hep aynı şeyi yaparlardı. İkisi de ellerini ağızlarına götürür ve yüzlerindeki mutlu ifadeyi ciddi bir ifadeye çevirirlerdi; Üstat'ın yüzlerinde görmek istediği ifade buydu. Sonra, ikisinden biri kapıyı çalardı. Nedense ikisi de bu kapıyı çalmak isterdi, o yüzden de sırayla çalarlardı kapıyı: bir gün biri, öteki gün diğeri... Sonra da Üstat'ın onları içeriye davet etmesini beklerlerdi. İçeriye geçtiklerinde Al Mualim'in onlar için özel olarak ayarladığı minderlerin üzerinde bağdaş kurarak otururlardı – bir minder Altaïr için, bir minder de yoldaşı Abbas için...

Tahsillerine ilk başladıkları gün korkmuşlardı; kendilerinden, birbirlerinden ve özellikle de Al Mualim'den emin olamamışlardı. Üstat onlara sabahları ve akşamları ders anlatır, sonra da avluda bir kez öğleyin, bir kez gece olmak üzere iki kez idman yaptırırdı. Saatlerce tarikatın prensiplerini öğrenirlerdi. Hocaları ellerini arkasında kavuşturmuş vaziyette çalışma odasında bir o yana bir bu yana yürürken arada bir, öğrencilerinin dikkatlerini vermediklerini düşündüğü zaman durup onları azarlardı. İkisi de Al Mualim'in bir gözünü rahatsız edici bulur ve bazen o gözün onları oldukları yere sabitlediğini düşünürdü. Ta ki bir gece Abbas odanın diğer tarafından fısıldayana kadar: "Hey, Altaïr?"

Altaïr dönüp ona baktı, şaşkındı. Daha önce ikisi de böyle bir şey yapmamıştı; kandiller söndükten sonra konuşmaya hiç başlamamışlardı. Hep kendi düşüncelerine yoğunlaşmış halde sessiz bir şekilde uzanırlardı. O geceye kadar... Dışarıda dolunay vardı ve pencerelerindeki tül, beyaz ışıkta parlarken odayı yumuşak, gri bir tonda aydınlatıyordu. Abbas bir yanına uzanmış, karşıdan Altaïr'e bakıyordu. Diğer çocuğun dikkatini çekince bir gözünü eliyle kapadı ve Al Mualim'i adeta kusursuz bir şekilde taklit ederek "Assasin Amentüsü'ne uymazsak, biz bir hiçiz," dedi.

Altaïr kendini tutamayıp kıkır kıkır gülmeye başlamış ve o andan itibaren ikisi arkadaş olmuştu. Artık Al Mualim'in onları azarlamasının nedeni, sırtını döndüğünde duyduğu boğuk kahkahalardı. Mürebbiyeler bir süredir ilgilendikleri çocukların aslında o kadar da sakin ve uysal olmadıklarını fark etmişti birdenbire.

Bu sırada Al Mualim de onlara tarikatın öğretilerini aşılıyordu. Altaïr'in ileriki hayatında ihmal edeceği ve ona ağır bir bedel ödetecek öğretileri... Al Mualim onlara tüm dünyanın düşündüğünün aksine Assasinlerin amaçsız katiller olmadıklarını, yalnızca kötüleri ve ahlak düşmanlarını öldürmekle görevlendirildiklerini, amaçlarının Kutsal Topraklara barış ve düzen getirmenin yanı sıra, bu topraklarda yaşayan insanların içinde şiddete ve çatışmaya dayanan bir ahlak anlayışı değil de tefekkür ve akıl yorma üzerine kurulu bir ahlak anlayışı uyandırmak olduğunu söylerdi.

Onlara sıradan insanların arasında kendilerini belli etmeden, kalabalığın içindeki bir boşluk veya bir hayalet gibi hareket etmeleri için, his ve duygularını en iyi şekilde kullanmayı, esas niyetlerine perde çekip çevrelerindeki dünyanın içine karışmayı öğretirdi. Sıradan insanlar için Assasin kavramının büyük ihtimalle anlam veremedikleri türden bir sihir olduğunu, ancak tüm sihirlerde olduğu gibi, Assasin iradesinin temelinde gerçekliğin yattığını söylerdi.

Onlara tarikatı her hal ve şartta korumaları gerektiğini anlatırdı. "Yoldaşlık senden daha önemlidir, Altaïr. Senden de daha önemlidir, Abbas," derdi. "Masyaf'tan da benden de daha önemlidir." Bu yüzden, bir Assasin'in eylemlerinin tarikata asla bir zarar getirmemesi gerekiyordu. Assasin, Yoldaşlık'tan taviz vermemeliydi.

Altaïr bir gün bu öğretiyi de göz ardı edecekti ama bu, Al Mualim'in vermiş olduğu eğitimin eksikliğinden kaynaklanmıyordu. Al Mualim onlara, insanların sınırlar yaratarak bu sınırların içinde kalan herkesi "doğru" ve "gerçek" ilan ettiğini, fakat aslında söz konusu sınırların lider-

liğe yeltenen kişilerce dayatılmış yanlış kıstaslar olduğunu söylerdi. Onlara hakikatin sınırlarının insanın kısıtlı hayal gücünün algılayabileceklerine kıyasla sonsuz genişlikte olduğunu gösterir ve insanların sadece çok az kısmının bu sınırların ötesini görebileceğini –onların varlığını sorgulamaya bile çok az kişinin cesaret edebileceğini– anlatırdı.

İşte bu kişiler Assasin'di.

Ve Assasinler dünyayı olduğu gibi görebildikleri için Assasin'e her yol açıktı – her yol mubahtı.

Her geçen gün Altaïr ve Abbas tarikat hakkında daha fazla şey öğrendiler ve birbirlerine daha da yakınlaştılar. Günün hemen hemen her saatini beraber geçiriyorlardı. Al Mualim'in onlara öğrettiklerinin aksine günlük dünyaları gerçeklik açısından aslında yetersiz kalıyordu. Birbirlerinden, mürebbiyelerden, Al Mualim'in derslerinden ve art arda karşılarına çıkan, her biri farklı alanlarda uzmanlaşmış savaş eğitmenlerinden oluşuyordu günleri. Her yolun mubah olması şöyle dursun, neredeyse hiçbir imkân yoktu. Çocuklar hep kendi başlarına eğleniyorlardı. Bu yüzden, ders çalışmaları gerekirken saatlerce sohbet ederlerdi. Babalarından nadiren bahsederlerdi. Önceleri Abbas sadece Ahmet'in bir gün Masyaf'a döneceği hakkında konuşurdu. Ancak aylar yıllara döndükçe bu konudan giderek daha az bahsetmeye başladı. O sıralar, Altaïr ona pencerenin önünde durmuş, ışıl ışıl gözlerle vadinin ilerisini seyrederken rastlardı hep. Derken, arkadaşı kendini ondan çekmeye ve daha az konuşmaya başladı. Artık eskisi kadar çabuk gülmüyordu. Önceleri saatlerce sohbet eden çocuk şimdi pencerenin önünde dikiliyordu.

Keşke gerçeği bilse, diye düşünürdü Altaïr. Tıpkı kendisi-

nin başına geldiği gibi, Abbas'ın acısı da birden alevlenip yoğunlaşır, ama sonra yatışıp künt bir ağrıya dönüşürdü. Babasının öldüğü gerçeği onun her gün canını yakıyordu ama en azından gerçeği *biliyordu*. Derinden gelen bir ağrı ile bitmek bilmeyen bir ümitsizlik hissinin arasındaki fark buydu.

Dolayısıyla bir gece, kandiller söndükten sonra, Abbas'a gerçeği anlattı. Başını aşağı eğip, gözyaşlarıyla boğuşur halde Abbas'a Ahmet'in odasına geldiğini ve orada canına kıydığını, ancak Al Mualim'in bu gerçeği Yoldaşlık'tan gizlemenin daha iyi olacağına karar kıldığını söyledi. seni korumak için. Ancak Üstat bizzat gelip senin hasret çekişine şahit olmadı ki. Ben de babamı kaybettim, bu yüzden bilirim o duyguyu. Verdiği acı zamanla kaybolur gider, bilirim. Bunu açıklamaktaki amacım sana destek olmak, dostum."

Abbas sadece göz kırpmıştı karanlıkta, sonra yatağında diğer tarafa dönmüştü. *Abbas'tan nasıl bir tepki göstermesini beklemiştim acaba*, diye düşünmüştü Altaïr. *Ağlamasını mı? Öfkelenmesini mi? Duyduklarına inanamamasını mı?* Hepsi için hazırlıklıydı. Hatta Abbas'ı içeri kilitleyip arkadaşının Üstat'a gitmesini engellemeye bile hazırlıklıydı... Hiç ummadığı şeyse bu... boşluktu. Bu sessizlik...

YİRMİ ALTI

Altaïr Şam'da bir çatının üzerinde durmuş, aşağıya, bir sonraki hedefine bakıyordu.

Yanık kokusu onu rahatsız etmekteydi. Görüntü de... Yanmakta olan kitapların görüntüsü... Kitapların büzüşmesini, kararmasını ve ardından yanıp kül olmasını seyrederken babası geldi aklına. O bu manzarayı görse iğrenirdi; bunu Altaïr'den duyunca Al Mualim de öyle... Kitap yakmak Assasin adabına aykırıydı. "Öğrenmek bilgiyi; bilgi de özgürlüğü ve gücü getirir." Altaïr bunu biliyordu. Nasıl olduysa unutmuştu ama bir kere daha hatırlamış oldu.

Çatının çıkıntısında, görünmeyecek bir noktada duruyor, Jubair'in Şam'daki medresesinin avlusuna bakıyordu. Duman bulunduğu yere kadar yükseliyordu ama aşağıdaki tüm ilgi ateşe; onun ortasındaki kitap, belge ve yazma yığınlarına odaklanmıştı. Ateşe ve ateşin yanında öfkeyle emirler yağdıran Jubair al-Hakim'e... Altaïr'in fark ettiği kadarıyla bir kişi hariç herkes adamın emirlerini uyguluyordu. O bir kişi ise âlimdi ve bir kenarda durmuş, dikkatle ateşin içine bakıyordu; yüzündeki ifade Altaïr'in düşüncelerini yansıtmaktaydı.

Jubair'in ayağında deri botlar, başında bir poşu, yüzünde de daimi bir sertlik vardı. Altaïr onu dikkatle seyretti: Adam hakkında çok fazla şey öğrenmişti. Jubair Şam'ın baş âlimiydi, ancak sadece ismen... Çünkü o, öğrenmeyi yaymakta değil de yok etmekte ısrarcı olan, karşılaşılabilecek en garip âlimdi. Bu amaç uğrunda da, Salah Al'din tarafından teşvik edilen âlimlerle bir ekip oluşturmuştu.

Peki bunu neden yapıyorlardı? Bu belgeleri neden toplayıp yok ediyorlardı? Altaïr'in daha önceden duymuş olduğu gibi, bir tür "yeni hayat" ya da "yeni düzen" kurmak adına... Bu yeni düzenin tam olarak ne içerdiği belli değildi, ancak Altaïr onun arkasında *kimin* olduğunu biliyordu: Tapınakçılar. Zaten şu anki hedefi de onlardan biriydi.

"Bu şehirde ne kadar metin varsa hepsi tek tek yakılmalı." Aşağıda, Jubair bağnazlara özgü bir hararetle adamlarına cesaret veriyordu. Âlim yardımcıları, Altaïr'in göremediği bir yerden taşıyıp getirdikleri kucak dolusu kâğıt-kitap yüküyle etrafta koşuşturuyordu. Onlar getirdikleri yükleri alevlerin arasına attıktan sonra ateş daha da kızıyor ve eklenen her bir kâğıtla daha da büyüyordu. Altaïr göz ucuyla baktığında, uzaktaki âlimin giderek telaşlandığını gördü ve en sonunda adam, artık kendine hâkim olamadığını gösteren bir edayla, Jubair ile yüzleşmek üzere birden ileri atıldı.

"Dostum, bunu yapmamalısın," dedi. Neşeli ses tonu, bariz olan sıkıntılı haliyle ters düşüyordu. "Bu kâğıtlarda atalarımız tarafından haklı bir sebeple yazılmış pek çok bilgi yatıyor."

Jubair durdu ve katıksız bir küçümsemeyle ona baktı. "Neymiş bu *haklı sebep*?"

"Onlar, bize rehberlik etsin diye yazılmış yol göstericiler – bizi cahillik denen o karanlıktan kurtaracaklar," diye yalvardı âlim. Alevler, arkasında, uzun boylarıyla dans etmekteydi. Kucakları dolu olan diğer âlimler getirdikçe daha fazla kitap getiriyor ve onları aleve teslim ediyordu. Birkaçı Jubair'in ve isyancının durduğu yere dönüp endişeli bakışlar attı.

"Hayır." Jubair bir adım ilerleyince ona karşı çıkan âlim bir adım geri çekilmek zorunda kaldı. "Bu kâğıt parçaları yalan dolu. Onlar beyinlerinizi kirletiyor. Var oldukları müddetçe dünyayı esas haliyle görmeyi bekleyemezsiniz."

Umutsuzca mantıklı bir şeyler söylemeye çalışan âlim hüsranını hâlâ gizleyemiyordu. "Bu yazıları nasıl olur da silah olmakla suçlarsın? Onlar, bilgi edinme kaynağı."

"Onlara cevap aramak, bir kaçış yolu bulmak için başvuruyorsunuz." Jubair bir adım daha ilerleyince, isyancı da bir adım daha geriledi. "Kendinizden çok onlara güveniyorsunuz. Bu sizi zayıflatıyor, aptallaştırıyor. Kelimelere güveniyorsunuz, mürekkep damlalarına... Hiç durup onları oraya kimin yazdığını düşündünüz mü? Ya da niçin yazıldıklarını? Yok. İçlerindeki sözleri sorgulamadan kabul ediyorsunuz. Ya o sözler, sıkça olduğu gibi, yalan konuşuyorsa? Bu, tehlike arz eder."

Âlim kafası karışmış görünüyordu. Sanki ona birisi karanın ak, gecenin gündüz olduğunu söylüyordu. "Yanılıyorsun," diye ısrar etti. "Bu metinler bize bilgi gibi değerli bir hediye sunuyor. Onlara ihtiyacımız var."

Jubair'in yüzü karanlık bir ifadeye büründü. "Demek o paha biçilmez kâğıtlara, kitaplara âşıksın ha? Onlar için her şeyi yapar mıydın?"

"Evet, evet. Elbette yapardım."

Jubair gülümsedi; haince bir gülümsemeydi bu. "Öyleyse, sen de onlara katıl."

Jubair iki elini âlimin göğsüne koyduktan sonra adamın bedenini sertçe itti. Âlim çok kısa bir an, gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açık, kollarını delirmişçesine çırpar halde topuklarının üzerinde kaldı; sanki aç gözlü alevlerden uçarak uzaklaşmayı umuyordu. Derken, itmenin gücüne karşı koyamayarak ateşin içine düştü ve alev alev yanan kavurucu ateşin üzerinde acıdan kıvranmaya başladı. Çığlık attı, tekmeler savurdu. Cüppesi alev aldı. Bir an, tuniğinin kolları çoktan tutuşmuş halde, alevlerle mücadele ediyormuş gibi göründü. Sonra feryatları kesildi ve Altaïr'in olduğu yere kadar dumanın içinden mide bulandırıcı, kavrulmuş insan eti kokusu geldi. Altaïr eliyle burnunu kapadı. Aşağıda, avludaki âlimler de aynısını yaptı.

Jubair onlara seslendi: "Onun gibi konuşan herkes aynı tehlikeyi davet eder. Aranızda bana karşı gelmek isteyen başka biri var mı?"

Cevap gelmedi. Korku dolu gözler burunlara götürülmüş ellerin üzerinden baktı. "Güzel," dedi Jubair. "Emirleriniz gayet açık. Şehre gidin. Kalan ne kadar yazılı eser varsa toplayın ve onları sokaklardaki yığınlara ekleyin. İşiniz bittiğinde yok edilmek üzere toplanmaları için size bir araba yollayacağız."

Âlimler oradan ayrıldı. Avlu artık boşalmıştı. Mekân, ateşin çirkinliğiyle kalıcı bir zarar görmüş, mermer döşeli, güzel bir yerdi. Jubair gözlerini alevlerden ayırmadan avluda gezinmeye başlamıştı. Ara sıra endişeli bakışlarla etrafı tarıyor, bir yere kulak kabartıyormuş gibi görünü-

yordu. Fakat bir şeyler duyuyorsa, bunlar alevlerin çatırdayışından ve kendi nefesinin sesinden başka bir şey değildi. Adam biraz rahatlayınca Altaïr gülümsedi. Jubair, Assasinlerin onun için geleceğini biliyordu. Kendisini çok zeki sanarak şehrin sokaklarına suikastçılarını pusuya düşürecek casuslar yollamıştı – hilenin kusursuzca tamamlanabilmesi için en güvenilir özel korumalarının arasından seçtiği casuslar... Altaïr, "kitap-yakan"ın tam üstüne gelinceye dek çatının çevresinde sessizce hareket etti. Jubair burada, medresesine kilitlenmiş halde güvende olduğunu zannediyordu.

Ancak güvende değildi. Son astını idam etmiş, son kitabını yakmıştı.

Tıkırt.

Jubair kafasını kaldırıp yukarı baktı ve Assasin'in süngüsünü çıkarmış halde üzerine doğru alçaldığını gördü. Oradan hızla çekilmeye çalıştı ama artık çok geçti, o anda süngünün ucu ensesine saplanıyordu bile. Derin bir nefes alarak mermer zeminin üzerine yığıldı.

Gözlerini kırpıştırdı. "Neden... neden böyle bir şey yaptın?"

Altaïr kafasını çevirip ateşin içindeki âlimin kararmış cesedine baktı. Kafatasının etli kısımları yanıp küle dönmüş olan adamın yüzünde sanki gülümser bir ifade vardı. "İnsanlar inandıkları şeyi uygulamakta özgür olmalılar," dedi Jubair'e. Süngüyü adamın ensesinden çekti ve mermer zemine kan damlamaya başladı. "Fikirlerine ne kadar karşı olsak da, bir insanı düşündükleri için cezalandırmaya hakkımız yok."

"Ne yapalım o zaman?" diye sordu ölmekte olan adam, hırıltıyla soluyarak.

"Bunun cevabını herkesten çok senin biliyor olman lazım. Onları eğiteceksin. Onlara doğruyla yanlışı ayırt etmeyi öğreteceksin. Onları özgür kılan şey bilgi olmalı; baskı değil."

Jubair kısık sesle güldü. "Kendi görüşlerine saplanıp kaldıkları için bir şey öğrenmez onlar. Aksini düşünecek kadar safsın işte. Bu bir hastalık, Assasin; sadece tek çaresi olan bir hastalık."

"Yanılıyorsun, işte bu yüzden de ebediyen istirahata çekilmen gerek."

"Ben o kurtarmak istediğin çok değerli kitaplara benzemiyor muyum sence? Karşı olduğun bir görüşe bilgi kaynaklığı etmiyor muyum? Neden canımı almak için bu kadar hızlı davrandın ki?"

"Pek çok hayatı kurtarmak adına yapılmış küçük bir fedakârlık bu; olmazsa olmaz."

"Haçlılara ilham veren eski metinler değil mi; Salah Al'din ve adamlarına öfkelenmekte haklı olduklarını düşündüren? Onların yazdığı metinler diğer insanları tehlikeye atıyor, peşlerinden ölümü getiriyor. Ben de küçük bir fedakârlık yapıyordum." Jubair gülümsedi. "Artık bir önemi yok gerçi. Görevini tamamladın. Ben de öyle..."

Gözlerini kapatıp canını teslim etti. Altaïr ayağa kalkarak avluda etrafına göz gezdirdi, oranın güzelliği de çirkinliği de gözüne ilişti. Ardından, yaklaşmakta olan ayak sesleri duyarak ortadan kayboldu. Çatıların üzerinden geçip sokaklara daldı, şehrin içine karıştı. Kalabalığın arasında gizli bir süngü gibiydi...

"*Sana* bir sorum var," dedi Al Mualim, bir sonraki bu-

luşmalarında. Altaïr'i eski mevkiine geri getirmiş ve nihayet Assasin bir kez daha Assasin Üstadı olmuştu. Fakat ustası sanki bu konuda hâlâ şüpheleri varmış gibi duruyordu, sanki Altaïr'in dersini aldığından emin olmak istiyormuş gibi...

"Hakikat nedir?" diye sordu.

"Kendimize inanmamız," diye karşılık verdi Altaïr. Onu memnun etmek istiyordu, ona gerçekten değişmiş olduğunu göstermek istiyordu, ustasının ona merhamet göstermekte karar kılarak doğru bir şey yapmış olduğunu ispatlamak istiyordu. "Dünyayı olduğu gibi görmemiz ve tüm insanlığın bir gün aynısını göreceği konusunda umut beslememizdir."

"O zaman, dünya nedir?"

"Bir aldatmacadır," diye cevap verdi Altaïr. "Ya –çoğu insanın yaptığı gibi– kendimizi teslim edeceğimiz ya da sınırlarını aşacağımız bir aldatmacadır."

"Peki, sınırları aşmak nedir?"

"Yasaların temelinde kutsal kaidelerin değil de mantığın yattığını fark etmektir. Şu an anlıyorum ki Amentü'müz bize özgür olmayı emretmiyor." Gerçekten de bir anda farkına varmıştı bunun. "Mantıklı ve bilge olmayı öğretiyor."

O ana dek Amentü'ye inanmıştı, ancak onun gerçek anlamını bilmeyerek... Amentü bir sorgulama çağrısıydı; tüm uğraşlara düşünce, eğitim ve mantık işlemeye yönelik bir çağrı...

Al Mualim başıyla onayladı. "Tapınakçıların neden tehlike arz ettiğini şimdi anlıyor musun?"

"Biz o aldatmacayı defetmeye çalışırken, onlar hüküm sürmek için ondan istifade etmeye çalışıyor."

"Evet. Dünyaya onların daha çok hoşuna gidecek bir görüntü vermek için. İşte seni hazinelerini çalmaya göndermemin sebebi bu. O hazineyi kilit altında tutmamın sebebi bu. Ve senin onları öldürme sebebin de bu. İçlerinden biri bile hayatta kalırsa, Yeni Dünya Düzeni kurma arzuları da hayatta kalır. Şimdi Sibrand'ın peşine düşmen gerek. Onun ölümüyle, Robert de Sable nihayet saldırıya açık olacak."

"Öldü bilin."

"Sulh ve selametle, Altaïr."

YİRMİ YEDİ

Altaïr, Akka'ya –üzerinde ölümün kefeni hiç kalkmayacak şekilde serili duran, savaş yarası almış şehre– son kez olacağını ümit ettiği bir yolculuğa çıktı. Oraya vardığında araştırmalarını sürdürdü ve daha sonra nişanını almak üzere Yazıhane'yi ziyaret edip Jabal'ı gördü. Sibrand'ın adı geçer geçmez Jabal ağırbaşlı bir edayla kafa salladı. "O adamı tanıyorum, Töton Şövalyeleri'nin yeni lideri. Şehrin Venedik Mevkii'nde oturuyor ve Akka limanını işletiyor."

"O kadarını ben de öğrendim – ve daha fazlasını."

Jabal duyduklarından etkilenerek kaşlarını kaldırdı. "Anlat o halde."

Altaïr ona Sibrand'ın limanlardaki gemileri bir abluka hattı oluşturmak üzere nasıl kullandığını anlattı. Ancak bu, Salah Al'din'den gelen bir saldırıyı önlemek için değildi. O, işin görünen kısmıydı. Altaïr'in elde ettiği bilgilere göre, Sibrand'ın amacı Richard'ın adamlarının ikmalini engellemekti. Bu, kulağa gayet mantıklı geliyordu. Tapınakçılar birbirlerine ihanet etmekteydi. Altaïr için artık her parça yerine oturuyordu: çalınan eserin niteliği, hedeflerini bir araya getiren Yoldaşlık'ın kimliği ve hatta adamların nihai amacı. Ama yine de...

Yine de silkinip atamadığı bir his vardı üzerinde; şu an bile sabah sisi gibi etrafında dönüp dolaşmakta olan belirsizlik hissi...

"Sibrand'ın korkudan kendini yiyip bitirdiği söyleniyor – ölümünün yaklaşmakta olduğu haberiyle çılgına dönmüş. Liman bölgesine mühür vurmuş. Şu an bölgenin içinde saklanıyor ve gemisinin varmasını bekliyor."

Jabal düşünceli göründü. "Bu her şeyi daha da tehlikeli hale getiriyor. Acaba senin görevinden nasıl haberdar oldu?"

"Öldürdüğüm adamlar – hepsi birbiriyle irtibat halinde. Al Mualim, suikastlarıma dair haberlerin Tapınakçılar arasında yayıldığı konusunda beni uyarmıştı."

"Tetikte ol, Altaïr," dedi Jabal ona tüyü verirken.

"Tabi, ki olacağım, *rafik*. Fakat bu durumun işime yarayacağını düşünüyorum: Korku onu zayıflatacaktır."

Oradan ayrılmak üzere arkasını döndü ve tam çıkarken Jabal arkasından seslendi: "Altaïr..."

"Evet?"

"Sana bir özür borçluyum."

"Ne için?"

"Ülkümüze olan bağlılığından şüphelendiğim için."

Altaïr bunun üzerine düşündü. "Hayır, asıl hata yapan bendim. Kendimi Amentü'den üstün gördüm. Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

"Sen nasıl istersen, dostum. Sağlıcakla git."

Altaïr, Sibrand'ın kurmuş olduğu muhafız kordonunun arasından kolayca sızarak liman bölgesine vardı. Arkasında, çeşit çeşit bakım gerektiren halleriyle Akka'nın surları yükseliyordu. Önünde ise gemiler ve setlerle, dubalar ve

ahşap gemi enkazlarıyla dolu liman vardı. Bir kısmı halen çalışmakta olan teknelerden oluşurken, diğerleri kuşatmadan kalmıştı. Pırıl pırıl parlayan masmavi denizi, gemi enkazlarıyla, molozlarla dolu kahverengi bir okyanusa çevirmişlerdi.

Gri taşlarla inşa edilmiş, güneşin beyaza boyadığı liman, kendi başına bir şehirdi. Orada çalışanlar ve yaşayanlar liman halkını oluşturuyordu – üzerlerinde liman halkı görüntüsü vardı. Rahat tavırları ve gülmeye alışık olan yıpranmış çehreleri vardı.

Ancak bugünlerde gülmüyorlardı. Sibrand'ın, Töton Şövalyeleri'nin Yüce Efendisi'nin emri altındayken gülmeleri imkânsızdı. Sibrand bölgeye mühür vurmakla kalmamış, iç kısmı kendi muhafızlarıyla doldurmuştu. Adamın suikasta kurban gitme korkusu tüm ordusuna yayılmış bir virüs gibiydi. Grup grup askerler etrafı kolaçan eden gözlerle limanların içinde kol geziyordu. Huzursuzlardı; ellerini sürekli, ani bir hareketle kılıçlarının kabzasına götürüyorlardı. Gerginlerdi; zincirli, ağır zırhlarının altında ter döküyorlardı.

Bir kargaşa çıktığını fark eden Altaïr o tarafa doğru yürüdü; gördüğü kadarıyla, sıradan insanlar da askerler de öyle yapıyordu. Bir şövalye, bir din adamına bağırmaktaydı. Hemen yan tarafta adamın ahbapları olan biteni endişeyle izliyor, toplanan liman çalışanları ve tüccarlar da manzarayı seyrediyordu.

"Ya-yanılıyorsunuz, Efendi Sibrand. Ben asla bir insana karşı şiddet kullanılmasını önermem – özellikle de size karşı!"

Demek Sibrand oydu. Altaïr, adamın siyah saçlarını,

kalın kaşlarını ve güneşin kudurttuğu bir köpeğin gözleri gibi yuvalarında çılgınca dönen, sert bakışlı gözlerini kafasına kazıdı. Sibrand bulabildiği her türlü silahı kuşanmıştı. Üzerlerine takılmış kılıçlardan, hançerlerden ve bıçaklardan ötürü kemerleri aşağı sarkıyordu. Sırtına da uzun bir yay asmıştı ve okların sivri uçları sağ omzunun üzerinden görünüyordu. Fakat gücü tükenmiş gibi bir hali vardı. Çökmekte olan bir adama benziyordu.

"Demek öyle diyorsun," dedi, rahibi tükürük yağmuruna boğarak, "ama buradaki hiç kimse sana kefil olmuyor. Buna ne diyeceğiz?"

"Be-ben tüm din adamları gibi sıradan bir hayat sürüyorum, lordum. Dikkat çekmeye çalışmak bize göre bir iş değildir."

"Doğru olabilir." Sibrand gözlerini kapadı. Sonra göz-kapakları birdenbire tekrar açıldı. "Ama kim bilir, belki de kimsenin seni tanımamasının nedeni kendini Tanrı'ya adamış bir din adamı değil de, bir Assasin olmandır!"

Bu sözlerden sonra rahibi sertçe geriye doğru itti. Yaşlı adam fena halde yere düştükten sonra adeta emekleyerek dizlerinin üzerinde doğruldu. "Asla," diye ısrar etti.

"Onlarla aynı cüppeyi giyiyorsun."

Din adamı artık çaresizdi. "Bizim gibi örtünüyorlarsa, bunun nedeni belirsizlik ve korku aşılamaktan başka bir şey değildir. Oyuna gelmeyin."

"Bana korkak mı diyorsun?" diye bağırdı Sibrand, çatallanan bir sesle. "Benim hükmümü hiçe mi sayıyorsun? Ya da şövalyelerimin bana karşı gelmesini mi bekliyorsun?"

"Hayır. *Asla!* Bu-bunu bana neden ya-yapıyorsunuz, anlamıyorum... Ben yanlış bir şey yapmadım."

"Seni yanlış bir şey yaptın diye suçladığımı hatırlamıyorum, ki bu da senin bu ani çıkışını oldukça yersiz kılıyor. Seni itirafta bulunmak zorunda bırakan gizli bir vicdan azabın, gizli bir suçun mu var acaba?"

"Ben bir şey itiraf etmiyorum," dedi rahip.

"Ah, son ana kadar bana karşı geleceksin demek."

Rahip dehşete kapıldı. Konuştukça her şey daha da kötüye gidiyordu. "Ne demek istiyorsunuz?" Altaïr yaşlı adamın yüzünden birbirinin peşi sıra bir sürü duygunun geçişini izledi: korku, şaşkınlık, karamsarlık ve ümitsizlik.

"William ve Garnier kendilerine çok fazla güveniyorlardı. Bunu canlarıyla ödediler. Ben aynı hataya düşmeyeceğim. Sen gerçekten de kendini Tanrı'ya adamış biriysen, o zaman Yaradan seni mutlaka görür ve korur. Gerçekten rahipsen, O bana engel olur."

"Sen aklını kaçırmışsın," diye haykırdı rahip. Dönüp izleyenlere yalvarmaya başladı: "Aranızdan biri çıkıp buna engel olmayacak mı? Korkusu onu besbelli zehirlemiş – düşman olmayan yerde kendine zorla düşman arıyor."

Ahbapları oldukları yerde tuhaf bir şekilde kıpırdansalar da hiçbir şey söylemediler; ona gözlerini dikmiş, serinkanlı bir ifadeyle bakmakta olan vatandaşlar da öyle... Rahip bir Assasin değildi, bunu görebiliyorlardı. Ancak ne düşündüklerinin bir önemi yoktu. Sibrand'ın öfkesinin kurbanı olmamak onlara yetiyordu.

"Görünüşe bakılırsa insanlar benimle aynı görüşte," dedi Sibrand ve kılıcını çekti. "Her şeyi Akka uğruna yapıyorum."

Sibrand kılıcını rahibin boğazına sapladı, döndürdü ve sonra geri çekti; bu esnada, yaşlı adam çektiği acıyla inim

inim inlemişti. Sibrand geri çektiği kılıcının üzerindeki kan lekesini silerken, rahip rıhtımın üzerinde kıvrana kıvrana can verdi. Sonra da Sibrand'ın muhafızları cesedi alıp suyun içine fırlattı.

Sibrand cesedin suda ilerleyişini seyretti. "Ey ahali, tetikte olun! Herhangi bir şüpheli faaliyet görürseniz muhafız güçlerine bildirin. Bu Assasinlerin sonu gelmiyor. Piç kurularının soyu kurumuyor... Şimdi herkes işinin başına!"

Altaïr adamın iki muhafızıyla birlikte bir sandala doğru yürüyüp gidişini izledi. Sandal suya açılmak üzere hareketlendiğinde rahibin cesedi sandalın gövdesine çarptı ve sonra limandaki gemi kalıntılarının arasında sürüklenerek yüzmeye başladı. Altaïr bakışlarını denizin ilerisine dikti ve uzakta nispeten büyük bir gemi gördü. *Bu Sibrand'ın sığınağı olmalı*, diye düşündü. Gözlerini Sibrand'ın sandalına geri çevirdi ve şövalyenin etrafındaki suları taramak için bedenini doğrulttuğunu gördü. Adam Assasinleri arıyordu. Gözleri sürekli onları bulmaya çalışıyordu. Sanki etrafını çevreleyen suların altından çıkıp geleceklermiş gibi...

Altaïr tam da öyle yapacaktı, karar vermişti. En yakındaki dubaya gidip üzerine atladı ve teknelerle enkazların üzerinden hiç zorlanmadan, sıçraya sıçraya ilerledi. En sonunda Sibrand'ın gemisine epey yaklaşmıştı. Oradan Sibrand'ın, gözleri etrafındaki suları tarar halde, ana güverteye çıkmakta olduğunu gördü. Derken adamın muhafızlara alt güverteleri kontrol etmeleri için emirler verdiğini duydu ve sonra geminin yanındaki bir sete doğru ilerledi.

Bir gözcü onun yaklaşmakta olduğunu gördü ve tam yayını çıkaracaktı ki Altaïr adamın üzerine bir fırlatma

bıçağı gönderdi. Assasin hedefini öldürmek için plan yapacak zamanı bulamadığından içinden kendisine lanet okudu. Tam da beklediği gibi, gözcü setin ahşap zeminine sessizce düşmek yerine etrafa sular sıçratarak denizin içine düştü.

Altaïr'in gözleri dosdoğru geminin ana güvertesine gitti. Oradan suyun sesini Sibrand da duymuş ve çoktan paniğe kapılmaya başlamıştı. "Oralarda bir yerde olduğunu biliyorum, Assasin," diye tiz bir sesle bağırdıktan sonra yayını omzundan aldı. "Daha ne kadar saklanabileceğini sanıyorsun? Limanlarda kol gezen yüzlerce adamım var. Seni bulacaklardır. Bulduklarında da günahlarının cezasını çekeceksin."

Altaïr setin kenarına iyice yapışarak gözden kayboldu. Setin payandalarına hafif hafif vuran suyun sesinden başka bir şey duyulmuyordu. Altaïr'i sevindirdiği kadar Sibrand'ın içine de muhtemelen korku salan bir ölüm sessizliği vardı etrafta.

"Çık dışarı, korkak," diye ısrar etti Sibrand. Korktuğu sesinden anlaşılıyordu. "Benimle yüzleş de bitirelim şu işi."

Her şeyin bir zamanı var, diye düşündü Altaïr. Sibrand boşluğa bir ok fırlattı. Sonra yayına bir ok daha yerleştirip onu da fırlattı.

Alt güvertelere doğru "Herkes konumunu alsın, beyler," diye seslendi. "Adam oralarda bir yerde. Onu bulun. Hayatına son verin. Bana Assasin'in kellesini getirenin rütbesini yükselteceğim."

Altaïr setten geminin üzerine doğru sıçradı ve hafif bir gürültüyle güvertenin üzerine indi; çıkan ses durgun suyla

çevrili alanda yankılanır gibi oldu. Bedenini geminin karinasına yapıştırıp bekledi. Kulağına yukarıdan Sibrand'ın panik dolu bağırışları geliyordu. Sonra tırmanmaya başladı. Sibrand'ın sırtı ona bakana kadar bekledi ve ardından bedenini yukarı çekip üst güverteye çıktı. Artık Töton Şovalyeleri'nin Yüce Efendisi'ne birkaç metre uzaktaydı. Adam güvertede sinsi sinsi ilerlerken boş denize tehditler savuruyor, aşağıda sağa sola koşuşturan muhafızlarına hakaretler ve emirler yağdırıyordu.

Sibrand artık öldü, diye düşündü Altaïr, adamın arkasına gizli gizli yaklaşırken. Bir bu kadar da kendi korkusundan ölmüştü. Ancak bunun farkına varamayacak kadar aptaldı.

"Lütfen... yapma," dedi, boynuna Altaïr'in süngüsü saplanmış halde güverteye yığılırken.

"Korkuyor musun?" diye sordu Altaïr. Süngüsünü geri çekti.

"Elbette korkuyorum," dedi Sibrand, bir aptala seslenir gibi.

Altaïr'in aklına Sibrand'ın rahip karşısında göstermiş olduğu vurdumduymaz tutum geldi.

"Ama artık güvende olacaksın," dedi. "Tanrın seni kucaklayacak..."

Sibrand kısa bir kahkaha attı. "Kardeşlerim sana bir şey öğretmediler mi? Beni neyin beklediğini biliyorum; hepimizi neyin beklediğini..."

"Bekleyen Tanrın değilse, ne o zaman?"

"Hiçbir şey. Hiçbir şey beklemiyor. İşte bu yüzden korkuyorum ya."

"İnanmıyorsun öyleyse," dedi Altaïr. Bu doğru muydu? Sibrand'ın inancı yok muydu? Tanrı'ya inanmıyor muydu?

"Öğrendiklerimden sonra nasıl inanayım? Gördüklerimden sonra... Hazinemiz onun deliliydi."

"Neyin delili?"

"Bu hayattan başka hayatımızın olmadığının..."

"Öyleyse biraz daha kal," diye bastırdı Altaïr, "ve bana bu oyundaki rolünden bahset."

"Denizde abluka kuracaktım," dedi Sibrand ona, "böylece aptal krallar ve kraliçeler takviye birliklerini yollayamayacaktı. Sonra da biz... biz..." Artık yüzü hızla solmaya başlamıştı.

" Kutsal Toprakları işgal mi edecektiniz?" diye sordu Altaïr.

Sibrand öksürdü. Tekrar konuştuğunda dişleri kanla kaplıydı. "*Kurtaracaktık*, seni aptal! İnancın zulmünden kurtaracaktık."

"Kurtarmak mı? Şehirlerin yönetimini ele geçirmek için çalıştınız. İnsanların aklına hâkim olmaya çalıştınız. Size karşı gelen herkesin canına kıydınız."

"Ben ülküme sadık kalarak emirlerimi yerine getirdim. Tıpkı senin gibi..."

"Korkun olmasın," dedi Altaïr, adamın gözkapaklarını indirirken.

"Zafere yaklaştık, Altaïr." Al Mualim masasının arkasından kalktı ve pencereden içeri sızan ışık huzmesinin içinden geçerek ona yaklaştı. Güvercinleri öğle sıcağında, hallerinden memnun bir şekilde guruldarken havada yine o tatlı koku vardı. Ancak bu güzel güne rağmen –rütbesini, hatta daha da önemlisi Üstat'ın güvenini tekrar kazanmış olmasına rağmen– Altaïr henüz tam olarak huzur bulamıyordu.

"Robert de Sable artık zaferle aramızdaki tek engel," diye devam etti Al Mualim. "Emirler onun ağzından çıkıyor. Para onun elinden akıyor. O ölünce Tapınakçı Hazinesi'nin varlığı unutulacak, oluşturabileceği tehditler ortadan kalkacak."

"Basit bir hazine parçasının bu kadar kargaşa yaratmasına hâlâ anlam veremiyorum," dedi Altaïr. Bir süredir Sibrand'ın o son, gizemli sözlerini düşünüyordu. Aklı kürede, Cennet Elması'ndaydı. Kürenin garip çekim etkisini ilk elden yaşamıştı. Ama elbette, insanın aklını çelip dikkatini dağıtmaktan başka bir gücü olmadığı kesindi. Gerçekten de hoş bir süs eşyasının insanda bıraktığı etkiden daha fazlasını yapmaya gücü yeter miydi? Kabul etmeliydi ki bu uçuk bir fikirdi.

Al Mualim onun düşüncelerini okumuş gibi ağır ağır başını salladı. "Cennet Elması, çekim gücünün, cazibe denen şeyin tecessüm ederek biçim kazanmış hali. Robert'e yaptığına bir bak. Onun gücünü bir kez tattıktan sonra artık içi içini yemeye başladı. Onu yok edilmesi gereken tehlikeli bir silah olarak değil de, hayattaki emelini gerçekleştirmeye yardımcı olacak bir araç olarak görmeye başladı."

"O zaman, *hâkimiyet* ve *iktidar* hayalleri kuruyor?"

"Hem evet hem hayır. O da bizim gibi masum hayaller kuruyor, barışın hayalini."

"Ama bu adam Kutsal Toprakların savaşla yok olmasını isteyen biri..."

"Hayır, Altaïr," dedi Al Mualim yüksek sesle. "Bu durum karşısında *benim* gözlerimi açan kişi sen iken nasıl olur da anlamazsın?"

"Ne demek istiyorsunuz?" Altaïr'in kafası karışmıştı.

"O ve takipçileri ne istiyor? Tüm insanların kardeşçe yaşadığı bir dünya kurmak. Ben, bu amacı kötü bulmuyorum. Benim de amacım o. Beni sıkan, seçtikleri *yol*. Barış öğrenilmesi gereken bir şeydir; anlaşılması gereken, özümsenmesi gereken bir şey... Fakat..."

"O bunu zor kullanarak yapmak istiyor." Altaïr başını sallıyordu, anlıyordu.

"Ve bu amaç uğrunda hür irademizi elimizden almak istiyor," diyerek ona katıldı Al Mualim.

"Tuhaf... Ona hiç bu açıdan bakmamıştım," dedi Altaïr.

"Kurbanlarına karşı asla nefret besleme, Altaïr. Öyle düşünceler zehir gibidir ve kararlarının önüne perde gibi iner."

"Öyleyse, onu ikna edemez miyiz? Bu çılgın arayıştan vazgeçiremez miyiz?"

Al Mualim ağır ağır, üzüle üzüle kafasını iki yana salladı. "Seni kullanarak –kendi yöntemimle– ona seslendim. Her bir suikast bir mesaj değil de, ne? Ancak o bizi göz ardı etmeyi seçti."

"O zaman, geriye yapılacak tek bir şey kalıyor."

Nihayet, de Sable'ı avlayacaktı. Bu düşünce Altaïr'i heyecanlandırdı, ancak bu duyguyu tedbiri elden bırakmaması gerektiğine dair düşüncelerle dengelemeyi ihmal etmedi. Ne Sable'ı ne de bir başkasını... Kimseyi hafife almayacak, aynı hataya bir daha düşmeyecekti.

"Onunla ilk kez Kudüs'te karşılaştın. Onu yine orada bulacaksın," dedi Al Mualim ve kuşunu saldı. "Hadi, Altaïr. Bu işi bitirmenin zamanı geldi."

Altaïr oradan ayrıldı. Kulenin kapısına çıkan merdivenlerden aşağı inip dışarıya, avluya çıktı. Abbas tahta çitlerin

üzerinde oturuyordu. Altaïr avludan geçerken Abbas'ın gözlerini üzerinde hissetti. Göz göze geldiler. Altaïr tam ona bir şey söylemek üzereydi ki –ne söyleyeceğini bilmiyordu– fikrini değiştirdi; onu bekleyen bir görev vardı. Eski yaralar, eski yaralardı. Ancak eli istemeden yan tarafına gitti.

YİRMİ SEKİZ

Altaïr'in Abbas'a babası hakkındaki gerçeği anlattığı gecenin sabahı Abbas daha da içine kapanmıştı ve Altaïr'in söylediği hiçbir şey onu bu halden çıkarmıyordu. Mürebbiyelerinin uyarılarına asık suratlı bir şekilde itaat ederek sessizce kahvaltılarını ettiler ve sonra Al Mualim'in çalışma odasına gidip zeminin üzerinde yerlerini aldılar.

İki öğrencisinde herhangi bir değişiklik sezinlediyse bile, Al Mualim hiçbir şey söylemedi. Belki de çocukların ilgilerinin o gün daha zor dağılıyormuş gibi gelmesine içten içe seviniyordu. Belki de küçük yaştaki arkadaşlara sıklıkla olduğu gibi, aralarının açılmış olduğunu düşünüyordu sadece.

Ne var ki Altaïr içi buruk ve ruhu ıstırapla dolu bir şekilde oturmaktaydı. Neden Abbas hiçbir şey söylememişti? Altaïr'in söylediklerine neden tepki göstermemişti?

Altaïr, o günün ilerleyen saatlerinde, her zaman olduğu gibi idman sahasına gittiklerinde cevabını alacaktı. Beraber kılıç alıştırması yapmaları, her zamanki gibi karşı karşıya gelmeleri gerekiyordu. Ancak o gün, Abbas alıştırma yaparken genelde kullandıkları kısa, ahşap kılıçlar yerine bir

sonraki aşamada geçmeyi planladıkları çelik kılıçları kullanmaya karar verdi.

Hocaları Labib buna çok sevindi. "Mükemmel, mükemmel," diyerek ellerini çırptı. "Ama unutmayın, kan dökerek elinize bir şey geçmez. Doktorları boş yere rahatsız etmeyelim. Bu alıştırma, becerinizi olduğu kadar, iradenizi ve kurnazlığını da sınayacak."

"Kurnazlık," dedi Abbas. "Bu tam sana göre, Altaïr. Kurnazlık ve hainlik."

Abbas, Altaïr'e gün boyunca bunlar dışında bir şey söylemedi. Bu kelimeleri sarf ederken Altaïr'e o kadar küçümser, o kadar nefret dolu bir ifadeyle baktı ki Altaïr aralarındaki hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını anladı. Bakışlarını Labib'e çevirdi; yakarmak istiyordu, ona bu müsabakaya izin vermemesi için yalvarmak istiyordu. Ne var ki adam dörtgen alanı çevreleyen küçük çitin üzerinden sevinçle dışarı atladı. Sonunda doğru düzgün gibi bir mücadele seyredecek olmanın beklentisi ona zevk veriyordu belli ki.

Pozisyonlarını aldılar. Altaïr yutkunurken, Abbas ona sert bir bakış attı.

"Kardeşim," dedi Altaïr. "Dün gece sana ne anlattıysam–"

"*Bana kardeşim deme!*" diye bağırışı avluda yankılandı Abbas'ın ve ardından Altaïr'in üzerine atıldı; hem de Altaïr'in daha önce hiç rastlamadığı bir vahşetle. Ancak Abbas dişlerini gösteriyor olsa da, Altaïr arkadaşının gözlerinin kenarlarında beliren yaşları görebiliyordu. Biliyordu, bunda saf öfkeden daha fazlası vardı.

"Yapma, Abbas!" diye bağırdı çaresizce kendini savu-

narak. Sol tarafına doğru bakınca hocalarının şaşkın bakışlarını gördü – Labib'in Abbas'ın bu ani patlamasından ve ikisi arasında ansızın gelişen bu husumetten ne anlam çıkaracağını tam olarak kestiremediği kesindi. Altaïr iki Assasin'in daha alana yaklaşmakta olduğunu gördü, belli ki Abbas'ın haykırışını duymuşlardı. İç kalenin girişinin yanındaki savunma kulesinin penceresinde yüzler belirdi. Al Mualim de onları izliyor muydu acaba?

Abbas kılıcının ucunu doğrultup hızla ileri fırlayınca Altaïr yana kaçmak zorunda kaldı.

"Hadi, Abbas..." diye fırça attı Labib.

"Beni öldürmek istiyor, usta," diye bağırdı Altaïr.

"Duygu sömürüsü yapma, çocuk!" dedi hocaları, sesi tamamen ikna olmuş gibi çıkmasa da. "Kardeşinin kararlılığından bir şeyler öğrenebilirsin."

"*Ben onun...*" Abbas saldırıya geçti. "*Kardeşi...*" Çocuk her bir kelimesini acımasız kılıç darbeleriyle vurguluyordu. "... *Değilim!*"

"Sana iyilik olsun diye anlattım," diye bağırdı Altaïr.

"Sus!" diye haykırdı Abbas. "Bana yalan söyledin." Tekrar saldırdı ve birbirine çarpan kılıçlardan şiddetli bir çelik sesi çıktı. Altaïr kendisini darbenin etkisiyle geri savrulurken buldu. Çite çarpıp sendeledi; az kalsın çitin üzerinden arkaya düşüyordu. Daha fazla Assasin gelmişti. Bir kısmı endişeliydi, bir kısmıysa eğlenmeye hazır görünüyordu.

"Savunmaya geç, Altaïr! Savunmaya geç!" diye kükredi Labib ellerini iştahla çırparak. Altaïr kılıcını yukarı kaldırıp Abbas'ın hamlelerini geri savurunca, çocuk avlunun ortasına geri çekilmek zorunda kaldı.

Birbirlerine tekrar yaklaştıklarında "Sana gerçeği anlat-

tım," dedi Altaïr dişlerinin arasından. Kılıçlarının metal kısımları birbirlerinin üzerinde kayıyordu. "Acını dindirmek için sana gerçeği anlattım, ki ben de kendi acım olsa öyle isterdim."

"Beni rezil etmek için yalan söyledin," dedi Abbas. Geri çekildi ve eğilip, onlara öğretildiği gibi, bir kolunu geri atarak pozisyon aldı. Kılıcının keskin ağzı titriyordu.

"Yapma!" diye bağırdı Altaïr. Abbas sıçrayıp ileri fırlayınca Altaïr adeta dans ederek geri çekildi, ama Abbas bileğini çevirip kılıcının tek bir hareketiyle Altaïr'i yaraladı. Altaïr'in yan tarafında üzerinden hemen kan akmaya başlayan bir sıyrık açıldı. Altaïr bakışlarını yalvaran gözlerle Labib'e çevirdi, ancak hocaları elini sallayarak geçiştirdi. Bunun üzerine Altaïr elini yan tarafına bastırdı ve kana bulanan parmak uçlarını Abbas'a gösterdi.

"Kes şunu, Abbas," diye yalvardı. "Seni rahatlatacağını umarak gerçeği anlattım sadece."

"Rahatlatmak mı?" dedi Abbas. Sonra da etrafta toplanmış olan kalabalığa seslenmeye başladı: "Beni *rahatlatmak* için babamın intihar ettiğini söylüyor."

Bir an, şaşkınlığın getirdiği bir sessizlik çöktü alana. Altaïr bakışlarını Abbas'tan ayırarak, olayların bu noktaya nasıl geldiğini anlayamadan olan biteni izlemekte olan insanlara çevirdi. Kimseye söylemeyeceğine dair söz verdiği sır alenen duyurulmuştu.

Kafasını kaldırıp Al Mualim'in kulesine baktı. Üstat'ın ellerini arkasında kavuşturmuş halde onları seyrettiğini gördü. Ama yüzündeki ifade okunmuyordu.

"*Abbas*," diye bağırdı Labib, sonunda bir şeylerin ters gittiğini anlayarak. "*Altaïr*."

Ancak dövüşmekte olan iki çocuk ona kulak vermeyip tekrar kılıç kılıca geldi. Altaïr acı içinde savunmaya geçmek zorunda kaldı.

"Amacım–" diye konuşmaya başladı.

"Amacın beni rezil etmekti," diye avazı çıktığı kadar bağırdı Abbas. Yüzünden aşağı yaşlar süzülüyordu. Altaïr'in etrafında dolandı ve sonra kılıcını vahşi bir şekilde havaya savurarak tekrar ileri atıldı. Altaïr çömeldi ve Abbas'ın koluyla bedeni arasında bir boşluk görünce saldırıya geçerek Abbas'ın sol kolunda bir yara açtı. Bunun en azından açıklama yapmasına fırsat verecek kadar Abbas'ı durduracağını umuyordu.

Ne var ki Abbas vahşi bir sesle haykırdıktan sonra son bir nidayla Altaïr'in üzerine atıldı. Altaïr, arkadaşının havada savrularak gelen kılıcı altında eğildi ve omzunu kullanarak Abbas'ın ileri doğru hareketini kesti. Şu anda ikisi de tozun toprağın ve kanlı cüppelerin arasında yerde yuvarlanıyordu. Kısa bir an boğuştular. Sonra Altaïr yan tarafında keskin bir acı hissetti: Abbas başparmağını yarasına bastırıyordu. Abbas bu fırsattan yararlanarak döndü ve Altaïr'in üzerine çıkıp onu yere sabitledi. Kemerinden bir hançer çıkarıp Altaïr'in boğazına bastırdıktan sonra, ikisi de yaşlarla dolu olan vahşi gözlerini Altaïr'in gözlerine dikti. Dişlerinin arasından derin derin nefes alıp veriyordu.

"*Abbas!*" diye bağırdı biri, ancak bu ses ne Labib'den ne de dövüşü izlemek için toplanmış olan kalabalıktan geliyordu. Ses, Al Mualim'in penceresinden gelmişti. "O silahı hemen bırak," diye kükredi Al Mualim; sesi avluda bir gök gürlemesi gibi yankıladı.

Buna karşılık Abbas cılız ve çaresiz bir sesle, "O itiraf edene kadar bırakmam," dedi.

"Neyi itiraf edene kadar?" diye bağırdı Altaïr, debeleniyordu ama Abbas onu olduğu yere sabitlemişti.

Labib çitin üzerinden atlayarak yanlarına geldi. "Hadi, Abbas," dedi yatıştırıcı bir edayla ellerini uzatarak. "Üstat'ın dediğini yap."

"Biraz daha yaklaşırsan onu oyarım," diye hırladı Abbas.

Hocaları durdu. "Üstat seni bunun için hücreye atar. Tarikat üyeleri asla bu şekilde davranamaz, Abbas. Bak, köyün sakinleri de burada. Haber çabucak yayılır."

"Umurumda değil," dedi Abbas ağlayarak. "Söylemesi gerek. Babam hakkında yalan söylediğini söylemesi gerek."

"Ne yalanı?"

"Babamın intihar ettiğini söyledi; Altaïr'in odasına özür dilemek için geldiğini, sonra kendi boğazını kestiğini söyledi. Ama bu *yalan*! Benim babam intihar etmedi. O, Yoldaşlık'ı terk etti. Bu şekilde özür diledi. Hadi anlattıklarının yalan olduğunu söyle!" Hançerin ucunu Altaïr'in boğazına bastırınca biraz daha kan akıttı.

"Abbas, kes şunu!" diye bağırdı Al Mualim kulesinden.

"Altaïr, yalan mı söyledin?" diye sordu Labib.

Eğitim alanını bir sessizlik sardı: Herkes Altaïr'den gelecek cevabı bekliyordu. Altaïr kafasını kaldırıp Abbas'a baktı.

"Evet," dedi. "Yalan söyledim."

Abbas geriye çekilip kalçasının üzerine oturdu ve gözlerini sımsıkı yumdu. İçinden geçen acı her ne ise tüm bedenini sarsar gibi oldu ve hançer elinden kayıp dörtgen alanın zeminine bir tangırtıyla düştü. Ağlamaya başlamıştı. Labib ona yaklaşırken, kolundan sertçe tutup onu ayağa

kaldırırken ve onu koşarak gelen iki muhafıza teslim ederken çocuk hâlâ ağlıyordu. Birkaç saniye sonra biri Altaïr'i de aldı ve o da itilip kakılarak hücrelere götürüldü.

Daha sonra, zindanlarda geçirdikleri bir ayın ardından, Al Mualim eğitimlerine devam etmeleri gerektiği kararını aldı. Abbas'ın suçunun Altaïr'in suçundan daha ciddi olduğuna karar verilmişti; duygularına engel olamayan ve bu sebeple tarikatın adını kirleten oydu. Ceza olarak eğitimi bir yıl daha uzatılacaktı. Altaïr, Assasin ilan edildiğinde o hâlâ Labib'le idman alanında olacaktı. Bu adaletsizlik onun Altaïr'e duyduğu nefreti körükledi ve Altaïr de Abbas'ı kötü, sevimsiz bir kişi olarak görmeye başladı. İç kale saldırıya uğradığında Al Mualim'in hayatını kurtaran ve bu sebeple Assasin Üstadı ilan edilen kişi Altaïr oldu. O gün Abbas, Altaïr'in ayaklarının önüne, toprağa tükürdü, ancak Altaïr ona sadece küçümser bir edayla bakıp geçiverdi. Abbas'ın babası kadar zayıf karakterli ve faydasız biri olduğuna karar vermişti.

Geriye dönüp bakınca, küstahlığın ona ilk kez bu şekilde bulaştığını söylemek mümkündü.

YİRMİ DOKUZ

Kudüs Yazıhanesi'ne bir sonraki gelişinde Altaïr artık değişmiş biriydi. Serüveninin bitmiş olduğunu düşünmek gibi bir hata yapmayacaktı – bu, eski Altaïr'in düşeceği bir yanılgıydı. Hayır, çok iyi biliyordu: Bu daha başlangıçtı. Sanki ondaki bu farklılığı Malik de sezinliyordu. Altaïr içeri girdiğinde Yazıhane şefinde bir şeyler değişmiş gibiydi. Artık birbirlerine saygıyla yaklaşıyor ve uyum içinde hareket ediyorlardı.

"Sulh ve selametle, Altaïr," dedi Malik.

"Sana da, kardeşim," diye karşılık verdi Altaïr ve ikisinin de hiç konuşmadığı kısa bir an oldu.

"Görünüşe bakılırsa, kaderin garip bir yaklaşım tarzı var..."

Altaïr başıyla onayladı. "Demek doğru o zaman, ha? Robert de Sable Kudüs'te?"

"Şövalyeleri kendi gözlerimle gördüm." Malik'in eli kaybettiği kolunun kalan parçasına gitti. Tapınakçı'nın ismini duyunca ister istemez kolunu hatırlamıştı.

"O adamın ardında bıraktığı tek şey bela. Şayet buradaysa, kötü bir niyeti vardır. Ona harekete geçme şansı vermeyeceğim," dedi Altaïr.

"İntikam duygusunun düşüncelerinin önünü kapatmasına izin verme, kardeşim. Bundan hiçbir hayır gelmeyeceğini ikimiz de biliyoruz."

Altaïr gülümsedi. "Unutmadım. Korkacak bir şey yok. İntikam değil, ilim peşindeyim."

Eskiden olsa, kendisinden ne gibi fikirler beklendiğini bildiği için bu cümleyi bir papağan gibi söylerdi. Ama şu an bunu gerçekten inanarak söylüyordu.

Her nasılsa Malik bunu da fark etmişti. "Samimiyetle söylüyorum, sen eskiden tanıdığım adam değilsin. Tamamen değişmişsin."

Altaïr başını salladı. "Görevim bana çok şey öğretti, gözümün önünde birtakım sırları açığa çıkardı. Lakin bu bulmacanın hâlâ elime geçmemiş parçaları var."

"Ne demek istiyorsun?"

"Son uykusuna yatırdığım adamların tümü birlikte çalışıyordu. Onları Robert bir araya getirmişti. Adamın bu topraklar üzerinde emelleri var. Kesin olarak bildiklerim bunlar. Fakat nasıl, ne için, ne zaman, nerede harekete geçecek, bu soruların cevabına ulaşmak halen zor."

"Haçlılar ve Sarazenler birlikte mi çalışıyor?" diye merakla, yüksek sesle sordu Malik.

"O adamların bu söylediklerinle hiçbir ilgisi yok. Onlar başka; onlar Tapınakçılar."

"Tapınakçılar Haçlı ordusunun bir parçası," dedi Malik, ama şu sorular yüzünden apaçık okunuyordu: Kudüs'te kalıyorlarsa nasıl Kral Richard'ın adamları olabilirler ki? Şehrin sokaklarında nasıl dolaşırlar?

"Ya da Kral Richard öyle sansın istiyorlar," dedi Altaïr. "Yanılıyorsun; onlar yalnızca Robert de Sable'a sadakat

gösterirler ve bağlı oldukları tek fikir, bu savaşı *kendilerinin* durduracağı gibi delice bir fikirdir."

"Tuhaf bir hikâye anlatıyorsun doğrusu."

"Hiçbir şeyden haberin yok, Malik...

"Açıkla öyleyse."

Altaïr o ana kadar öğrendiklerini Malik'e anlatmaya başladı. "Robert ve Tapınakçıları şehirde geziyor. Majd Addin'i son yolculuğuna uğurlamak için geldiler. Cenazesine katılacaklar. Dolayısıyla ben de katılacağım."

"Tapınakçılar onun cenazesine ne sebeple katılıyor ki?"

"Asıl niyetlerini henüz kestiremedim, ancak zamanı gelince açığa çıkaracağım. Şehir sakinleri bölünmüş durumda. Çoğu onların ölmelerini istiyor. Ancak diğerleri uzlaşma sağlamak için geldikleri konusunda ısrar ediyor, barış getireceklerini söylüyor."

Sorguladığı tellal aklına geldi. Adam efendilerinin savaşa bir son getireceği konusunda son derece kararlı konuşmuştu. Hıristiyan de Sable, Müslüman Majd Addin'in cenazesine katılacaktı. Bu, Tapınakçıların birleşik Kutsal Topraklar istediğinin kanıtı değil miydi? Şehir sakinleri Tapınakçıların Kudüs'te olması fikrine düşmanca yaklaşıyordu. Haçlı istilası henüz akıllarından çıkmamıştı. Beklendiği gibi, Haçlılar ve sokaklarda şövalyelerin dolaşmasına karşı çıkan Sarazenler arasında çatışmalar yaşandığına dair duyumlar alınmıştı. Tapınakçıların barış adına geldiğini söyleyip duran tellallar şehri ikna edemiyordu.

"*Barış* mı?" dedi Malik şimdi de.

"Sana söyledim. Öldürdüğüm diğer adamlar bana bu kadarını anlattı."

"Bu, onları bizim müttefikimiz yapar. Fakat biz onları öldürüyoruz."

"Hiç şüphen olmasın, biz o adamlara kesinlikle benzemiyoruz. Amaçları asilmiş gibi görünse de o amaca ulaşmak için seçtikleri yol öyle değil. En azından... Al Mualim bana böyle anlattı."

Ruhunun derinliklerinde gezinen küçük şüphe kıvılcımına aldırmadı.

"Öyleyse planın ne?"

"Cenazeye katılıp Robert'in karşısına çıkacağım."

"Ne kadar erken davranırsan o kadar iyi," diyerek Altaïr'in fikrine katıldı Malik, sonra da ona tüyü uzattı. "Şans süngünden yana olsun, kardeşim."

Altaïr nişanı aldı, yutkundu ve dedi ki: "Malik... Gitmeden önce sana söylemem gereken bir şey var."

"Söyle bakalım."

"Aptallık ettim."

Malik kuru bir kahkaha attı. "Normalde olsa buna hiç karşı çıkmazdım, ama nedir bu? Neden bahsediyorsun?"

"Geçen tüm bu zaman boyunca... Senden özür dilemedim. Fazla kibirli davrandım. Benim yüzümden kolunu kaybettin; Kadar'ı kaybettin. Bana kızmakta çok haklısın."

"Özrünü kabul etmiyorum."

"Anlıyorum."

"Hayır, anlamıyorsun. Özrünü kabul etmiyorum, çünkü sen benimle Süleyman Mabedi'ne giden aynı kişi değilsin. Bu sebeple, *senin* özür dilemen gereken bir şey yok."

"Malik..."

"Belki de seni o kadar çok kıskanmasaydım öyle pervasız davranmazdım. Ben de en az senin kadar suçluyum."

"Söyleme böyle şeyler."

"Artık biriz. Zaferlerimizin şanını paylaştığımız gibi

yenilgimizin acısını da paylaşmalıyız. Bu şekilde daha da yakınlaşırız, daha da güçleniriz."

"Eyvallah, kardeşim."

Böylelikle Altaïr kendini bir şehitlikte; küçük, sade bir mezarlıkta buldu. Tapınakçılardan ve sivil halktan oluşan seyrek kalabalığa katıldı. İnsanlar bir zamanlar şehrin naibi olan Majd Addin'in gömülü olduğu toprak yığının etrafında toplanmıştı.

Naaş yıkanıp kefene sarıldıktan sonra bir cenaze alayında taşınmış ve sağ tarafına yatırılarak gömülmesinin ardından üzerine cemaat tarafından toprak atılmış olmalıydı. Altaïr içeri girerken bir imam cenaze duasını okumak üzere cemaate yaklaşmaktaydı ve kutsal mekâna bir sessizlik çökmüştü. Kalabalıktaki çoğu insan ellerini ön taraflarına üst üste koymuş, başlarını ölüye olan saygılarından dolayı eğmiş halde ayakta duruyordu. Bu sayede Altaïr kalabalığın arasından kolayca geçerek iyi bir gözetleme noktası buldu ve nihai hedefinin yerini belirledi. Hedefi, çektirmiş olduğu acılara ve kendi adına işlenen suçlara bakıldığında ölümü adil bir ceza sayılması gereken Robert de Sable'dan başkası değildi.

Yaslı insanların oluşturduğu saflar boyunca ilerlerken Altaïr hedeflerinden birinin cenazesinde ilk kez bulunduğunu fark etti. Yakınlarda mevtanın gözü yaşlı bir akrabasının olup olmadığını görmek için etrafa göz attı. Acaba o katil herif kendi ailesinin hüzün dolu haliyle karşılaşınca ne hissederdi? Fakat Majd Addin'in herhangi bir yakın akrabası varsa bile ya hiç gelmemişlerdi ya da gelmişlerse bile kalabalığın içinde üzüntülerini gizliyorlardı. Mezarın yanı başında kimse yoktu, imam ve...

Bir grup Tapınak şövalyesi dışında.

Kumtaşından yapılmış uzunca bir duvarın içinde gömülü duran, bezemeli bir çeşmenin başında duruyorlardı. Üçünün de üzerinde bir zırh ve başlarında yüzlerini tamamen kapatan birer miğfer vardı; diğer ikisinin önünde duran adamda bile... Bir de bu adam sırtına bir pelerin geçirmişti; Tapınakçıların Yüce Efendisi'ne ait pelerini...

Fakat bir şey... Altaïr gözlerini kıstı ve de Sable'a dikkatle baktı. Şövalye nedense Altaïr'in onu hatırladığı gibi değildi. Hafızası ona oyun mu oynuyordu? Adam onu alt ettiği için Robert de Sable'ı olduğundan daha iriyarı mı hatırlıyordu yoksa? Şüphesiz bu adam, Altaïr'in hatırladığı endama sahip değildi. Hem adamlarının geri kalanı neredeydi?

İmam konuşmaya başlamış, yas tutan cemaate sesleniyordu: "Burada, bu dünyadan çok erken göç eden muhterem Majd Addin'in acı kaybının yasını tutmak için toplandık. Onun vefatının size keder ve acı verdiğinin farkındayım. Ancak kederlenmeyin, üzülmeyin. Çünkü hepimiz ana karnından nasıl çıktıysak bir gün aynı şekilde bu dünyadan göçüp gitmek zorundayız. Bu, güneşin doğuşu ve batışı gibi, tamamen doğal bir şey. Bu anı onun hayatına bir göz atarak ve yaptığı bütün iyilikler için ona şükrederek değerlendirin. Bilin ki gün gelecek cennette onunla yine yan yana olacaksınız."

Altaïr tiksintisini gizlemeye çalıştı. "*Muhterem* Majd Addin." Sarazenlere ihanet etmiş, Kudüs'ün vatandaşlarını ayrım gözetmeksizin katlederek onların güvenini tehlikeye atmak için uğraşmış Majd Addin miydi muhterem olan? Kalabalığın seyrek olmasına şaşırmamak gerekirdi,

etrafta bu kadar az hüzün yaşanmasına da öyle... O *muhterem* bir adam değil, haysiyetsizin tekiydi.

İmam yas tutanlara dua ettirmeye başladı. "Ya Rab! Hazreti Peygamber'in, sülalesinin ve ehl-i beytinin ruhlarını şad eyle. Ey, merhamet edenlerin en merhametlisi! Ey, yücelerin yücesi Rab! Sallallahu aleyhi ve sellem! Kâinat'ın Yaratıcısı'nın rahmeti üzerlerinde olsun!"

Altaïr'in bakışları imamdan de Sable'a ve korumasına kaydı. Güneş biraz gözünü aldı. Başını kaldırıp şövalye üçlüsünün arkasındaki duvara, oradan da avlunun dış çevresi boyunca uzanan siperlere baktı. Bir şeyin hareket ettiğini mi görmüştü? Belki de... Daha fazla Tapınakçı askeri varsa siperlerde kolayca gizleniyor olabilirlerdi.

Tekrar o üç şövalyeye baktı – Robert de Sable sanki orada etrafı gözetlemek için duruyor, kendini bir hedef olarak sunuyordu. Vücut yapısı... kesinlikle çok zayıftı. Pelerini... çok uzun duruyordu.

Hayır. Altaïr suikastı gerçekleştirmekten vazgeçmeye karar verdi, çünkü içgüdüsünü göz ardı edemezdi. İçgüdüsü ona bir şeylerin ters gittiğini değil, hiçbir şeyin yolunda gitmediğini söylüyordu. Geri çekilmeye başladı. Tam o anda imamın ses tonu değişti.

"Bildiğiniz gibi, bu adam Assasinler tarafından öldürüldü. Katilinin izini bulmaya çalıştık ama bunun zor olacağını gördük. Bu mahlûkatlar gölgelere sarılıyor ve onlarla adilce yüzleşecek olan herkesten kaçıyorlar."

Altaïr dondu kaldı. Kurulu bir tuzağın harekete geçmekte olduğunu artık biliyordu. Kalabalığın içinden daha hızlı geçmeye çalıştı.

"Ama bugün kaçamayacaklar," diye seslenişini duydu

imamın, "çünkü bir tanesi aramızda. Gizlenerek bizi kandırmaya çalışıyor. Ona yaptıklarının bedelini ödetmek gerek."

Birden Altaïr'in çevresindeki kalabalık açıldı ve etrafında bir çember oluşturmaya başladı. Altaïr arkasına dönüp mezara doğru baktı. İmam orada durmuş birisine işaret ediyordu – ona. De Sable ve iki adamı ilerlemeye başlamıştı. Altaïr'in etrafındaki kalabalık öfkeli görünüyor, insanlar onu yakalamak için içe doğru yaklaşıyordu. Ona kaçacak bir yol bırakmak istemiyorlardı.

"Yakalayın onu. Onu öne çıkarın ki Allah'ın adaleti yerini bulsun," diye bağırdı imam.

Altaïr bir anda kılıcını çekti ve süngüsü yuvasından çıkardı. Üstat'ın sözleri aklına geldi: *Aralarından birini seç.*

Ancak buna gerek kalmadı. Yas tutan kalabalık cesur, Majd Addin muhterem olabilirdi ama hiç kimse onun intikamını almak için kan dökmeye hazır değildi. Panikleyen kalabalık dağılmaya başlamıştı, kaçmaya çalışan yaslılar cüppelerine takılıp düşüyordu. Altaïr ansızın patlak veren bu kargaşa ortamından yararlanarak hızla bir yana kaçtı ve böylece üzerine gelmekte olan Tapınakçıların görüş hattından çıktı. Adamlardan ilki kalabalığın içinden çıkan birinin kaçmayıp üzerine gelmekte olduğunu daha yeni fark etmişti ki Altaïr'in kılıcı zırhını yarıp karnına saplandı. Tapınakçı yere yığıldı.

Altaïr duvarın içine gömülü duran bir kapının açık olduğunu ve içeriye daha fazla şövalye akmakta olduğunu gördü. En az beş kişilerdi. Bir yandan da yukarıdan ok yağmuru başlamıştı. Bir şövalye döne döne yere düşüyordu, ensesinden dışarı bir ok sapı çıkmıştı. Altaïr gözlerini hızla

siperlere çevirdi ve orada Tapınakçıların okçularını gördü. Bu seferlik nişancılıkları ondan yana olmuştu. Ancak Altaïr gelecek sefere bu kadar şanslı olmayabilirdi.

Muhafızlardan ikincisi yaklaşınca Altaïr kılıcını savurdu ve adamın boğazını yarıp yarasından kan fışkıra fışkıra yere yığılmasına sebep oldu. Sonra de Sable'a döndü. Adam yaklaşırken geniş enli kılıcını öyle sert salladı ki Altaïr sendeledi; yapabildiği tek şey darbeyi savuşturmak oldu. Sonra birden takviye askerler geldi. Altaïr artık hepsi de yüzlerini tamamen kaplayan miğfer takmış üç şövalyeyle daha çarpışıyordu. Etrafına bakınca kendini Majd Addin'in son uykusuna yattığı yerin üzerinde dururken buldu; ancak anın tadını çıkarmanın sırası değildi: Yukarıdan yeni bir ok yağmuru başlamıştı. Altaïr okla deşilmiş ikinci bir şövalyenin bağıra bağıra yere düştüğünü görünce sevindi. Ok yağmuru Tapınakçıların düzensiz hareket etmesine ve bir nebze dağılmasına neden oluyordu; şövalyeler Altaïr'den çok kendi okçularından korkuyorlardı. O anda de Sable kendi adamlarının üzerine ok atışını kesmeleri için okçulara doğru bağırmaya başladı.

Bunu duyan Altaïr o kadar şaşırdı ki az kalsın gardını düşürüyordu. Duymuş olduğu ses Robert de Sable'a ait o hiç karıştırılmayacak, Fransız aksanlı erkek sesi değildi. Ses kesinlikle bir kadına aitti; *İngiliz* bir kadına...

Çok kısa bir an şaşkınlık ve hayranlıkla karışık bir duyguyla afalladı. Bu *kadın*, de Sable'ın dublör olarak seçtiği kişi... bir erkek kadar cesur savaşıyor ve kılıcı Altaïr'in o zamana kadar karşılaşmış olduğu tüm şövalyeler kadar ustaca kullanıyordu. Kimdi acaba? De Sable'ın mülazımlarından biri mi? Sevgilisi mi? Altaïr duvara olabildiğince yaklaşarak şövalyelerden birini daha alt etti. Geriye bir şö-

valye kalmıştı; o ve bir de Sable'ın dublörü... Fakat son Tapınakçı'nın bu kadın kadar savaşma arzusu yoktu. Bu yüzden, Altaïr'in kılıcının ucunda ağır bir şekilde yenik düşerek ölüverdi.

Artık sadece o kadın vardı. Uzun süre mücadele ettiler. Nihayetinde Altaïr üstün geldi ve bir yandan kılıcını kadının omzunun üzerinde kaydırırken diğer yandan ayaklarını yerden kesti ve rakibi düşüp bedenini sert bir şekilde yere çarptı. Altaïr okçuların görüş alanından çıkmak için kadını çekerek muhafazalı bir alana koştu. Sonra onun üzerine eğildi. Başında hâlâ miğfer olan kadının göğsü hızla inip kalkıyordu. Boynuna ve omzuna kan yayılmıştı ama *yaşayacak*, diye düşündü Altaïr – tabii kendisi yaşamasına izin verirse.

"Seni öldürmeden önce gözlerini görmek istiyorum," dedi.

Altaïr miğferi çıkardı ve gerçekle yüz yüze gelince bir kez daha afalladı.

"Galiba başka birini bekliyordun," dedi kadın biraz gülümseyerek. Saçları giydiği zincirli zırhın başlığı altında saklı duruyordu ama gözleri Altaïr'i büyülemişti. O gözlerin arkasında azim yattığını gördü Altaïr. Ancak başka şeyler de vardı orada. Uysallık ve ışık gibi şeyler... Kendini kadının sergilediği savaş yeteneklerinin gerçek doğasını gizleyip gizlemediğini merak ederken buldu.

Ancak neden de Sable –bu kadın ne tür bir savaş yeteneğine sahip olursa olsun– kendisi yerine onu gönderirdi ki? Bu kadının ne gibi özel yetenekleri olabilirdi? Altaïr süngüsünü kadının boynuna dayadı. "Bu nasıl bir büyü?" diye sordu dikkatle.

"Senin geleceğini biliyorduk," dedi kadın; hâlâ gülüm-

süyordu. "Robert'in kaçmak için yeteri kadar zamanı olduğundan emin olması gerekiyordu."

"Demek kaçıyor?"

"Başarını inkâr edemeyiz. Planlarımızı mahvettin. Önce hazineyi kaybettik; sonra adamlarımızı. Kutsal Topraklara hâkim olma fırsatı elimizden kaçtı... Ancak o, çalınan şeyi geri almak için bir fırsat yakaladı; sizin zaferlerinizi lehimize çevirmek için."

"Hazine hâlâ Al Mualim'in elinde ve ordunuzun kökünü daha önce de kazıdık," diye karşılık verdi Altaïr. "Robert'in planı ne olursa olsun, yine başarısız olacak."

"Ah," dedi kadın, "artık mücadele edeceğiniz kişiler sadece Tapınakçılar değil."

Altaïr öfkelendi. "Açık konuş!" diye bastırdı.

"Robert davasını sunmak için atını Arsuf'a sürüyor. Sarazanlerle Haçlıların Assasinlere karşı birleşmesi için..."

"Bu asla olmayacak. Bunu yapmak için bir nedenleri yok."

Kadının yüzündeki gülümseme genişledi. "Belki yoktu. Ancak sen onlara bir neden verdin. Aslına bakarsan bir değil, dokuz neden... Geride bıraktığın cesetler, her iki taraftaki kurbanlar... Assasinleri ortak bir düşman haline getirdin ve tarikatınızın tamamen ortadan kaldırılmasının yolunu açtın."

"Dokuz olmadı, sekiz oldu."

"Ne demek istiyorsun?"

Altaïr süngüsünü kadının boynundan çekti. "Hedefim sen değildin. Canına kıymayacağım." Doğruldu. "Gidebilirsin. Ama peşime düşme."

"Düşmeme gerek yok," dedi kadın ayağa kalkarken. Bir elini omzundaki yaraya bastırdı. "Çok geç kaldın...

"Göreceğiz."

Altaïr okçuların hızla yeni konumlarına geçmekte olduğu siperlere son kez baktıktan sonra koşarak uzaklaştı; mezarlığı eski ve yeni cesetleriyle baş başa bıraktı – cesetlerle ve bir de o garip, cesur ve büyüleyici kadınla...

"Tuzakmış," diye seslendi Malik'e, mezarlıktan Yazıhane'ye dönerken harcadığı birkaç dakikadan sonra. Yol boyunca öfkeyle düşünüp durmuştu.

"Cenazede ortalığın karıştığını duydum... Ne oldu?"

"Robert de Sable oraya hiç gelmemiş. Kendisinin yerine başkasını göndermiş. Benim gelmemi bekliyormuş–"

"Al Mualim'e uğramalısın," dedi Malik kararlı bir sesle.

Evet, diye düşündü Altaïr. Al Mualim'e uğramalıydı. Ancak o ısrarcı his yine kendini gösterdi; ona açığa kavuşturulması gereken daha fazla esrarın olduğunu söyleyen his... Peki neden bunun bir şekilde Üstat'ı da kapsadığını düşünüyordu ki? "Vakit yok. Kadın bana Sable'ın nereye gittiğini söyledi; ne planladığını anlattı. Masyaf'a geri dönersem emellerini gerçekleştirebilir. Sonra da... korkarım hepimizi ortadan kaldırırlar."

"Adamlarının çoğunu öldürdük. Düzgün bir saldırı düzenlemeyi beklemiyordur herhalde. Bir dakika," dedi Malik. "Kadın mı dedin sen?"

"Evet. Bir kadındı. Tuhaf, biliyorum. Ancak bunu başka bir zaman anlatacağım. Çünkü şu an Robert'e odaklanmalıyız. Saflarını seyreltmiş olabiliriz ama adam zeki. Richard ve Salah Al'din'e davasını sunacak. Onları ortak bir düşmana karşı *birleştirmeyi* amaçlıyor; bize karşı..."

"Kesinlikle yanılıyorsun. Bu hiç mantıklı gelmiyor. O iki adam hayatta bir araya–"

"Gelmezler ama gelecekler. Suç bizim. Öldürdüğüm adamlar – ihtilafın her iki tarafında rol oynayan adamlar... Her iki lider için önemli olan adamlar... Robert'in planı çok iddialı olabilir ama kulağa mantıklı geliyor."

"Bak kardeşim, durumlar değişti. Masyaf'a dönmen *şart*. Üstat'ın izni olmadan harekete geçemeyiz. Yoksa Yoldaşlık'tan taviz vermiş oluruz. Senin bunu... bunu öğrendiğini sanıyordum."

"Kelimelerin arkasına gizlenmekten vazgeç, Malik. Amentü'yü ve ilkelerini bir kalkan gibi kullanıyorsun. Üstat bizden bazı şeyleri gizliyor; önemli şeyleri. Bana hiçbir zaman hiçbir şeyi *bilemeyeceğimizi*, sadece şüphe duyabileceğimizi söyleyen sendin. İşte şimdi ben de bu Tapınakçı meselesinin giderek daha derin bir hale geldiğinden şüpheleniyorum. Robert'in işini bitirdiğimde sorularımızın cevaplarını almak için atımı Masyaf'a süreceğim. Ama istersen sen şimdi *gidebilirsin*."

"Şehirden ayrılamam."

"O zaman halkın arasında dolaş. Katlettiğim kişilere hizmet vermiş olanların peşine düş. Edinebildiğin kadar bilgi edin. Algılarının kuvvetli olduğunu söylüyorsun. Belki benim göremediğim bir şeyi görürsün."

"Bilmiyorum... Düşünmem lazım."

"Sen doğru bildiğini yap, dostum. Ama ben atımı Arsuf'a süreceğim. Kaybettiğim her an düşmanımız bir adım önüme geçiyor."

Bir kez daha Amentü'yü ihlal etmişti: Bilerek ya da bilmeyerek, tarikatı tehlikeye atmıştı.

"Dikkatli ol, kardeşim."

"Olacağım. Söz."

OTUZ

Salah Al'din'in ve Aslan Yürekli Richard'ın orduları Arsuf'ta karşılaşmıştı. Oraya doğru ilerlerken Altaïr –yol boyunca nalbant dükkânlarında ve su birikintilerinde kulak misafiri olduğu dedikodulardan– art arda meydana gelen küçük çatışmalardan sonra, o sabah Salah Al'din'e ait Türk ordusunun Haçlı saflarına saldırıya geçmesiyle savaşın başlamış olduğunu öğrendi.

Atını oraya doğru, katliamdan kaçmak isteyen tedirgin taşra halkının akımına ters yönde sürerken Altaïr ufukta duman bulutları gördü. Yaklaştıkça uzaktaki düzlüğün üzerinde savaşan askerleri seçti; uzaktaki, küme küme dağılmış kocaman, koyu lekeleri. At üzerinde hızla ilerlemekte olan binlerce adamın oluşturduğu uzun bir şerit gördü; düşmanı geri püskürtmeye çalışıyorlardı. Ancak o kadar uzaktaydılar ki saldıran tarafın Sarazenler mi Haçlılar mı olduğu anlaşılmıyordu. Altaïr yaklaştıkça savaş makinelerinin ahşap iskeletlerini gördü; içlerinden en az bir tanesi alev almıştı. Artık Hıristiyanların uzun, ahşap çarmıhlarını, piyadelerin ittiği tekerlekli platformların üzerinde duran kocaman haçları ve Sarazen ve Haçlı bayrak-

larını seçebiliyordu. Gökyüzü her iki taraftaki okçulardan gelen ok yağmurlarıyla kararmıştı. Altaïr, ellerinde mızrak taşıyan atlı şövalyeleri ve Haçlı saflarının arasına dalarak onları talan eden Sarazen atlılarını da gördü.

Düzlükteki nal seslerini ve hiç kesilmeden çalan çanları, davulları, gongları ve trampetleri duyabiliyordu. Savaşın sesi kulaklarına kadar geliyordu: hâlâ hayatta olanların bağırışlarının oluşturduğu, dört bir yana yayılan, hiç bitmeyen bir ses karmaşası; ölmekte olanların feryatları, birbirlerine çarpan çelik kılıçların tangırtısı ve yaralanmış atların acınası inleyişleri... Gitgide yaklaştıkça artık binicisi olmayan atlarla, Sarazen ve Haçlı savaşçılarına ait, çamurun içinde sere serpe yatan ya da ağaçlara yaslanmış halde öylece duran cansız bedenlerle de karşılaşmaya başlamıştı.

Atını dizginledi – tam zamanında davranmıştı, çünkü biraz ötedeki ağaç sınırının ötesinden Sarazen okçuları belirmeye başlamıştı. Atından aşağı atladı, yuvarlanarak ana patikanın dışına çıktı ve ters dönmüş bir at arabasının arkasına saklandı. Belki de toplamda yüz kadar okçu vardı. Patikanın karşı tarafına koşarak öteki taraftaki ağaçların arasına girdiler. Hızla, hafif çömelmiş halde hareket ediyorlardı. Düşman hatlarının gerisine sızan askerler nasıl ilerliyorsa öyle ilerliyorlardı.

Altaïr doğruldu ve okçuları güvenli bir mesafeden takip eder halde, o da hızla ağaçların arasına daldı. Onları birkaç mil takip etti. Askerler bir yamaca doğru yaklaştıkça savaşın sesi ve sarsıntısı daha da kuvvetleniyordu. Şu an aşağıda şiddetle devam etmekte olan asıl muharebeye tepeden bakıyorlardı. Savaşın bütün boyutunu gören Altaïr'in bir an nefesi kesildi. Her yer –göz alabildiğine– askerlerle, cesetlerle, makinelerle ve atlarla doluydu.

Akka Kuşatması'nda olduğu gibi Altaïr kendini iki taraftan herhangi birini tutamayacağı, sert ve acımasız bir çatışmanın ortasında bulmuştu. Onun ait olduğu yer, tarikattı. Sahip olduğu şey de bu tarikatı koruma göreviydi; istemeden dışarı saldığı canavarın onu parçalayıp yok etmesini engelleme görevi...

Yamacın üzerinde de dört bir yanda cesetler vardı; sanki kısa zaman önce bir savaş yaşanmış gibiydi. Elbette ki yaşanmıştı: Yamacı ele geçiren hangi tarafsa, yüksekte olmanın avantajını kullanıyordu. Bu yüzden, oranın sert bir mücadeleye tanık olması muhtemeldi. Sahiden de Sarazenler yamaca çıkınca Haçlı piyadeleri ve okçularıyla karşı karşıya geldiler ve iki taraftan yükselen güçlü savaş nidalarıyla büyük bir uğultu duyuldu. Salah Al'din'in adamları karşı tarafı gafil avlayıp üstünlük sağladı. Saldırılarının ilk dalgası, ardında şövalye cesetleri bıraktı. Cesetlerin bazıları yamaçtan aşağı, tıklım tıklım olan savaş meydanının içine düştü. Ancak Altaïr çömelmiş halde olan biteni seyrederken, Haçlılar yeniden toplanmayı başardı ve işte mücadele o zaman tam anlamıyla başladı.

Yamaç boyunca ilerlemek, Haçlı saflarının arkasına, yani Aslan Yürekli Richard'ın muhtemelen konuşlanmış bulunduğu noktaya ulaşmanın en güvenli yoluydu. Altaïr'in Robert de Sable'ı durdurmaktaki tek umudu da Richard'a ulaşmaktı. Çatışmanın devam etmekte olduğu alana yaklaştı ve sol tarafa doğru hareket ederek savaşçılardan olabildiğince kaçınmaya çalıştı. Çalı çırpının arasında çömelmiş halde duran, ağlaya ağlaya savaşı izleyen bir Haçlı ile karşılaşsa da adama dokunmadan hızla koşarak yoluna devam etti.

Fakat ansızın bir bağırış duydu ve geniş enli kılıçlarını kaldırmış iki Haçlı askeri önüne çıktı. Altaïr durdu, kollarını çapraz halde omuzlarına götürdü ve bir eliyle kılıcını çekip diğeriyle bir bıçak fırlattı. Keşif erlerinden biri yere yığılınca hemen diğerinin üzerine yürüdü. Askerlerin keşif eri değil de muhafız olduğunu anladığında ikinci adamı çoktan etkisiz hale getirmişti.

Savaşı hâlâ yukarıdan izlemekte olan Altaïr bir tepenin kenarında olduğunu fark etti. Biraz ötede Aslan Yürekli Richard'ın sancağını görebiliyordu. Hatta bir ara bizzat kralı gördüğünü düşündü. Adam, diğerlerinin arasında dikkat çeken bir beygirin üzerinde oturuyor; alev kızılı sakalı ve saçları öğle güneşinde parlıyordu. Fakat şu anda daha fazla artçı piyade gelmekteydi ve Altaïr kendisini zincirli zırhları zangır zangır sallanan, kılıçlarını kaldırmış, miğferlerinin altlarındaki gözleri savaş azmiyle dolup taşan şövalyelerden oluşan bir selin arasında buldu.

Onların görevi lordlarını korumaktı; Altaïr'inkiyse ona ulaşmak. Savaş uzun bir süre tüm şiddetiyle devam etti. Altaïr sıçraya sıçraya, koşa koşa ilerledi; kimi zaman kanlı kılıcı parlar halde kendine yol açmak zorunda kaldı; kimi zamansa hızla koşup uzun bir mesafe kat etmeyi başardı. Gitgide yaklaştı ve artık Richard'ı rahat görebildiği bir noktaya ulaştı. Kral atından inmiş; ağaçsız, açık bir alanda duruyordu. Yaklaşmakta olan arbedenin korkusundan tedbirini almıştı. Mevcut korumaları etrafında bir halka oluşturmuş, onu küçük bir hedef haline getirmişlerdi.

Dövüşmeye devam ederek kılıcını hâlâ savuran, ayaklarının önünde yenik düşmüş askerler yatan ve cüppesi Haçlı kanına boyanmış olan Altaïr bir saldırıdan sıyrılarak

hızla ileri atılmayı başardı. Kralın muhafızlarının hemen kılıçlarını çektiğini ve miğferlerinin altındaki gözlerinden şiddet okunduğunu görebiliyordu. Derken etrafı çevreleyen kayalıkların üzerine çıkmakta olan okçuları da gördü; belli ki davetsiz misafiri oklarıyla mıhlamak için yüksek bir konum bulmayı umuyorlardı.

"Bir dakika durun," diye bağırdı Altaïr. Şu an sadece birkaç metre ötesinde olan Kral Richard'ın gözlerinin içine bakıyordu. "Haber getirdim; savaş değil."

Kralın üzerinde kırmızı renkte kral cüppesi vardı; göğsünün üzerinde de altın işlemeli bir aslan sembolü... Aralarında korkuyla ya da panikle öfkesi kabarmamış tek kişi oydu ve savaş meydanının ortasında son derece sakin bir şekilde duruyordu. Kolunu kaldırdı ve Altaïr'in üzerine yürümekte olan adamları ilerleyişlerini kesti. Altaïr saldırganlarının birkaç adım gerileyerek ona nihayet bir alan açmasına sevinmişti. Kılıç tutan kolunu aşağı indirdi. Soluk alıp verdiğinden omuzları hızla inip kalkıyordu. Tüm gözlerin onun üzerinde olduğunun farkındaydı. Her bir kılıcın ucu karnına doğrultulmuştu ve her bir okçu onu görüş alanının içine almıştı. Richard'dan çıkacak tek bir kelime öldürülmesine yetecekti.

Öyle bir kelime yerine Richard, "O zaman teslim olma koşullarınızı mı sunacaksın?" diye sordu. "Vakti çoktan gelmişti."

"Hayır. Yanlış anlıyorsunuz," dedi Altaïr. "Beni gönderen Al Mualim; Salah Al'din değil."

Kral öfkelendi. "*Assasin* mi? Bu ne anlama geliyor. Çabuk konuş." Etraftaki adamlar biraz daha ilerledi, okçular gerildi.

"Aranızda bir hain var," dedi Altaïr.

"Ve o hain de beni öldürmen için seni tuttu, öyle mi?" diye bağırdı Kral. "Saldırıya geçmeden önce böbürlenmek için mi geldin peki? Ben o kadar kolay bir lokma değilim."

"Ben sizi öldürmek için değil; onu öldürmek için geldim."

"O zaman konuş da neymiş işin aslı, bir bakayım," Kral Richard, Altaïr'in ilerlemesi için işaret etti. "Kimmiş bu hain?"

"Robert de Sable."

Richard şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Benim emrim altında olan Robert de Sable?"

"Amacı sizi arkanızdan vurmak," dedi Altaïr sakin bir sesle. Kelimelerini dikkatle seçmeye çalışıyordu; tek çaresi yanlış anlaşılmamaktı. Kralın ona inanması şarttı.

"O, durumu bu şekilde açıklamıyor," dedi Richard. "Akka'da neden olduğunuz tahribat yüzünden sizden intikam almak istiyormuş. Ben de onu desteklemekten yanayım. Sonuçta en iyi adamlarımdan bazıları, içinizden biri tarafından katledildi."

Pekâlâ – belli ki Robert de Sable kralı çoktan uyutmuştu. Altaïr derin bir nefes aldı. Söyleyecekleri hemen oracıkta öldürülmesine neden olabilirdi. "Onları öldüren *bendim*. Geçerli bir neden için yaptım bunu." Richard ters ters bakmaya başladı ama Altaïr inatla konuşmaya devam etti: "Bana kulak verin. William Montferrat; Akka'yı zorla ele geçirmek için askerlerini kullanıyordu. Garnier de Naplouse; yeteneklerini kendisine karşı gelenlerin beynini yıkamak ve onları himayesi altına almak için kullandı. Sibrand; krallığınızın yardım sağlamasını engellemek için

limanları kapattı. Hepsi size ihanet etti. Emirlerini Robert'ten alıyorlardı."

"Benim bu uydurulmuş hikâyeye inanmamı mı bekliyorsun?" dedi Aslan Yürekli.

"Bu adamları siz benden daha iyi tanıyorsunuz. Onların kötü emellerini öğrenmek sizi gerçekten şaşırttı mı?"

Richard bir an bir şeyler düşünür gibi oldu, sonra yanında duran adamlarından birine döndü. Adam yüzünü tamamen kapatan bir miğfer takmıştı. "Bu doğru mu?" diye sordu Richard.

Şövalye miğferini çıkardı ve bu kez Altaïr'in karşısında gerçekten Robert de Sable duruyordu. Altaïr adamın işlemiş olduğu suçları hatırlayarak ona açık bir tiksintiyle baktı. Bu adam dublör olarak bir kadın göndermişti.

Çok kısa bir an ikisi birbirine baktı; Tapınak Tepesi'nin altındaki mücadeleden bu yana ilk kez karşılaşıyorlardı. Hâlâ hızla solumakta olan Altaïr yumruğunu sıktı. De Sable ise dudağını bükerek sinir bozucu, kibirli bir tavırla gülümsedi. "Lordum..." dedi öfkeli bir ses tonuyla. "Karşımızda dikilen bir Assasin. Bu mahlûkatlar düzenbazlık ustasıdır. *Elbette ki* söyledikleri doğru değil."

"Yalan söylemek için bir nedenim yok," diye hızla karşılık verdi Altaïr.

"Ah, var canım," dedi alaycı bir şekilde de Sable. "Küçük kalenizin başına geleceklerden korkuyorsunuz. Sarazen ve Haçlı ordularının müşterek gücüne dayanabilir mi?" diyerek sırıttı, Masyaf'ın yıkılışını çoktandır düşünüyormuş gibi.

"Benim endişem Kutsal Topraklarda yaşayan insanlar için," diye karşı çıktı Altaïr. "Orada barış olması için kendimi feda etmem gerekecekse, varsın öyle olsun."

Richard onları şaşkın bir ifadeyle izliyordu. "Tuhaf bir durumun ortasındayız. İkiniz birbirinizi suçlayıp..."

"Bunun için gerçekten vakit yok," dedi de Sable. "Hemen Salah Al'din ile görüşüp onun yardımını istemem gerek. Ne kadar uzatırsak, bu iş o kadar zor olacak." Gitmek için hareketlendi; şüphesiz meselenin kapandığını umuyordu.

"Dur, Robert," dedi Richard. Gözleri de Sable'dan Altaïr'e, sonra tekrar de Sable'a gitti.

Yaşadığı hayal kırıklığından ötürü burnundan soluyan de Sable çıkıştı: "*Niye?* Amacınız ne? *Ona* elbette inanmıyorsunuz, değil mi?" Altaïr'e işaret etti. Altaïr, de Sable'ın gözlerinde, kralın birtakım şüphelere sahip olabileceğini düşündüğüne dair belirtiler gördü. Hatta belki de Tapınakçı'nın sözü yerine Assasin'in sözüne inanmaya yatkındı kral. Altaïr nefesini tuttu.

"Zor bir karar," diye karşılık verdi Kral Richard. "Tek başıma verebileceğim bir karar değil. Bunu akıl olarak benden daha üstün birine bırakmam gerek."

"Teşekkür ederim."

"Hayır, Robert. O, sen değilsin."

"O zaman, kim?"

"Tanrı." Richard doğru karara varmış olduğuna sevinmiş gibi gülümsedi. "Bunu bir düelloyla çözebiliriz. Eminim Tanrı davasında haklı olanın yanında duracaktır."

Altaïr, Robert'i dikkatle seyretti. Tapınakçı'nın yüzünde beliren ifadeyi gördü. De Sable şüphesiz Altaïr'i kolayca alt ettiği, o son karşılaştıkları zamanı hatırlıyordu.

Altaïr de aynı karşılaşmayı hatırlıyordu. Kendisine artık farklı bir savaşçı olduğunu söylüyordu: Son yüzleşmele-

rinde kibir onu etkisiz kılmıştı ve bu yüzden kolayca yenilmişti. Şövalyenin üstün gücünü aklına getirmemeye, adamın onu bir buğday çuvalını kaldırır gibi kaldırıp fırlatmasını hatırlamamaya çalışıyordu.

Fakat de Sable o anı hatırlıyordu. Kral Richard'a döndü ve başını eğerek kendisinden istenene razı olduğunu gösterdi. "Siz öyle istiyorsanız..." dedi.

"İstiyorum."

"Peki o halde! Silahlarını kuşan, Assasin!"

Kral ve sağ kolları bir yana çekilirken, geri kalan korumalar Altaïr'in ve gülmekte olan Sable'ın etrafında bir halka oluşturdu. Sable henüz Altaïr kadar savaş yorgunu ve bitkin değildi. Altaïr'in üzerinde sadece bir cüppe, onun üzerindeyse bir zırh vardı. O, Altaïr'in açık alana ulaşmak için mücadele verirken aldığı yaralardan ve darbelerden acı çekmemişti. Bunu kendisi de biliyordu. Zırhlı eldivenlerini ellerine geçirirken ve adamlardan biri ileri çıkıp miğferini takmasına yardım ederken her açıdan üstün olduğunun farkındaydı.

"Demek," dedi sataşır bir edayla, "bir kez daha karşı karşıyayız. Umarım bu kez uğraştığıma değersin."

"Ben, Tapınak'ta karşı karşıya geldiğin adam değilim," dedi Altaïr kılıcını kaldırarak. Büyük Arsuf savaşının gürültüsü kulaklarına artık savaş çok uzaklarda bir yerde sürüyormuş gibi geliyordu; dünyası küçülüp bu çemberin içine girmişti. Sadece o ve de Sable vardı artık.

"Bana aynı kişiymişsin gibi geldin," dedi de Sable. Altaïr'e meydan okumak için kılıcını kaldırdı. Buna karşılık Assasin de aynısını yaptı. Beklediler. Robert de Sable ağırlığını arkadaki ayağına vermiş, görünüşe bakılırsa ilk önce Altaïr'in saldırıya geçmesini bekliyordu.

Fakat Assasin yerinde hareket etmeden durup de Sable'ın saldırmasını bekleyerek düellonun ilk sürpriz hamlesini yapmayı başardı. "Görünüşler aldatabilir," dedi.

"Tabii, tabii," dedi de Sable alaycı bir gülümsemeyle ve aniden saldırıya geçerek kılıcıyla sert bir şekilde, kesici bir darbe savurdu.

Assasin saldırıyı engelledi. De Sable'ın saldırısının şiddetinden kılıcını az kalsın elinden düşürecekti ama darbeyi savuşturup bir yana sıçramayı başardı ve de Sable'ın muhafızlarının arasında bir yol bulmaya çalıştı. Tapınakçı'nın geniş enli kılıcı onun kılıcının üç katı kadar ağırdı ve şövalyeler kılıç eğitimine olan bağlılıklarıyla tanınıp Assasinlerle baş edebilecek güce sahip olsalar da yine de daha yavaş hareket ediyorlardı. De Sable saldırısında daha tahrip edici hamleler yapsa da asla Altaïr kadar hızlı olamazdı.

İşte Altaïr onu bunu dikkate alarak yenecekti. Daha önce yaptığı hata, Sable'a üstünlüklerinden yararlanma fırsatı vermişti. Altaïr'in şu anki gücüyse ona bu üstünlükleri kullanma şansı vermemekti.

Hâlâ kendinden son derece emin olan de Sable tekrar hücum etti. "Yakında bu sona erecek ve Masyaf yıkılacak," diye mırıldandı. Heybetli kılıcıyla o kadar yaklaşmıştı ki Altaïr metalin, kulağının yanından vın diye geçişini duydu.

"Kardeşlerim düşündüğünden daha güçlü," diye karşılık verdi.

Kılıçları bir kez daha çarpıştı.

"Bunun doğru olup olmadığını kısa süre sonra anlayacağız," dedi de Sable sırıtarak.

Ancak Altaïr hızla bir o yana bir bu yana sıçramaya devam ediyordu. Savunmaya geçmişti, üzerine gelen hamle-

leri savuşturup geri püskürtüyordu. De Sable'ın bedeninde sıyrıklar, zırhında yarıklar açmıştı; şövalyenin miğferinin üzerine de iki-üç sersemletici darbe indirmişti. Derken de Sable gücünü toplamak için geri çekilmeye başladı. Belki de artık Altaïr'in zannettiği kadar kolay bir kurban olmayacağını anlamıştı.

"Ah," dedi. "Demek ufaklık kılıç kullanmayı öğrenmiş."

"Çok deneyimim oldu. Adamların bu konuda işimi gördü."

"Onlar daha yüce bir ülkü uğruna hizmet verirken kurban edildiler."

"Sen de öyle olacaksın."

De Sable koca kılıcını savurarak ileri sıçradı; az kalsın Altaïr'in kılıcını elinden uçuracaktı. Ne var ki Assasin eğildi ve kıvrak bir hareketle olduğu yerde dönüp geri gelirken kılıcının kabzasını sert bir şekilde rakibine geçirdi. De Sable darbenin etkisiyle geri sendeledi, kendi ayağına takılıp düşecek gibi oldu. Soluğu kesilen adam tozun toprağın içine düşmekten, etrafındaki şövalyeler tarafından son anda kurtarıldı. Adamlar ayağa kalkması için onu doğrulttu. Öfkeyle dolup taşan de Sable derin derin nefes alıp veriyordu.

"*Oyun zamanı bitti!*" diye böğürdü; bunu bağırarak söylemek bir şekilde gerçekleşmesini sağlayacakmış gibi. Ardından ileri atıldı. Artık ölümcül bir zarafetle değil, sadece kör bir umutla hareket ediyordu.

"O oyun uzun zaman önce bitti," dedi Altaïr. İçinde artık büyük bir rahatlık hissediyor, saf ve katıksız bir Assasin olduğunu, Robert de Sable'ı güç kullanarak değil de aklıyla yeneceğini biliyordu. De Sable bir kez daha hızla ileri

atılınca adamın hamlesi bu kez daha gelişigüzel ve ümitsizdi; Altaïr onu başından kolayca defetti.

"Gücünün nereden geldiğini bilmiyorum... dedi de Sable soluk soluğa. "Bir hile mi yapıyorsun? Yoksa ilaç mı alıyorsun?"

"Kralının söylediğiyle ilgili. Haklı olan, kötü niyetlinin karşısında her zaman kazanır."

"*Ben davamda haklıyım!*" diye feryat etti de Sable. Böğürerek kılıcını kaldırdı; adeta acınası bir şekilde yavaş hareket ediyordu. Altaïr adamlarının yüzlerini gördü; ölümcül darbeyi indirmesini bekliyorlardı.

Ki indirdi de... Kılıcını de Sable'ın üzerindeki kırmızı haçın tam ortasına sapladı; şövalyenin zırhını yarıp göğsünü deşti.

OTUZ BİR

De Sable'ın soluğu kesildi. Gözleri iyice büyürken ağzı şaşkınlıkla açıldı. Elleri onu deşen süngüye gitti; Altaïr geri çekerken bile süngüyü bırakmadı. Tuniğine kırmızı bir leke yayıldı. Sendeledi, sonra dizlerinin üzerine çöktü. Kılıcı elinden düştü, kolları cansızca sallandı.

Altaïr'in gözleri hemen etraflarında halka oluşturmuş adamlara gitti. Tapınakçıların Yüce Efendisi'nin ölmekte olduğunu görünce hemen saldırıya geçebileceklerini düşünüyordu. Ne var ki adamlar hareketsiz kaldı. Altaïr gözlerini onların ötesine doğru çevirince Kral Richard'ı gördü. Adamın çenesi, yaşanan bu olay merakını uyandırmaktan başka hiçbir şeye yaramamış gibi hafifçe eğri duruyordu sadece.

Altaïr de Sable'ın üzerine doğru eğildi ve sırtına bir koluyla destek vererek bedenini yere yatırdı. "Bitti o halde," dedi. "Gizli emellerin –tıpkı senin gibi– sonsuz bir uykuya yatacak."

Buna karşılık de Sable kuru bir kahkaha attı. "Sen gizli emel ne demek bilmiyorsun," dedi. "Sen sadece bir kuklasın. Seni kandırdı, evlat. Tıpkı beni kandırdığı gibi."

"Açık konuş, Tapınakçı!" dedi Altaïr dişlerinin arasından. "Ya da hiç konuşma!" Halkayı oluşturan adamlara bir göz attı. İfadesiz yüzlerle durmayı sürdürüyorlardı.

"Seni dokuz adamı öldürtmek için yolladı, değil mi?" dedi de Sable. "Hazine'nin sırrını koruyan dokuz kişiyi..."

O görevi üstlenen hep dokuz kişi olurdu. Bu, Tapınakçılar arasında nesilden nesile aktarılan bir sorumluluktu. Yaklaşık yüz yıl önce, Tapınak Şövalyeleri kurulmuş ve Tapınak Tepesi onlar için bir üs olarak belirlenmişti. Kutsalların kutsalına hacca çıkanları korumak için bir araya gelmişlerdi ve hayatlarını savaşçı keşişler olarak yaşıyorlardı – ya da öyle aksettirmişlerdi. Fakat herkesin bildiği gibi, Tapınakçıların akıllarında yardıma muhtaç hacılardan fazlası vardı. Aslında onlar Süleyman Mabedi'ndeki hazineyi ve kutsal yadigârları arıyorlardı. Onu bulmak için hep dokuz kişi görevlendirilirdi ve son seferde de dokuz kişi görevlendirilmişti: de Sable, Tamir, de Naplouse, Talal, de Montferrat, Majd Addin, Jubair, Sibrand, Abu'l Nuqoud. Her şeyi bilen dokuz kişi... Dokuz kurban...

"Ne olmuş onlara?" diye sordu Altaïr dikkatle ve düşünceli bir edayla...

"Hazine'yi dokuz kişi bulmadı, Assasin," dedi de Sable gülümseyerek. Canı bedenini terk etmek üzereydi. "Dokuz kişi değil, on kişi buldu."

"Onuncu mu var? O sırrı taşıyan hiç kimse yaşamamalı. Bana onun ismini söyle."

"Ah, ama sen onu çok iyi tanıyorsun. Üstelik onun canını da benim canımı aldığın gibi hevesle alacağından son derece şüpheliyim."

"Kim o?" diye sordu Altaïr, ama cevabı zaten biliyor-

du. Onu belli bir süredir rahatsız eden şeyin ne olduğunu şimdi anlamıştı. Elinden kaçmış olan tek sırrı...

"Üstat'ın," dedi de Sable. "Al Mualim."

"Ama o bir Tapınakçı değil," dedi Altaïr, hâlâ inanmak istemiyordu. Fakat içinden bir ses bunun doğru olduğunu söylüyordu. Altaïr'i adeta kendi çocuğu gibi yetiştirmiş olan, onu her konuda eğiten kişi... Al Mualim... aynı zamanda ona ihanet de etmişti yani.

"Bu kadar şeyi nereden biliyor, hiç merak etmedin mi?" diye ısrarla sordu de Sable, Altaïr dünyasının yıkıldığını hissederken. "Bizi nerede bulacağını, sayımızın ne kadar olduğunu, neyi ele geçirmeyi arzuladığımızı..."

"O Assasinlerin Üstadı..." diye karşı çıktı Altaïr, hâlâ inanası gelmiyordu. Yalnız... gizem sonunda çözülmüştü sanki. Doğruydu. Az kalsın gülecekti. Bildiği her şey, *hikâyeydi.*

"*Oui.* Yalanların Üstadı," dedi de Sable zar zor. "Sen ve ben onun büyük oyunundaki iki piyondan başka bir şey değiliz. Artık... ben öldüğüme göre bir tek sen kaldın. Yaptıklarının farkındayken yaşamana izin vereceğini mi düşünüyorsun?"

"Benim Hazine'de gözüm yok," diye sertçe karşılık verdi Altaïr.

"Ah... ama onun var. Üstat'ınla aramızdaki tek fark onun paylaşmak istememesi."

"Hayır..."

"Gülünç, değil mi? Ben –ki senin en büyük düşmanınım– seni korudum. Fakat sen şu an benim canımı aldın ve böylece kendi hayatına da son verdin."

Altaïr derin bir nefes aldı; hâlâ neler olduğunu anlama-

ya çalışıyordu. Farklı duyguların üst üste hücum ettiğini hissetti: öfkenin, kırgınlığın ve yalnızlığın.

Ardından elini uzatıp de Sable'ın gözkapaklarını kapadı. "Her zaman aradığımız şeyi bulamayız," dedi tekdüze bir ses tonuyla ve ardından doğruldu. Şayet Haçlılar dilerse, ölümle karşılaşmaya hazırdı. Hatta belki de dilemelerini umuyordu.

"İyi dövüştü, Assasin," diye bir ses yükseldi sağından ve dönüp baktığında Richard'ın halkaya doğru ilerlediğini gördü. Halkayı oluşturan adamlar ayrılarak kralın içeri geçmesine izin verdiler. "Görünüşe bakılırsa Tanrı bugün davanı haklı buldu."

"Bunun Tanrı'yla bir alakası yok. İyi savaşan kazandı."

"Ah, ona inanmıyor olabilirsin ama o sana inanıyor gibi. Gitmeden önce sana bir sorum olacak."

"Sorun o halde," dedi Altaïr. Birden kendini çok bitkin hissetti. Bir palmiyenin gölgesinde uzanmak, uyumak, gözden kaybolmak; hatta ölüp gitmek için can atıyordu.

"Neden? Neden tek bir adamı öldürmek uğruna bunca yolu kat edip hayatını binlerce kez tehlikeye attın?"

"Kardeşlerimi ve savunduğumuz düşünceyi tehdit ediyordu."

"Ya. İntikam demek?"

Altaïr başını eğip Robert de Sable'ın cesedine baktı ve şunu fark etti: Hayır, onu öldürürken içinde bir intikam duygusu yoktu. Yaptığı şeyi tarikat için yapmıştı. Düşüncelerini dile getirdi: "Hayır, intikam değil; adalet. Barışın sağlanması için..."

"Bu uğurda mı mücadele veriyorsun?" diye sordu Richard kaşlarını kaldırarak. "Barış için mi? Tutarsızlığı görmüyor musun?"

Kral bir kolunu kaldırdı ve bölgenin üzerinde bir daire çizdi. Aşağıda kıran kırana devam etmekte olan savaşı, açıklığa yayılmış cesetleri ve en sonunda da Robert de Sable'ın hâlâ sıcak olan cansız bedenini içine alan bir daireydi bu.

"Bazı insanları mantık yoluyla ikna etmeye çalışmak zordur."

"Tıpkı o çılgın Salah Al'din gibi," dedi Richard iç çekerek.

Altaïr ona baktı. Karşısında adil ve açık fikirli bir kral gördü. "Bence o da sizin kadar bu savaşı sonlandırmak istiyordur."

"Öyle duydum ama buna hiç şahit olmadım."

"Onun ağzından öyle bir şey çıkmasa bile halkın istediği şey bu," dedi Altaïr. "Sarazen halkının da, Haçlı halkının da..."

"Halk ne istediğini bilmez. O yüzden dönüp bizim gibi adamların yüzüne bakarlar ya."

"O zaman, doğru olanı yapmak sizin gibi adamlara düşüyor."

Richard alaycı bir ses çıkardı. "Saçmalık. Dünyaya etrafa tekme savurarak, çığlık atarak geliriz. Vahşi ve dengesiz bir varlık olarak... Bu bizim doğamızda var. Kendimize engel olamayız."

"Hayır. Biz ne olmayı tercih ediyorsak oyuz."

Richard kederle gülümsedi. "Sizin gibiler... hep kelimelerle oynuyorsunuz."

"Doğruyu konuşuyorum," dedi Altaïr. "Bunda bir kurnazlık ya da oyun yok."

"Kısa süre sonra anlayacağız. Ancak korkarım bugün

arzuladığın şeyi elde edemeyeceksin. Şu an bile o kâfir Salah Al'din adamlarımı kesip biçiyor. Onlara yardım etmem gerek. Ama belki de, ne kadar zayıf olduğunu anlayınca, kararlarını tekrar gözden geçirir. Evet. Zamanla istediğin şey mümkün olabilir."

"Siz de onun kadar savunmasızdınız," dedi Altaïr. "Bunu unutmayın. Siz yokken yönetime geçmeleri için arkada bıraktığınız adamların size gerekenden fazla hizmet etme niyetleri yoktu."

"Evet. Evet. Gayet farkındayım."

"O zaman, bana müsaade," dedi Altaïr. "Üstat'ımla tartışmam gereken bir sürü mesele var. Görünüşe göre o bile kusursuz değil."

Richard başıyla onayladı. "O sadece bir insan. Hepimiz gibi... Sen de öyle..."

"Sulh ve selametle," dedi Altaïr ve oradan ayrıldı. Aklı Masyaf'taydı. Oranın güzelliği Al Mualim hakkında öğrendiği şeyle lekelenmişti. Atını eve sürmeliydi. Düzeltmesi gereken bir durum vardı.

OTUZ İKİ

Masyaf bıraktığı gibi değildi: Bu, ahıra vardığı andan itibaren daha çok belli olmaya başladı. Atlar yeri eşeleyip kişniyordu ama onlarla ilgilenen ya da Altaïr'in atını alacak tek bir ahır görevlisi yoktu. Açık kapılardan koşarak içeri geçti ve avluya çıktı. Avludaki sessizliğe ek olarak ortamın sadece sesten değil bir kıpırtıdan da tamamen yoksun oluşu dikkatini çekmişti. Güneş sanki zorlukla parıldıyor; köye gri, kasvetli bir gölge düşürüyordu. Kuşlar artık ötmüyor, fıskiye eskisi gibi şırıl şırıl akmıyordu. Her gün yaşanan curcunaya dair hiçbir belirti yoktu bu kez. Tezgâhlar kurulu duruyordu ama oraya buraya koşuşturan, heyecanlı heyecanlı bir şeyler anlatan ya da pazarlık yapan köylüler ortalıkta yoktu. Hiç hayvan sesi de gelmiyordu. Sadece esrarengiz bir... boşluk vardı.

Kafasını kaldırıp tepeden yukarı, hisara doğru baktı ama kimseyi göremedi. Her zamanki gibi Al Mualim'in kulesinden ona bakıp bakmadığını merak etti. Üstat'ını görebilecek miydi? Sonra gözüne, ona doğru tek başına yaklaşmakta olan biri ilişti. Bir köylüydü gelen.

"Burada ne oldu böyle?" diye adama emrivaki bir edayla sordu Altaïr. "Herkes nerede?"

"Üstat'ı görmeye gittiler," dedi köy sakini. Sesinde bir ruhsuzluk vardı. Bakışları donuktu. Ağzından ip gibi uzayan bir salya akıyordu. Altaïr o bakışı daha önce görmüştü. Garnier de Naplouse'un etkisi altındaki insanların yüzünde görmüştü. Delirmiş insanlarda – ya da o zamanlar öyle düşünüyordu. Onların da yüzünde o boş ve donuk bakış vardı.

"Bunu yapan Tapınakçılar mı?" diye sordu Altaïr. "Yine mi saldırdılar?"

"Onlar o yolda ilerler," diye cevap verdi köylü.

"Ne yolu? Neden bahsediyorsun?"

"Işığı takip ederler," dedi köylü. Sesi tekdüze bir ritimle yankılanıyordu.

"Açık konuş," dedi Altaïr emreder gibi.

"Üstat'ın bize gösterdiğinden başka hiçbir şey yoktur. Hakikat odur."

"Sen aklını yitirmişsin," dedi Altaïr öfkeyle.

"Sen de ya o yolda ilerleyeceksin ya da yok olacaksın. Üstat böyle emrediyor."

Al Mualim, diye düşündü Altaïr. Demek doğruydu. Hepsi doğruydu. İhanete uğramıştı. Her şey yalandı. "O sana ne yaptı?" diye sordu köylüye.

"Üstat'a şükürler olsun; çünkü o bizi ışığa yönlendirdi..."

Altaïr adamı arkada bırakarak koşmaya başladı. Terk edilmiş pazaryerinde tek başınaydı artık. Koşarak yokuşları çıktı ve yüksek araziye geldi. Orada bir grup Assasin'in onu beklediğini gördü. Kılıçlarını çekmişlerdi.

Bunu görünce Altaïr de kendi kılıcını çekti, onu kullanamayacağını bilmesine rağmen... En azından onları

öldüremeyeceğini bilmesine rağmen... Karşısındaki Assasinler ise onu öldürmeyi amaçlıyordu ama bunu yapmak için beyinleri yıkanmıştı. Altaïr'in onları öldürmesi, tarikatın prensiplerden birini ihlal etmesi anlamına gelecekti ve Altaïr, Amentü'yü çiğnemekten bıkmıştı. Bunu bir daha yapmayacaktı. Fakat...

Feri sönmüş gözlerle üzerine gelmeye başlamışlardı.

Onlar da diğerleri gibi bir transta mıydı acaba? Onların da hareketleri uyuşmuş gibi mi olacaktı? Altaïr hemen saldırıya geçerek içlerinden birini yere indirdi. Bir diğeri onu tuttu, ancak Altaïr Assasin'in cüppesini yakalayarak büyükçe bir kısmını yumruğunun içine aldı ve adamı savurarak iki saldırganını daha yere indirdikten sonra kaçabileceği bir boşluk yarattı.

Tam o sırada yukarıdan birinin ona seslendiğini duydu. Malik hisarın girişindeki dağlık arazinin üzerinde duruyordu. Yanında Akka şefi Jabal ve tanıyamadığı iki Assasin daha vardı. Altaïr kendini onları dikkatle incelerken buldu. Onların da beyni yıkanmış mıydı acaba? Onlara da ilaç verilmiş miydi? Al Mualim'in yaptığı şey her ne ise, ondan etkilenmişler miydi?

Ama hayır. Malik sağlam kolunu sallıyordu. Bir gün Malik'i gördüğüne sevinebileceği daha önce Altaïr'in aklına hiç gelmediyse bile, o gün bugündü işte.

"Altaïr. Yukarı bak."

"Gelmek için iyi bir zaman seçmişsin," dedi Altaïr pis pis sırıtarak.

"Öyle görünüyor."

"Kendini iyi kolla, dostum," dedi Altaïr ona. "Al Mualim bize ihanet etmiş." Al Mualim'e güvenen ve saygı duyan,

her konuda ona danışan Malik'in, sözlerine inanmamasına ve hatta öfkelenmesine hazırdı. Ancak Malik sadece üzgün üzgün kafa salladı.

"Tapınakçı müttefiklerine de ihanet etmiş," dedi.

"Nereden biliyorsun?"

"Konuşmamızın ardından Süleyman Mabedi'nin altındaki kalıntılara geri döndüm. Robert bir günlük tutmuş, sayfalarını yaşadıklarıyla doldurmuştu. Orada okuduğum şeyler kalbimi kırdı... Ancak gözlerimi de açtı. Haklıymışsın, Altaïr. Al Mualim en başından beri bizi kullanmış. Bizi kullanmasındaki maksat da Kutsal Toprakları kurtarmak değilmiş; bu topraklara sahip olmakmış. Onu durdurmamız gerek."

"Dikkatli ol, Malik," diye uyardı Altaïr. "Eline şans geçerse diğerlerine yaptıklarını bize de yapar. Ondan uzak durmalısın."

"Ne yapmamı önerirsin? Süngülü kolumun gücü hâlâ yerinde ve adamlarımı henüz kaybetmedim. Bizi kullanmaman hata olur."

"Bu esirleri meşgul et o halde. Hisara arkadan saldır. Dikkatlerini benim üzerimden çekebilirsen Al Mualim'e ulaşabilirim."

"Dediğini yapacağım."

"Çarpıştığımız adamlar – akılları yerinde değil. Onları öldürmekten sakınırsan..."

"Tamam. O, Amentü'nün prensiplerine ihanet etmiş olsa da bu bizim ihanet etmemiz gerektiği anlamına gelmez. Elimden geleni yapacağım."

"Tek istediğim bu," dedi Altaïr.

Malik oradan ayrılmak için arkasını döndü.

"Sulh ve selametle, dostum," dedi Altaïr.

Malik her şeye rağmen gülümseyerek, "Senin burada olman bize sulh da selamet de getirecek," diye karşılık verdi.

Altaïr gözetleme kulesi boyunca hızla ilerleyerek ana avluya çıktı ve pazaryerinde neden hiç köylü olmadığını şimdi anladı. Hepsi buradaydı. Avluya toplanmış, her yeri doldurmuşlardı. Kesinlikle tüm köy halkı gelmişti. Başlarını zar zor kaldırabiliyorlarmış gibi etrafta amaçsızca dolaşıyorlardı. Altaïr insanları seyrederken bir adamla bir kadının çarpıştığını; kadının sertçe, sırtüstü yere düştüğünü gördü. Ancak ikisi de bunu fark etmedi. Ne bir şaşkınlık, ne de bir acı yaşandı; ne bir özür dilendi, ne de öfkeyle bağrışıldı. Adam hafifçe sendeleyip oradan uzaklaştı. Kadınsa diğer köylüler tarafından hiç umursanmadan öylece, düştüğü yerde oturup kaldı.

Altaïr dikkatle aralarından geçerek kuleye doğru ilerledi. Sessizlik dikkatini çekmişti. Yere sürtünen ayakların ve saçma mırıldanmaların dışında hiçbir şey duyulmuyordu.

"Üstat'ın hükmüne uymak zorundayız," diyen birini duydu.

"Ey, Al Mualim. Mürşidimiz ol. Bizi yönet."

"Dünya arınacak. Her şeye yeniden başlayacağız."

Yeni düzen, diye düşündü Altaïr, *Tapınak Şövalyelerinin istediği şey, evet, ama hepsinden üstün bir Tapınakçı var: O da Al Mualim.*

Derken kulenin giriş holüne adımını attı. Orada onu karşılayacak tek bir muhafız yoktu. Yalnızca o aynı yoğun, boş hava hissi vardı. Sanki bütün yapının üzerinde görünmez bir sis dolaşıyordu. Kafasını kaldırıp baktığında döv-

me demirden yapılmış bir kapının açık olduğunu gördü. Kapı kulenin arkasındaki avluya ve bahçelere açılıyordu. Kapının girişinde havada asılı duran ışık demetleri var gibiydi. Işıklar sanki onu yaklaşması için çağırıyordu. Altaïr gitmek için tereddüt etti; kapıdan geçerse Al Mualim'in eline koz vereceğini biliyordu. Fakat Al Mualim onun ölmesini isteseydi şüphesiz çoktan ölmüş olurdu. Kılıcını çekti ve merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. Yürürken bir şeyi fark etti: Al Mualim artık onun için "Üstat" olmasa da, içgüdüsel olarak Al Mualim'i hâlâ öyle görüyordu. Oysa onun bir Tapınakçı olduğunu öğrendiği an Al Mualim artık onun "Üstadı" olmaktan çıkmıştı. Adam, şu anda başdüşmanıydı.

Bahçeye açılan kapının girişinde durarak derin bir nefes aldı. Diğer tarafta ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Ancak bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

OTUZ ÜÇ

Bahçe karanlıktı. Altaïr bir ırmağın derinden gelen şırıltısını ve bir şelalenin insanı rahatlatan çağlayışını duyabiliyordu. Fakat bunun dışında ortam sessizdi. Mermer döşeli bir taraçaya çıktı. Botları zeminin üzerinde kayıyordu. Çevresine bakınıp gözlerini kısarak karanlığı taradı. Etrafında farklı farklı şekillerde ağaçlar ve çardaklar diziliydi.

Birden arkasından bir ses duydu. Kapı hızla çarpıp kapandı ve görünmeyen eller tarafından sürgüsü çekiliyormuş gibi metalik bir ses geldi.

Altaïr hızla arkasına döndü. Gözleri yukarı kaydı ve Al Mualim'in, kütüphanesinin balkonunda durmuş aşağıdaki taraçaya, ona bakmakta olduğunu gördü. Elinde bir şey vardı: Tapınak Tepesi'nden alınan Hazine, Cennet Elması. Cisim, Al Mualim'i koyu turuncuya boyayan bir güçle parlıyordu. Altaïr izledikçe ışık yoğunlaştı.

Birden Assasin'in bedenini inanılmaz bir acı sardı. Bir feryat koparan Altaïr yerden yükselmekte olduğunu fark etti. Al Mualim'in uzatmış olduğu eliyle kontrol ettiği, titreyerek yanan parlak bir ışık konisinin içine hapsolmuştu. Elma gevşeyip gerilen bir kas gibi atıyordu.

"Neler oluyor?" diye bağırdı Altaïr. Elma'nın pençesi içinde savunmasızdı, bedeni uyuşmuştu.

"Demek öğrencim geri dönmüş," dedi Al Mualim sakin bir ses tonuyla. Zafer kazanmış birinin özgüveniyle konuşuyordu.

"Asla kaçan bir öğrenci olmadım," diye karşılık verdi Altaïr cüretkâr bir edayla.

Al Mualim kahkaha attı. Bunların hiçbiri –hiçbir şey– umurunda değilmiş gibiydi. "Asla söz dinleyen bir öğrenci de olmadın," dedi.

"Bu yüzden hâlâ yaşıyorum." Altaïr görünmez bağlarına karşı mücadele etti. Elma buna tepki olarak atmaya başladı ve ışık baskısını artırır gibi oldu, onu daha da kısıtladı.

"Seninle ne yapacağım ben?" Al Mualim gülümsedi.

"Bırak gideyim," dedi Altaïr öfkeyle atılarak. Üzerinde fırlatma bıçağı yoktu ama bu prangalardan bir kurtulursa birkaç sıçrayışla yaşlı adama ulaşabilirdi. Altaïr süngüsünü boğazına saplamadan önce Al Mualim'in onun tırmanma becerilerini hayranlıkla izleyerek geçireceği son birkaç saniyesi olacaktı.

"Ah, Altaïr. Sesindeki öfkeyi duyabiliyorum," dedi Al Mualim. "Onun ateşini hissediyorum. Seni bırakmak mı? Bu pek mantıklı olmaz doğrusu."

"Bunu niçin yapıyorsun?" diye sordu Altaïr.

Al Mualim düşünür gibi oldu. "Bir zamanlar inancım vardı. Bunu biliyor muydun? Tanrı'nın varlığına inanırdım. Bizi seven ve kollayan, bize rehberlik etmeleri için peygamberler gönderen bir Tanrı olduğuna... Bize kudretini hatırlatmak için mucizeler yaratan bir Tanrı olduğuna..."

"Ne değişti?"

"Kanıt buldum."

"Neyin kanıtını?"

"Tüm bunların bir *hayal ürünü* olduğunun kanıtını..."

Derken elinin bir hareketiyle Altaïr'i onu içine hapseden ışıktan kurtararak serbest bıraktı. Altaïr düşmeyi bekledi, ama sonra aslında havada hiç asılı kalmamış olduğunu fark etti. Şaşkın halde etrafına bakındı ve ortamda yeni bir değişiklik sezinledi. Kulak zarlarında giderek artan bir baskı hissetti; bir fırtına gelmeden birkaç saniye önce olduğu gibi... Yukarıda, kütüphanenin balkonunda Al Mualim Elma'yı kafasının üzerine kaldırmış, dua eder gibi bir ses tonuyla bir şeyler söylüyordu.

"*Gel.* Haini öldür. Onu bu dünyadan defet."

Birden Altaïr'in etrafında hırlayıp dişlerini gösteren, savaşmak için bekleyen insan figürleri görünmeye başladı. Assasin adamları tanıdı ama ilk başta kim olduklarını çıkarmakta zorlandı – fakat daha sonra hepsinin kim olduğunu anladı. Onlar, onun dokuz hedefiydi. Dokuz kurbanı diğer dünyadan çıkıp gelmişti.

Garnier de Naplouse'u gördü. Kana bulanmış önlüğünü giymiş, elinde bir bıçakla duruyor, acıyan gözlerle Altaïr'e bakıyordu. Elinde hançer taşıyan ve gözleri şeytani bir ışıltıyla parlayan Tamir'i ve omzunun üzerinde yayı, elinde kılıcı olan Talal'ı gördü. Pis pis gülen William de Montferrat kılıcını çekip yere sapladı; saldırmak için zaman kolluyordu belli ki. Abu'l Nuqoud ve Majd Addin de oradaydı. Jubair'i de, Sibrand'ı da ve en son Robert'i de gördü.

Altaïr'in dünyadan defettiği hedeflerinin hepsi, intikam almaları için Al Mualim tarafından geri çağırılmışlardı.

Bunun için de çok beklemediler. Hemen saldırıya geçtiler.

Maj Addin'i ilk sırada –ve ikinci kez– öldürmekte hiç tereddüt etmedi Altaïr. Abu'l Nuqoud yeniden canlanmış haliyle ilk seferinde olduğu kadar hantal ve gülünçtü. Altaïr'in kılıcının ucunda dizlerinin üzerine çöktü, ancak bedeni yerde kalmadı; havada bir bulanıklık, dalga dalga yayılan bozuk bir görüntü bırakarak gözden kayboldu. Talal, de Montferrat, Sibrand ve de Sable aralarındaki en yetenekli dövüşçülerdi ve hal böyle olunca, Altaïr'i yorma umuduyla geri çekilip aralarındaki en güçsüz kişilerin önden gitmesine izin vermişlerdi. Assasin mermer döşeli taraçadan hızla uzaklaştı ve kenara geldiğinde sıçrayıp zemini süslü mermerlerle kaplı ikinci bir alanın üzerine indi; bu alanın yan tarafında bir şelale akıyordu. Hedefleri onu takip etti. Tamir, Altaïr'in kılıcından iki kesici darbe aldı ve feryat ederek can verdi. Assasin hiçbir şey hissetmiyordu. Pişman değildi. Hatta adamların hak ettikleri ikinci bir ölümü tadıyor olmalarını görmek ona en ufak bir haz vermiyordu. Derken boğazı kesilen De Naplouse da diğerleri gibi gözden kayboldu. Jabal da yenik düştü. Sonra Altaïr Talal'ı yakaladı, ikisi bir müddet boğuştuktan sonra Assasin kılıcını adamın karnına dibine kadar sapladı ve Talal da yok olup gitti. Onu Montferrat takip etti; sonra Sibrand, ardından da de Sable... En sonunda Altaïr, Al Mualim'le bir kez daha baş başa kaldı.

"Çık karşıma," dedi Altaïr ısrarcı ve sert bir tavırla. Nefes nefeseydi. Üstünden terler boşanıyordu ama mücadelenin daha epey süreceğini biliyordu. Her şey yeni başlamıştı. "Yoksa korkuyor musun?"

Al Mualim alaycı bir ses çıkardı. "Binlerce adamın karşısına çıktım – hepsi de senden üstündü ve hepsi de öldü: Ben öldürdüm!"

Yaşıyla çelişen bir esneklik ve kıvraklıkla balkondan atlayarak çömelir pozisyonda Altaïr'in karşısına indi. Elma hâlâ elindeydi. Onu sanki Altaïr'e sunuyormuş gibi tutarken yüzü cismin ışığıyla aydınlanmıştı. "Korkmuyorum," dedi Al Mualim.

"İspatla öyleyse," diye meydan okudu Altaïr. Al Mualim'in onun aklından geçen kurnaz fikri gördüğünü biliyordu – haini kendine doğru yaklaştırma fikrini... Ancak Al Muallim bunu görebiliyorsa bile –ki kesin görüyordu– hiçbir şey umurunda değildi. Haklıydı. Korkmuyordu – korkmuyordu çünkü Elma ondaydı. Eser çok daha kızgın bir şekilde yanıyordu; göz kamaştırıcı bir parlaklığı vardı. Tüm alan birden aydınlandı, sonra aynı hızla tekrar kararardı. Altaïr, gözleri karanlığa alıştığında, etrafta Al Mualim'in suretlerinin belirdiğini gördü. Sanki bizzat Üstat'ın bedeninin içinden çıkıyorlardı.

Altaïr gerildi. Bu suretler az önce mücadeleye giriştiği suretler gibi esas bedenin daha düşük, daha zayıf türleri miydi acaba?

"Neden korkabilirim ki?" Al Mualim artık onunla alay etmeye başlamıştı. (Güzel. Eğlensin bakalım. Tedbiri elden bırakmasın.) "Şu hükmettiğim güce bak."

Suretler Altaïr'e yaklaştı ve Altaïr bir kez daha savaşmaya başladı. Bahçede bir kez daha, çarpışan çeliklerin çınlamaları yankılanıyordu. Suretler Altaïr'in kılıcı altında yenik düştükçe birer birer gözden kayboldu ve Altaïr en sonunda Al Mualim ile tekrar baş başa kaldı.

Soluklanmaya çalışıyor ve artık kendini bitkin hissediyordu. Derken Al Mualim'in elinde ışık saçmaya devam ederken nabız gibi atan Elma'nın gücü onu bir kez daha esir aldı.

"Son bir sözün var mı?" diye sordu Al Mualim.

"Bana yalan söyledin," dedi Altaïr. "Robert'in amacının haince olduğunu söyledin – meğer en başından beri bu senin de amacınmış."

"Paylaşımcılık açısından hep biraz eksik kalmışımdır, doğru," dedi Al Mualim adeta kederlenerek.

"Başaramayacaksın. Diğerleri sana karşı gelecek gücü bulacaklardır."

Bunun üzerine Al Mualim derin bir iç geçirdi. "İşte bu yüzden hür irade sürdürüldüğü sürece barış diye bir şey olmaz."

"Senin gibi konuşan son adamı öldürmüştüm."

Al Mualim kahkaha attı. "Cesur sözler, *evlat*. Ama sadece söz olarak kalıyorlar."

"O zaman beni bırak da sözlerimi eyleme geçireyim."

Altaïr hızla düşünerek, Al Mualim'i dikkatsizliğe sevk edecek sözler bulmaya çalıştı.

"Söyle Üstat; neden beni de diğer Assasinler gibi yapmadın? Aklımı korumama neden izin verdin?"

"Senin kimliğin ve uğraşın birbiriyle sıkı bir şekilde iç içe geçmiş durumda. Seni birinden mahrum etseydim ben de diğerinden mahrum kalırdım. O Tapınakçıların ölmesi gerekiyordu," dedi iç geçirerek. "Ama gerçek şu ki, bunu denedim. Çalışma odamda, sana Hazine'yi gösterdiğimde... Fakat sen diğerleri gibi değilsin. Sen hayalin ardını gördün."

Altaïr'in aklı Al Mualim'in ona Hazine'yi gösterdiği öğle vaktine gitti. O zaman eserin çekim gücünü hissetmişti, bu doğruydu. Fakat cazibeye karşı koymuştu. Acaba bunu sonsuza dek yapabilir miydi? Elma'nın sinsi güçleri, onunla temas eden herkesin üzerinde etkisini gösteriyor gibiydi. Al Mualim'de bile... Bir zamanlar taptığı, ona babalık yapmış ve o sıralar gayet iyi bir insan olan, üstelik tarikatın ve ona hizmet edenlerin iyiliğinden başka hiçbir şey düşünmeyen adil, dürüst ve ılımlı bir adam bile aklını ona teslim etmişti. Elma'nın parıltısı adamın yüzünü ürkütücü ve tuhaf bir renge boyuyordu. Ruhuna da aynısını yapmıştı.

"Hayal mi?" dedi Altaïr, hâlâ o öğle vaktini düşünüyordu.

Al Mualim kahkaha attı. "Gelmiş geçmiş her şey bir hayalden ibaret. Bu Tapınakçı Hazinesi'nden... Bu Cennet Parçası'ndan... Bu Tanrı Kelamı'ndan... Şimdi anlıyor musun? Kızıl Deniz asla yarılmadı. Sular hiçbir zaman şaraba dönüşmedi. Truva Savaşı'nı körükleyen Eris'in entrikaları değildi. Buydu..." Elma'yı havaya kaldırdı. "Hayaldi – hem de hepsi."

"Kalkıştığın şey de hayalden başka bir şey değil," dedi Altaïr ısrarla. "Amacın insanları iradeleri dışında sana itaat ettirmek."

"Sarazenlerin ve Haçlıların itaat ettiği hayali varlıklardan nesi eksik ki? Bu dünyadan çekilip insanların onların adına birbirini katletmesi için zemin hazırlayan şu namert tanrılardan nesi eksik? İnsanlar zaten bir hayalin içinde yaşıyor. Ben sadece onlara başka bir hayal sunuyorum. Daha az kan gerektiren bir hayal..."

"En azından bu hayali varlıkları *kendileri seçiyorlar*," diye karşı çıktı Altaïr.

"Öyle mi? Dinden dönenleri ya da kâfirleri saymıyorsun herhalde?"

"Haksızsın," diye öfkeyle çıkıştı Altaïr.

"Ah. İşte şimdi mantığın seni terk etti. Onun yerine duygularını koyuyorsun. Hayal kırıklığına uğradım."

"Ne yapmamı bekliyorsun o halde?"

"Peşimi bırakırsan ben de seni zorlamam."

"Sen de bu şeytani fikirden vazgeçeceksin o halde."

"O zaman, bir çıkmaza girdik desene."

"Hayır, sona yaklaştık," dedi Altaïr. Belki de Al Mualim haklıydı; kendini bir duygu seliyle boğuşurken bulmuştu. İhanetle, dargınlıkla ve ilk başta tam olarak çıkartamadığı ama ardından ne olduğunu anladığı o duyguyla... Yalnızlıkla...

Al Mualim kılıcını çekti. "Seni özleyeceğim, Altaïr. Gelmiş geçmiş en iyi öğrencimdin."

Altaïr, Al Mualim konumunu alırken adamın üzerinden yılların kayıp gidişini seyretti. Ustası kılıcını saldırıya hazır konuma getirirken Altaïr'i de aynısını yapması için zorluyordu sanki. Altaïr'in gardını test etmek amacıyla bir tarafa sıçradı. Altaïr hocasını bu kadar hızlı hareket ederken daha önce hiç görmemiş olduğunu fark etti. Onun bildiği Al Mualim ağır adımlar atar, avluda acele etmeden yürür ve kollarını ağır ağır, genişçe açarak konuşurdu. Bu Al Mualim bir kılıç ustasıymış gibi hareket ediyordu – hızla ileri atılıyor, kılıcıyla kesici darbeler savuruyordu. Sonra, Altaïr savunmaya geçtiğinde, Al Mualim doğrudan kılıcının ucunu doğrultup hızlı hızlı saldırmaya başladı. Altaïr

hocasının saldırısını savuşturmak için kılıcını aşağıya doğru hızla savururken kolu bükük halde ayak parmaklarının üzerinde doğrulmak zorunda kaldı. Bu hareket dengesini kaybetmesine neden oldu ve sol yanını daha fazla savunamayınca Al Mualim bu şansı görerek kılıcını ikinci kez hızla savurdu ve darbesi hedefini buldu.

Altaïr acıyla irkilirken kalçasındaki yaradan kan sızdığını hissetti ama oraya bakmaya cesaret edemedi. Kısa bir an gözlerini Al Mualim'in üzerinden alamadı. Al Mualim karşısına geçmiş gülüyordu. Delikanlıya dersini vermiş olduğunu söyleyen bir gülüştü bu. Derken yan tarafa bir adım attı, önce bir tarafa sonra bir tarafa geçip saldırır gibi yaptı. Altaïr'i gafil avlamayı umuyordu.

Acı ve yorgunlukla mücadele eden Altaïr kendine özgü bir saldırıyla ileri atıldı; Al Mualim şaşkına dönmüştü, Altaïr bunu gördüğüne sevindi. Ancak ona temas etmesine –ona temas ettiğini düşünmesine– rağmen Üstat gözden kayboluyor, sanki yok oluyordu.

"Kör, Altaïr," diyerek kötü kötü güldü Al Mualim. "Hep kördün. Hep kör olacaksın." Tekrar saldırdı.

Altaïr zamanında tepki veremeyecek kadar ağır davrandı ve Al Mualim'in kılıcının kolunu sıyırmasını hissederek acı içinde haykırdı. Buna daha fazla dayanamazdı. Çok yorgundu. Kan kaybediyordu. Enerjisi yavaş yavaş içinden çekiliyormuş gibiydi. Elma, yaraları ve yorgunluğu... Hepsi ağır ağır bir araya geliyordu ama onu güçsüz kıldıkları kesindi. Mücadelenin gidişatını kısa sürede değiştirmezse yenilgiyle yüzleşecekti.

Fakat yaşlı adam Elma'nın dikkatini dağıtmasına izin vermekteydi. Öğrencisinin müşkülce durumunu şeytani

bir hazla seyrederken, Altaïr sıçrayarak ileri atıldı ve tekrar saldırıya geçti. Kılıcının ucu sonunda hedefine ulaştı ve kan akıttı. Al Mualim acı içinde bağırdıktan sonra olduğu yerde kaybolup tekrar göründü. Hırladı ve bir sonraki saldırısını gerçekleştirdi. Sol tarafa saldırır gibi yapıp olduğu yerde döndü, elinin tersiyle kılıcını savurdu. Altaïr onu çaresizce savuşturdu, ancak az kalsın sendeleyip düşüyordu. Birkaç saniye boyunca birbirlerine darbeler savurdular ve karşılıklı çatışmaları, Al Mualim'in eğilip yukarı kaldırdığı kılıcıyla Altaïr'in yanağını kesmesiyle sona erdi. Assasin daha tepki veremeden yaşlı adam sıçrayarak uzaklaştı.

Altaïr karşı saldırıya geçince Al Mualim kaybolup yer değiştirdi. Ancak tekrar belirdiğinde Altaïr adamın daha bitkin göründüğünü fark etti. Saldırırken biraz daha dikkatsiz, biraz daha özensiz davranıyordu.

Altaïr ileri atılıp kılıcıyla keskin bir darbe savurdu, böylece hocasını yer değiştirip birkaç metre ötede cisimleşmeye zorlamış oldu. Yaşlı adamın omuzlarının çökmeye başladığını gördü. Başı ağırlaştı. Elma Altaïr'in gücünü emiyordu ama kullanıcısına da aynı şeyi yapıyor muydu acaba? Al Mualim bunun farkında mıydı? Yaşlı adam Elma'dan ne kadar anlıyordu? Eserin gücü o kadar yüksekti ki Altaïr onu gerçek anlamıyla tanımanın mümkün olduğundan şüphe ediyordu.

Evet. Al Mualim'i onu kullanmaya ve böylece kendi enerjisini tüketmeye zorlayacaktı. Bağırarak ileri sıçradı ve Al Mualim'e kılıcıyla saldırdı. Yaşlı adamın gözleri Altaïr'in ilerleyişinin ansız hiddeti karşısında şaşkınlıkla iyice açıldı. Sonra bedeni kaybolup uzaklaştı. Tekrar belirir belirmez Altaïr yine saldırıya geçti. Al Mualim'in yüzünde

artık öfke ifadesi vardı – çatışma kuralları değişmiş olduğu için hayal kırıklığı yaşıyor, bu yeni duruma ayak uydurmak için boş bir an arıyordu.

Bu kez daha da ileride cisimleşti. Bu işe yarıyordu: Adam çok daha yorgun görünüyordu. Ancak Altaïr'in gelişigüzel saldırısı için hazırdı; Assasin'in diğer kolunu da kana buladı. Ne var ki bu Altaïr'i durduracak kadar ciddi bir yara değildi: Genç adam tekrar ileri atıldı ve Al Mualim'i kaybolup yer değiştirmeye zorladı. Son kez...

Al Mualim tekrar göründüğünde biraz sendeledi. Altaïr elindeki kılıcın adama artık ağır geldiğini gördü. Altaïr'e bakmak için kafasını kaldırdığında, Assasin yaşlı adamın gözlerindeki ifadeden Elma'nın, gücünü emmekte olduğunu ve Altaïr'in bunu fark ettiğini anladığını çıkardı.

Kılıcını sıkıca kavrayan Altaïr sıçrayarak tekrar saldırıya geçti. Silahını yarı zafer, yarı hüzün dolu bir kükreyişle Al Mualim'in bedenine sapladığında belki de hocasının son düşünceleri eski öğrencisine duyduğu gururu taşıyordu.

"İmkânsız," dedi soluk soluğa, Altaïr yanı başında diz çökerken. "Öğrenci öğretmeni yenmez."

Altaïr başını aşağı eğdi, gözyaşları yanaklarını kaşındırdı.

"O halde sen kazandın. Git ve ödülünü al."

Elma, Al Mualim'in yan tarafa uzanan elinden yuvarlanıp gitmişti. Mermer zeminin üzerinde parlar halde bekliyordu.

"Sen elinle ateşi tuttun, yaşlı adam," dedi Altaïr. "Oysa onun yok edilmesi gerekiyordu."

"Haçlıları durdurup gerçek barışı sağlayabilecek *tek* şeyi mi yok edecektim?" diyerek güldü Al Mualim. "Asla."

"O zaman ben yok edeceğim," dedi Altaïr.

"Göreceğiz," dedi Al Mualim kısık sesle gülerek.

Altaïr esere bakıyor, gözlerini ondan almakta zorlanıyordu. Al Mualim'in başını usulca taşa yasladı; yaşlı adam artık can vermek üzereydi. Sonra ayağa kalkıp Elma'ya doğru yürüdü.

Onu yerden aldı.

Cisim elinde tekrar can bulmuş gibiydi. Sanki içinden çıkan büyük bir enerji ırmağı Elma'yı aydınlatmış, sonra da Altaïr'in kolunun üzerinde hareket ederek tam göğsünün ortasına yerleşmişti. Altaïr ilk başta rahatsız edici, büyük bir şişkinlik hissetti ama sonra, hayat aşılayan, mücadelenin verdiği tüm acıyı alıp götüren, onu güçle dolduran bir his sardı içini. Elma küt küt çarptı, nabız gibi attı ve Altaïr birtakım şekiller görmeye başladı. Akıl almaz, anlaşılması zor şekiller... Şehirlere; binlerce yıl öncesinden gelmiş gibi görünen, kuleleri ve hisarları bulunan, büyük, ışıl ışıl şehirlere benzer şeyler gördü. Ardından makineler ve araçlar, garip tertibatlar ilişti gözüne... Bunların henüz yazılmamış bir geleceğe ait olduğunu anladı. Bazı cihazlar insanlara büyük mutluluk getirirken bazısı da ölüm ve yıkımdan başka bir şeye sebep olmuyordu. Şekillerin çokluğu ve yoğunluğu onu soluk soluğa bıraktı. Sonra Elma'yı dışa yayılan bir ışık halesi sarmaya başladı ve bu, Altaïr bir küreye baktığını anlayana kadar devam etti. Bahçedeki ıssız havanın ortasında asılı duran koca bir küreydi bu. Ağır ağır dönüyor, ılık, altın renginde bir ışık saçıyordu.

Altaïr kendinden geçmişti. Büyülenmişti. Gördüğü kadarıyla, bu bir haritaydı ve üzerinde garip semboller –anlamadığı bir yazı– vardı.

Arkasından Al Mualim'in konuştuğunu duydu: "İrfan sahibi olmak için kalbimden geçeni yaptım; çılgınlığı ve divaneliği yaşamak için de öyle. Anladım ki bu da rüzgârın ardından koşmakmış. Çünkü fazla irfan fazla acı getiriyor, bilgiyi artıran kederi de artırıyormuş."

Malik ve adamları hızla bahçeye girdi. Al Mualim'in bedenine neredeyse hiç bakmadan Elma'nın hipnotize edici etkisi altına girdiler. Uzaklardan Altaïr'in kulaklarına bağırışlar geliyordu. Masyaf'ın üzerine ne gibi bir büyü yapılmışsa bozulmuştu.

Altaïr Elma'yı taşın üzerine fırlatmak için kendini hazırladı. Hâlâ gözlerini dönen şekilden alamıyor, kolunu aklının söylediklerine uydurmakta zorlanıyordu.

"*Onu yok et!*" diye bağırdı Al Mualim. "*Dediğin gibi, onu yok et!*"

Altaïr'in eli titredi. Kasları beyninin emirlerine uymayı reddediyordu. "Ya... Yapamam..." dedi.

"Yaparsın, Altaïr," dedi Al Mualim soluk soluğa. "Yaparsın. Ama yapmayacaksın," dedikten sonra da canını teslim etti.

Altaïr gözlerini ustasının bedeninden ayırınca Malik ve adamlarının ona beklenti içinde baktığını gördü – onun önderliğini ve rehberliğini bekliyorlardı.

Altaïr artık Üstattı.

ÜÇÜNCÜ KISIM

OTUZ DÖRT

23 Haziran 1257

Gölgede, Masyaf pazaryerinin bunaltıcı sıcağından etkilenmeyecek bir mesafede otururken Maffeo bana, "Şu Al Mualim'in bahçesi... Orası aynı zamanda kütüphanesinin de bulunduğu yer değil mi?" diye sordu.

"Aynen öyle. Altaïr çalışmalarının –Assasin öğretisi ve Elma'nın gösterdiği ilimle dolu günlüklerin– güven altında tutulması ve saklanması için orayı uygun gördü."

"Yani onu yok etmedi mi?"

"Neyi yok etmedi mi?"

Maffeo iç geçirdi. "Elma'yı."

"Hayır."

"O zaman mı yok etmedi; yoksa hiç mi yok etmedi?"

"Kardeşim lütfen, hikâyemizi hemen sona yaklaştırma. Hayır, Altaïr Elma'yı hemen yok etmedi. Çünkü ilk başta Al Mualim'in ölümünden sonra çıkan isyanı bastırmak zorundaydı."

"İsyan mı çıktı?"

"Aynen. Al Mualim'in ölümünün hemen ardından bü-

yük bir kargaşa yaşandı. Tarikatta Al Mualim'e bağlı olan bir sürü kişi vardı. Ya Üstat'ın ihanetinden habersizlerdi ya da gerçeği kabullenmeyi reddediyorlardı, ama her halükârda Altaïr'in bir darbe yaptığını ve hemen durdurulması gerektiğini düşünüyorlardı. Tabii bu şahıslar uç noktalardaki kişilerce kışkırtılmaktaydı."

"Abbas gibi mi?"

Kahkaha attım. "Hiç şüphesiz. Fakat olayların böyle bir istikamete girmesiyle Abbas'ın kendi içinde hayli şiddetli bir iç çatışma yaşadığı söylenebilir. Sonuçta Al Mualim'e duyduğu nefret Altaïr'e duyduğu nefret kadar olmasa da güçlüydü."

"Peki Altaïr isyanı bastırdı mı?"

"Kesinlikle. Bunu Amentü'ye bağlı kalarak yaptı. Malik ve komutası altındakilere isyancıların hiçbirine bir zarar verilmemesi ve tek bir insanın bile öldürülmemesi ya da cezalandırılmaması gerektiğine dair emirler verdi. İsyancıları kontrol altına aldıktan sonra, hiçbir şekilde sertçe karşılık verilmedi. Bunun yerine Altaïr hakikati anlatmak için etkili bir konuşma yapıp hepsini ilk önce Al Mualim'in suçlu olduğuna, sonra Yoldaşlık'ı yönetmek için kendisinin uygun bir kişi olduğuna ikna etti. Bu şekilde, onların sevgisini, inancını ve sadakatini sağlam temeller üzerine oturttu. Tarikatın lideri olarak ilk işi, insanlara aşılamayı amaçladığı prensipleri göstermek oldu. Yoldaşlık'a doğru yolu göstererek onu yok olmanın eşiğinden kurtardı.

"Her şey çözüldükten sonra dikkatini günlüğüne çevirdi. Günlüğe tarikat hakkındaki düşüncelerini, ona karşı olan sorumluluğunu ve hatta mezarlıkta karşılaştığı o garip kadını bile yazdı. O kadın Altaïr'i... Aslında Altaïr

birkaç kez o kadın hakkında 'beni büyüledi' diye yazdıysa da sonra durup onun yerine 'ilgimi çekti' tabirinde karar kılmıştı. Ama kadının aklından çıkmadığı kesindi.

"Çoğunlukla Elma hakkında yazdı. Onu yanında taşımaya başlamıştı. Geceleri günlüğünü doldururken cisim yanı başında, bir sehpanın üzerinde dururdu. Ona dikkatle baktığında karmaşık duygular hissederdi. Baba olarak gördüğü yüce bir Assasin'i yoldan çıkartmış olduğu için Elma'ya öfke duyar; ancak onun insanın gücünü nasıl tükettiğini, insana nasıl güç verdiğini ve karşısındakileri sersemletme kabiliyetini bizzat deneyimlediği için bir yandan da korku hissederdi.

"'Eserin iyi bir yanı varsa onu bulacağım,' diye yazdı tüy kalemiyle kâğıdın üstüne. "'Ancak şayet sadece kötülük ve keder saçıyorsa, onu yok edecek gücüm vardır umarım.'"

Evet, diye ekledi günlüğüne. İnsanlık için bir hayrı yoksa Cennet Parçası'nı yok edecekti. Böyle yazmıştı. Ama yine de doğru zaman gelirse ya da geldiğinde Elma'yı yok edecek gücü nereden bulacağını merak ediyordu.

Gerçek şuydu ki onu elde eden herkes devasa bir güce sahip oluyordu ve Tapınakçılar da bu gücün kendilerine ait olmasını istiyorlardı. Bir de şöyle bir soru vardı aklında: Acaba Tapınakçılar bunun gibi başka eserlerin peşinde olabilirler miydi? Hatta onlara şimdiden sahip olmuş olabilirler miydi? Robert de Sable'ın ölümünden sonra onların Akka limanında toplanıp güçlendiklerini biliyordu Altaïr. Onlara orada saldırmalı mıydı? Elma'nın ya da ona benzer herhangi bir eserin başka kimsenin eline geçmemesi gerektiği konusunda kararlıydı.

Onun dışında hiç kimsenin...

Karargâhında bunun üzerinde etraflıca düşündü. En sonunda düşmana yeniden toplanmak için çok fazla zaman tanıdığını düşünerek endişelendi. Malik'i ve Jabal'ı yanına çağırdı. Tarikatın komutasını geçici olarak Malik'e verdikten sonra, Jabal'a hep beraber bir süvari bölüğü olarak derhal Akka limanına gideceklerini, Tapınakçı kalesine saldırı düzenleyip meseleyi kökünden halledeceklerini söyledi.

Sonra hemen yola çıktılar. Ayrılırlarken Altaïr, Abbas'ın kalenin girişine yakın bir yerde durduğunu ve onu kötü kötü süzdüğünü gördü. Son zamanlarda yaşananlar Abbas'ın bıçak gibi keskin öfkesini köreltmemiş, aksine onu iyice bileyip keskinleştirmişti.

OTUZ BEŞ

Akka limanına karanlık çöküyordu. Gri taşlarla kaplı liman turuncuya dönmüştü. Güneşin son parçası ufukta eriyip giderken denizi kan kırmızısına boyuyordu. Dalgalar kale duvarlarına ve deniz surlarına sertçe çarpmakta, martılar tünedikleri yerden seslenmekteydi; fakat bunlar dışında liman sessizdi. Tuhaf bir şekilde sessiz...

Ya da... en azından burası öyleydi. Etrafı seyrederken Tapınakçı askerlerinin olmayışı Altaïr'i şaşırttı –bu, Sibrand'ın askerlerinin bir köpeğin üzerindeki pireler gibi dört bir yana yayılmış olduğu son ziyareti esnasında karşılaştığı durumla önemli ölçüde zıttı– ve içinden bir ses Altaïr'e limanın diğer tarafında bir şeyler dönüyor olabileceğini söyledi. Endişesi giderek arttı. Karar verirken çok zaman kaybetmişti. Bunun bedelini mi ödeyecekti?

Ancak limanın tam olarak boş olduğu da söylenemezdi. Altaïr yaklaşmakta olan adım sesleri ve fısıltı halinde konuşmalar duydu. Elini kaldırdı ve onu arkasından takip etmekte olan ekibinin ilerleyişi kesildi, adamlar karanlığın içinde hareketsiz birer gölge halini aldılar. Altaïr seslerin sahibi olan muhafızları görene kadar liman duvarı boyun-

ca ses çıkarmadan ilerledi ve adamların birbirlerinden ayrılmış olduğunu görünce sevindi. İlki şu anda onun neredeyse tam altındaydı. Fenerini kaldırmış, nemli liman duvarının karanlık ve kuytu köşelerine dikkatle bakıyordu. *Acaba adamın aklı memleketinde, İngiltere ya da Fransa'da ve oradaki ailesinde mi*, diye düşünen Altaïr, onu öldürmek zorunda olduğu için biraz kederlendi. Duvardan sessizce sıçrayıp adamın üzerine çökerek süngüsünü vücuduna saplarken, *Keşke başka yolu olsaydı*, diye düşündü.

"*Mon Dieu*," dedi muhafız iç geçirerek. Adam can verirken Altaïr doğruldu.

İleride, ikinci asker iskelenin ıslak zemini üzerinde yürüyor ve zift akıtan feneriyle etrafını aydınlatırken, duyduğu her sesle irkiliyordu. Artık korkudan titremeye başlamıştı. Hızla geçip giden bir fare onu yerinden sıçratınca fenerini havaya kaldırıp hızla arkasına döndü, ama hiçbir şey göremedi.

Bunun üzerine ilerlemeye devam etti. Dikkatle karanlığın içine bakıyor, arkadaşını arıyordu... Tanrı aşkına, o neredeydi? Bir dakika önce oradaydı. İkisi iskeleye beraber gelmişti. Ama şu an görünürde yoktu; sesi de gelmiyordu. Muhafız korkudan tir tir titremeye başladı. Bir inilti duydu, sonra sesin kendisinden çıktığını fark etti. Derken, arkadan bir ses geldi ve hızla olduğu yerde dönünce, dibine kadar sokulmuş olan katilini gördü...

Birkaç saniye boyunca Altaïr, ölü muhafızın yanında diz çöker halde kaldı ve yaklaşan takviye muhafızlar var mı diye etrafı dinledi. Ancak başka hiçbir adam gelmedi. Ayaklarının üzerinde doğrulduğunda diğer Assasinler duvarın üzerinden atlayıp iskeleye inerek ona katıldılar.

Onun gibi beyaz cüppeler giymişlerdi ve başlıklarının altından kara gözleriyle etrafı süzüyorlardı. Neredeyse hiçbir ses çıkarmadan açıldılar. Altaïr kısık sesle emirler verip liman boyunca sessiz ve çabucak ilerlemelerini söyledi. Koşarak gelen Tapınakçı muhafızların icaplarına bakmaya başladılar. Altaïr aralarında hareket edip mücadeleyi adamlarına bıraktı ve bir duvara yaklaştı. İçi içini kemiriyordu: Saldırının zamanını kötü ayarlamıştı – Tapınakçılar çoktan harekete geçmişti. Bir nöbetçi onu durdurmaya çalıştı ama adam Altaïr'in süngüsünün tek bir kesici darbesiyle boynunda açılan yaradan kan fışkıra fışkıra yere yığıldı. Assasin adamın bedenini bir sıçrama tahtası gibi kullanarak liman duvarının tepesine tırmandı ve orada çömeldi. Bitişikteki iskeleye baktı ve oradan da gözlerini denize çevirdi.

Korktuğu başına gelmişti. Çok zaman kaybetmişti. Önünde, güneşin ölmekte olan ışıklarıyla altın sarısına boyanmış Akdeniz'de, Tapınakçı gemilerinden oluşan küçük bir filo vardı. Altaïr lanet okudu ve liman boyunca iskelelerin olduğu bölgenin ortasına doğru hızla ilerledi. Adamları takviye muhafızlarla savaşırken çıkan sesleri hâlâ duyabiliyordu. Tapınakçı tahliyesi devam ediyordu, ancak Altaïr Tapınakçıların nereye gideceklerine dair ipucunun kalenin içinde gizli olduğunu düşünmekteydi. Böylece büyük bir dikkatle, hızla ve sessizce ilerleyerek, iskelelerin tepesinde azametle yükselen kalenin yolunu tuttu. Karşılaştığı bir-iki muhafızı hiç merhamet göstermeden başından defetti. Düşmanın kaçış amacını öğrenmek istediği kadar ona engel de olmak istiyordu.

Hisarın içine girdiğinde gri taşlarla örülü duvarlar ayak seslerini emdi. Tapınakçıların burada olmadığı belliydi.

Mekânın üzerine çoktan boş, kullanılmayan bir yer havası sinmişti. Taş merdivenlerden çıkıp bir balkona vardı. Orada kulağına insan sesleri ilişti: hararetli bir sohbetin ortasında olan üç kişinin sesi. Konuşulanlara kulak misafiri olmak için bir sütunun arkasına gizlenirken özellikle bir ses Altaïr'e tanıdık geldi. O ana kadar, o sesi bir daha duyup duyamayacağını hep merak etmişti. O sesi tekrar duymayı ümit etmişti.

O ses Kudüs'teki mezarlıkta karşılaştığı kadına, de Sable'ın dublörlüğünü yapmış olan cesur dişi aslana aitti. Yanında iki Tapınakçı daha vardı. Kadının sesinden bir şeylerden hoşnut olmadığı anlaşılıyordu.

"Gemilerim nerede, asker?" diye atıldı kadın. "Bana sekiz gemiden oluşan başka bir filonun daha geleceği söylenmişti."

Altaïr öteye doğru baktı. Tapınakçı gemilerinin silueti ufukta görünüyordu.

"Üzgünüm, Maria; ama elimizden gelen buydu," diye cevap verdi askerlerden biri.

Maria. Altaïr kadının çenesinin duruşunu, canlılıkla ve öfkeyle parıldayan gözlerini hayranlıkla seyrederken isminin tadını çıkardı. O tuhaf havası tekrar dikkatini çekti – kadın, gerçek benliğinin büyük bir kısmını gizliyordu sanki.

"Geri kalanımızı nasıl Kıbrıs'a ulaştırmayı düşünüyorsun?" diye sordu kadın.

Neden Tapınakçılar yerlerini Kıbrıs'a taşıyorlardı ki?

"Affınıza sığınarak söylüyorum ama siz Akka'da kalsanız daha iyi olur," dedi asker.

Kadın birden dikkat kesildi. "Ne bu şimdi? Bir tehdit mi?" diye sordu.

"Açık bir uyarı," diye cevap verdi şövalye. "Şu an Yüce Efendi Armand Bouchart ve kendisi size iyi gözle bakmıyor."

Armand Bouchart, diye kafasına kazıdı Altaïr. Demek de Sable'ın yerine geçen kişi oydu.

Balkonun ortasında duran Maria baş kaldırır bir edayla konuştu: "Bak sen! Seni küstah..." Durdu. "Çok güzel. Ben de bir yolunu bulup Limasol'a kendim giderim."

"Anlaşıldı, leydim," dedi asker eğilip selam vererek.

Askerler oradan uzaklaşarak Maria'yı balkonda tek başına bıraktılar. Kadın orada kendi kendine konuşmaya başladı. Bunu duymak Altaïr'in hoşuna gitti. "Kahretsin... Şövalye olmama ramak kalmıştı. Şimdi bir paralı askerden pek farkım kalmadı."

Altaïr ona doğru ilerledi. Kadın hakkında ne hissediyorsa hissetsin –ki *bir şey* hissediyordu, bu kadarından emindi– onunla konuşmaya ihtiyacı vardı. Altaïr'in yaklaştığını duyunca kadın hızla arkasına döndü ve onu hemen tanıdı. "Güzel," dedi, "işte boynumu bağışlayan ama hayatımı çalan adam."

Altaïr'in kadının ne demek istediğini merak edecek vakti olmadı. Çünkü kadın ani bir çelik parlamasıyla, yıldırım gibi bir hızla kılıcını çekmişti ve şu an Altaïr'in üzerine geliyordu. Onu bir kez daha etkileyen büyük bir hız, kabiliyet ve cesaretle saldırıya geçmişti. Kılıcı diğer eline alarak olduğu yerde döndü ve Altaïr'e zayıf tarafından saldırmaya çalıştı. Altaïr kendini savunmak için çok hızlı hareket etmek zorundaydı: Kadın çok iyi savaşıyordu, hatta Altaïr'in komutası altındaki bazı adamlardan daha iyiydi. Bir müddet birbirlerine art arda kılıç savurdular. Balkon

çınlayan ve çarpışan kılıçların sesiyle yankılandı, ara sıra kadının mücadele verirkenki bağırışları duyuldu.

Altaïr takviye muhafızların gelmediğinden emin olmak için arkasına baktı. Gerçi tabii ki gelmezlerdi. Adamlar kadını arkada bırakmıştı. De Sable ile olan yakınlığının, Tapınakçıların bir sonraki lideriyle olan ilişkisinde bir işe yaramadığı açıktı.

Bu sırada ikilinin mücadelesi devam ediyordu. Kısa bir an, kadın Altaïr'i sırtı tırabzana değecek, omzunun üzerinden arkadaki karanlık deniz görünecek pozisyonda kalmaya zorladı. Aynı kısa süre boyunca Altaïr de kadının onu yenip yenemeyeceğini merak ederek aslında bunun ne kadar acı ve gülünç bir durum olabileceğini düşündü. Ancak kazanmak için basiretsizce hareket etmesi Maria'nın dikkatinin dağılmasına yol açtı ve böylece Altaïr de dayalı olduğu yerden kalkarak ilerlemeyi başardı. En sonunda olduğu yerde dönerek kadının ayaklarını bir tekmeyle yerden kesti ve ardından üzerine atılarak süngüsünü boğazına dayadı.

"İşimi bitirmek için mi geri döndün?" diye sordu Maria cüretkâr bir edayla. Ancak Altaïr kadının gözlerindeki korkuyu görebiliyordu.

"Henüz erken," diye karşılık verdi, fakat süngüsü aynı yerde duruyordu. "Bir şey öğrenmek istiyorum. Tapınakçılar neden Kıbrıs'a açılıyor?"

Kadın sırıttı. "Uzun ve pis bir savaş döneminden geçildi, Assasin. Herkes bir molayı hak etti."

Altaïr gülmemeye çalıştı. "Bana ne kadar bilgi verirsen, o kadar çok yaşarsın. Şimdi tekrar soruyorum, Kıbrıs'a geri çekiliş niye?"

"Ne geri çekilmesi? Kral Richard, Salah Al'din'le bir ateşkes imzaladı. Sizin tarikatınız da lidersiz kaldı, öyle değil mi? Biz Cennet Parçası'nı geri aldığımızda, kaçan *siz* olacaksınız."

Altaïr başıyla onayladı. Anlıyordu ve ayrıca şunun farkına varıyordu: Tapınakçıların tarikat hakkında bildiklerini sandığı ama hiç bilmediği pek çok şey vardı. Birincisi, Assasinler lidersiz değildi. İkincisi, Tapınakçılardan kaçmak gibi bir alışkanlıkları yoktu. Doğruldu ve kadını ayağa kaldırdı. Kadın ona öfkeyle bakarak üstünü başını silkeledi.

"Elma çok gizli bir yerde," dedi Altaïr ona, aslında durumun öyle olmadığını düşünerek. Eser, odasında kalmıştı.

"Altaïr, önündeki seçenekleri iyice ölçüp biç. Tapınakçılar o yadigâr için büyük bir bedel ödemeye hazır."

"Zaten ödemediler mi?" diye sordu Altaïr, kadını alıp götürürken.

Kısa süre sonra Altaïr tekrar Assasinlerin arasına katılmıştı. Limandaki savaş bitmiş, Akka iskelelerini ele geçirmişlerdi. Aralarında Jabal da vardı. Maria'yı görünce kaşlarını kaldırdı ve iki Assasin'e onu alıp götürmeleri için eliyle işaret edip Altaïr'in yanına geldi.

"Kıbrıs'ta Tapınakçıları ilgilendirecek neler dönüyor ki acaba?" diye kendi kendine konuşur gibi sordu Altaïr, birlikte yürürlerken. Bir sonraki duraklarının neresi olacağına çoktan karar vermişti ve kaybedecek vakit yoktu.

"Sivil ayaklanması olabilir mi?" diye sordu Jabal, avuçları yukarı bakacak şekilde ellerini iki yana açarak. "İmparatorları İsaakios Komnenos aylar aylar önce Kral Richard'la kavga çıkarmıştı. Şu an bir Tapınakçı zindanında çürüyor."

Altaïr düşündü. "Yazık. İsaakios'u ayartmak kolaydı, rüşvete bayağı bir düşkündü."

Limanın basamaklarının önünde durdular. Bu sırada Assasinler yanlarındaki Maria ile birlikte önlerinden geçtiler.

"O günler geçti," dedi Jabal. "Ada şu an onlara ait, orayı cüzi bir miktar ödeyerek kraldan satın aldılar."

"Bu, bizim teşvik etmek istediğimiz bir yönetim şekli değil. Orada hiç tanıdığımız var mı?" diye sordu Altaïr.

"Limasol'da bir tane var. Alexander adında biri."

"Ona haber salın," dedi Altaïr. "Bu hafta içinde geleceğimi söyleyin."

OTUZ ALTI

Kıbrıs'a tek başına sefere çıktı – ama *tam olarak* yalnız sayılmazdı. Maria'yı da yanına almıştı. Jabal'a onu bir Tapınakçı yemi olarak kullanabileceğini söylemişti; ancak günlüğüne onun yanında olmasını istediğini yazmıştı; durum hem bu derece basit hem de bu derece karmaşıktı işte. Hayatına çok az kadın girmişti. Yatağını paylaşanlar bir ihtiyacı tatmin etmekten pek fazla öteye gidememiş, belden yukarısındaki hisleri harekete geçirecek bir kadınla henüz karşılaşmamıştı. Acaba şu an karşılaşmış mıydı? Bu soruyu da günlüğüne yazdı.

Limasol'a vardıklarında Tapınakçıların adayı ciddi anlamda işgal etmiş olduğunu gördüler. Her zamanki gibi liman güneşin turuncu ışıklarına bürünmüştü ve kumtaşından yapılma duvarlar güneşte parlıyordu. Mavi sular ışıldıyor ve üzerlerinde dönen, dalışa geçen martılar tekdüze bir sesle ötüşüyordu. Fakat her yerde Tapınakçılara ait kırmızı haçlar ve öfkeli halka pürdikkat gözlerle bakan askerler vardı. İnsanlar şu anda Tapınakçıların demir gibi sert baskısı altında yaşıyorlardı. Toprakları, ada üzerindeki hak iddiası çok zayıf olan bir kral tarafından satılarak

ayaklarının altından çekilmişti. Çoğu hayatına devam ediyordu; geçindirmeleri gereken aileler vardı. Ancak birkaç atılgan ruh bir direniş başlatmıştı. Altaïr'in görevine en sıcak bakacak olanlar onlardı ve Altaïr de zaten *onlarla* buluşmayı planlıyordu.

Gemisinden inip iskeleler boyunca ilerlemeye başladı. Maria da yanından ilerliyordu, ancak kadının elleri bağlıydı. Altaïr, kadının üzerinden onu bir Tapınakçı olarak tanımlayan her türlü belirtiyi kaldırtmış ve kölesi gibi görünmesi için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Bu durum da elbette kadını sinirlendiriyor ve Maria bunu belli etmekte hiç tereddüt etmiyordu. Beklediklerinden çok daha sessiz olan iskelelerden geçerlerken sürekli homurdanıyordu. Altaïr kadının rahatsız olduğunu gördükçe içten içe eğleniyordu.

"Ya çığlık atmaya başlarsam?" diye sordu Maria dişlerinin arasından.

Altaïr kıs kıs güldü. "İnsanlar kulaklarını kapatıp işlerine devam ederler. Daha önce mutsuz bir köle görmüşlerdir."

Fakat hangi insanlar? İskeleler garip bir şekilde boştu. Arka sokaklara çıktıklarında ana yolların da ıssız olduğunu gördüler. Ansızın önlerindeki bir ara sokaktan bir adam çıktı. Üzerinde eski püskü bir cüppe, kafasında da bir sarık vardı. Kullanılmayan fıçılar ve iskeletleri kalmış boş kasalar etrafa saçılmıştı, ayrıca bir yerlerden de su damlıyordu. Altaïr tam yalnız olduklarını düşünüyordu ki çevredeki diğer ara sokaklardan iki adam daha çıktı.

"Liman yasak bölgedir," dedi ilk çıkan adam. "Yüzünü göster."

"Bu başlığın altında çirkin, yaşlı bir Assasin'den başka bir şey göremezsin," diye homurdandı Altaïr ve adamı görmek için başını kaldırdı.

Eşkıya pis pis gülümsedi, artık bir tehlike arz etmiyordu. "Altaïr," dedi sırıtarak.

"Alexander," dedi Altaïr, "haberimi almışsın."

"Bir Tapınakçı tuzağı olduğunu sanıyordum. Kadın kim?" Adam Maria'yı baştan aşağı süzerken gözlerinin içi parladı.

"Tapınakçı yemi," dedi Altaïr. "De Sable'a aitti. Maalesef bir yükmüş."

Maria öfkeli bakışlarını Altaïr'in üzerine dikti: Bakışların öldürme kabiliyeti olsaydı kadının gözleri ona ilk önce feci şekilde işkence çektirirdi.

"Onu senin için saklayabiliriz, Altaïr," dedi Alexander. "Korumalı, güvenli bir yerimiz var."

Oraya gitmek üzere yola koyulduklarında Maria yanındaki adamlara çok ağır küfürler etti, bir İngiliz kadınına göre çok kaba bir dili vardı.

Altaïr, Alexander'a sokaklarda neden çok az insan olduğunu sordu.

"Tam bir hayalet şehir, değil mi? İnsanlar yeni çıkan muğlak bir yasayı çiğneme korkusuyla evden çıkmaya cesaret edemiyorlar."

Altaïr düşündü. "Tapınakçılar daha önce hiç yönetimle ilgilenmemişlerdi. Şimdi neden ilgileniyorlar, merak ediyorum doğrusu."

Alexander başını sallayarak onayladı. Yürürlerken iki askerin önünden geçtiler. Adamlar onlara şüpheyle baktı. Altaïr, Maria'nın onları ele vermesi ihtimaline karşı ken-

dini hazırladı. Ancak kadın öyle bir şey yapmadı. Altaïr de merakla düşündü: Acaba bu durumun Maria'nın kendi tarafındaki insanlarca Akka'da öylece bırakılmış olmasıyla bir alakası olabilir miydi? Kim bilir belki de... Yo, hayır. Bu düşünceyi hemen kafasından attı.

Güvenli bölgeye vardılar. Orası, Alexander'ın üs olarak kullandığı terk edilmiş bir ambardı. Ambarda önü parmaklıklarla kapatılmış, ahşap bir kapısı olan bir depo vardı. Şimdilik Maria'nın dışarıda durmasına izin verdiler. Altaïr kadının bileklerine bağlı sicimi kontrol etti ve rahat olduğundan emin olmak için sicimle kadının kolu arasına parmağını sokup kontrol etti. Bunun üzerine Maria ona ancak minnettar bir küçümseme olarak tanımlanabilecek bir ifadeyle şöyle bir bakıverdi.

Oturup yerleşmelerinden sonra Alexander, "Buraya iyilik yapmaya geldiğini sanmıyorum," dedi. "Amacını öğrenebilir miyim?"

Altaïr hızlı davranmak istiyordu –Tapınakçı üssüne bir an önce saldırıya geçmek istiyordu– ancak Kıbrıslı'ya bir açıklama borçluydu. "Karışık bir öykü ama kolayca şöyle özetlenebilir: Tapınakçılar insanın hayal edebileceğinden çok daha ölümcül bir ilme ve silahlara ulaştılar. Amacım bu durumu değiştirmek. Şu an bizim elimizde de böyle bir silah var. İnsanların beyinlerini yönlendirme kabiliyetine sahip bir cihaz. Tapınakçıların elinde bu tarz silahlardan daha var mı, öğrenmek istiyorum."

Arkalarında duran Maria söze girdi: "Bu arada bizim de Assainlerin Elma'yı, hani şu Cennet Parçası'nı çok daha iyi amaçlar uğrunda kullanacakları konusunda en ufak bir şüphemiz yok..."

Altaïr gülmemek için kendini zor tuttu ve kadını duymazdan gelerek Alexander'a "Tapınakçılar şu an hangi deliğe saklanmış durumda?" diye sordu.

"Limasol Kalesi'ndeler. Ancak giderek daha fazla alana yayılıyorlar."

Bu durdurulmalı, diye düşündü Altaïr.

"Peki içeri nasıl girebilirim?" diye sordu.

Alexander ona Kıbrıs Direnişi'ne sıcak bakan Tapınakçı Osman'dan bahsetti. "Muhafızların yüzbaşısını öldür. O ölünce yerine muhtemelen Osman'ı terfi ederler. Eğer bu olursa, içeri elini kolunu sallaya sallaya girebilirsin."

"O halde başlıyoruz," dedi Altaïr.

Şehrin sokaklarından geçerken etrafın sessiz oluşu onu hayrete düşürdü. Yürür giderken Maria'yı ve Elma'yı düşündü. Onu elbette yanında getirmişti – gemisinin kamarasında duruyordu. Hazine'yi düşmanın bu kadar yakınına getirerek aptalca davranmış olabilir miydi? Cevabı ancak zaman verebilirdi.

Pazaryerine vardığında Tapınakçı muhafız yüzbaşısının yerini belirledi. Adam nazik davranarak kendini bulunması kolay bir hedef haline getirmişti; zincirli zırhın üzerine kırmızı bir tunik giymişti ve bir kral kadar azametli görünüyordu. Altaïr etrafına bakınınca civardaki diğer askerleri gördü. Dikkati üzerine çekmemeye çalışarak kafasını eğdi ve ona kısık, şüpheli gözlerle bakan bir muhafızla göz göze gelmekten kaçındı. Yürümeye devam ederken tıpkı bir âlim gibi ilerledi. Sonra çok dikkatli hareket ederek bir daire çizdi ve yolun diğer ucunda durmuş, adamlarına emirler yağdıran yüzbaşının arkasına doğru ilerledi. Yüzbaşı ve yeni beliren katili dışında yol boştu.

Altaïr omzundaki kının içinden bir fırlatma bıçağı aldı ve sonra bileğinin tek bir hareketiyle onu serbest bıraktı. Yüzbaşı uzun bir inleyişle taş zeminin üzerine çöktü. Muhafızlar koşarak geldiğinde Altaïr oraya bağlanan bir ara sokağa sapmış ve boş kenar mahallelerin içinde gözden kaybolmaya başlamıştı. Görevini tamamladığına göre şu an, Alexander'ın söylediği gibi, Osman'ı bulmak için yola koyulması gerekiyordu.

Hızla hareket ederek güneşin ağarttığı şehrin çatılarının üzerinde ilerledi ve kendini bir avluya bakar halde bulana kadar ahşap kirişlerin üzerinde bir kedi misali sıçraya sıçraya koştu. Aşağıda Osman vardı. O, bir Tapınakçıydı ama Assasinlere sıcak bakıyordu. Altaïr aşağıdaki avluya inmeden önce, adam tek başına kalana kadar bekledi.

Aşağıya indiğindeyse Osman bakışlarını Altaïr'den üzerlerindeki duvara, sonra tekrar Altaïr'e çevirdi. Ziyaretçisine etkilenmiş gözlerle, saygı gösterir bir ifadeyle baktı. En azından Assasin'in böyle hayalet gibi hareket edişine büyük saygı duymuştu.

"Selamlar, Osman," dedi Altaïr. "Alexander'ın selamı var, ayrıca büyükannenin keyifli bir doğum günü geçirmesini diliyor."

Osman kahkaha attı. "Ah sevgili büyükannem, huzur içinde yatsın. Evet, sana nasıl yardımcı olabilirim, dostum?"

"Tapınakçıların neden Kıbrıs'ı satın aldıklarını söyleyebilir misin? Başka bir finans kaynağı oluşturmak için mi?"

"Bunu kesin olarak bilmeye rütbem yetmez, ancak bir tür arşivden bahsedildiğini duydum," dedi Osman, önce sola sonra sağa bakarken. Altaïr'le konuştuğu görülürse pazar meydanında ölüme çarptırılacağı neredeyse kesindi.

"Bir arşivden mi? İlginç. Peki Limasol'daki Tapınakçıların başında kim duruyor?"

"Kızıl Friedrich adında bir şövalye. Limasol Kalesi'nde askerlere eğitim veriyor. Tam bir insan yarması."

Altaïr başıyla onayladı. "Kale muhafızı öldüğüne göre içeriye girmek için ne yapmam gerek?"

"Onun konumuna benim geçeceğimi düşünecek olursak, kale gözetimini kısa süreliğine azaltmak için bir bahane uydurabilirim. Bu işine yarar mı?"

"Yarar," dedi Altaïr.

İşler hızlı ilerliyordu.

"Osman hazırlıkları yapıyor," dedi Alexander'a daha sonra, güvenli bölgeye geri geldiğinde. O dışarıdayken Maria günün çoğunu depoda geçirmiş ve orada Alexander'ı hakaretler ve iğnelemelerle eğlendirmişti. Kadının İngilizce diksiyonuna hayran kalan Alexander ondan söylediklerini tekrar etmesini istediğinde bu, kadının öfkesini artırmaktan başka bir işe yaramamıştı. Fakat şu anda yemek yemek için dışarı çıkmasına izin verilmişti. Yamuk duran bir ahşap sandalyenin üzerine oturmuş, konuşmakta olan Altaïr'e ve Alexander'a kaşlarını çatarak bakıyor, arada da içeriye giren Direniş mensuplarına öfkeli bakışlar atıyordu.

"Mükemmel. Peki ya şimdi ne yapacağız?" diye sordu Alexander.

"Osman'a biraz zaman verelim," dedi Altaïr. Sonra Maria'ya döndü. "Bana Tapınakçı arşivinden bahsetti. Böyle bir şey duydun mu?"

"Elbette duydum," dedi Maria. "Orası bizim kirli çamaşırlarımızı sakladığımız yer."

Altaïr ümitsizliğe kapıldı. Alexander'a dönerek "Kıbrıs hem ilim hem de silah saklamak için iyi bir yer," dedi. "Doğru strateji uygulandığı takdirde savunması kolay bir ada ayrıca."

Sandalyesinden kalktı. Osman kale surlarını şu ana kadar boşaltmış olmalıydı. Kaleye sızma vakti gelmişti.

OTUZ YEDİ

Kısa bir süre sonra kendini Limasol Kalesi'nin avlusunda buldu, içeriye sızmaya hazırdı. Gölgelerin içinde kalarak yukarıdaki geçit vermeyen taş surlara baktı, muhafızların bulunduğu revakları gördü ve siperlerdeki adamların ne sıklıkla hareket ettiğini hesapladı.

Adamların sayısının az olduğunu görünce sevindi: Osman iyi iş çıkarmıştı. Hisar tamamen korumasız değildi ama Altaïr içeri girebilirdi. İhtiyacı olan tek şey de buydu.

Bir duvarı tırmanarak siperlere çıktı, sonra kalenin içine doğru sinsi sinsi hareket etmeye başladı. Bir muhafız bağırarak olduğu yere yığıldı; Altaïr'in fırlatma bıçaklarından biri boynuna saplanmıştı. Sesi duyan başka bir muhafız giriş koridorundan koşarak geldi; gördüğü tek şey Altaïr'in kılıcı oldu. Altaïr muhafızın bedenini yere serdi. Ayağını adamın sırtına bastırarak kılıcını geri çekti, çeliğin ucundan yere kan damladı. Ardından tenha kalenin içinde ilerleyişini sürdürerek karşılaştığı muhafızları teker teker bertaraf etti. Osman gerçekten iyi iş çıkarmıştı. Yalnızca surlardaki muhafızların sayısı azalmamıştı, ayrıca içeride de adam yok gibiydi. Altaïr içini kemiren şüphe duygusunu ve huzursuzluğu dikkate almadı.

Gittikçe gitti; kalenin iç kısımlarının derinliklerine ulaştı ve en sonunda bir balkona çıktı. Burası idman alanı olarak iş gören büyük bir avluya bakıyordu.

Orada Kızıl Friedrich'i gördü. Adamlarından ikisinin düellosunu yöneten, iriyarı, sakallı bir devdi. Adamın görüntüsü Altaïr'i güldürdü. Güler yüzlü casus Osman haklı çıkmıştı. Kızıl Friedrich gerçekten de bir insan yarmasıydı.

"Acımayın, beyler," diye böğürüyordu. "Burası batıl inançları olan kâfirlerin adası. Unutmayın; onlar sizi burada istemiyor, sizi sevmiyorlar; ülkünüzün temel öğretisini anlamıyorlar. Her fırsatta, kökünüzü kazımak için planlar yapıyorlar. Tetikte olun ve kimseye güvenmeyin."

Tam takım zırh giymiş iki şövalye kıran kırana mücadele veriyor, kılıçlarının sesi avluda yankılanıyordu. Yukarıdaki balkonda görünmeyecek bir noktada duran Altaïr, Tapınakçı liderinin adamlarına cesaret verişini dinliyordu.

"Rakibinizin zırhındaki çatlakları bulun. Sert saldırın. Kutlamalarınızı meyhaneye saklayın."

Altaïr doğrularak duvara doğru bir adım ilerledi. Aşağıdaki idman alanında duran üç adam onu şu an rahatlıkla görebilirdi. Ancak hepsi de kendini mücadeleye kaptırmıştı. Altaïr bulunduğu yerle aşağıdaki taş zemin arasındaki yüksekliği ölçtü, sonra derin bir nefes alarak kollarını açtı ve atladı.

Hafif bir çarpma sesiyle Kızıl Friedrich'in tam arkasına indi; dizlerini bükmüş, kollarını dengede durmak için açmıştı. O doğrulurken, sakallı insan yarması arkasına döndü. Gözleri ateş püskürür halde kükredi: "Kıbrıs'ta bir Assasin mi varmış? Güzel, güzel! Siz haşereler ne çabuk uyum sağlıyorsunuz. Hepinizin sonunu–"

Cümlesini bitiremedi. Ölümcül darbeyi indirmeden önce Tapınakçı'nın gözlerinin içine bakmak istemiş olan Altaïr, süngüsünü itti ve tek bir hareketle adamın boynunu parçaladı; her şey göz açıp kapayıncaya kadar olup bitmişti. Kızıl Friedrich boğuk bir sesle yere yığıldı. Boynunda bir oyuk, kırmızı bir delik açılmıştı ve akan kan taş zeminin üzerinde etrafını sarıyordu. Bu, tam da adına yakışır bir manzaraydı.

Adamları kısa bir an hareketsiz kaldılar. Başlarındaki kapalı miğferler hissettikleri duyguları gizliyor, Altaïr çeliğin arkasında şok içinde bakan yüzler hayal edebiliyordu sadece. Derken kendilerine geldiler ve saldırıya geçtiler. Altaïr kılıcını ilkinin miğferinin göz yarığına sapladı. Miğferin arkasından acı dolu boğuk bir ses yükseldi ve adam yere yığılırken gözetleme yarığından kan sızdı. Ardından düelloculardan ikincisi saldırıya geçti. Geniş enli kılıcını hedefine denk getirme beklentisinden ziyade kör bir umutla savuruyordu. Assasin hiç zorlanmadan kenara kaçarken aynı anda avucuna bir fırlatma bıçağı aldı ve sonra olduğu yerde dönüp tek bir hareketle bıçağını yukarı doğru, şövalyenin göğüs zırhının altına sapladı.

Mücadele sona ermişti, üç ceset taş zeminin üzerinde cansız yatıyordu. Altaïr nefes nefese bir halde avlunun etrafına bakındı. *Kalenin bu kadar tenha olması iyi oldu,* diye düşündü. Balkona geri döndü ve geldiği yoldan dışarı çıktı. Geri dönüş yolunda kafasındaki rahatsız edici, şüpheli ses daha da güçlendi. Önünden geçtiği cesetlerin çoğu onun önceden bırakmış olduğu cesetlerdi, hâlâ dokunulmamışlardı. Ayrıca hiç nöbetçi yoktu. *Tek bir tane* bile. Herkes neredeydi?

Cevabını hisarı terk ettikten hemen sonra aldı. Çatıların üzerinden güvenli bölgeye doğru yola koyulmuştu. Dinlenmeyi ve Maria'yla atışmayı şimdiden iple çekmeye başlamıştı. Belki onunla biraz sohbet bile edebilirdi. Şu ana kadar onun hakkında öğrenebildikleri, İngiliz oluşu, de Sable'ın vekilharçlığını yapmış olması (*bu* tam olarak ne demekti, Altaïr henüz sormamıştı) ve memleketi İngiltere'de yaşadığı bir olaydan sonra Haçlıların arasına katılmış olmasıydı. Bu sonuncusu Altaïr'in merakını uyandırmıştı. Çok geçmeden kadının başına gelenleri öğrenmeyi ümit ediyordu.

Aniden bir duman gördü; kalın bir duman sütunu gökyüzünü karartıyordu.

Ve bu sütun, Alexander'ın güvenli bölgesinden gökyüzüne yükseliyordu.

Oraya yaklaştıkça kalbi küt küt attı. Haçlı askerlerinin ambarın önünde nöbet tuttuğunu ve yanmakta olan binaya yaklaşmaya çalışan herkesi uzaklaştırdıklarını gördü. Pencerelerden ve kapıdan alevler yükseliyor, çatının etrafını kapkara duman bulutları çevreliyordu. Friedrich'in kalesinin tenha oluşunun nedeni buydu.

Altaïr'in ilk düşündüğü, tarikatın güvenliği, Alexander ya da içeride kalmış olabilecek Direniş mensupları değildi. İlk düşündüğü Maria'ydı.

Öfkesi adeta bedenini yarıp dışarı çıktı. Bileğini birden bükerek süngüsünü çıkardı. Tek bir hareketle çatıdan atlayarak aşağıdaki Tapınakçı muhafızlarından ikisiyle yüz yüze geldi. İlki bağıra bağıra öldü; ikincisi fal taşı gibi açılmış şaşkın gözlerle arkasına dönecek zamanı buldu ama tam o anda Altaïr'in süngüsü boğazını yardı. Adamın ba-

ğırışı her tarafı inletince daha fazla asker koşarak gelmeye başladı. Fakat Altaïr mücadele etmeyi sürdürdü. Çaresizce ambara ulaşmak istiyor, Maria'nın içeride kalıp kalmadığını merak ediyordu. Belki de kadın boğularak ölecekti. Onu depoda mı bırakmışlardı? Acaba şu an orada, duman dolu odanın içinde kapıyı yumruklayarak nefes almaya mı çalışıyordu? Eğer öyleyse, kim bilir nasıl bir dehşet yaşıyordu! Bu sırada Tapınakçı muhafızları, kana hasret kalmış kılıçlarıyla Altaïr'i durdurmak için üzerine koşmaya devam ediyorlardı. Altaïr savaşmaya devam etti. Onlarla fırlatma bıçaklarını ve kılıcını kullanarak mücadele etti, ta ki bitap düşene, sokak kanları toprağa karışan Tapınakçı cesetleriyle dolana kadar. Bunun ardından, için için yanmakta olan ambara doğru hızla koşturdu ve kadının adını haykırdı.

"*Maria*!"

Cevap gelmedi.

Şu an daha fazla Tapınakçı yaklaşıyordu. Altaïr buruk bir kalple hemen çatıların üzerine çıktı, orada durum değerlendirmesi yapıp bir sonraki hareketini planladı.

OTUZ SEKİZ

Anlaşılan oydu ki bir sonraki hareketi onun için belirlenmişti. Yüksekte, bir kulenin içinde, çanın gölgesinde oturan Altaïr o ana kadar bomboş olan sokaklarda bir hareketlenme olduğunu fark etmişti. İnsanlar evlerini terk ediyordu. Nereye gittiklerine dair hiçbir fikri yoktu ama bunu öğrenmek istediğine karar verdi.

Düşündüğü gibi, bir yandan ambarın alazlanmış kalıntılarından hâlâ duman yükseliyor, diğer yandan Tapınakçılar seferber oluyordu. Altaïr meydana doğru ilerleyen şehir halkını takip etmek için çatıları kullandı, yüzlerindeki ifadeleri gördü ve konuşmalarına kulak misafiri oldu. İntikamdan ve misillemelerden bahsediyorlardı. Birkaç kez Armand Bouchart'ın ismini duydu. Bouchart'ın adaya yeni vardığını söylüyorlardı. Adamın korkulan bir şöhreti vardı; acımasızlığıyla ün salmıştı.

Altaïr bu şöhretin eyleme dökülmesini görmek üzereydi. Ancak şu an Maria'yı kalabalığın içinde sağ salim gördüğü için çok mutluydu. Toplanmakta olan kalabalığın içine karışmış kadının iki yanında birer Tapınak Şövalyesi vardı – görünüşe bakılırsa onların mahkûmuydu, ama el-

leri bağlı değildi. Meydandaki herkes gibi onun da gözleri katedralin basamaklarına odaklanmıştı.

Altaïr onu göz hizasından ayırmadı. Bir çatının üzerinde görülmeyecek bir noktada duruyor, meydana tepeden bakıyordu. Osman'ın basamakların üzerinde yerini alıp biraz yana doğru kayışını seyretti. Adam, Tapınakçıların yeni lideri Armand Bouchart'ın gelişi için hazırdı. Derken Bouchart dışarı çıkarak onun yanında durdu.

Kendisinden önceki Sable gibi, Bouchart da sanki liderlik yetenekleri için olduğu kadar heybetli görünüşü için de seçilmişti. Tam takım zırh kuşanmıştı ama onun altında güçlü ve çevik duruyordu. Başında saç yoktu, kalın kaşları gözlerine gölge düşürüyor gibiydi. Çökmüş yanakları yüzüne bir kadavra ifadesi kondurmuştu.

"Alçak bir katil düzenimi sarstı," diye böğürdü, tüm meydanın ilgisini üzerine çeken bir ses tonuyla. "Sevgili Kızıl Friedrich... katledildi. Tanrı'ya ve Kıbrıs halkına onuruyla hizmet eden o adama, bir katilin süngüsü reva görüldü. Aranızdan kim bana sorumluları yollayabilir?"

Huzursuzca kıpırdananların ayaklarını yere sürtme sesleri dışında kalabalıktan hiçbir ses çıkmadı. Altaïr gözlerini giderek öfkelenen Bouchart'a çevirdi. "Korkaklar!" diye kükredi adam. "Bana bu katili saklandığı yerden bizzat çıkarmak dışında başka hiçbir seçenek bırakmıyorsunuz. Dolayısıyla bu soruşturma bitene kadar adamlarıma dokunulmazlık hakkı veriyorum."

Altaïr, Osman'ın tedirgince kıpırdandığını gördü. Normalde adamın yüzünde gülücük saçan bir ifade olurdu ama şu an o ifade yerinde yoktu. Liderle konuşmak üzere öne çıkarken endişeli görünüyordu. "Bouchart, vatandaş-

lar huzursuz olmaya başladılar. Belki de bu çok iyi bir fikir değildir."

Bouchart yüzünü diğer tarafa çevirdi. Bu yüzden, Osman onun korkunç bir gazap ifadesine büründüğünü görmemiş olabilirdi. Bouchart emirlerinin sorgulanmasına alışık değildi: Bu belliydi. Böyle bir davranışı emre itaatsizlik olarak görüp görmediğine gelince...

Tek bir hareketle kılıcını çekip Osman'ın karnına sapladı.

Yüzbaşı Osman, şaşkına uğramış haldeki insanlarla dolu meydanın dört bir tarafında yankılanan bir haykırışla karnını tutarak iki büklüm oldu ve hemen sonra taş zemine yığılıp kaldı. Ölene kadar, kısa bir süre basamakların üstünde acıdan kıvrandı. Can verirken kopardığı yakarışlar, kalabalığın üzerine perde gibi inen şaşkın sessizlikte sağır ediciydi. Altaïr bu manzara karşısında irkildi. Osman'ı elbette çok iyi tanımıyordu ama onu görmüştü, sevmişti. Bir iyi adam daha pisipisine gitmişti.

Bouchart aşağı eğilip kılıcını Osman'ın tuniğinin koluna sildi. "İtiraz eden başka biri varsa, öne çıksın."

Ceset hafifçe kaydı, bir kolu boşalıp merdivenden aşağı sarktı. Osman'ın boş bakan gözleri gökyüzüne yöneldi.

Kimse itiraz etmedi.

Onu esir alanların elinden kurtulmuş olan Maria aniden sesini yükseltti. Basamaklara doğru koştu ve kendini liderin önünde dizlerinin üzerine bıraktı. "Armand Bouchart," diye seslendi.

Lider onu tanıyınca gülümsedi; fakat bu, arkadaşını gördüğüne sevinen bir adamın tebessümü değildi. "Ah," dedi alaylı bir ses tonuyla, "eski bir iş arkadaşım gelmiş demek." Sonra da kılıcını kemerine geri taktı.

"Bouchart," dedi Maria. "Kıbrıs'a bir Assasin geldi. Ben kaçmayı başardım ama beni yakın mesafeden takip ediyor olmalı."

Olduğu yerde doğrulan Altaïr'in yüreği sızladı. Ümit etmişti ki... Hayır. Maria, her şeyden önce bir Tapınakçıydı. Hep Tapınakçı olacaktı. Sadakati onlaraydı.

"Demek öyle, Maria..." dedi Bouchart neşeli bir sesle. "O zaman bu senin Assasinlerin elinden ikinci mucizevi kaçışın olacak, değil mi? İlki, de Sable Assasinlerin hedefiyken; ikincisi de şimdi benim adamda."

Altaïr, Maria'nın yüzündeki panik ifadesinin yanına, söylenenleri anlamadığını gösteren bir ifadenin eklenişini seyretti. "Ben Assasinlerle işbirliği yapmıyorum, Bouchart," diye atılıverdi kadın. "Lütfen dinle."

"De Sable iradesiz bir zavallıydı. Temel Tapınakçı Kanunu'nun yetmişinci ayeti kadınlarla düşüp kalkmayı *açıkça* yasaklar... çünkü şeytan en güçlü ağını kadınlar yoluyla örer. De Sable bu ilkeyi göz ardı etti ve bunu canıyla ödedi."

"Ne cüretle bunu söylersin?" diye çıkıştı Maria. Altaïr elinde olmadan gülümsedi. Maria'nın yaşadığı korku ne olursa olsun hep kısa süreliydi.

"Damarına mı bastım?" diye bağırdı Bouchart büyük bir keyifle. Sonra "Onu içeri atın!" dedi.

Böylece toplantı sona ermiş oldu. Bouchart, Osman'ın donuk bakışlı cesedini arkasında, basamakların üzerinde bırakarak arkasına döndü ve oradan ayrıldı. Elleri bağlanan Maria ise sürüklenerek oradan uzaklaştırıldı.

Altaïr'in gözleri giderek uzaklaşan Bouchart'tan Maria'ya kaydı. İki arada bir derede kalmıştı; bir sonraki hare-

ketinin ne olacağına karar vermeye çalışıyordu. Bouchart yakınlarındaydı. Bu şans eline tekrar geçmeyebilirdi. Adama hiç beklemediği bir anda saldırma şansı...

Ama sonra yine Maria geldi aklına.

Çatıdan aşağı indi ve kadını Katedral Meydanı'ndan çıkarmakta olan adamları takip etti. Maria'yı muhtemelen hapse götürüyorlardı. Altaïr onları güvenli bir mesafeden takip etmeyi sürdürdü. Sonra, daha tenha bir sokağa saptıklarında saldırıya geçti.

Birkaç saniye sonra iki muhafız ölmüştü ve Altaïr, bir kenara fırlatılmış olan Maria'nın durduğu yere yaklaşıyordu. Elleri hâlâ bağlı olan kadın ayağa kalkmaya çalışıyordu. Altaïr elini ona uzattı, fakat kadın hızla geri çekildi. "Çek ellerini üzerimden," diye atıldı. "Sayende beni hain sanıyorlar."

Altaïr anlayışla gülümsedi – hem de kadın onun Kıbrıs'ta olduğunu Bouchart'a söylemiş olmasına rağmen... "Ben senin bu hiddetli halin için işine gelen bir bahaneyim sadece, Maria. Senin esas düşmanın Tapınakçılar."

Maria ters ters baktı. "Elime bir fırsat geçsin, seni öldüreceğim."

"Eline o fırsat geçerse... ama o zaman Elma'yı asla bulamazsın. Ve şu an gelseler Tapınakçılara hangisiyle daha çok yaranırsın? Kellemle mi, o eserle mi?"

Kadın, Altaïr'e gözlerini kısarak baktı. Söylediklerinin mantıklı olduğunu anlamıştı belli ki. Sakinleşiyor gibiydi.

Şimdilik.

Günler sonra Alexander ile tekrar karşılaştılar. Alexander Altaïr'e "Öyle kabadayılık yapsa da Bouchart'ın Ma-

ria'nın uyarısını ciddiye aldığı belli," derken yüzünde endişeli bir ifade vardı. Bunu söyledikten sonra Maria'ya öyle bir bakış attı ki kadın, kendisi için hiç alışılmadık şekilde, ne diyeceğini bilemedi. "Haber kaynaklarımdan öğrendiğime göre, güvenli bölgemizi yıktıktan sonra Bouchart hemen Girne'ye yelken açmış."

Altaïr kaşlarını çattı. "Kötü oldu bu. Onunla karşılaşmayı umuyordum." Ama tabii bu isteğinden vazgeçmiş değildi. "Peki Girne'ye en hızlı nasıl gidilir?" diye sordu.

OTUZ DOKUZ

Geminin ambarında yer bulmayı başararak keşiş ve yardımcısı kılığında seyahat ettiler. Ara sıra, mürettebat üyeleri de ana güverteden aşağı iniyor, gaz kaçıra kaçıra, burunlarını çeke çeke orada kıvrılıp uyuyordu. Oradaki iki yabancıya ise hemen hemen hiç dikkat etmiyorlardı. Maria uyurken Altaïr bir kasa bulup günlüğünü açtı ve cüppesinin içindeki kesesinden Elma'yı çıkarırdı.

Etrafına sarılı bez parçasından kurtulan eser parlarken, Altaïr bir müddet onu izledi ve sonra yazmaya başladı: "Elma'yı, Cennet Parçası'nı anlamakta, amacını ve ne işe yaradığını bulmakta zorlanıyorum; ancak kesin olarak şunu *söyleyebilirim* ki kutsal kökenlere dayanmıyor. Hayır... o sadece bir araç... son derece hassas bir makine. Bu olağanüstü şeyi dünyaya getirenler ne tür insanlardı acaba?"

Arkasından bir ses duyunca, Elma'yı kaptığı gibi bir kez daha sarıp cüppesinin içine gizledi. Ses Maria'dan gelmişti; kadın uyanıyordu. Altaïr günlüğünü kapattı ve uyumakta olan iki mürettebat üyesinin üzerinden atlayarak ambarın karşı tarafına, Maria'nın sırtını ahşap kasalara dayayarak oturduğu yere gitti. Kadın soğuktan ürperiyor ve esniyor-

du. Altaïr'in gelip yanına oturmasını seyrederken dizlerini göğsüne çekti. Gözlerinde anlaşılmaz bir ifade vardı. Bir müddet geminin gacırtısını, gövdesine çarpıp geri çekilen dalgaların sesini dinlediler. İkisi de gündüz mü, gece mi olduğundan, ne kadar süredir seyahat ettiklerinden emin değildi.

"Buraya nasıl geldin?" diye sordu Altaïr.

"Hatırlamıyor musun, kutsal insan?" diye sordu Maria yaramazca. "Beni sen getirdin." Sonra durup fısıldadı: "Ben senin yoldaşınım."

Altaïr boğazını temizledi. "Kutsal Topraklara demek istedim; Haçlı Seferleri'ne."

"Kucağım tığ işleriyle dolu, bir gözüm bahçıvanı gözler halde evde mi oturuyor olmam gerekiyordu?"

"İngiliz kadınları öyle yapmaz mı?"

"Valla ben yapmam. Hep sıra dışı bir kız oldum zaten. Büyürken hep erkeklerin oyunlarını tercih ederdim. Oyuncak bebekler bana göre değildi, annemle babam da bu duruma sinir olurdu. Kafalarını koparıp dururdum."

"Annenle babanın mı?"

Maria güldü. "Hayır, oyuncak bebeklerimin. Sonuçta annemle babam taşkınlığımı azaltmak için elbette ellerinden geleni yaptılar ve on sekizinci doğum günümde bana özel bir hediye verdiler."

"Ne hediyesi?"

"Bir koca."

Altaïr irkildi. "Evli misin?"

"Evliydim. Adı Peter'dı. Çok hoş bir hayat arkadaşıydı. Sadece..."

"Evet?"

"Şey, hepsi bu kadar. Sadece... çok hoştu. O kadar."

"Öyleyse, çok fazla oyun arkadaşı değildi."

"Hiçbir şekilde... İdeal eşimin, karakterimin annemle babamın yok etmeye çalıştığı yanlarını kabullenmesini isterdim. Onunla birlikte ava çıkmayı isterdim. Bana spor ve dövüş eğitimi vermesini isterdim. Ama o bunların hiçbirini yapmadı. Onun Leicestershire'daki aile evine, Hallaton Hall'a çekildik. Orada malikânenin hanımı olarak, çalışanlarla ilgilenmem, ev işlerine nezaret etmem ve elbette vârisler doğurmam bekleniyordu. En az üç tane. Tercihen iki erkek, bir kız; bu sırayla. Ancak o nasıl benim beklentilerime karşılık veremediyse ben de onun beklentilerine karşılık veremedim. Malikâne çalışanlarının hiyerarşisi ve politikası kadar bile umursamadığım bir şey varsa o da çocuk bakımı ve özellikle zamansız gelen doğumdu. Dört yıl kaçamak cevaplar vere vere yaşadıktan sonra orayı terk ettim. Neyse ki Leicester Piskoposu, yaşlı Lord Hallaton'un yakın bir arkadaşıydı ve bu aptal, fevri kızın Hallaton ailesini daha fazla utandırma riskini göze almaktansa evliliği feshetme hakkı vermenin uygun olacağını düşünebildi. Hallaton Hall'da –aslında tüm Leicestershire'da– elbette *istenmeyen kişi* olmuştum. Baba evine döndüğümde de durum pek farklı değildi. Hallaton verdiği başlık parasını geri istemişti, ama babam paranın hepsini çoktan harcamıştı. En sonunda, ülkeyi terk edersem bunun herkes için en iyisi olacağına karar verdim ve böylece kaçıp Haçlı Seferi'ne katıldım."

"Hemşire olarak mı?"

"Hayır, asker olarak."

"Ama sen..."

"Çok iyi erkek kılığına girerim, evet. O gün mezarlıkta seni kandırabildim mi?"

"De Sable olmadığını anlamıştım, ama...

"Kadın olduğumu düşünmüyordun. Görüyor musun? Yıllar süren taşkınlığım sonunda işe yaradı."

"Peki ya de Sable? O kandı mı?"

Altaïr kadının yüzündeki kederli gülümsemeyi görmekten çok sezinledi. "İlk başta Robert'i sevmiştim," dedi Maria usulca. "Bendeki potansiyeli Peter'dan daha çok gördüğü kesindi. Fakat doğal olarak, nasıl sömürülebileceğimi de gördü. Çok geçmeden beni kullanmaya başladı." Bir iç çekti. "Onu öldürmen iyi oldu," dedi. "İyi bir adam değildi ve ona karşı hissettiklerimi hak etmiyordu."

"Onu sana de Sable mı verdi?" dedi Altaïr bir süre sonra, kadının eline, orada parıldayan mücevhere işaret ederek.

Maria elindeki mücevhere bakıp onu taktığını adeta unutmuş gibi kaşlarını çattı. "Evet. Beni kendi kanatları altına aldığında hediye olarak vermişti. Tapınakçılara olan bağlarımdan geriye kalan tek şey bu."

İkisinin de konuşmadığı garip bir an oldu. Nihayet sessizliği Altaïr bozdu ve sordu: "Hiç felsefe üzerine bir şeyler okudun mu, Maria?"

Kadın ona şüpheyle baktı. "Birkaç sayfa bir şey okudum... o kadar."

"Filozof Empedokles'e göre dünya üzerindeki tüm yaşam türleri çok basit olarak, temel biçimler halinde başlamıştır: kollar oluşmadan eller, bedenler oluşmadan kafalar, yüzler oluşmadan gözler... Sonra da zaman geçtikçe tüm bu ilk biçimler yavaş yavaş birleşerek önümüzde serili

duran farklı yaşam türlerini oluşturmuştur ona göre. İlginç, değil mi?"

Kadın az kalsın esneyecekti. "Bunun kulağa ne kadar aptalca geldiğinin farkında mısın?"

"Farkındayım... ancak filozof El Kindi'nin nasihatlerinde huzur buluyorum: Kaynakları ne olursa olsun bir insan fikirlerden korkmamalı, canını yaktığı anlarda bile hakikatten çekinmemelidir."

"Bu saçma sözlerinin manasını anlamıyorum." Maria uykulu ve insanın içini ısıtan bir sesle yumuşak bir kahkaha attı.

Belki de Altaïr onu yanlış değerlendirmişti. Belki de Maria henüz öğrenmeye hazır değildi. Fakat tam o sırada bir çan sesi duyuldu: Bu, Girne iskelesine yanaştıklarının işaretiydi. Ayağa kalktılar.

Altaïr tekrar denedi. "Yalnızca sınırlardan arınmış bir akıl dünyanın kaotik güzelliğini algılayabilir. Bu, bizim en yüce varlığımızdır."

"Ama kaos değer verilmesi gereken bir şey mi ki? Düzensizlik bir meziyet mi?" diye sordu Maria. Bu soru karşısında Altaïr'in içinde bir şeyler kıpırdadı. Kadın her şeye rağmen daha yüce bilgiler karşısında açık fikirli olabilirdi.

"Düzensizlik ve kaos bize zorluklar yaşatır, evet," dedi, "ancak sıkı düzene kıyasla özgürlük çok daha büyük bir ödüldür. Tapınakçıların istediği düzen ve barış ortamı köleliği ve mahkûmluğu gerektiriyor."

"Hımm," dedi kadın. "O hissi biliyorum..."

Altaïr, üst güverteye çıkan merdivene vardıklarında ona karşı bir yakınlık hissetti ve bunun neredeyse tanıştıkları andan beri peşinden gittiği duygunun ta kendisi olduğunu

fark etti. Şu an o duyguyu yakalamıştı ve onu hissetmek hoştu. Bu hissi korumak istiyordu. Yalnız, hâlâ dikkatli olmalıydı. Sonuçta Maria onu öldürmeyi planladığını söylememiş miydi? Kadının Tapınakçılara olan sadakati yıpranmış olabilirdi ama bu birdenbire Assasinlerin tarafına geçmiş olduğu anlamına gelmiyordu. Altaïr'in anlayabildiği kadarıyla kadın şimdilik kendi tarafını seçmişti; yani Maria tarafını...

Her şey zamanla belli olacaktı.

Merdivene vardıklarında Maria gülümsedi ve ellerini uzattı. Altaïr uzatılan elleri kuşkuyla süzdü. Ancak kadının elleri bağlıyken merdivenden yukarı çıkması mümkün değildi. Hem zaten korsanlarla birlikte seyahat ediyorlardı: Korsanların ahlaki değerlerden yoksun olduğu bilinse de yoldaşının ellerini bağlı tutan bir keşiş gördüklerinde onlar bile şaşırırdı. Uyumakta olan iki korsan şu an esneye esneye ayaklanıyor, apış aralarını kaşıyarak ambarın diğer tarafındaki ikiliye bakıyorlardı. Altaïr çaktırmadan süngüsünü çıkardı ve kadının bileklerini bağlayan sicimleri kesti. Kadın da ona minnettar bir bakış attıktan sonra merdivenden yukarı çıkmaya başladı.

Derken Altaïr bir şey duydu. Bir fısıltı. Onu, söylenenlerden ziyade ses tonu irkiltti. Belli etmeden dinlemeye başladı. Düşündüğü gibi, iki korsan onlar hakkında konuşuyordu.

"Onun o adam olduğunu *biliyordum*," dedi içlerinden biri kulak tırmalayan bir ses tonuyla. "Sana söylemiştim."

Altaïr adamların gözlerini sırtında hissedebiliyordu.

"Bahse girerim bu ikisi için Tapınakçılar cömert bir ödül verirler."

Assasin içinden lanet okudu. Yanılmıyorsa her an süngüsünü yeniden kullanmak zorunda kalabilirdi.

Kınlarından çekilen eğri kılıçların sesini duydu.

... şimdi.

Altaïr hızla arkasına döndüğünde iki adamla yüz yüze geldi. O anda yoldaşı, Maria Tarafı'nı savunmaya karar vererek özgür kalmak için bir teşebbüste bulundu ve aşağıda kalan ayağıyla bir tekme savurup Altaïr'in yuvarlanarak ambarın yan tarafına çarpmasına neden oldu. Assasin yüzünde bir yanma acısı hissetti.

İçinde de bir acı vardı. Farklı türden bir acı...

Ardından Maria ambarın girişindeki kare biçimli gün ışığının içinde gözden kaybolup gitti. Altaïr tekrar lanet okudu; ancak bu kez sesli bir şekilde... Saldırıya karşılık vermek için doğruldu. İlk korsan sırıta sırıta yaklaştı; şüphesiz alacağı parayı –bu para eline geçtiğinde satın alacağı şarabı ve kadınları– düşünüyordu.

Altaïr'in kılıcı göğüskafesine saplanınca, bedeni kılıcın üzerinde ıslak ıslak geri kayan adam sırıtmayı kesti. Bu, ikincisine düşünmek için zaman verdi ve korsan durdu. Gözlerini kısarak silahını bir elinden diğerine atmaya başladı. Altaïr ona bakıp gülümsedi ve ayağını sertçe yere vurdu; adamın ürktüğünü görünce sevindi.

Güzel, diye düşündü. Paragöz korsanların ölmeden önce biraz korkmasını istiyordu.

Derken o da öldü. Altaïr süngüsünü korsanın böğrüne saplayıp hızla geriye doğru çekerken adamın gözleri yukarı kaydı, bedeni güverteye yığılırken vücudunun yan tarafında koca bir yarık açılmış, cesedi yerdeki arkadaşının yanında yerini bulmuştu. Assasin hemen merdivenden

yukarı çıktı. Birkaç saniye sonra kendini ana güvertede bulduğunda, gün ışığında gözlerini kırpıştırıyordu. Kaçağını arar vaziyette etrafa göz attı. Maria'nın ansızın ortaya çıkmasıyla teyakkuza geçmiş olan korsanlar koşarak geldiler. Altaïr'i gördüklerinde bir bağırış yükseldi ve hepsi de durumun farkına vardı. Altaïr yelken direklerinin altından eğilip borda iskelesi boyunca çevik bir şekilde koşarak hızla güvertenin diğer tarafına geçti ve sürme iskeleden atlayarak Girne limanına ayağını bastı. Sonra da çaresizce, tehlikeyi atlatabileceği, saklanacak bir yer aradı.

Ardından öfkeyle hatırladı; Maria'yı bulması gerekiyordu. Bu sefer kaçmasına izin vermeyecekti.

Etrafına bakındı. Tapınakçılar tarafından ele geçirilmiş başka bir şehir daha... Etraf güneşin altında pırıl pırıl parlıyordu. Her ne hikmetse, düşmanın elinde olamayacak kadar güzel bir şehirdi burası.

KIRK

En azından, Maria'yı zorluk çekmeden buldu. Bir geminin ambarına kaçışan fareler gibi bela da kadının peşinden hemen geliveriyordu. Hakikaten de öyle olmuştu; Altaïr'le yolları tekrar kesiştiğinde kadının ayaklarının dibinde korsan cesetleri yatıyordu. Yanında, yaşanan mücadelenin ardından nefes nefese kalan ve kılıçlarının üzerindeki kandan kurtulmak için silahlarını silkelemekle meşgul olan, yerel halktan üç adam duruyordu. Altaïr ortaya çıkınca adamlar gerildi. Assasin bir iyi niyet göstergesi olarak ellerini yukarı kaldırdı ve sonra gözlerinin önündeki manzarayı algılamaya çalıştı: Maria, adamlar ve cesetler.

Görünüşe göre kadın bir kez daha ucuz atlamıştı.

"Seni son kez gördüğümü sanıyordum," dedi kadına, ellerini havada tutmaya devam ederek.

Maria'nın neyle karşılaşırsa karşılaşsın şaşırmamak gibi doğuştan gelen bir yeteneği vardı. "Keşke o kadar şanslı olsaydım..."

Altaïr ona bakıp kaşlarını çattı, sonra Kıbrıslı adamlardan birine, muhtemelen liderleri olana seslendi: "Bu kadınla ne işin var? Tapınakçı dalkavuğu musun?"

"Hayır, efendim," dedi adam kekeleyerek. Kılıcını çekmiş durumdaydı, Altaïr'in ise elleri boştu. Ancak böyle bir durumda bile Kıbrıslı, karşısındaki adamın ne kadar usta bir savaşçı olduğunu görür görmez anlamıştı. "Korsanlar kadına saldırdı, ben de yardım etmek zorunda kaldım. Ama dalkavuk falan değilim. Tapınakçılardan nefret ederim."

"Anlıyorum. Bu konuda yalnız değilsin," dedi Altaïr bu sözlere karşılık.

Ortak amaç güttükleri belli olunca adam minnettar bir edayla başını indirip kaldırdı. "Adım Markos, efendim. Ülkemi bu Haçlılardan kurtarmak için her konuda yardımcı olurum."

Mükemmel, diye düşündü Altaïr. "O halde, ben dönene kadar bu kadını koruyun. Tapınakçılar bulmadan birini yakalamam gerek."

"Bütün gün limanda olacağız. Kadın burada, yanımızda güvende olur," dedi Markos ve Maria'nın adamlar tarafından tutulup götürülürken dırdır etmekte olduğu o sahne bir kez daha yaşandı. *Güvende olacak*, diye düşündü Altaïr onların gidişini seyrederken. Maria günü iki irikıyım Kıbrıslı arasında, Girne limanında zamanın akıp gidişini seyrederek geçirecekti: Birkaç saat harcamanın daha iyi yolları vardı elbette, ama çok daha kötü yolları da vardı. En azından, Altaïr Alexander'ın sözünü ettiği Girne'deki Direnişçilerden Barnabas'la görüşürken Maria güvende olacaktı.

Adamı buğday ambarı olarak da kullanılan güvenli bölgede buldu. İçeriye girdiğinde Altaïr temkinli bir edayla seslenmiş, oraya buraya kaçışan farelerin hışırtıları ve uzaktan gelen sokak sesleri dışında hiçbir şey duymamıştı.

Sonra çuvalların arasından bir adam çıkmıştı. Kapkara bir sakalı, etrafı dikkatle kolaçan eden siyah gözleri vardı; kendini Barnabas olarak tanıtmıştı. Altaïr ona güvenli bölgenin hücre olarak kullanılabileceği bir yeri olup olmadığını sorunca o da yaltakçı bir şekilde gülümseyip "Elbette, var," demişti. Ancak sonra kararsız kalarak önce bir kapıya gidip onu açıp kapamış, ardından ikinci bir kapıya yönelerek içeriye göz attıktan sonra kurutma odasında hücre olarak kullanılabilecek demir parmaklıklı bir alan olduğunu söylemişti.

Dakikalar sonra, "Armand Bouchart'ın peşindeyim," dedi Altaïr, Barnabas'a. Şu an ikisi depodaki buğday çuvallarının üzerinde oturuyordu.

"Ya... Bouchart Girne'de mi?" diye sordu Direnişçi. "Muhtemelen Buffavento'daki mahkûmlarını ziyaret ediyordur."

"Buraya yakın bir sığınak mı?"

"Evet. Bir kale. Orada bir zamanlar soylu sınıfına mensup Kıbrıslı zengin bir kadın yaşardı; ta ki Tapınakçılar kadının mülklerine el koyana kadar..."

Altaïr, Tapınakçıların açgözlülüğünü düşünerek kaşlarını çattı. "Beni oraya götürebilir misin?"

"Şey... daha fazlasını yapabilirim; muhafızların ruhu bile duymadan seni içeri sokabilirim. Yalnız önce benim için bir şey yapman gerek. Direniş için..."

"Bu tür taleplere alışığım," dedi Altaïr. "Evet, nedir istediğin?"

"Aramızda bir hain var," dedi Barnabas kasvetle.

Hain, Jonas adında bir tüccardı. Barnabas ona gerekli detayları verdikten sonra Altaïr adamı şehrin ortasındaki

bir amfiteatrda buldu. Barnabas'ın söylediğine göre Jonas, Tapınakçılara bilgi sızdırıyordu. Altaïr bir müddet adamı seyretti. Jonas, görünüşlerine bakıldığında işadamlarından hiçbir farkı olmayan başka tüccarlarla görüşüyordu. Derken Jonas işini bitirip oradan ayrıldı ve Assasin de amfiteatrdan çıkarak arka sokaklara sapan adamın peşine düştü, ama bir süre sonra tüccar peşinde biri olduğunu yavaş yavaş sezinlemeye başladı. Adam arkasına dönüp dönüp Altaïr'e bakıyor, her seferinde gözleri daha vahşi, daha korkmuş bir hal alıyordu. Derken Jonas birden koşmaya başladı ve Altaïr de peşinden koşarken adamın ıssız bir ara sokağa saptığını görünce sevindi.

Hızını artırarak kurbanının arkasından süratle ilerledi.

Ara sokakta kimse yoktu.

Altaïr durdu, onu gören biri var mı yok mu diye etrafını kolaçan etti ve sonra *tıkırt* diye süngüsünü çıkardı. İki adım attı ve üst üste dizili duran birtakım büyük kasaların arkasına gelince durdu. Biraz eğildi ve süngüsünü kasalardan birine geçirdi. Ahşap parçalanırken acı bir çığlık duyuldu. İstiflenmiş kasalar üzerine devrilmeye başlayınca Altaïr bedenini olduğu yere sabitleyerek güçlü durmaya çalıştı; dengesini kaybetmek üzereydi.

Ancak yerinden kıpırdamadı. Ahşap parçaları düşüp etrafına saçıldıktan sonra kendini rahat bıraktı ve bakışlarıyla süngüsünün Jonas'ı deştiği noktaya kadar uzattığı kolunu takip etti; adamın ensesindeki yaradan ağır ağır kan sızıyordu. Saklanmak için çömelmiş olan tüccar hâlâ aynı pozisyondaydı ve çaresiz, acınası bir hali vardı. Altaïr onun bir hain olduğunu ve Tapınakçılara verdiği bilgilerin şüphesiz Direniş üyelerini öldürmek, yakalamak ve onlara

işkence yapmak için kullanılmış olduğunu bilse de Jonas'a acıdı; o kadar acıdı ki bedenini yere yatırmak ve üzerine eğilip yüzüne bakmak için süngüsünü usulca geri çekti ve kasa kalıntılarını kenara itti.

Jonas'ın ensesindeki yaradan hâlâ kan sızıyordu. "Bu ne demek oluyor?" diye sordu Jonas hırıltıyla soluyarak. "Bir Assasin mi? Salah Al'din'in zavallı Kıbrıs'ta da mı gözü var?"

"Assasinlerin Sarazenlerle bir bağlantısı yok. Biz kendimize hizmet ederiz."

Jonas öksürünce kana bulanmış dişleri göründü. "Neyse ne... Burada olduğun haberi her yere yayıldı. Boğa, hem senin kellen... hem de kadın destekçinin kellesi için para ödülü koydu."

Altaïr adamın canının bedenini terk etmekte olduğunu gördü. "Her geçen gün daha fazla para ediyorum desene," dedi ve öldürücü darbeyi indirdi.

Ayağa kalktığında içinde bir işi başarıyla tamamlamış olmanın verdiği memnuniyet değil de bir şeylerin eksik olduğuna dair kötü bir his vardı. Jonas'ın bahsetmiş olduğu şu Boğa... O her kim ise Arman Bouchart'a bağlı biriydi ve Altaïr'le Maria'nın Girne'de olduğundan haberdardı. Altaïr'in huzursuzluğunun kaynağı bu muydu acaba?

Hemen çatıların üzerinde yola koyuldu. Niyeti derhal Markos'u ve Maria'yı bulmaktı.

"Görünüşe bakılırsa, Maria, ikimizin kellesi için ortaya yüksek bir meblağ konmuş," dedi Altaïr kadını bulduktan sonra. Tam da tahmin ettiği şekilde Maria taş bir bankın üzerinde, Markos'la başka bir Direnişçi'nin arasında

oturuyordu. Yüzünde Altaïr'in giderek alıştığı o ters ifade vardı.

"Meblağ mı? Kahrolası Bouchart. Muhtemelen beni senin çırağın sanıyor."

"Boğa adında biri bizi bulmak için etrafa adam salmış."

Maria bir yerine bir şey batmış gibi hızla ayağa kalktı. "Boğa mı? Demek o yobaza kendi bölgesini verdiler, ha?"

"Arkadaşın mı oluyor?" diye sordu Altaïr alaycı bir tavırla.

"Asla olamaz. Adı Moloch. Ağaç gövdesi kadar kalın kolları olan palavracı herifin tekidir. Sofulukta üstüne yoktur."

Altaïr, Markos'a döndü. "Avam Semti'ndeki Direnişçilere ait güvenli bölgeyi biliyor musun?"

"Nerede olduğunu biliyorum ama içine hiç girmedim." Markos omuzlarını silkti. "Ben Direniş için hizmet veren bir piyade eriyim sadece."

Altaïr düşündü ve dedi ki: "Maria'yla birlikte görünmemem lazım; bu yüzden onu sizin götürmeniz gerekecek. Kadını göz önünde tutmayın ve güvende olduğunuzda benimle orada buluşun."

"Birkaç ara sokak ve tünel biliyorum."

"Daha uzun sürebilir ama onu oraya sağ salim ulaştırırız."

Birbirlerinden ayrılarak güvenli bölgenin yolunu tuttular. İlk varan Altaïr oldu. Barnabas buğday çuvallarının üzerine uzanmış dinleniyordu. Ancak Altaïr içeri girince hemen ayağa kalktı ve uykudan yeni uyanmış gibi esneyişini bastırdı.

"Az evvel, zavallı Jonas'ın cesedinin bulunduğunu duy-

dum," dedi alaycı bir edayla. "Büyük bir kayıp, değil mi?" Cüppesinin üzerindeki buğdayları silkeleyip attı.

"Onu sen benden daha iyi tanıyordun," dedi Altaïr. "Eminim her iki tarafa birden çalışmanın riskini anlamıştır." Barnabas'a dikkatle bakınca adamın yüzündeki çarpık gülümsemeyi fark etti. Altaïr ölümden –ölümün hiçbir türünden– zevk almıyordu ve Tapınakçı da olsa, Assasin de olsa, Direnişçi de olsa ölümden zevk alana kötü gözlerle bakmak geliyordu içinden. Evet, Barnabas bir müttefikti; ama diğer yandan... Altaïr bir şey biliyorsa o da içgüdülerine güvenmekti ve şu an içgüdüleri onun içini kemiriyordu; derinden gelen, boğuk bir sesti sadece, ama yine de ısrarcıydı.

Barnabas konuşmasına devam etti: "Evet... maalesef bu her şeyi allak bullak etti. Jonas saygı gören bir Kıbrıs sakiniydi. Ölümü Eski Kilise'nin yanında ayaklanmalara sebebiyet verdi. Halk intikam almak için can atıyor ve Boğa onlara onun katilinin sen olduğunu söyleyecek. Direnişçilerin desteğini kaybedebilirsin."

*Ne?*Altaïr adama baktı; kulaklarına inanamıyordu. O içgüdüsü dırdır etmeyi bırakarak dosdoğru aklını taciz etmeye başlamıştı. "Fakat Jonas Direnişçilere ihanet ediyordu. Bunu bilmiyorlar mıydı?"

"Korkarım yeteri kadarı değil," diye itiraf etti Barnabas. "Direnişçiler bayağı dağınık hareket ediyor."

"Pekâlâ, bunu onlara bizzat söyleme şansın olacak öyleyse," dedi Altaïr. "Birkaçı şu an buraya ulaşmak üzere."

"İnsanları buraya mı getiriyorsun?" Barnabas'ın yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Güvenebileceğin insanlar mı?"

"Şu an kime güvenebileceğimden emin değilim," dedi Altaïr. "Ancak riske değer. Şimdiyse bu ayaklanmaları kendi gözlerimle görmem gerek."

"Anlaşmamıza gelince, seni Bouchart'a yaklaştırmak için elimden geleni yapacağım. Sonuçta anlaşma anlaşmadır, değil mi?" dedi Barnabas. Tekrar gülümsedi.

Altaïr, gözüne çarptıkça daha az hoşuna giden o gülümsemeye aldırmadı.

KIRK BİR

Kiliseye uğradığında karşılaştığı huzursuz ortam Altaïr'in yüreğini burktu. Tapınakçılar askeri bir kordon oluşturmuşlardı ve hapsoldukları kilise bölgesinden çıkmaları engellendiği için ellerine ne geçerse kırıp döken çapulcu halk yığınlarını kiliseden uzak tutmaya çalışıyorlardı. Etrafa kasa ve fıçı parçaları saçılmıştı; sokaklarda, sağda solda ateşler yakılmıştı. Sokak tezgâhları saldırıya uğrayıp parçalanmış, ayaklar altında çiğnenmiş yiyeceklerin kokusu göğe yükselen dumanların kokusuna karışmıştı. Toplanan kalabalık davulların ritmine ve hiç durmadan çalan zillerin sesine uyum sağlayarak sloganlar atıyor; onları derme çatma bariyerlerin, ters dönmüş at arabalarının ve tezgâhların arkasından dikkatle izleyen Tapınak şövalyelerini galeyana getirmeye çalışıyordu. Ara sıra küçük asker bölükleri insanların arasına acımasız saldırılar düzenliyor ve çırpınıp küfürler ederek kurtulmaya çalışan birkaç kişiyi sürükleye sürükleye dışarı çıkarıyordu. Aralarına aldıkları isyancıları ya kılıçlarının kabzalarıyla sersemletiyor ya da hücrelere gönderilmek üzere bariyerlerin arkasına

atıyorlardı – ancak bu saldırıları isyancıları ne korkutmaya ne de öfkelerini dindirmeye yarıyordu.

Altaïr olan biteni bir çatının kenarında çömelmiş halde tepeden seyrediyordu. Bir şeyler ters gitmişti. Bir şeyler fena halde ters gitmişti. Boğa bir duyuruyla katilin o olduğunu söylemeye karar verirse o zaman her şey çok daha kötü olacaktı.

Kararını verdi. Boğa ölmeliydi.

Güvenli bölgeye vardığında gözleri boş yere Barnabas'ı aradı; adam yok olmuştu adeta. Altaïr o an, ona güvenerek hata yaptığından iyice emin oldu ve kendine lanet okumaya başladı. İçgüdüsünü dinlemişti; fakat ona yeteri kadar kulak vermemişti.

Yine de Markos ve Maria oradaydı. Kadın, Limasol'da kullandıkları derme çatma kodesten çok daha sağlam duran bir hücreye atılmıştı. Kurutma odasıyla deponun arasındaki kapı açık olduğundan onu görebiliyorlardı: Maria sırtını duvara yaslamış halde parmaklıkların arkasında oturuyor; ara sıra, yerde dağınık halde duran sazların üzerine ayaklarını vuruyor ve yüzünde şeytani bir ifadeyle olan biteni takip ediyordu. Altaïr ise bir yandan kadını seyrediyor, bir yandan da Maria'nın başına açtığı belaları düşünüyordu.

Maria, Markos ve birkaç diğer Direnişçi'nin güvenli bölgeye vardıklarında mekânı terk edilmiş halde bulduklarını öğrenmişti. Onlar buraya ulaştığında Barnabas çoktan gitmişti. *Bir bu eksikti*, diye düşünmüştü Altaïr.

"Dışarıda neler oluyor?" diye haykırmıştı Markos. "Şehir fena karışmış. Ayaklanmalar gördüm."

"İnsanlar bir vatandaşın, Jonas adında bir adamın öldürülmesini protesto ediyorlar. Onu daha önce duymuş muydun?"

"Babam o adamı iyi tanırdı. İyi biriydi. Nasıl ölmüş?"

Altaïr'in yüreği daha da burkuldu ve cevap verirken gözlerini Markos'un gözlerinden kaçırmadan edemedi. "Cesurca. Dinle, Markos. Her şey allak bullak oldu. Bouchart'ı bulmadan önce Boğa'yı ortadan kaldırıp onun acımasızlığına son vermem gerek."

"Ortalığı karıştırmaktan ne kadar çok hoşlanıyorsun, Altaïr," diye hücresinden seslendi Maria.

İsmini bu kadının ağzından duymak Altaïr'in hoşuna gidiyordu. "Boğa binlerce kişinin zapturapt altına alınmasından sorumlu. Ardından yas tutanı az olur."

Maria oturduğu yerde kıpırdandı. "Kantara'ya girip o adama saldıracağını, sonra da hiç fark edilmeden dışarı çıkacağını sanıyorsun, öyle mi? Çevresinde ona tapan son derece sadık insanlar vardır." Kadının sesi taş hücrede yankılandı.

"Kantara... orası doğuda mı kalıyor?" diye sordu Altaïr, kadının ağzından kaçırdığı bilgiyi hemen fark ederek.

"Evet, orası en iyi korunan... Neyse, git de kendi gözlerinle gör."

KIRK İKİ

Altaïr gerçekten de kendi gözleriyle gördü. Kantara Kalesi, Haçlı askerleri ve Moloch softaları tarafından korunuyordu. Duvarları tırmanıp siperler boyunca ilerlemeye başladı. Ara sıra durup onların konuşmalarını dinledi ve Boğa dedikleri adam hakkında birkaç bilgi edindi. Öğrendiği kadarıyla adam kendisi gibi düşünenleri takipçisi olarak yanına çeken dindar bir yobazdı; bu takipçiler ya Boğa'nın kişisel koruması, hizmetkârı olarak çalışıyor ya da Girne'nin sokaklarını arşınlayarak gelişmeleri halka yayıyorlardı. Boğa, Tapınakçılara bağlı olarak çalışıyordu. Liderleri Bouchart'a olan bağlılığı adeta dini inancı kadar yürektendi ve kendisine tahminen Tapınakçılar tarafından verilmiş olan Kantara Kalesi ona özel bir hisardı. Zamanının çoğunu kalenin şapelinde ibadet ederek geçirdiği biliniyordu.

Altaïr onu orada bulmayı umuyordu.

Hisarın içinden geçerken muhafızlar ve softalar gördü. Softaların görünüşü... eh, tam da softalardan beklediği gibiydi: olduğu yerde duramayan, gözleri dört açılmış ve tutkulu insanlar... İkili gruplar halinde devriye gezen

Hıristiyan muhafızlar onlara apaçık küçümseyen gözlerle bakıyorlar ve kalede görevlendirilmiş olmalarını besbelli kendileri için onur kırıcı buluyorlardı. Altaïr bir duvar boşluğuna saklanırken iki muhafız önünden geçip gitti. Biri diğerine yakınıyordu: "Tapınakçılar neden bu kafayı sıyırmış adama müsamaha gösteriyor ki? Boğa ve softaları Kıbrıs vatandaşlarından daha tehlikeli."

"Tapınakçıların kendilerine has nedenleri var," diye karşılık verdi diğeri. "Bölgeyi bir vekil vasıtasıyla yönetmek onların çok daha işine geliyor, anla işte."

"Galiba öyle. Ama bu ne kadar sürebilir ki? Boğa ve Tapınakçılar inanç konusunda tam olarak uyuşmuyorlar."

"Şey, bu meseleyi ne kadar az dillendirirsen o kadar iyi olur," diye karşılık verdi ilki.

Altaïr adamların uzaklaşmasını bekledi ve sonra harekete geçti. Koridora gitgide karanlık çöküyordu. Maria kalenin çok iyi korunduğunu söylemişti. Bir ordu toplayıp surlarına hücum edilirse, bu kesinlikle doğruydu. Ancak hisarın içine gizlice sızmak bir Assasin için daha kolay bir işti; özellikle de Üstat iseniz. Altaïr iseniz...

Şu an kendini koskoca bir ziyafet salonunda bulmuştu. Karşı uçta iki muhafız duruyordu. İki fırlatma bıçağı çıkardı ve bıçakları fırlattı: bir, iki. Adamlar saniyeler içinde kıvranır halde yere serildiler. Altaïr üzerlerinden yürüyüp geçti. Yaklaştığını, Moloch'un çok uzakta olmadığını biliyordu.

Öyleydi gerçekten de. Altaïr çıkmaz sokak gibi görünen bir yere geldi ve geriye dönüp arkasını kontrol etti – burası neden kapatılmıştı? Sonra zeminde bir tavan kapağı gördü. Yere doğru eğilip kulak verdi, gülümsedi. Boğa'yı bulmuştu.

Tavan kapağını yavaş yavaş kaldırdı ve kendini aşağıdaki kirişlerin üzerine bıraktı. Sarayın ibadet yerinin çatı kirişlerindeydi. Burası sunağın yanındaki kocaman bir maltızın ateşiyle aydınlanan büyük, boş bir odaydı.

Moloch ateşin önünde diz çökmüş onunla ilgileniyordu.

Maria adamı doğru tasvir etmişti. Ayı gibi bir adamdı: Dazlak kafası, aşağı sarkan bıyığı ve Maria'nın tasvir etmiş olduğu gibi ağaç gövdesi kalınlığında kolları vardı. Boynundan sarkan madalyon sayılmazsa üst kısmı çıplaktı. Bir duayı olduğu kadar kaba bir hırıltıyı da andıran ahenkli sözler söyleyerek ateşi karıştırırken bedeni terden parlıyordu. Elindeki işe gömülmüş olan adam ateşin başından kalkmıyor, gözlerini oradan ayırmıyor, yüzü alevlerin sıcağıyla kavruluyordu. Odadaki diğer hiçbir şeyin varlığından, hatta –özellikle– katilinin orada olduğundan haberi yoktu.

Güzel. Moloch kuvvetli görünüyordu. En azından onunla herhangi bir mücadeleye girmek istemeyen Altaïr'den güçlü olduğu rahatlıkla söylenebilirdi. Adam ondan sadece kas gücü açısından üstün değildi; aynı zamanda bir zincirin ucundaki ölümcül bir topuzdan oluşan korkunç bir silah taşıdığı da biliniyor, onu kusursuz bir ustalıkla ve acımasızca kullandığı söyleniyordu.

Bu yüzden, hayır; Altaïr onunla bir mücadeleye girmek istemiyordu. Bunun görünmez bir suikast hamlesi olması gerekiyordu. Hızlı, temiz ve sessiz...

Altaïr çıt çıkarmadan kirişlerin üzerinde ilerledi ve sonra sessizce odanın ortasına, Moloch'un arkasına atladı. Bulunmak istediği noktadan biraz öteye inmişti. Nefesini tuttu, gerilmeye başlamıştı. Eğer Moloch onu duyduysa...

Ama hayır, duymamıştı. İriyarı adam hâlâ dalgın bir şekilde maltızla ilgileniyordu. Altaïr birkaç adım ilerledi. Süngüsünü sessizce yuvasından çıkarıp yukarı kaldırdı. Süngünün çeliğinin üzerinde turuncu ışıklar dans ediyordu. Boğa artık ölümden bir kalp atımı kadar uzaktı. Altaïr hafifçe eğildi ve ardından süngüsü saldırıya hazır halde ileri atıldı.

Altaïr havada, kat etmesi gereken yolun yarısındaydı ki, Moloch cüssesinden beklenmeyecek bir hızla arkasına döndü. Yüzünde pis bir sırıtış vardı. Altaïr bunu görünce Moloch'un en başından beri onun orada olduğunu bildiğini, sadece daha yakınına gelmesini beklediğini anladı. Derken o devasa kollar Assasin'i sarmalayarak ayaklarını yerden kesti. Altaïr adamın bir elinin boğazına gittiğini ve orayı sıktığını hissetti.

Birkaç saniye havada o şekilde asılı kaldı. Moloch onu kalenin merdivenlerinde sergilenecek bir ödül gibi tek eliyle havaya kaldırmıştı. Altaïr ise kurtulmak için çaba sarf ettikçe nefessiz kalıyordu. Ayakları boşluğu tekmelerken elleri Moloch'un zırhlı eldivenine gidiyor, canavarın sımsıkı elini çaresizce gevşetmeye çalışıyordu. Gözlerinin önüne bir perde inmeye başlamıştı. Etraf kararıyordu. Bilincini kaybetmekte olduğunu hissetti. Tam o anda Moloch onu geriye doğru fırlattı ve kafası döşeme taşlarına sert şekilde çarpan Altaïr şapelin zemininin üzerinde sere serpe uzanıp kaldı. Yaşamasına neden izin verilmişti, merak ediyordu.

İzin verilmişti, çünkü Boğa onunla biraz daha eğlenmek istiyordu. Zincirli topuzunu çıkardı ve onu başının üzerinde tek bir hareketle çevirip Altaïr'e doğru savurdu.

Altaïr yuvarlanıp kaçmayı son anda başarırken, topuz şapelin döşeme taşları üzerinde bir krater açtı, vurduğu yeri tuzla buz etti. Altaïr'in başından aşağı ufak taş parçaları yağdı.

Hemen ayağa kalktı. Sersem bir haldeydi. Başını iki yana sallayarak biraz olsun kendine geldi ve kılıcını çekti. Bir elinde süngü, diğerinde kılıç vardı. Boğa zincirli topuzunu alıp tekrar saldırıya geçerken, Altaïr hızla yana kaçtı.

Topuz Altaïr'in yanı başındaki bir sütuna çarpıp vurduğu yeri paramparça etmişti, bir kez daha tepelerinden aşağı taş parçaları yapıyordu. Moloch'un topuzunun boşa düşmesiyle Altaïr bir fırsat yakaladı ve bir süngüsüyle, bir kılıcıyla delici hamleler yaparak hızla saldırıya geçti. Ancak Moloch tahmin edilebileceğinden daha çabuk bir şekilde zinciri geri topladı ve onu iki eliyle tutup Altaïr'in kılıç darbesini engelledi. Ardından topuzu tekrar savurarak Assasin'in darbeden kaçınmak için bir kez daha kaçmasına neden oldu.

Altaïr, Al Mualim'i düşündü – onu eğitmiş olan Al Mualim'i, hainlik yapanı değil... Labib'i ve diğer kılıç eğitmenlerini düşündü. Derin bir nefes alıp geri çekildi ve kenara doğru adımını atarak Moloch'un etrafında dönmeye başladı.

Boğa onu takip etti. Assasin'i endişelendirdiğini biliyordu. Gülünce sivri, kararmış dişleri ortaya çıktı; çoğu aşınarak çürük birer kök halini almıştı. Altaïr yaklaşırken adam boğazının derinliklerinden gelen bir sesle hırıldadı. Assasin'in bir fikri vardı: Moloch'u kandırarak onu elindeki topuzu savurmaya zorlayacaktı. Doğrusu bu iyi bir fikirdi, ancak kusurluydu. Yanlış hareket ederse sonucu

ölümcül olabilirdi. Boğa'nın elindeki topuzu savurması gerekiyordu – ancak her savruluşunda topuz, Altaïr'e kafatasını içeri çökertecek kadar tehlikeli şekilde yaklaşıyordu.

Ve en sonunda topuz savruldu. Havada bir kavis çizerek ilerledi ve taşın içine gömüldü. Altaïr sıçrayıp kaçmayı son anda başarmıştı, ancak zor da olsa ayaklarının üzerine inmeyi bildi ve hızla topuza doğru koştu. Ağır topuzun üstüne basıp gergin zincirin üzerinden Moloch'a doğru hızla koşmaya başladı.

Moloch sırıtmayı kesti. Gergin zincirin üzerinden koşarak yaklaşmakta olan çevik Assasin'in ne yaptığını algılamasıyla Altaïr'in kılıcını boğazından geçirip ucunu ensesinden çıkarması bir oldu. Kılıcın ucu ensesinden çıkan adam bağırmayla boğulma arasında bir ses çıkardı. Altaïr kılıcının kabzasını bırakıp Boğa'nın arkasına geçti, omuzlarına biner gibi oturdu ve süngüsünü adamın omurgasına sapladı. Boğa mücadele etmeye devam ederken, Altaïr kendini can havliyle tutunmaya çalışırken buldu. Zinciri tuttuğu gibi yukarı çekti ve boştaki eliyle kurbanının boynuna doladı; sertçe çekip sıkılaştırmaya çalışırken sarf ettiği çabadan ötürü inledi. Moloch olduğu yerde çırpındı ve hızla geri geri gitmeye başladı. Adam, Altaïr'i ateşe doğru götürmeye çalışıyordu.

Sırtında ateşin sıcaklığını hissedince Altaïr çabalarını iki katına çıkardı. Canavar herif ölmek bilmiyordu. Bu sırada Altaïr'in burnuna bir yanık kokusu geldi – cüppesinin ucu tutuşmuştu! Acıyla ve sarf ettiği çabayla haykırarak bir eliyle zincire daha da sertçe asılırken, diğeriyle de süngüyü daha da derine sapladı. Ta ki bir şeyler pes edene, Moloch'un içinde kalan son yaşam gücü kırılana kadar...

İri kıyım adamın bedeni iki büklüm halde yere yığılırken Altaïr hâlâ onun omuzlarının üzerindeydi. Derken adam hızlı hızlı nefes alıp verir halde zemine sere serpe uzandı ve yaralarından sızan kıvamlı kanı taşların üzerine yayılmaya başladı. Dev adam artık ölüyordu.

En sonunda nefes alıp verişi durdu.

Altaïr derin bir iç geçirdi. Moloch artık insanları Direniş'in aleyhine döndüremeyecekti. Zorba yönetimi sona ermişti. Fakat Altaïr onun yerine ne geleceğini ister istemez merak ediyordu.

En kısa zamanda cevabını alacaktı.

KIRK ÜÇ

Maria gitmişti. Haçlılar tarafından alınıp götürülmüştü. Altaïr Kantara Kalesi'nde mücadele verirken askerler güvenli bölgeye saldırmışlar ve yaşanan çarpışmaya rağmen birkaç kişiyi esir alıp kaçmışlardı. Esirlerin arasında Maria da vardı.

Askerlere esir düşmekten kurtulmuş birkaç kişiden biri olan Markos, Assasin'i karşılamak üzere hâlâ oradaydı. Yüzüne endişeli bir ifade kazınmıştı. Hemen konuşmaya başladı: "Altaïr, saldırıya uğradık. Onları geri püskürtmeye çalıştık – ama bir işe yaramadı." Utanmış bir yüz ifadesiyle gözlerini yere eğdi.

Yoksa numara mı yapıyordu?

Altaïr kurutma odasının kapısına baktı. Kapı açıktı. Ötede, parmaklıklı hücrenin kapısı da açık duruyordu. Kadını orada, sırtını duvara yaslamış, botlarıyla taş zeminin üzerindeki sazları karıştırır halde, ona bademgözleriyle bakarken hayal etti.

Kafasını iki yana sallayarak bu görüntüyü zihninden çıkardı. İngiliz kadına olan hislerinden daha ciddi meseleler vardı: İlk başta tarikatının selametini düşünmesi gerekiyordu.

"Onları durdurmak istedim," dedi Markos. "Ama sonra saklanmak zorunda kaldım. Sayıları fazlaydı."

Altaïr ona keskin bir bakış attı. Barnabas'ın ikiyüzlülüğünden sonra artık kimseye güvenesi gelmiyordu. "Bu senin suçun değildi," dedi. "Tapınakçılar düzenbazdır."

"Buffavento'daki bir Kara Kâhin'in gücünden faydalandıklarını duydum. Bizi o şekilde bulmuş olmalılar."

Doğru olabilir miydi bu? Altaïr konuyu etraflıca düşündü. Tapınakçıların, her hareketlerini biliyormuş gibi göründükleri kesindi. Fakat bu bir kâhinden ziyade, Direniş'in Tapınakçı casuslarıyla dolu olmasından kaynaklanıyor olabilirdi.

"Bu tuhaf bir teori," dedi, Markos'un onu bile bile yanıltmaya çalışıyor olabileceğini hesaba katarak. "Ancak bence onlara haber uçuran Barnabas'tı."

Markos irkildi. "Barnabas mı? Bu nasıl olur? Direniş lideri Barnabas sen gelmeden önceki gün idam edilmişti."

Tabii ya. Altaïr kendine lanet okudu. Direniş'e sadık kalan bir Barnabas *vardı*, ancak Tapınakçılar onun yerine kendi adamlarını koymuştu – sahte Barnabas'ı. Altaïr, casusun talimatları doğrultusunda öldürdüğü Jonas'ı düşündü ve bir gün bu hatasını telafi etmeyi umdu. Jonas ölmeyi hak etmemişti.

Altaïr liman bölgesine gitmek üzere yola çıktı. Orada Direnişçi tutsakların nerede tutulduğunu öğrendi ve muhafızları atlatarak onları basık, pis bir hücrenin içinde toplanmış halde buldu.

"Teşekkür ederim, efendim, Tanrı sizi kutsasın," dedi içlerinden biri, Altaïr kapıyı açıp dışarı çıkmasına izin verirken. Adamın yüzünde diğerlerininkinde olduğu gibi bir

minnettarlık ifadesi vardı. Altaïr, Tapınakçıların onlar için ne planlamış olduğunu düşünmek bile istemiyordu.

Zindanda boş yere Maria'yı aradı.

"Sizi aldıklarında yanınızda bir kadın var mıydı?"

"Bir kadın mı? Evet, sonra Boğa'nın oğlu Salim onu zincire vurup götürdü. Giderken az ses çıkarmadı doğrusu."

Hayır, diye düşündü Altaïr. Ses çıkarmadan gitmek Maria'nın tarzı değildi. Fakat Salim denen bu oğul da kimdi? Boğa'nın zorba yönetiminin başına o mu geçecekti?"

Böylece Altaïr kendini Buffavento'daki hisarın duvarlarını tırmanırken buldu. Kalenin içine girdi, sonra aşağı doğru ilerleyip karanlık, nemli ve tavanlarından su damlayan derinliklere indi. Burada taş duvarlar kasvetle parlıyor, titreyerek yanan meşalelerden gelen ışıklar karanlığı zar zor deliyor; atılan her adım yankılanıyor ve bir yerlerden sürekli su damlıyordu. Tapınakçıların şu meşhur kâhinlerini tuttukları yer burası mıydı? Öyle umuyordu. Şu ana kadar bildiği tek şey, Tapınakçıların ondan hep bir adım önde olduklarıydı. Akıllarında her ne olursa olsun, öğrendiği zaman ondan hoşlanmayacağını biliyordu: Sürekli kulağına çalınan o arşiv fikri ya da Direniş'i yıkmaya gitgide yaklaştıkları düşüncesi hoşuna gitmemişti. İlerleyişlerini durdurmak için elinden ne geliyorsa yapması gerekiyordu. Bu, küçük bir cadı avına çıkmasını gerektiriyorsa da yapılacak bir şey yoktu artık: Elbette çıkacaktı.

Kalenin derinliklerindeki koridorlar boyunca ağır ağır ilerlerken, kendini zindan olduğunu düşündüğü bir yere yaklaşırken buldu. Arkasındaki yolda, buraya gelirken kar-

şısına çıkan iki muhafızın bedeni yatıyordu. İkisinin de boğazını kesmiş, cesetlerini görünmeyecek bir yere koymuştu. Tıpkı Moloch'un kalesinde olduğu gibi, hayaletleri andıran bir ilerleme tarzı ile gerektiğinde öldürmeyi içeren karma bir metot kullanarak kalenin kalbine ulaşmıştı. Şu an kulağına sesler geliyordu. Seslerden birini hemen tanıdı: Bu, Bouchart'ın sesiydi.

Yüzeyi paslarla kabarmış çelik bir kapının diğer tarafında kalan bir adamla konuşuyordu.

"Demek kadın yine kaçtı, öyle mi?" diye öfkeyle sordu Tapınakçı.

Diğer adam astarı kürklü olan gösterişli bir cüppe giyiyordu. "Eli kolu zincirlenmiş halde duruyordu, sonra bir baktım kaçmış gitmiş..."

"Beni ahmak yerine koyma, Salim. Kadınlara olan zafiyetini herkes biliyor. Sen gardını indirmişsindir, o da yürüyüp gitmiştir."

"Onu bulacağım, Yüce Efendi. Yemin ederim."

Demek Salim oydu. Altaïr onu özel bir ilgiyle süzerken belli belirsiz güldü. Genç adamın hiçbir yanı –ne görünüşü, ne yapısı ve elbette ne de giyimi kuşamı– babası Moloch'u andırmıyordu.

"Çabuk bul o zaman!" dedi Bouchart öfkeyle. "Assasin'i dosdoğru arşive yönlendirmesin. Elini çabuk tut."

Salim gitmek için arkasına döndü ama Bouchart onu durdurdu. "Ayrıca Salim, bunun Limasol'daki Alexander'a ulaştırılmasını sağla."

Salim'e bir çuval uzattı, o da çuvalı alarak kendisine verilen görevi kabul ettiğini gösteren bir hareket yaptı. Altaïr çenesinin kenetlendiğini hissetti. Demek Alexander da Ta-

pınakçılarla çalışıyordu. Düşmanın kolunun uzanmadığı yer yoktu neredeyse.

Ama artık iki adam uzaklaşmıştı. Altaïr böylece kâhinin hücresine doğru ilerlemeye kaldığı yerden devam etti. Kapılardan diğer tarafa geçemeyince tırmanıp bir balkona çıktı ve yoluna hisarın dış cephesinin etrafında dolanarak devam etti, sonra tekrar aşağı inip zindanların olduğu bölüme geldi. Süngüsünün altında daha fazla muhafız katletti. Çok geçmeden cesetler bulunacak ve her tarafa haber salınacaktı. Acele etmesi gerekiyordu.

Fakat muhafızların uğraşacak yeterince işleri var gibiydi. Kalenin zindan bölümü olduğunu düşündüğü yere doğru yaklaşırken çığlıklar ve bağırışlar ilişti kulaklarına. Hapishane bölgesi gibi görünen bir alana açılan tünelin sonuna ulaştığında Bouchart'ın nereye gitmek üzere yola çıktığını anladı, çünkü burada onu yine gördü. Adam bir muhafızla konuşuyordu. Yan yana dizilmiş hücre kapılarının oluşturduğu bir hattın dışında, parmaklıklı bir bölmenin diğer tarafında duruyorlardı.

Güzel, diye düşündü Altaïr. En azından aradığı zindanı bulmuştu. Tüneldeki bir oyuğun içinde çömelip gizlendi. Arka plandaki feryatların, haykırışların arasında Bouchart'ın "Neler oluyor?" diye sorduğunu duydu.

"Şu çılgın kadın, efendim," diye cevap verdi muhafız, onca gürültünün arasında sesini duyurmak için bağırarak. "Çığırından çıkmış halde. Muhafızlardan ikisini yaraladı."

"Bırakın oyununu oynasın," diyerek gülümsedi Bouchart. "Nasıl olsa görevini tamamladı."

Ancak Altaïr kendisiyle Bouchart arasındaki yolun yine tıkalı olduğunu gördü. Bu işi ne pahasına olursa olsun şu

an bitirmeyi çok isterdi; o muhafız varken bile... İlk önce muhafızın üstesinden gelir, sonra da Bouchart'ın işini bitirirdi. Ancak öyle olmayacaktı. Onun yerine, hayal kırıklığına uğramış bir halde, Bouchart ve muhafızın oradan uzaklaşmasını seyretmek zorunda kaldı. Saklandığı noktadan çıktı ve demir parmaklıklı bölmeye gidip orada kilitli bir kapı buldu. Hünerli parmaklarıyla mekanizmayı alt etmeyi başardı. Ardından kapıdan geçerek kâhinin hücresinin kapısına doğru yola koyuldu. Kadının haykırışları artık daha kuvvetli ve daha rahatsız ediciydi. Altaïr yutkundu. Hiçbir insandan korkmazdı. Ancak bu bir insan değildi. Bu, tamamen farklı bir şeydi. İkinci bir kilidin üzerinde çalışırken heyecanını ve gerginliğini bastırmak zorunda kaldı. Kapı pas tutmuş menteşelerin iniltisi eşliğinde açılırken kalbi küt küt atmaya başladı.

Kadının hücresi büyüktü, bir ziyafet salonu boyutundaydı – ölümün ve çürümenin bir kefen gibi üzerini örttüğü, ayrıca dış dünya bir gün tamamen ele geçirmek üzere yavaş yavaş içeriyi istila ediyormuşçasına sütunların arasında dalga dalga sislerin ve yeşilliklere benzeyen yama yama alanların göze çarptığı geniş bir ziyafet salonu...

Altaïr gözleri karanlığa alışınca kadını aradı, fakat hiçbir şey göremedi. Sadece korkunç, cırtlak bir bağırış duydu. Sesten dolayı kollarındaki tüyler diken diken oldu ve ağır ağır ilerlerken içindeki ürpertiyi bastırdı. Giderek içine girdiği bu yer onun... hücresi miydi?

Burası daha çok bir ine benziyordu.

Ansızın bir sessizlik olunca duyuları hemen dikkat kesildi. Kılıcını bir elinden diğerine atarken gözleri karanlık odayı taradı.

"Putperest kanı," dedi bir ses – sanki bir kâbusun içinden çıkıp gelmişe benzeyen tekdüze bir insan sesi... Altaïr hızla bu sesin geldiği tarafa döndü; ancak o sesi tekrar duyduğunda, sesin kaynağı yer değiştirmiş gibiydi. "İsmini biliyorum, günahkâr," dedi kadın çatlak bir sesle gülerek. "Buraya neden geldiğini de biliyorum. Tanrı pençelerime yön veriyor. Tanrı kemiklerini kırmam için bana güç veriyor."

Altaïr'in düşünecek zamanı neredeyse hiç yoktu. *Pençeler mi?* Gerçekten pençeleri var mıydı? Derken kadın karanlığın içinde bir derviş gibi dönerek, siyah saçları başının etrafında kırbaç gibi savrularak, bir çığlık eşliğinde yaklaştı. Ellerindekiler tam olarak pençe sayılmazdı: Uzun, keskin tırnaklardı, ama bir o kadar da ölümcüllerdi. Altaïr tırnakların yüzünün önünde havayı tırmalarken çıkardığı ıslık sesini duydu ve geri sıçradı. Sonra o şey kedi gibi çömeldi ve ona bakıp hırladı. Altaïr şaşırmıştı: Karşısında bir acuze görmeyi umuyordu, ancak bu kadının... soylu bir görünüşü vardı. Tabii ya! Barnabas'ın sözünü ettiği, bir zamanlar kalede yaşamış olan kadın buydu. Bir zamanlar genç ve çekiciydi. Tapınakçılar ona her ne yaptıysa, görünüşe göre tutsak edilmek onu çıldırtmıştı. Altaïr bunu kadın güldüğünde anladı; birden üzerindeki soylu hava gitmiş, çürümüş dişleri görünmüş ve dili ağzından aşağı sarkacak gibi olmuştu.

Derken savaşmaya başladılar. Kâhin tırnaklarını savurarak körce saldırıyordu; hatta birkaç kez Altaïr'in bedenini tırmalayarak kan akıtmayı bile başarmıştı. Ancak Altaïr mesafesini korudu, karşı saldırılarda bulunmak için ilerledi ve en sonunda kadını bir sütuna yapıştırdı. Onu güç

bela orada tutmaya çalıştı –düşmanını ilk başta mantık yoluyla ikna etmek istiyordu– ancak kadın vahşi bir hayvan gibi kıvranıyordu; Altaïr onu yere yıkıp üstüne çıktığında bile hâlâ çırpınıp kurtulmaya çalışıyordu. "Yüce Tanrı! Ben Tanrı'nın aracısıyım. Onun bu dünyadaki celladıyım. Acıdan da ölümden de korkmuyorum," diye mırıldanırken Assasin süngüyü kadının boğazına dayadı.

"Bir zamanlar Kıbrıslıydın," dedi, onu yerde tutmak için uğraşırken. "Saygıdeğer, soylu bir kadındın. O şeytanlara ne gibi sırlar söyledin?"

Acaba Tapınakçılara yardım ederek kendi halkına ihanet ettiğini biliyor muydu? Aklı bunu anlayabilecek kadar yerinde miydi?

"Boş yere sefalet içinde yaşamıyorum ben," dedi kâhin kulak tırmalayan bir sesle. "Tanrı emretti; ben onun aracısıyım."

Hayır, diye düşündü Altaïr. Kadının aklı yerinde değildi; gitmişti.

"Tapınakçılar size her ne yaptıysa leydim, sizi mahvetmişler," dedi. "Bunun için beni affedin."

Bu, bir merhamet cinayeti olacaktı. Kadını öldürdü ve o korkunç yeri terk etti.

Sonra, güvenli bölgeye geri döndüğünde günlüğünü açıp yazmaya başladı:

Neden içgüdülerimiz şiddette ısrar eder? Farklı türler arasındaki etkileşimleri inceledim. Doğuştan gelen hayatta kalma arzusu başka bir bireyin ölümünü gerekli kılıyormuş gibi görünüyor. Ama neden el ele tutuşamıyorlar ki? Çoğu insan dünyanın ilahi bir güçle yaratıldığına inanıyor – ama

ben ölümü, yıkımı ve çaresizliği kutlamaktan başka bir düşüncesi olmayan çılgın bir adamın desiselerinden başka hiçbir şey göremiyorum.

Elma üzerinde de derin derin düşündü:

Kim bu Önceden Gelenler? Onları buraya ne getirdi? Onları buradan ne sürdü? Bu eserler de neyin nesi? Bir şişenin içine bırakılmış mesajlar mı? Bize yardım etmek, yol göstermek için geride bırakılmış araçlar mı? Yoksa etrafa saçılmış oyuncaklardan pek farkı olmayan bu nesnelere ilahi bir amaç ve anlam atfederek, onlardan arta kalan şeyleri ele geçirmek için mi savaşıyoruz?

KIRK DÖRT

Altaïr, Salim'in peşine düşmeye karar verdi. İkisi de şu an Maria'yı arıyor ve Altaïr eğer onu ilk Salim bulacak olursa o sırada etrafta olmak istiyordu.

Salim kadını şimdilik harıl harıl arıyor değildi. Markos, Altaïr'e Salim'le babasının ortak yönlerinin sadece Tapınakçılara hizmet etmek ve çabuk sinirlenmek olduğunu söylemişti. Dini tutkunun yerine şarap düşkünlüğü olan Salim, ayrıca hayat kadınlarıyla vakit geçirmekten de büyük bir zevk alıyordu. Altaïr onu takip ederken adamın her iki düşkünlüğüne de şahit oldu. Salim ve iki yakın koruması Girne sokaklarında küçük despotlardan oluşan bir üçlü gibi sinsi sinsi gezinirken, Altaïr onlarla arasındaki mesafeyi korudu. Adamlar karşılaştıkları şehir sakinlerini ve tüccarları azarlayıp onlara şiddet uyguluyor, bir yere yapacakları ziyarete hazırlık için onlardan mal ve para talep ediyorlardı.

Görünüşe göre gidecekleri yer bir genelevdi. Altaïr, Salim ve adamlarının bir kapıya doğru yaklaşmalarını izledi; kapının önünde bir sarhoş yanındaki sokak fahişesiyle oynaşıp gülüyordu. Adam ya Salim'in kötü gününde oldu-

ğunu fark edemeyecek kadar aptaldı ya da çok sarhoştu. Çünkü deri matarasını kaldırıp zorbayı selamlayarak "Kaldır bir bardak, Salim," diye bağırdı.

Salim ilerleyişini kesmedi ve elinin tersini sarhoşun suratına geçirdi; adamın kafası boğuk bir küt sesiyle arkasındaki duvara çarpıp sekti. Elindeki deri matarası yere düşen sarhoş, duvara dayalı halde aşağı doğru kayıp oturur pozisyon aldı. Başı öne sarktı, saçı kanla ıslanmaya başladı. Hız kesmeyen Salim hemen hayat kadınını kolundan kavradı.

Kadın direndi. "Salim, hayır. Lütfen yapma."

Ancak Salim onu sürüklemeye çoktan başlamıştı bile. Omzunun arkasından bakıp iki arkadaşına seslendi: "Keyfinize bakın, beyler. İşiniz bittiğinde benim için de birkaç kadın toplayın."

Altaïr göreceğini görmüştü. Salim Maria'yı aramıyordu, bu kadarı apaçık ortadaydı. Kendisinin de Salim'i fahişesiyle gittiği yere kadar takip ederek Maria'yı bulması pek muhtemel değildi. O kadınla şüphesiz ya yatağa ya da bir tavernaya gidiyordu Salim.

Altaïr onu takip etmek yerine pazar bölgesine geri döndü; Markos orada ellerini arkasında kavuşturmuş halde tezgâhların arasında boş boş geziniyor ve Altaïr'den haber bekliyordu.

İkisi bir gölgeye çekildikten sonra Altaïr, "Salim'e yaklaşmam lazım," dedi Markos'a. Sıcak güneşin altından kaçarak günlerini çok fazla kavrulmadan geçirmeye çalışan iki tüccara benziyorlardı. "Arsız olduğu kadar aptalsa ondan birkaç sır koparabilirim."

"Katedraldeki keşişlerden biriyle konuş." Markos kıkır kıkır güldü. "Salim'in ele avuca sığmaz yaşamı sık sık günah çıkartmasını gerektiriyor."

Böylece Altaïr katedralde rüzgârla dalgalanıp çırpınan bir sayebanın altında bir bank bulup oturdu ve önünden akıp geçen hayatı seyretmeye koyuldu. Tek başına yürüyen, beyaz cüppeli bir keşiş önünden geçene kadar bekledi. Adam başını eğip selam verince Altaïr bu harekete aynı şekilde karşılık verdi ve sonra sadece keşişin duyabileceği kadar alçak bir sesle, "Salim kadar alçak bir adamın günahlarını dinlemek canını sıkmıyor mu, kardeşim?" diye sordu.

Keşiş durdu. Önce bir tarafına, sonra diğer tarafa baktı. Ardından gözlerini Altaïr'e çevirdi. "Sıkıyor," diye fısıldadı, "ama ona karşı gelmek ölmek demek. Tapınakçıların kaybedeceği çok şey var burada."

"Arşiv gibi mi?" diye sordu Altaïr. "Bana onun nerede olduğunu söyleyebilir misin?"

Altaïr bu arşivi duymuştu. Belki de Tapınakçıların sürdürdüğü faaliyetlerin anahtarı oradaydı. Fakat keşiş hayır anlamında kafasını iki yana salladı ve oradan uzaklaşmak üzere hareketlendi. Tam o anda, birdenbire küçük bir gürültü koptu. Görünürde Salim vardı; Altaïr irkilerek fark etti. Bir tellalın kürsüsüne çıkıyordu. Adamın yanında artık o fahişe yoktu ve görünüşe bakılırsa öncekine göre çok daha az sarhoştu.

"Kıbrıs'ın erkekleri ve kadınları," diye seslendi, seyircileri etrafında toplanırken, "Armand Bouchart size şükranlarını gönderiyor, fakat Direniş'i destekleyip düzeni sarsan herkesin yakalanıp cezalandırılacağına dair katı bir şartla... Uyum ve düzen arayanlar, iyi amellerle Tanrı'ya hürmet edenler Bouchart'ın cömertliğinden faydalanacaktır. Şimdi gelin, nefretin ve öfkenin yıktığı şeyi yeniden inşa etmek için kardeş gibi hep beraber işe koyulalım."

Bu çok tuhaf, diye düşündü Altaïr. Salim dinlenmiş ve zinde görünüyordu; son günlerde yaptıkları hesaba katılacak olursa, Altaïr onun böyle görüneceğini kesinlikle tahmin edemezdi. O Salim günün geri kalanını içki içip fuhuş yaparak geçirmeyi planlayan bir adamın tüm belirtilerini taşıyordu. Peki ya bu? Bu farklı bir adamdı – sadece görünüş açısından değil, aynı zamanda tavrı, endamı ve konuşmasının içeriğine bakılacak olursa, felsefi hayat anlayışı açısında da... Üstelik bu Salim'in yanında yakın korumalar da yoktu. Altaïr belki de Girne'nin ana caddelerinin ötesindeki bir ara sokakta bu Salim'in üstesinden kolayca gelebilirdi.

Salim kürsüden inip katedrali arkasında bıraktı ve oradan uzaklaşarak güneşin altın rengine bürünmüş sokaklara girdi. Altaïr de peşinden gitti.

Devasa Saint Hilarion Kalesi üzerlerinde aniden tüm kasvetiyle yükselip de Salim'in içeriye girdiğini gördüğünde Altaïr ne kadar süredir yürüdüklerinden emin değildi. Salim büyük kale kapılarına vardığında bir kuzu kapısından geçip içeri girdi ve hemen gözden kayboldu. Altaïr bunu görünce lanet okudu. Hedefini kaybetmişti. Ancak kale arı kovanı gibi işlekti. Şu an bile kapılar açılıyordu; iki kanat menteşelerinin üzerinde geri geri açılarak dört adam tarafından taşınan bir tahtırevanın dışarı çıkmasına izin verdi. Tahtırevan belli ki boştu, zira adamlar hızla ilerleyebiliyordu. Altaïr güneşin benek benek aydınlattığı limana kadar onları takip etti. Adamlar ellerindeki yükü yere koydular ve doğrulup kollarını göğüslerinde kavuşturduktan sonra beklemeye başladılar.

Altaïr de bekledi. Alçak bir liman duvarının üzerine

oturdu, dirseklerini dizlerinin üzerine yerleştirdi ve tahtırevanı, bekleyen hizmetkârları, tüccarları, balıkçıları, dalgalarla hafif hafif sallanan, gövdeleri limanın duvarına vuran güzelim gemileri seyre koyuldu. Büyük bir ağ ile cebelleşen bir grup balıkçı ansızın ellerindeki işi bıraktı ve bakışlarını gemilerden birine çevirip sırıttı. Altaïr adamların bakışlarını takip edince, cariyeler gibi sadece ipek ve şifon kumaşlara bürünmüş bir grup kadının mahcup ve zarif adımlarla limana doğru ilerlediğini gördü. Balıkçılar kadınlara sırnaşıp laf attılar. Çektikleri ilginin tamamen farkında olan cariyeler başlarını yukarıda tutarak limandan geçerken, bazı çamaşırcı kadınlar da tüh tüh diye söylendi. Altaïr olanları seyretti.

Cariyelerin arasında Maria da vardı.

Bir cariye gibi giyinmişti. Altaïr'in kalbi onu görünce küt küt attı. Ancak orada ne yapıyordu ki? Salim'in elinden kurtulmuş, ama kendini tekrar tehlikeye atmıştı belli ki ya da öyle görünüyordu. O ve diğer kadınlar tahtırevana bindiler. Hizmetkârlar hepsi binene kadar bekledi, sonra tahtırevanı kaldırarak ters istikamete doğru döndüler; artık tahtırevan çok daha yavaş taşınıyor, her bir adam onun ağırlığı altında iki büklüm duruyordu. Limandan çıktılar ve Altaïr yanılmıyorsa, Saint Hilarion Kalesi'ne doğru ilerlediler. Salim şüphesiz orada, ellerini mutluluktan ovuşturur halde bekliyordu.

Altaïr onları takip etmek üzere arkasına döndü ve yakındaki bir binanın duvarına tırmandı. Ardından birinden diğerine atlayarak çatıların üzerinde ilerledi ve aşağıdaki tahtırevanı takip etti. Yolcular kalenin kapısına vardığında, Altaïr çömelir vaziyette bekleyip onları izledi. Sonra

da zıplayacağı zamanı hesaplayarak tahtırevanın çatısının üzerine atladı.

Pat.

Aşağıdaki adamlar ekstra yükün ağırlığına alışırken tahtırevan yalpaladı. Altaïr adamların kafalarını kaldırıp bakamayacak kadar büyük bir baskı görmüş olduklarına dair kendi kendine bahse girmiş – ve bu konuda haklı çıkmıştı. Hizmetkârlar ekstra yükü omuzlayarak yollarına devam ettiler. İçerideki cariyeler onu fark ettiyse bile onlar da bir şey söylemedi ve tahtırevan alayı kalenin eşiğinden sorunsuzca geçerek bir avluya girdi. Altaïr etrafına bakındı ve siperlerde okçular gördü. Dikkat çekmesi an meselesiydi. Tahtırevanın üzerinden atlayıp alçak bir duvarın arkasına saklandı. Sonra da Maria'nın tahtırevandan çıkarılıp korumalar eşliğinde götürülüşünü, küçük bir kapıdan geçip avluyu terk edişini seyretti.

Tırmanarak bir ek binanın çatısına çıktı. İçeriye uzun yoldan girmesi gerekecekti. Fakat bildiği bir şey vardı: Artık Maria'yı bulduğuna göre onu bir daha asla kaybetmeyecekti.

KIRK BEŞ

Güneşin kavurduğu geniş bir balkonda duran Maria, Saint Hilarion Kalesi'nin malikiyle ya da maliklerden en az biriyle buluşmak üzere içeri alındı. Altaïr, Salim'in Şahar adında bir ikiz kardeşi olduğunu bilmiyordu. Katedralin oradaki kürsüye çıkıp cömertlik üzerine konuşma yaparken gördüğü kişi Şahar'dı. Eğer Assasin bunu bilseydi, akşamı içerek ve fuhuş yaparak geçiren birinin ertesi gün nasıl o kadar canlı göründüğü sorusuna cevap bulurdu.

Öte yandan Maria ikiz kardeşlerin ikisini de tanıyor, birbirlerine çok benzeseler de onları ayırt edebiliyordu. İkisinin arasında Salim kara gözlü olanıydı ve kendi yaşam tarzına sahip bir adamın görünüşünü taşıyordu. Şahar ikisi arasında daha dinç olanıydı. Maria'nın şu an yaklaşmakta olduğu oydu. Adam arkasına dönünce onunla yüz yüze geldi ve Maria da balkonu geçip ona doğru yürürken neşelenip gülümsedi. Üzerindeki cariye kıyafetiyle göz alıcı bir güzelliğe sahipti; karşısına çıkacak her erkeğin dikkatini çekecek kadar alımlıydı.

"Seni tekrar göreceğimi ummuyordum." Şahar ona şehvetle baktı. "Sana nasıl yardımcı olabilirim, küçük tilkim?"

Salona geri dönmek üzere kadının yanından yürüyüp geçti.

"Buraya pohpohlanmak için gelmedim," diye çıkıştı Maria, görünüşü tam tersini gösterse de. "Cevap bulmaya geldim."

Adamın peşinden ayrılmadı ve salona vardıklarında Şahar gözlerini ona dikti; şaşkın ama çapkınca bir bakıştı bu. Maria onu görmezden geldi. Şu anda, Altaïr'in ona söylemiş olduğu şeyi kendi kulaklarıyla duyması gerekiyordu.

"Öyle mi?" dedi Şahar.

"Duyduğum şey doğru mu?" diye ısrar etti Maria. "Tapınakçılar Elma'yı, Cennet Parçası'nı kötü niyetle kullanmak mı istiyor? İnsanları aydınlatmak değil de kontrol altına almak mı istiyorlar?"

Şahar şirin ama saf bir çocuğa bir şeyler açıklayacakmış gibi hoşgörüyle gülümsedi. "İnsanların kafası karışık, Maria. Güdülmeyi bekleyen kuzular gibiler. Biz de onlara basit, dertsiz tasasız hayatlar vaat ediyoruz."

"Ama bizim tarikatımız insanları korumak için kuruldu," diye ısrar etti Maria, "onları özgürlüklerinden mahrum bırakmak için değil."

Şahar dudağını büktü. "Tapınakçıları özgürlük alakadar etmez, Maria. Biz düzen arıyoruz, o kadar."

Artık kadına doğru yaklaşmaya başlamıştı. Maria bir adım geri attı. "Düzen mi? Esaret olmasın o?"

"Onu istediğin gibi adlandırabilirsin, tatlım," diye cevap verirken Şahar'ın sesi daha sert bir ifade almıştı.

Kadına dokunmak için uzandı, ancak niyeti –o çok belli olan niyeti– Altaïr'in odaya dalmasıyla bölündü. Şahar hızla arkasını döndü ve "*Assasin!*" diye bağırdı. Maria'yı

omzundan tutup yere savurunca kadın acı içinde yere düştü. Altaïr karar verdi: Zorbaya bunu ödetecekti.

"Özür dilerim, Salim. İçeri izinsiz girdim," dedi Altaïr.

Şahar pis pis güldü. "Demek Salim'i arıyorsun? Eminim kardeşim aramıza katılmaktan mutluluk duyacaktır."

Yukarıdan bir ses geldi ve Altaïr kafasını kaldırıp baktığında bir balkon gördü. Salim oraya güle güle yaklaşıyordu. Sonra açık kapıdan içeri iki muhafız girdi. Adamlar Maria'nın üzerine atlamaya hazırdı. Artık ayağa kalkmış olan kadınsa hızla arkasını döndü ve bir muhafızın kılıcını kınından çıkarıp adama karşı kullandı.

Muhafız bir feryat koparıp yere yığılırken Maria tam o anda olduğu yerde dönerek bir dizinin üzerine çöktü ve kılıcını bir kez daha saplayarak ikinci muhafızı da bertaraf etti. Bu esnada Salim balkondan aşağı atlamış, salonun ortasına, kardeşinin yanına inmişti. Altaïr'in ikisini yan yana görünce kardeşlerin sima olarak birbirlerine ne kadar çok benzediklerine şaşıp kaldı. Yanında Maria duruyordu. Kadının yeni ele geçirdiği kılıcından kanlar damlıyor, omuzları hızlı hızlı inip kalkıyordu. İkisi ikizlere karşıydı. Altaïr göğsünün bir nebze gururla, bir nebze de adlandırmak istemediği bir duyguyla dolduğunu hissetti. "İkisine karşı," dedi, "biz ikimiz."

Ancak Maria yine şaşırttı. Altaïr'in yanında savaşmak yerine küçümser bir edayla mırıldandı ve muhafızların açık bıraktığı kapıdan hızla dışarı çıktı. Altaïr bir an onu takip etmeli mi etmemeli mi, düşündü ve tam o sırada kardeşler üzerine atıldı. Böylece işinin ehli iki kılıç ustasına karşı can havliyle mücadele etmeye başladı.

Uzun ve sert bir mücadeleydi. İkizler Assasin'i çabucak

alt edeceklerinden emin oldukları için dövüşe büyük bir özgüvenle başlamışlardı. Sonuçta iki kişiydiler ve ikisi de ustalıkla kılıç kullanıyordu. Haklı olarak onu yeneceklerini düşünüyorlardı. Fakat Altaïr kalbi öfke ve hüsranla dolu bir halde mücadele vermekteydi. Kimin dost kimin düşman olduğunu artık bilmiyordu. İhanete uğramıştı – dost diye bildikleri düşman çıkmıştı. Dostu –hatta dostundan da ötesi– olabileceğini düşündüğü kişiler uzattığı elini geri itmişti. Bildiği tek şey, henüz anlamadığı güçler ve ideolojiler de dahil olmak üzere fark ettiğinden çok daha fazla şeyi tehlikeye atan bir savaşın içinde mücadele vermekte olduğuydu. Son noktaya varana dek savaşmaya, çaba sarf etmeye devam etmeliydi.

İkizlerin cansız bedenleri, kolları bacakları ters dönmüş, ölü bakan gözleri iyice açılmış halde nihayet ayaklarının dibinde yere serildiğinde kazandığı zaferden ne bir zevk aldı ne de sevinç duydu. Sadece kılıcını silkeleyip üzerindeki kanı temizledi ve silahını kınına yerleştirip balkona yöneldi. Kollarını açmış halde balkon korkuluğunun üzerinde dururken arkasından daha fazla muhafızın yaklaşmakta olduğunu duydu. Aşağıda bir at arabası vardı. Arabanın içine atladı ve ardından şehre karışarak gözden kayboldu.

Sonrasında güvenli bölgeye geri döndüğünde Markos tarafından karşılandı. Adam, kardeşlerin ölüm hikâyesini duymak için sabırsızlanıyordu. Direniş üyeleri giderek etraflarını sarmaya başlamıştı, duydukları haber onları çok mutlu etmişti. Nihayet Direniş örgütü Girne'nin hâkimiyetini tekrar ele geçirecekti. Girne'yi aldıklarına göre, şüphesiz tüm adaya hükmetme ümitleri de doğacaktı.

Markos ona bakıp gülümsedi. "Beklenen gerçekleşiyor, Altaïr. Tapınakçı gemileri iskelelerden yola çıkıyor. Girne özgür kalacak. Sonra belki de tüm Kıbrıs..."

Markos'un gözlerindeki neşeyi görünce sevinen Altaïr gülümsedi. "Ama tedbiri elden bırakma," diye tavsiye verdi.

Arşivin yerini bulmakta yeterince mesafe kat etmemiş olduğunu hatırladı. Tapınakçıların oradan ayrılışı ona bir şeyler söylüyordu. "Arşivlerini savunmasız bırakacakları düşünülemez," dedi, "dolayısıyla o arşiv burada olamaz."

Markos bunun üzerine düşündü. "Buradan ayrılan gemilerin çoğu Limasol'a geri döndü. Arşiv orada olabilir mi?"

Altaïr başını indirip kaldırdı. "Teşekkür ederim, Markos. Ülkene büyük hizmetlerde bulundun."

"Tanrı yolunu açık etsin, Altaïr."

Ardından Altaïr onu Limasol'a geri götürecek gemiye doğru yol aldı. Orada Tapınakçıların emellerinin gizemini çözeceğini, Alexander hakkındaki gerçeği ortaya çıkaracağını umuyordu.

Yolculuk esnasında bu konu üzerinde iyice düşündü ve günlüğüne şunları yazdı:

Güvenimin Al Mualim'in sözleriyle sarsıldığı, kendimi âciz hissettiğim zamanlar geliyor aklıma. Bana bir baba gibi davranmış olan bu adamın en büyük düşmanım olduğu çıkmıştı ortaya. İçimde ansızın belirecek bir şüphe ışığı, bu aygıtla aklımı çelmek için ihtiyacı olan tek şeydi. Ancak ben onun suretlerini bir bir hakladım, kendime olan güvenimi geri kazandım ve onu bu dünyadan defettim.

KIRK ALTI

Limasol o gittiğinden beri çok değişmemişti. Etraf Tapınakçılar ve onların askerleriyle doluydu. Öfkeli şehir sakinleri her zamanki gibi hayatlarına devam ediyor, yüzlerinde hoşnutsuz bir ifadeyle işlerine bakıyordu.

Altaïr zaman kaybetmeden Direnişçilere ait yeni güvenlik bölgesini, kullanılmayan ambarı buldu ve içeriye girdi. Bouchart ve Salim'in kulak misafiri olduğu konuşmalarından öğrendiklerini Alexander'a sormakta kararlıydı. Ancak binaya girdiğinde ilk önce Alexander tepki verdi.

"Uzak dur, hain. Direniş örgütüne ihanet ettin ve ülkümüzü sattın. En başından beri Bouchart ile mi çalışıyordun?"

Altaïr kendini Alexander'la yüzleşmeye hazırlamıştı, hatta belki de onunla bir mücadeleye girişmeye... Ancak Direnişçi'yi bu durumda görmek onu rahatlattı, gördüklerini yanlış yorumlamış olduğunu düşündürdü. Fakat yine de tedbiri elden bırakmadı.

"Ben de sana aynı soruyu soracaktım, Alexander. Bouchart'ın bir konuşma esnasında ismini telaffuz ettiğini duydum. Sana bir paket gönderdi, değil mi?"

Alexander gözlerini kısarak başıyla onayladı. Ambardaki mobilya sayısı azdı. Fakat hemen yakında alçak bir masa vardı ve üzerinde Altaïr'in Girne'de Bouchart'ın Salim'e teslim ettiğini gördüğü çuval duruyordu.

"Evet," dedi Alexander, "bez bir çuvalın içinde zavallı Barnabas'ın kellesini göndermiş."

Altaïr masaya doğru yürüdü. Çuvalın ağzındaki büzme ipini çekti, ip gevşedi ve kesik bir baş göründü. Fakat...

"Bu benimle Girne'de buluşan adam değil," dedi Altaïr, kesik başa üzgün üzgün bakarak. Rengi atmaya başlamıştı ve etrafa yoğun, pis bir koku yayıyordu. Gözleri yarı kapalı, ağzı hafif açıktı; dili gözüküyordu.

"Ne?" dedi Alexander.

"Gerçek Barnabas ben gelmeden önce öldürülmüş ve yerine ortadan kaybolmadan önce epey bir zarara yol açan Tapınakçı bir ajan getirilmişti," dedi Altaïr.

"Tanrım bize yardım et. Tapınakçılar burada da aynı şekilde zulümlerine devam ediyordu. Muhafız komutanları pazaryerini, limanları ve Katedral Meydanı'nı dolaşıp uygun gördükleri herkesi tutukluyor."

"Umudunu yitirme," dedi Altaïr. "Girne Tapınakçılardan arındırıldı. Onları Limasol'dan da atacağız."

"Dikkatli olmalısın. Tapınakçı propagandası adamlarımdan birkaçının sana karşı gelmesine neden oldu ve diğer birçoğu da tetikte bekliyor."

"Uyarın için sağ ol."

Altaïr, Bouchart'ı bulmak için şehri aradı, ancak bir sonuca ulaşamadı. Bu kötü haberi Alexander'la paylaşmak üzere güvenli bölgeye döndüğünde ambarın boş olduğunu gördü. Sadece masanın üzerinde duran bir not vardı. Al-

taïr notu alıp okudu. Alexander onunla kalenin avlusunda görüşmek istiyordu. En azından notta böyle yazmaktaydı.

Altaïr düşündü. Daha önce Alexander'ın el yazısını görmüş müydü? Sanmıyordu. Görmüş olsa da Yazıhane şefine zorla bir not yazdırılmış olabilirdi pekâlâ.

Buluşma yerine giderken tüm içgüdüleri ona bunun bir tuzak olabileceğini söylüyordu. Buluşacak oldukları avluda bir cesetle karşılaşınca yüreği burkuldu.

Olamaz, dedi içten içe.

Hemen etrafına bakındı. Avluyu çevreleyen boş siperler ona boş boş baktı. Aslında tüm bölge beklediğinden çok daha sessizdi. Cesedin yanında diz çöktü ve onu çevirip Alexander'ın cansız gözleriyle karşı karşıya gelince korkuları gerçek oldu.

Derken yukarıdan bir ses geldi. Doğrulup hızla olduğu yerde döndü ve siperlerin üzerinden avluya bakan birini gördü. Güneş gözünü aldığından bir elini kaldırıp gözlerine siper etti, ancak orada duran adamın yüzünü yine de çıkartamadı. Bouchart mıydı acaba? Her kim olursa olsun, üzerinde Haçlılara ait kırmızı haç vardı ve ayaklarını hafifçe açmış, ellerini de beline yerleştirmiş vaziyette öylece duruyordu. Zafer kazanmış bir kahramanın edası vardı üzerinde.

Şövalye başparmağıyla Alexander'ın cesedini gösterdi. Sesinde alaycı bir ifade vardı: "Arkadaşın mıydı?"

Altaïr, şövalyeye bu küçümseyici tavrının hesabını mutlaka soracaktı. Derken adam biraz yana kayınca Altaïr en sonunda onu net bir şekilde görebildi. Girne'deki casustu bu adam – kendini Barnabas olarak tanıtan ve muhtemelen gerçek Barnabas'ı öldüren casus... Bir iyi adam daha

ölmüştü. Altaïr ona bunun da hesabını soracaktı. Yumruklarını sıkarken çenesindeki kaslar gerildi. Ancak şimdilik casusa karşı dezavantajlıydı.

"Sen," diye seslendi ona. "Adını duyamadım."

"Sana Girne'de ne demiştim?" diyerek kıkır kıkır güldü şövalye – casus. "Barnabas'tı, değil mi?"

Ansızın büyük bir gürültü koptu. Altaïr arkasına döndüğünde bir grup şehir sakininin avluya girdiğini gördü. Tuzağa düşürülmüştü. Casus onun aleyhinde haber salmıştı. Şu an onu Alexander'ı öldürmekle suçluyorlardı. Öfkeli kalabalığın avluya girişi dakik bir şekilde ayarlanmıştı. Bu bir tuzaktı ve Altaïr dosdoğru o tuzağın göbeğine yürümüştü. İçgüdüleri ona dikkatli davranması gerektiğini söylemiş olmasına rağmen...

Bir kez daha kendine lanet okuyarak etrafına bakındı. Kumtaşıyla örülmüş duvarlar tüm kasvetiyle üzerinde yükseliyordu. Siperlere çıkan bir kademe merdiven vardı, ama merdivenin tepesinde yüzüne pis bir sırıtış kondurmuş olan casus duruyor; kanları beyinlerine sıçramış, gözlerinin içi intikam ve adalet tutkusuyla yanan şehir sakinleri koşarak Altaïr'in üzerine doğru gelirken az sonra ciddi anlamda başlayacak olan gösterinin tadını çıkarıyordu.

"İşte hain o!"

"Onu ipe çekin!"

"Suçlarının cezasını ödeyeceksin!"

Altaïr olduğu yerde kaldı. İlk başta kılıcına uzanmaya yeltendi ama hayır: Hiçbir şehir sakinini öldüremezdi. Kılıç kullanmak onların Direniş'e ya da Assasinlere olan inançlarına zarar verirdi. Yapabileceği tek şey masum olduğunu haykırmaktı. Fakat mantık yoluyla ikna olacak gibi değillerdi. Çaresizce bir yol bulmaya çalıştı.

Ve buldu.

Elma!

Elma sanki onu kendisine çağırıyordu. Birden cihazın sırtındaki kesenin içinde olduğunu fark etti. Onu dışarı çıkarıp kalabalığa bakacak şekilde havaya kaldırdı.

Onunla ne yapmayı çalıştığı hakkında hiçbir fikri yoktu ve neler olacağından emin değildi. Elma'nın komutlarına uyacağını, niyetini anlayacağını sezinlemişti sadece. Ama bu yalnızca bir sezgiydi. Bir histi. Bir içgüdüydü.

Ama düşündüğü gibi oldu. Elma avuçlarının arasında nabız gibi atarak parladı. Kalabalığın etrafını çevreleyerek oraya yerleşmiş gibi görünen tuhaf, yarı saydam bir ışık yaydı. İnsanlar birden durulup oldukları yerde donakaldılar. Altaïr Tapınakçı casusunun korkarak geri çekildiğini gördü. Kısa bir süreliğine kendini mutlak güce sahip bir varlık gibi hissetti ve o anda Elma'nın yalnızca karşı konulmaz çekiciliğini ve verdiği tanrısal gücü değil, aynı zamanda onu kötü amaçları için kullanacakların ellerinde ve tabii kendi elinde eserin arz edeceği korkunç tehlikeyi de fark etti. O bile eserin cazibesine karşı koyamıyordu. Elma'yı şu an rahatlıkla kullanıyordu, ama onu ne olursa olsun bu amaçlarla bir daha asla kullanmayacağına dair kendine söz verdi.

Ardından kalabalığa seslendi.

"Başınıza gelen belanın sorumlusu Armand Bouchart'tır," diye bağırdı. "O, Direniş'i içten içe zehirlemek için bu adamı kiraladı. Burayı terk edin ve adamlarınızı toplayın. Kıbrıs bir kez daha sizin olacak."

Birkaç saniye boyunca bunun bir işe yarayıp yaramadığını merak etti. Elma'yı aşağı indirdiğinde kızgın kalaba-

lık linç girişimine devam edecek miydi? Ancak eseri aşağı indirince anladı ki, insanların üzerine gelmek gibi bir niyeti yoktu. Sözleri onları etkisi altına almıştı. Sözleri onları ikna etmişti. İnsanlar daha fazla söze gerek duymadan arkalarını dönüp avludan çıktılar. Geldikleri gibi hızlı bir şekilde orayı terk ettiler; ancak kontrol altına alınmış, hatta geldiklerine pişman olmuş halde...

Avlu bir kez daha boş kaldı. Altaïr birkaç saniye elindeki Elma'ya baktı ve eserin sönüşünü seyretti. Ona karşı bir hayranlık duydu, ondan korktu ve etkilendiğini hissetti. Ardından casusun "Oyuncağın güzelmiş. Onu ödünç alabilir miyim?" demesiyle, Elma'yı hemen kesesinin içine sakladı.

Altaïr bir şeyi biliyordu: Tapınakçı'nın eseri alması için cesedini çiğnemesi gerekiyordu. Savaşmak üzere kılıcını çekti. Tapınakçı girişecekleri mücadelenin beklentisiyle gülümsedi ve tam siperlerden aşağı inmek üzereydi ki...

Durdu.

Yüzündeki gülümseme de damlaya damlaya akan bir yağ gibi yüzünden kayıp gitti.

Göğsünden dışarı bir kılıcın ucu çıkmıştı. Kan, beyaz tuniğinin üzerinde açmakta olan bir çiçek gibi yayıla yayıla ilerledi, üzerindeki kırmızı haça bulaştı. Başını eğip şaşkın halde bedenine baktı, belli ki o kılıcın oraya nereden geldiğini merak ediyordu. Aşağıdaki avluda duran Altaïr de aynı merak içerisindeydi. Derken Tapınakçı olduğu yerde sallandı ve Altaïr adamın arkasında birisini gördü. Onu tanıdı: Maria!

Gülümseyen kadın casusu avlunun duvarından aşağı itti ve adamın bedeni havada dönerek sert bir şekilde ze-

mine çakıldı. Kılıcının ucundan kan damlayan Maria orada durup Altaïr'e baktı ve gülümsedi. Sonra kılıcını silkeleyip kınına soktu.

"Demek," dedi, "en başından beri Elma sendeydi."

Altaïr başıyla onayladı. "Yanlış ellere geçerse ne tür bir silaha dönüşebileceğini artık anlamışsındır herhalde."

"Seninkilere doğru eller denir mi, bilmiyorum."

"Denmez. Haklısın. Onu yok edeceğim... ya da saklayacağım. Arşivi bulana kadar kesin bir şey söyleyemem."

"Uzaklarda arama derim," dedi kadın. "Şu an üzerinde duruyorsun."

KIRK YEDİ

Tam o anda avlunun girişinden şiddetli bir bağırış yükseldi ve bir grup Tapınakçı askeri içeri daldı; gözleri miğferlerindeki yarıkların arkasında tehlikeli birer çizgi halini almıştı.

Yukarıdan Maria seslendi: "Bu taraftan – çabuk!" Arkasına döndü ve siper boyunca bir kapıya doğru hızla ilerledi. Altaïr tam takibe koyulmak üzereydi ki üç adam üzerine geldi. İçinden lanet okudu ve birbirine vuran çeliklerin çınlayan sesleri eşliğinde adamlarla karşı karşıya geldi. Maria'yı bir kez daha gözden kaçırdı.

Askerler yetenekliydi ve iyi eğitim almışlardı –boyunlarındaki kaslar buna şahitti– ama üç şövalye bile Assasin ile boy ölçüşemezdi. Altaïr etraflarında kıvrak hareketler çizerek adeta dans etti ve üçü de ayaklarının dibinde ölü halde yatana kadar adamlara kılıç darbeleri indirdi.

Gözlerini yukarıya çevirdi. Siperler boştu. Sadece merdivenlerin tepesinde duran Tapınakçı casusuna ait ceset vardı. Maria görünürde yoktu. Basamakları hızla çıktıktan sonra ölü adama bakmak için bir an durdu. Eğer bir casusun işi düşmanın ilerleyişini sekteye uğratmaksa, bu

adam işini gayet güzel yapmıştı; neredeyse halkı Direniş örgütüne düşman etmiş, onları Tapınakçıların ellerine teslim etmişti – insanları aydınlatmayı değil, zapturapt altına almayı planlayan Tapınakçıların ellerine...

Altaïr hızla ilerledi ve uçtaki kapıya vardı. O halde burası arşivi barındıran binanın girişi olmalıydı. İçeriye adım attı.

Kapı arkasından hızla kapandı. Kendisini mağarayı andıran bir tünelin duvarı boyunca aşağıya doğru inen bir geçidin üzerinde buldu. Duvarlardaki meşaleler ortama zayıf bir ışık yayıyor, duvarları süsleyen Tapınakçı haçlarının üzerine dans eden gölgeler düşürüyordu. İçerisi sessizdi.

Hayır, tam olarak sessiz sayılmazdı.

Aşağılardan bir yerden bağırış sesleri geliyordu. Muhafızlar onun... Maria'nın geldiğini anlayarak teyakkuza geçmiş olabilir miydi? O kadar özgür bir ruh, Tapınakçı ideolojileriyle asla uyuşamazdı. O artık bir haindi. Assasinlerin tarafına geçmişti, bir Tapınakçı'yı öldürüp bir Assasin'e arşivin yerini göstermişti. Onu gördükleri yerde öldüreceklerdi. Ancak Altaïr'in kadınla savaşırken edindiği izlenimlerden yola çıkılacak olursa, bunun o kadar kolay olmayacağı söylenebilirdi.

Yıkılmış taş basamakların arasındaki boşlukların üzerinden atlayarak karanlık merdivenlerden koşa koşa aşağı inmeye devam etti ve en sonunda zemini kumla kaplı bir odaya vardı. Karşılama ekibi olarak onu üç muhafız bekliyordu. Muhafızların ilkinden onları görür görmez fırlattığı bir bıçakla kurtuldu, ikincisini de hazırlıksız yakalayarak kılıcını boynuna sapladı. Hareketsiz kalan muhafızı üçün-

cü muhafızın üzerine itti ve adam yere yığıldı. Altaïr zeminin üzerinde kıvranmakta olan adamların işini bitirerek tekrar yola koyuldu. Daha derine ilerledikçe hızla akan bir suyun sesini duymaya başladı ve sonra kendini iki şelalenin arasından geçen bir köprünün üzerinde buldu. Akan suyun sesi onun ayak seslerini boğmaya yetti ve köprünün karşı ucunda duran muhafızların harekete geçmesini engelledi. Kılıcının iki kesici darbesiyle ikisini birden etkisiz hale getirdi.

Onları orada bırakarak aşağıya, alt kısımlara... kütüphanenin alt kısımlarına doğru ilerlemeye devam etti. Şu an kitaplarla dolu raflar, kitap dolusu odalar görüyordu. Burası orasıydı. Gelmişti. Ne görmeyi bekliyordu emin değildi, fakat tahmin ettiğinden daha az kitap ve eser vardı. Burası gerçekten de şu duymuş olduğu meşhur arşivi mi oluşturuyordu?

Fakat durup bunu inceleyecek vakti yoktu. Sesler duyuyordu: çarpışan kılıçların çıkardığı metal sesleri. İki savaşçı vardı, biri şüphesiz kadındı.

Altaïr'in önünde, ortasına bir Tapınakçı haçı yerleştirilmiş büyük bir kemer vardı. Kemerin altından geçti ve orta yerinde üzerine karmaşık şekiller işlenmiş taş sütunlarla çevrili bir tören alanı bulunan geniş bir odaya girdi. Odanın ortasındaki bu alanda Bouchart ve Maria vardı; savaşıyorlardı. Kadın, Tapınakçı liderini kendinden uzak tutmayı beceriyordu fakat her an tehlike altındaydı. Altaïr odaya girdiği sırada Tapınakçı Maria'ya saldırdı ve kadın acı içinde bağırarak paldır küldür taş zeminin üzerine yığıldı.

Bouchart ona kayıtsız bir bakış attı. Odaya girerken tek

bir ses çıkarmamış olan Altaïr'le yüzleşmek için arkasına dönmeye başlamıştı bile.

"Kafasız İmparator Komnenos," diye bağırdı Tapınakçı, sabık Kıbrıs hükümdarını aşağılayarak. "O ahmak herifin tekiydi ama *bizim* ahmağımızdı. Yaklaşık on yıl boyunca bu adada hiçbir müdahaleye uğramadan faaliyetlerimizi sürdürdük. Arşivimiz Kıbrıs'ın en iyi korunan sırrıydı. Maalesef en iyi şekilde hazırlanmış planlar bile İsaakios'un aptallığı karşısında hükümsüz kaldı."

Yaklaşık on yıldır, diye düşündü Altaïr. Fakat sonra... Bakışlarını Bouchart'tan Maria'ya çevirip bir adım ilerledi. "Kral Richard'ı kızdırdı ve İngilizleri üzerine çekerek sizin rahatınızı bozdu. Bu yüzden mi yani?"

Bouchart onu durdurmak için hiçbir hamle yapmayınca Altaïr karşı tarafa yürümeye devam ederek Maria'nın üzerine eğildi. Kadının yüzüne dokundu, bir yaşam belirtisi aradı.

Bu sırada Bouchart konuşuyor, adeta kendi sesini dinlemekten zevk alıyordu. "İyi ki Richard'ı adayı bize satmaya ikna etmeyi başarmışız. İlgisini başka yöne çekmenin tek yolu buydu."

Kadın gözlerini kırpıştırarak inledi. *Yaşıyordu*. Altaïr rahat bir nefes alıp kadının başını usulca taş zeminin üzerine koydu ve Bouchart'la karşı karşıya gelmek için doğruldu. Adam yüzünde anlayışlı bir gülümsemeyle onları seyretmekteydi.

"Hâkimiyeti zaten elinizde olan bir yeri satın aldınız yani," diye belirtti Altaïr. Şimdi anlıyordu. Tapınakçılar Kıbrıs'ı Kral Richard'dan arşivlerinin bulunmasını engellemek için satın almıştı. Altaïr adaya vardığında onun

peşine düşmekte bu kadar ısrarcı davranmış olmalarına şaşmamak gerekirdi.

Bouchart onun haklı olduğunu doğruladı. "Ve bak bu bizi nereye getirdi! Adaya gelip burnunu kuytu köşelere sokmaya başladığından beri arşiv güvende değil."

"Keşke özür dileyebilseydim. Ancak istediğimi almak gibi bir huyum var," diye karşılık verdi Altaïr kendinden emin bir ses tonuyla. Fakat bir şeylerin tam olarak yolunda gitmediğini de hissedebiliyordu.

Hakikaten de Bouchart pis pis gülüyordu. "Ah, bu sefer o şansı kaçırdın, Assasin. Şimdilik unut gitsin. Küçük Girne maceramız bize arşivi boşaltıp taşımamız için yeterince zaman verdi."

Tabii ya. Altaïr'in aşağı inerken görmüş olduğu kısıtlı bir arşiv falan değildi, bir arşivin istemeyen *artıklarıydı* sadece. Girne'deki meselelerle onun ilgisini dağıtmışlar ve bu fırsattan yararlanarak arşivi taşımışlardı.

"Kıbrıs'a eserler göndermiyordunuz, onları Kıbrıs'ın dışına çıkarıyordunuz," dedi Altaïr, her şey açığa kavuşunca.

"Aynen öyle," dedi Bouchart takdir eder bir edayla. "Ama her şeyin gitmesine gerek yok... Sanırım seni burada bırakacağız."

Bouchart kılıcıyla delici bir hamle yaparak ileri sıçradı ve Altaïr darbeye darbeyle karşılık vererek kılıcın yönünü değiştirdi. Bu hamleyi bekleyen Bouchart onu savuşturup saldırısına devam etti. Altaïr ardı ardına gelen delici ve kesici hamlelere karşı kendini korurken arkadaki ayağından destek almak zorunda kaldı. Bouchart yetenekli bir savaşçıydı, bu kesindi. Ayrıca hızlıydı da. Çoğu Haçlı'nın kılıç

savaşında başvurduğu fiziksel güçten çok, yalınlıktan ve ayak hâkimiyetinden faydalanarak saldırmaktaydı. Fakat kazanıp bir an önce zafer elde etme beklentisine kapılarak ileri atılıyordu. Assasin'i alt etmek için her şeyi göze alması onu savaşın fiziksel gereksinimlerine ilgisiz kılmıştı; böylece Altaïr savunma pozisyonuna geçerek adamın üzerine gelmesine izin verdi. Gelen saldırıları etkisiz hale getiriyor ve ara sıra, kısa kısa saldırarak küçük yaralar açıyordu; rakibinin vücudunun çeşitli yerlerinde yarıklar, sıyrıklar oluşmuş, üzerindeki ağır zincirli zırhın altından kan sızmaya başlamıştı.

Altaïr mücadele verirken Maria'yı, Tapınakçıların emirleriyle ölen insanları düşündü, ancak bu hatıralarının intikam alma arzusuna dönüşmesini engelledi. Bunun yerine, hatıralarının kendisine kararlılık duygusu vermelerini sağladı. Bouchart'ın yüzündeki gülümseme silinmişti artık. Altaïr sessizliğini korurken Tapınakçıların Yüce Efendisi sarf ettiği çabayla –ve yaşadığı hayal kırıklığıyla– inliyordu. Savurduğu kılıç darbeleri daha az dengeliydi, hedeflerini bulmakta başarısız oluyordu. Üzerinden kan ve ter boşanmaktaydı. Dişlerini sıkmıştı.

Altaïr birkaç yara daha açtığı gibi adamın alnında bir yarık açmayı da başarmıştı. Gözlerinin içine kan akmaya başlayan Bouchart bu kanı temizlemek için zırhlı eldiveniyle yüzünü silip duruyordu. Artık kılıcını zorlukla kaldıran adamın sırtı çökmüş, bacakları cansızlaşmıştı. Güçlükle nefes alıp verirken omuzları hızlı hızlı inip kalkıyor, yüzündeki kanlı maskenin içinden Assasin'i görmek için gözlerini kısıyor ama gölgelerden ve şekillerden başka hiçbir şey göremiyordu. Artık yenik düşmüş biriydi. Bu da ölü olduğu anlamına geliyordu.

Altaïr onunla oyun oynamadı. Tehlike geçene kadar bekledi; Bouchart'ın zayıf düşmüş numarası yapmadığından emin olana kadar...

Derken kılıcını adamın vücuduna sapladı.

Bouchart yere yığılınca, Altaïr onun yanı başında diz çöktü. Tapınakçı ona bakarken Altaïr adamın gözlerinde bir saygı ifadesi gördü.

"Ah. Sen... sen Amentü'n için bir şerefsin," dedi Bouchart soluk soluğa.

"Sense kendininkinden sapmışsın."

"Sapmadım... onu aştım. Dünya çoğu insanın kabullenmeye cesaret ettiğinden çok daha karmaşık bir yer. Ve sen, Assasin... adam öldürmekten başka bir şey biliyor olsaydın bunu anlayabilirdin."

Altaïr kaşlarını çattı. "Erdem nutkunu kendine sakla ve şunu bil de öl: Elma'nın kendi ellerim dışında başkasının eline geçmesine asla izin vermeyeceğim."

Eserden bahsederken, onun sırtında ısındığını hissetti. Elma uyanmıştı sanki.

Bouchart alaycı bir edayla gülümsedi. "Onu sakın yanından ayırma, Altaïr. Sen de bizim vardığımız sonuçlara varacaksın... zamanla...

Öldü. Altaïr uzanıp gözlerini kapadı. Tam o anda bina sallandı ve başından aşağı enkaz parçaları yağmaya başladı. Top ateşi... Tapınakçılar arşivi bombardımana tutuyordu. Bunun nedeni gayet açıktı: Geride hiçbir şey bırakmak istemiyorlardı.

Maria'ya doğru güçlükle ilerleyerek kadını ayağa kaldırdı. Birkaç saniye birbirlerinin gözlerinin içine baktılar; aralarında sessiz bir duygu alışverişi oldu. Ardından kadın

onu kolundan tutup çekti ve Altaïr'i devasa odanın dışına çıkartırken içerisi daha fazla top ateşiyle sarsıldı. Altaïr arkasına tam zamanında dönüp güzelim sütunlardan ikisinin parçalanıp yıkıldığını ve büyük taş bölmelerin zeminin üzerine düşüp paramparça olduğunu gördü. Derken önünde koşan Maria'yı takip etmeye başladı. Çöken arşive inen tünelden şimdi yukarıya doğru tırmanırlarken basamaklardan ikişer ikişer çıkıyorlardı. Tünel başka bir patlamayla yıkılırken duvarlar geçidin üzerine devrilmeye başladı ama onlar çıkışa varana dek koşmaya, bir o yana bir bu yana kaçarak ilerlemeye devam ettiler.

Basamaklar yıkılmış olduğundan Altaïr tırmanışa geçti ve Maria'yı peşinden sürükleyerek yüksek, düz bir alana çıktı. Kendilerini güç bela dışarı, gün ışığına attılar. O anda bombardıman ateşi daha da güçlendi ve bina kendi üzerine yıkılıyormuş gibi görününce oradan sıçrayarak uzaklaşmak zorunda kaldılar. İndikleri yerde ikisi bir müddet durup temiz havayı içlerine çekti. Hayatta oldukları için mutluydular.

Daha sonra, Tapınakçı gemilerinin arşivin son parçalarını da yanlarına alarak ayrılmalarının ardından, Altaïr ve Maria Limasol limanında, giderek solan gün ışığının altında yürüyorlardı. İkisi de düşüncelere gömülmüştü.

"Kutsal Topraklarda uğruna emek verdiğim ne varsa artık hiçbirini istemiyorum," dedi Maria uzun bir duraklamadan sonra. "Tapınakçılara katılmak için vazgeçtiklerimi de... Tüm bunlar ne işe yaradı merak ediyorum; üstelik öğrenmek isteyip istemediğimden bile emin değilim."

"İngiltere'ye geri dönecek misin?" diye sordu Altaïr.

"Hayır... Evden epey uzaklaştım. Doğu'ya geçeceğim. Belki de Hindistan'a. Veya dünyanın kenarından aşağı düşene kadar ilerleyeceğim. Peki ya sen?"

Altaïr düşünürken aralarındaki yakınlığın tadını çıkardı. "Al Mualim'in himayesi altında kaldığım o uzun süre boyunca, hayatımın sınırına ulaşmış olduğunu ve yegâne görevimin, keşfettiğim zirvenin aynısını diğer insanlara göstermek olduğunu düşünürdüm."

"Bir zamanlar ben de aynısını hissederdim," diyerek ona katıldı Maria.

Altaïr kesesinin içinden Elma'yı çıkardı ve onu havaya kaldırıp dikkatle baktı. "Bu eser korkunç olduğu kadar mucizeler de içeriyor... Onu elimden geldiğince anlamak istiyorum."

"İnce bir çizgide yürüyorsun, Altaïr."

Altaïr ağır ağır kafasını salladı. "Biliyorum. Ama merak beni mahvetti, Maria. En keskin zekâlara danışmak, dünyanın kütüphanelerini keşfetmek ve doğanın ve evrenin tüm sırlarını öğrenmek istiyorum."

"Hepsini bir ömre mi sığdıracaksın? Bu biraz iddialı değil mi?"

Altaïr kahkaha attı. "Kim demiş? Belki de bir ömre kolayca sığıverir."

"Belki de. Peki ilk önce nereye gideceksin?"

Altaïr ona bakıp gülümsedi. Bildiği tek şey, seyahatinin geri kalanında Maria'yı yanında istediğiydi. "Doğu'ya..." dedi.

DÖRDÜNCÜ KISIM

KIRK SEKİZ

15 Temmuz 1257

Maffeo ara sıra bana garip garip bakmayı huy edindi. Ona bilinmesi gereken her şeyi anlatmadığımı düşünüyor sanki. Bunu öykü anlatma toplantılarımız esnasında bile birkaç kez yaptı. Gerek iç kalenin altındaki yeraltı mezarlarının serin esintilerinin tadını çıkarırken, gerek Masyaf'ın kalabalık pazaryerinin hareketliliğini seyrederken, gerekse de kuşların vadilerin üzerinde dönerek uçuşunu ve boşluğa dalışını izleye izleye siperler boyunca ilerlerken, ara sıra yüzünü bana dönüp "Bana *anlatmadığın* bir şeyler mi var, Niccolò?" diye sormak istermiş gibi gözlerime bakıyor.

Eh, cevap elbette *hayır*; öykünün eninde sonunda bizi de bir şekilde içine alacağına ve bu geçmiş olayların bana boş yere anlatılmadığına dair içimde gezinen şüpheleri saymazsak tabii... Öykü Elma'yı da kapsayacak mı acaba? Ya da Altaïr'in günlüklerini? Ya da Altaïr'in en önemli bulgularını kaydettiği kodeks denen şu kitabı?

Şu an bile Maffeo bana gözlerini dikmiş, *o bakışı* atıyordu.

"Sonra?"

"Ne sonrası, kardeşim?"

"Altaïr ve Maria doğuya gitti mi?"

"Maffeo, Maria Darim'in, hani bizi buraya davet eden şu beyefendinin annesi."

Maffeo'nun bu bilgiyi iyice anlamaya çalışırken başını güneşe döndürüşünü ve onunla yüzünü ısıtmak için gözlerini kapatışını seyrettim. Eminim o sırada, bizim tanıdığımız Darim'in, yani altmış yaşında olduğu buruşmuş yüzünden belli olan adamın görüntüsünü bir anneye – Maria gibi bir anneye– sahip olan biriyle özdeşleştirmeye çalışıyordu.

Anlayışla gülümseyerek derin derin düşünmesine izin verdim. Maffeo beni öykü anlatırken nasıl soru yağmuruna tutuyorsa pek tabii ben de Üstat'ı soru yağmuruna tutmuştum, ancak çok daha saygılı bir tavırla...

"Şu an Elma nerede?" diye sormuştum ona bir keresinde. Dürüst olmak gerekirse gizliden gizliye onu bir ara çıkarır diye umuyordum. Sonuçta ondan o derece saygıyla bahsetmişti ki... Hatta bazen sesinden ondan korktuğu anlaşılmıştı. Doğal olarak onu kendi gözlerimle görmeyi umuyordum. Belki de onun çekim gücüne şahit olmak istiyordum.

Maalesef öyle olmadı. Sorumu ardı ardına çıkardığı öfkeli seslerle karşıladı. Parmağını salladı ve Elma'yı düşünerek başımı belaya sokmamam gerektiği konusunda beni uyardı. Bunun yerine aklımı kodeksle meşgul etmem gerekiyormuş. Çünkü söylediğine göre, o sayfalarda Elma'nın sırları gizliymiş, ancak onlar eserin kötü etkilerinden arındırılmış haldeymiş.

Kodeks. *Evet*, diye karar vermiştim; gelecekte işe yarayacak olan kodeksti. Hatta *kendi* geleceğimde bile...

Neyse, kaldığımız yere dönecek olursak, gözlerimi dikip Maffeo'yu izlemeye başladım. Darim'in Altaïr'le Maria'nın oğlu olduğu gerçeği üzerinde düşünüyor ve şu konu üzerinde kafa patlatıyordu: Çift arasında düşmanca başlayan ilişki ilk önce saygıya, sonra karşılıklı hoşlanmaya, sonra dostluğa, sonra aşka ve sonra da–

"Evliliğe kadar ilerledi ha?" dedi Maffeo. "O ve Altaïr evlendi mi?"

"Aynen öyle. Anlattığım olaylardan bir-iki yıl sonra Limasol'da evlenmişler. Evlilik töreni, adayı Assasinlere bir üst olarak kullanmaları için sunan ve böylece adanın tarikatın en önemli müstahkem mevkii haline gelmesini sağlayan Kıbrıslılara bir saygı nişanesi olarak Limasol'da yapılmış. Zannediyorum Markos düğünün onur konuğu olmuş ve onun Altaïr ve Maria'yla tanışmasına istemeden sebep olan korsanlara bir nebze alaycı bir tavırla kadeh kaldırılmış. Düğünden hemen sonra Assasin ve gelin Masyaf'a dönmüş ve orada oğulları Darim dünyaya gelmiş."

"Tek oğulları mı?"

"Hayır. Darim'in doğumundan iki yıl sonra Maria, Sef adında bir oğlan daha dünyaya getirmiş. Darim'e bir kardeş yani..."

"Peki ona ne olmuş?"

"Her şeyin bir zamanı var, kardeşim. Her şeyin bir sırası var. Şimdilik bu durumun Üstat'a genel olarak huzurlu ve verimli bir dönem yaşattığını söylemem yeterli. Kendisi bu dönemden sanki gün ışığına çıkarılamayacak kadar değerli bir hazineymiş gibi çok az bahsediyor. Ancak çoğu

kodeksinde yazılı. O aralar durmadan yeni keşifler yapıyor ve hiç bilinmeyen sırları açığa çıkarıyormuş."

"Ne gibi mesela?"

"Onları günlüklerine yazmış. Günlüklerde yalnızca yeni Assasin zehirleri için değil, aynı zamanda tıbbi kullanım için de karışımlar bulabilirsin. Henüz gerçekleşmemiş başarıların ve henüz olmamış afetlerin tasvirlerini, zırhlara ve kurşun fırlatan bir türü de dahil olmak üzere farklı gizli süngülere ait tasarımları görebilirsin. Kendisi inancın doğası ve insanlığın başlangıcı üzerine uzun uzun düşünerek bunlara dair her şeyin bir keşmekeşten yontulduğu ve düzenin üstün bir varlık tarafından değil de insanlık tarafından dayatıldığı sonucuna varmış."

Maffeo şoke olmuştu. "Keşmekeşten mi yontulmuş? Düzenin üstün bir varlık tarafından dayatılmıyor muymuş?"

"Bir Assasin tüm değişmez inançları sorgular," diye karşılık verdim buna; konuşurken biraz böbürlenmedim de değil hani. "Kendi inancını bile."

"Nasıl olur?"

"Üstat günlüklerinde Assasinlerin tutarsızlıklarından ve çelişkilerinden de bahsetmiş. Barış getirmek isteyip bunu gerçekleştirmek için nasıl şiddet ve ölümden faydalandıklarından... İnsanlara fikir özgürlüğü vermek isterken kendilerinin nasıl olup da bir üstada bağlı kalmayı şart koştuklarından... Bir Assasin'in kalıplaşmış bir inanca körü körüne inanmanın tehlikelerini öğretirken, aynı zamanda tarikatın takipçilerine Amentü'ye hiç sorgulamadan itaat etmeleri gerektiğini söylemesinden.

"Ayrıca Önceden Gelenler hakkında da yazmış; arkala-

rında hem Tapınakçıların hem de Assasinlerin peşine düştüğü eserler bırakan ilk uygarlığın bireyleri hakkında."

"Elma o eserlerden biri mi oluyor?"

"Kesinlikle. O, Tapınak Şövalyelerinin ele geçirmek için yarıştığı, muazzam kudrete sahip bir şey. Altaïr'in Kıbrıs'taki deneyimleri ona Tapınakçıların normal yollarla kontrol sağlamaya çalışmak yerine savaş stratejisi olarak gizli kalmayı seçmiş olduklarını göstermiş ve Assasinlerin de böyle bir yol izlemeleri gerektiği sonucuna varmış.

"Ona göre artık Assasinler büyük hisarlar inşa etmemeli ve ifrata kaçan ayinler düzenlememeliymiş. Kendisi bunların Assasinleri Assasin yapan şeyler olmadığına kanaat getirmiş. Assasin'i Assasin yapan, Amentü'ye bağlılığıdır. İronik ama bu görüş ilk önce Al Mualim tarafından benimsenmiş. Köklü öğretilere meydan okuyan bir ideolojiden bahsediyoruz; çırakları kendilerini aşmaya ve imkânsızı imkânlı hale getirmeye teşvik eden bir ideolojiden... Altaïr'in geliştirdiği ve tarikata istikrar kazandırıp ona Assasin olarak öğrenmiş olduğu değerleri aşılayarak Kutsal Topraklarda seyahat halinde geçirdiği yıllar boyunca yanında taşıdığı prensipler işte bunlarmış. Assasinlerin izlediği yolu geliştirmeye yönelik girişimleri sadece Konstantinopolis'te sekteye uğramış. Orada, 1204 yılında, halk Bizans İmparatoru Aleksios'a karşı ayaklandığından büyük karışıklıklar yaşanıyormuş. Çok geçmeden Haçlılar şehre girip yağmaya başlamışlar. Bu kargaşa ortamında Altaïr planlarını uygulamaya koyamayınca geri çekilmiş. Bu, Assasin'in o dönemdeki sayılı başarısızlıklarından biriymiş.

"Bana bunu anlatırken garip bir bakış atmıştı, komikti doğrusu."

"Evimiz Konstantinopolis'te olduğu için mi?"

"Muhtemelen. Bu mesele üzerinde başka bir gün düşünmem gerekecek. Konstantinopolis'ten buraya çağrılmamızla onun orada bir lonca kurma girişimi arasında bir ilişki olabilir..."

"Ama tek başarısızlığı diyorsun?"

"Aynen öyle. Diğer tüm açılardan bakılınca Altaïr tarikatı geliştirmek için kendinden önce gelen hemen hemen her liderden daha fazla iş başarmış. İlerleyişi sadece Cengiz Han'ın tahta çıkmasıyla sekteye uğramış."

"Nasıl yani?"

"Yaklaşık kırk yıl önce, Altaïr kodeksine bu olay hakkında bir şeyler yazmış. Doğuda karanlık bir dalganın kabarmakta olduğundan bahsetmiş. Öylesine güçlü ve büyük bir orduymuş ki, o topraklarda yaşayan herkes her şeyden ümidini kesmiş."

"Moğol İmparatorluğu'ndan mı bahsetmiş yani?" diye sordu Maffeo. "Cengiz Han'ın yükselişinden?"

"Doğru bildin," dedim. "Darim o sıralar yirmili yaşlarının başındaymış ve iyi bir okçuymuş. Altaïr onu ve Maria'yı alıp Masyaf'tan ayrılmış."

"Han ile karşı karşıya gelmek için mi?"

"Altaïr, Cengiz Han'ın ilerleyişinde Elma'ya benzer başka bir eserin rol oynamış olabileceğinden şüphelenmiş. Belki de Kılıç'ın... Han'ın insafsız ilerleyişini durdurmanın yanı sıra şüphelerinin doğru olup olmadığını da öğrenmesi gerekiyormuş."

"Masyaf'ı nasıl bırakıp gitmiş?"

"Altaïr, yetkisini Malik'e devretmiş. İşlerin yürütülmesinde yardımcı olması için de Sef'i orada bırakmış. O sı-

rada Sef'in bir eşi, iki de kız evladı varmış. Darim'in ailesi yokmuş. Uzun süre geri dönmemişler."

"Ne kadar uzun?"

"*On yıl*, kardeşim. Masyaf'a geri döndüklerinde artık her şey değişmiş haldeymiş. Hiçbir şey eskisi gibi olamayacak durumdaymış. Neler olduğunu öğrenmek ister misin?"

"Lütfen devam et."

KIRK DOKUZ

Uzaktan Masyaf'ta her şey yolundaymış gibi görünüyordu. Hiçbirinin –ne Altaïr'in ne Maria'nın ne de Darim'in– olacaklar hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Altaïr ve Maria kendi tercihlerine uygun şekilde atlarını biraz önden sürmekte ve yan yana ilerlemekteydi; beraber olmaktan mutluluk duyuyor, şehirlerini görüş alanlarında görmek hoşlarına gidiyordu. Her ikisinin de bedeni atlarının ağır ve sabit ritmiyle uyumlu bir şekilde inip kalkıyordu. Günler süren yorucu yolculuğa rağmen eyerlerinin üzerinde asaletle ve gururla ilerlemekteydiler. Yaşları ilerliyor olabilirdi –ikisi de altmışlı yaşlarının ortalarındaydı– ama bu, atlarının sırtında otururken kamburlarını çıkaracakları anlamına gelmiyordu. Yine de yavaş seyretmekteydiler: Atları güçleri ve dayanıklılıkları için seçilmişti, hızları için değil... Ayrıca her birine üzeri erzak yüklü bir eşek bağlıydı.

Arkalarından, annesinin parlak gözlerini, babasının ten rengiyle kemik yapısını ve ikisinin de fevri tavırlarını almış olan Darim geliyordu. Atını dörtnala sürüp önden gitmeyi ve annesiyle babasının geri döndüğünü duyurmak üzere

köyün yokuşlarından çıkıp iç kaleye varmayı çok istese de onları uysal uysal arkadan takip ediyor, babasının eve mütevazı bir şekilde dönmek istemesine saygı duyuyordu. Ara sıra yüzüne gelen sinekleri kırbacıyla kovalayan delikanlı, onlardan kurtulmanın en etkili yolunun atını dörtnala sürmek olacağını düşünüyordu. Hisarın kule külahlarından ve savunma kulesinden izlenip izlenmediklerini merak etmekteydi.

Ahırları geçtikten sonra ahşap kapılardan içeri girip pazaryerine çıktılar. Fark ettiklerine göre burası hiç değişmemişti. Sonra köye girdiler ve orada çocuklar etraflarında heyecanlı heyecanlı dönüp bir şeyler istedi – çocuklar Üstat'ı tanımayacak kadar küçüktü. Köyün daha yaşlı sakinleri onu tanıdı, ama Altaïr, kalabalığın yeni gelen üç kişiyi hoşnut bir ifadeyle değil de ihtiyatla seyrettiğini fark etti. Onlarla göz göze gelmeye çalıştığında insanlar yüzlerini çeviriyordu. Endişe içini kemirmeye başlamıştı.

O sırada, tanıdığı bir yüz onlara doğru yaklaşmaktaydı. Gelen adam onları iç kaleye çıkan yokuşların en aşağısında karşıladı. Bu Swami'ydi. Altaïr Masyaf'tan ayrıldığında henüz bir çıraktı; aşırı derecede savaş düşkünü olan delikanlı, öğrenmeye ve çalışmaya yeterince ilgi göstermeyenlerin arasındaydı. Aradaki on yıl içinde bir yara almıştı. Gülünce o yarası kırışıverdi ve yüzüne gözleriyle hiç buluşmayan geniş bir gülümseme yayıldı. Belki de şimdiden, Altaïr geri döndüğüne göre onun öğretilerine katlanmak zorunda kalacağını düşünmeye başlamıştı.

Ama katlanacak onlara, diye düşündü Altaïr ve bakışlarını Swami'nin üzerinden, Assasinlerin simgesini taşıyan büyük bir bayrağın esen meltemle dalgalandığı kaleye çevir-

di. Bayrağın kaldırılmasını emretmişti: Assasinler bu tarz boş amblemlerden artık kurtulacaktı. Ancak görünüşe bakılırsa, Malik onun dalgalanması gerektiğine kanaat getirmişti. O da yakın zamanda birtakım öğretilere katlanmak zorunda kalacak kişilerin arasındaydı.

"Altaïr," dedi Swami başını eğip selam vererek. Altaïr adamın ona esas rütbesiyle hitap etmemiş olmasını görmezden gelmeye karar verdi. En azından şimdilik... "Seni görmek ne hoş. Umarım seyahatlerin faydalı olmuştur."

"Size zaman zaman haber yolladım," dedi Altaïr eyerinde öne doğru eğilerek. Darim babasının diğer tarafına geçip orada durdu ve böylece üçü bir sıra oluşturmuş oldu. Başlarını eğmiş Swami'ye bakıyorlardı. "Tarikat ilerleyişim hakkında bilgi edinmedi mi?"

Swami dalkavukça bir edayla gülümsedi. "Elbette edindi, elbette. Nezaketen sormuştum sadece."

"Beni Rauf'un karşılamasını bekliyordum," dedi Altaïr. "İhtiyaçlarımı karşılamayı en iyi o bilir."

"Ah, zavallı Rauf." Swami derin düşüncelere dalmış halde gözlerini yere dikti.

"Bir terslik mi var?"

"Rauf maalesef birkaç yıl önce hummadan öldü."

"Bana niçin haber verilmedi peki?"

Buna karşılık Swami omuzlarını silkmekten başka bir şey yapmadı. Sanki bu sorunun cevabını ne biliyormuş ne de umursuyormuş gibi küstahça bir omuz silkişti bu.

Altaïr dudaklarını büzdü ve bu aşağılık herif olmasa da birinin çıkıp bir açıklama yapması gerektiğine kanaat getirdi. "O zaman izin ver de geçelim. Umarım odalarımızı hazırlamışsınızdır?"

Swami tekrar başını eğdi. "Korkarım hayır, Altaïr. Kalacağınız yerler ayarlanana kadar sizi hisarın batı tarafındaki bir meskene yönlendirmem istendi."

Altaïr önce kaşlarını çatmakta olan Darim'e, sonra onu *Dikkat et* diye uyaran gözlerle süzen Maria'ya baktı. Ters giden bir şeyler vardı.

"Pekâlâ," dedi Altaïr dikkatle ve atından indi. Swami birkaç delikanlıya işaret etti. Çocuklar gelip atları aldıktan sonra dörtlü grup iç kalenin kapılarına doğru çıkmaya başladı. Oraya vardıklarında muhafızlar hızla kafalarını çevirdi. Tıpkı köylüler gibi onlar da Altaïr'le göz göze gelmekten kaçınıyordu. Ancak Swami giriş kulesinin altından geçmek yerine onları iç cephenin çevresinden dolaştırdı. Tarikatın kalbini görmeyi her şeyden çok isteyen Altaïr üzerlerinde kasvetle yükselen surları dikkatle süzerken içinde bir sıkıntı hissetti – ancak yine içinden bir his sabretmesi gerektiğini söylüyordu. Mesken denen yere vardıklarında, taş duvarın içine gömülmüş, merdivenleri bir sahanlığa inen ve girişinde kısa bir kemer bulunan alçak bir bina çıktı karşılarına. İçerideki mobilya sayısı yetersizdi ve onları karşılayacak bir görevli yoktu. Altaïr mütevazı yerlerde ikamet etmeye alışıktı –aslına bakılırsa öyle bir yeri arzuluyordu– ama burada, Masyaf'ta, Assasin Üstadı olarak kalacağı yerin Üstat Kulesi'nde ya da benzeri bir yerde olmasını bekliyordu.

İçten içe hiddetlenen Altaïr, Swami'yi azarlamak üzere arkasına döndü. Adam yüzüne yine o aynı dalkavukça sırıtışı kondurmuş, sahanlıkta duruyordu. O anda Maria, Altaïr'in kolunu tutup sıkarak onu durdurdu.

"Sef nerede?" diye Swami'ye sordu kadın. Yüzünde

hoşça bir gülümseme olsa da Altaïr karısının Swami'den nefret ettiğini biliyordu. Maria'nın vücudundaki her bir sinir hücresi ona karşı öfkeyle doluydu. "Sef'in hemen buraya gönderilmesini rica ediyorum."

Swami'nin yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "Üzgünüm, Sef burada değil. Alamut'a gitmek zorunda kaldı."

"Peki ya ailesi?"

"Ona eşlik ediyorlar."

Maria, Altaïr'e endişe dolu bir bakış attı.

"Kardeşimin Alamut'ta ne işi vardı ki?" diye çıkıştı Darim. Annesi ve babasına kıyasla o dar mekândan çok daha fazla bunalmıştı.

"Maalesef bilmiyorum," diye kaçamak bir cevap verdi Swami.

Altaïr derin bir nefes aldı ve Swami'ye yaklaştı. Yüzündeki yaltakça gülümseme kaybolup giderken, elçinin yarası artık kırışmıyordu. Belki de birdenbire karşısındaki kişinin Üstat Altaïr olduğunu hatırlamıştı.

"*Derhal* Malik'e onu görmek istediğimi söyle," diye hırladı Altaïr. "Ona bir açıklama yapması gerektiğini söyle."

Swami yutkundu ve kendini acındırmak için ellerini biraz abartılı bir tavırla ovuşturarak "Malik hapiste, Üstat," dedi.

Altaïr irkildi. "*Hapiste mi? Neden?*"

"Bunu söyleme yetkim yok, Üstat. Yarın sabah bir konsey toplantısı düzenlenecek."

"Bir ne?"

"Malik hapse girince, Yoldaşlık'ın hükümleri doğrultusunda, tarikata nezaret etmesi için bir konsey kuruldu."

Bu doğruydu, ancak öyle olsa bile Altaïr öfkesine engel olamadı. "Başkan olarak *kim* seçildi?"

"Abbas," diye cevap verdi Swami.

Altaïr, Maria'ya baktı. Kadının gözlerinde şu an gerçekten endişe vardı. Uzanıp Altaïr'in koluna girdi.

"Peki ben bu konseyle ne zaman görüşeceğim?" diye sordu Altaïr. Sesi sakindi. İçini kasıp kavuran fırtınayı gizlemeye çalışıyordu.

"Konsey yarın seyahatinizin öyküsünü duymak ve sizi tarikattaki gelişmelerden haberdar etmek istiyor."

"Ondan sonra da konsey dağılacak," dedi Altaïr sertçe. "Konsey üyelerine onları gündoğumunda göreceğimizi söyle. Onlardan hükümleri uygulamalarını iste. Üstat geri döndü ve liderliği sürdürmek istiyor."

Swami başıyla selam verip oradan ayrıldı.

Aile üyeleri gerçek hislerini göstermek için adamın gidişini bekledi. O gidince Altaïr, Darim'e döndü ve sesinde durumun acil olduğunu belirten bir tavırla ona, "Atını Alamut'a sür," dedi. "Sef'i buraya geri getir. Ona acilen ihtiyacımız var."

ELLİ

Ertesi gün, Altaïr ve Maria meskenlerinden çıkmış ana kuleye doğru gitmek üzereyken Swami yollarını kesti ve onları gözetleme kulesinden kendisinin geçirmesi konusunda ısrar etti. Surun dış kısmından yürürlerken Altaïr normalde diğer taraftan gelen kılıç savaşı ve eğitim seslerini neden duyamadığını merak etti. Avluya çıktıklarındaysa cevabını aldı.

Çünkü ne kılıç idmanı yapılıyordu ne de eğitim veriliyordu. Bir zamanlar çeşit çeşit faaliyetlerin ve sürmekte olan hayatın gürültüsünün kılıç darbelerinin metal çınlamasına, hocaların bağrış çağrışlarına ve küfürlerine karışıp yankılandığı kalenin iç bölgeleri şu an adeta terk edilmiş durumdaydı. Altaïr etrafına, üzerlerinde yükselen kulelere bakınınca karanlık pencereler gördü. Siperlerdeki muhafızlar başlarını eğmiş, onlara sevimsiz bakışlar atıyordu. Aydınlanma ve eğitim yuvası –Altaïr'in bıraktığı Assasin ilminin sığınağı– neredeyse yok olmuştu. Tam ana kuleye geçmek üzereyken Altaïr'in içi daha da karardı, ancak Swami onu orası yerine savunma odasına çıkan merdivenlere, ardından da ana salona yönlendirdi.

İçeride konsey toplanmıştı. Bir masanın iki yanına yüz yüze bakan on adam sıralanmış, baş kısmına da Abbas oturmuştu; Altaïr ve Maria içinse masada iki boş sandalye ayrılmıştı. Sandalyeler ahşaptı ve uzun sırtlıydı. İkili yerlerini aldı ve odaya girdiklerinden bu yana Altaïr ilk kez Abbas'a, eski hasmına baktı. Adamda zaaftan ve hınçtan başka bir şey gördü. Karşısında bir rakip vardı. Ahmet'in odasına girip kendi canına kıydığı geceden beri Altaïr ilk kez Abbas'a acımadı.

Gözlerini masanın etrafında gezdirerek diğer konsey üyelerine baktı. Tam da düşündüğü gibi konsey, tarikatın en iradesiz ve kurnaz üyelerinden oluşuyordu; kendisine kalsa tarikattan atılmasını tercih edeceği kişilerden... Görünüşe bakılırsa hepsi bu konseye üyeydi ya da konseye Abbas tarafından dahil edilmişti. Aralarında en dikkat çekeni Swami'nin babası Farim'di. Düşürdüğü gözkapaklarının altından ona bakmakta olan adam bu sırada çenesini de göğsüne yaslamıştı. İri ve etli göğsüne... *Kilo almışlar*, diye düşündü Altaïr küçümseyerek.

"Hoş geldin, Altaïr," dedi Abbas. "Doğudaki serüvenlerini duymak için can attığımı söylersem eminim hepimiz adına konuşmuş olurum."

Maria ona seslenmek için öne doğru eğildi. "Seyahatlerimiz hakkında konuşmadan önce birtakım cevaplar almayı rica ediyoruz, Abbas. Biz Masyaf'ı yerli yerinde bıraktık. Görünüşe bakılırsa prensiplerin unutulup gitmesine izin verilmiş."

"'*Biz* Masyaf'ı yerli yerinde bıraktık' mı?" diyerek gülümsedi Abbas, Maria'ya hiç bakmamış olsa da. Gözlerini Altaïr'in üzerinden ayırmamıştı. İkisi masanın üzerinden

birbirlerine açık bir husumetle bakıyordu. "Siz Yoldaşlık'ı terk ettiğinizde hatırladığım kadarıyla sadece bir Üstat vardı. Şu an sanırım iki olmuş."

"Dikkat et de küstahlığın sana pahalıya mal olmasın, Abbas," diye uyardı Maria.

"*Küstahlığım mı?*" diyerek kahkaha attı Abbas. "Altaïr, lütfen şu kâfire söyle; şu andan itibaren konsey üyelerinden biri ona doğrudan hitap etmedikçe konuşmasın."

Altaïr öfkeyle bağırarak ayağa kalktı. Sandalyesi hızla geri gitti ve devrilerek taş zemine çarptı. Eli kılıcının kabzasındaydı, ama iki muhafız kılıçlarını çekmiş halde hemen öne çıktı.

"Muhafızlar, silahını alın," diye emir verdi Abbas. "O olmadan daha rahat edersin, Altaïr. Süngün de üzerinde mi?"

Bir muhafız kılıcını almak üzere yanına gelince Altaïr kollarını iki yana açtı. Cüppesinin kolları geri gidince üzerinde gizli süngü olmadığı anlaşıldı.

"O halde başlayabiliriz," dedi Abbas. "Lütfen zamanımızı daha fazla boşa harcamayın. Han'ı etkisiz hale getirmek için çıktığınız sefer hakkında bize bilgi verin."

"Malik'e ne olduğunu anlatmazsan tek bir kelime etmem," diye hırladı Altaïr.

Abbas çıkmaza girdiklerini ima eder gibi omuzlarını silkip kaşlarını kaldırdı. Kesinlikle çıkmazdaydılar; zira görünüşe bakılırsa iki adam da uzlaşmaya varmak istemiyordu. Ancak sonunda Altaïr anlaşmazlığı sürdürmeyi bırakarak öfkeli bir homurtuyla hikâyesine başladı. Kendisinin, Maria'nın ve Darim'in Qulan Gal adlı bir Assasin'le işbirliği içinde çalışmış olduğu Pers'e, Hindistan'a ve Moğolistan'a

yolculuklarını anlattı. Han'ın imparatorluğunun ilerleyişi durdurulamadığından Moğol Ordusu'nun kuşatması altında olan Xingging yakınlarındaki Xia iline nasıl gittiklerini nakletti. Orada Qulan Gal'la birlikte Moğol kampının içine sızmak için planlar yapmışlardı. Han'ın da o kampta olduğu bilgisi verilmişti.

"Darim kampın yakınlarında bir gözetleme noktası buldu ve biz Qulan Gal'la çadırların arasında ilerlerken o da yayını kuşanıp bizi yukarıdan gözledi. Etrafta çok fazla muhafız vardı. Uyandırdığımız ya da tehlike alarmı verebilecekmiş gibi görünen muhafızları ortadan kaldırma işinde Darim'e güveniyorduk." Altaïr meydan okur bir ifadeyle gözlerini masanın etrafında gezdirdi. "Ve kendisi, bu görevi takdire şayan bir başarıyla tamamladı."

"Babasının oğlu," dedi Abbas, küçümser bir ses tonuyla.

"Öyle demeyelim," dedi Altaïr dümdüz bir sesle. "Çünkü olay esnasında orada olduğumuzu belli ederek Moğolları az kalsın teyakkuza geçirecek olan bendim."

"Ah," dedi Abbas. "Demek sen de kusursuz değilmişsin."

"Kimse değildir, Abbas," dedi Altaïr. "Özellikle de ben; sonuçta bir düşman askerinin üzerime saldırmasına izin verdim. Qulan Gal onu öldürene kadar, adam beni yaralamayı başardı."

"Yoksa yaşlanıyor musun, Altaïr?" diyerek dalga geçti Abbas.

"Herkes yaşlanır, Abbas," diye karşılık verdi Altaïr. "Qulan Gal beni kamptan çıkarıp güvenli bir bölgeye götüremeseydi şu an ölmüştüm. Yaptıkları hayatımı kurtar-

dı." Abbas'a dikkatle baktı. "Qulan Gal kampa geri döndü. Önce Han'ı çadırından çıkarmak için Darim'le birlikte bir plan yaptı. Tehlikenin yaklaştığını fark eden Han atının üzerinde kaçmaya kalkıştı, ancak Qulan Gal onu atından indirdi ve Darim de yaptığı bir atışla onu öldürdü."

"Yetenekli bir okçu olduğu şüphesiz," diyerek gülümsedi Abbas. "Sanırım onu bir yere yolladın. Alamut'a mı?"

Altaïr şaşırdı. Görünüşe göre, Abbas'ın her şeyden haberi oluyordu. "Doğru, benim emrimle kaleden ayrıldı. Artık Alamut'a mı değil mi, bilemem."

"Belki de Alamut'ta Sef'i görmeye gitmiştir, ha?" diye üsteledi Abbas. Swami'ye seslendi: "Onlara Sef'in orada olduğunu söylemiştin galiba, değil mi?"

"Emrettiğiniz gibi, Üstat," diye karşılık verdi Swami.

Altaïr o an içinde endişeden daha kötü bir şey hissetti. Bu, korku da olabilirdi. Aynı hissin Maria'yı da sardığını sezebiliyordu: Karısının yüzü asılmıştı ve endişeli görünüyordu. "Ne söyleyeceksen söyle, Abbas," dedi.

"Yoksa ne olur, Altaïr?"

"Yoksa liderliğe geri döndüğümde ilk işim seni zindana atmak olur."

"Orada belki de Malik'e eşlik ederim, ha?"

"Malik'in yerinin zindan olduğunu sanmıyorum," diye çıkıştı Altaïr. "Ne suç işledi ki?"

"Cinayet," dedi Abbas pis pis gülerek.

O kelime masanın üzerine bir yumruk gibi inmişti sanki.

"Kimi öldürmüş?" diye sordu Maria.

Ve cevap verildiğinde ses sanki uzaklardan, çok uzaklardan çıkıp gelmiş gibi duyuldu.

"Sef'i. Malik oğlunu öldürdü."

Maria başını ellerinin arasına aldı.

"Hayır!" dediğini duydu Altaïr birisinin. Ama sonra bunun kendi sesi olduğunu anladı.

"Üzgünüm, Altaïr," dedi Abbas ezberlediği bir şeyi söyler gibi. "Geri döndüğün gün bu çok üzücü haberi duyduğun için üzgünüm ve burada toplanmış olan herkes adına gerek senin acını gerek ailenin acısını paylaştığımı belirtmek isterim. Ancak birtakım meseleler çözülene kadar tarikatın liderliğini devam ettirmen mümkün olmayacak."

Altaïr hâlâ kalbindeki iç içe girmiş duyguları çözmeye çalışıyordu. Yanı başında oturan Maria'nın ağlamakta olduğunun farkındaydı.

"Ne?" dedi. Sonra daha yüksek sesle tekrarladı: "*Ne*?"

"Şu an adın lekelenmiş durumda," dedi Abbas, "bu yüzden tarikatın yönetiminin konseyde kalmasına karar verdim."

Altaïr'in öfkeyle eli ayağı titredi. "Bu tarikatın Üstat'ı benim, Abbas. Yoldaşlık hükümleri gereğince liderliğin bana geri verilmesini talep ediyorum. O hükümler liderliğin bana geri verilmesini *emrediyor*." Artık bağıra bağıra konuşuyordu.

"Hayır, emretmiyor." Abbas gülümsedi. "Artık yok öyle bir şey."

ELLİ BİR

İlerleyen saatlerde meskenlerine çekilmiş olan Altaïr ve Maria çökmekte olan karanlığın içinde sessizce, birbirlerine sarılmış halde, taş bir bankın üzerinde oturuyorlardı. Yıllarca çöllerde uyumuşlar ama hiçbir zaman kendilerini şu an olduğu kadar yalnız ve terk edilmiş hissetmemişlerdi. Düştükleri hali düşünüp kederleniyor, Masyaf'ın yokluklarında ihmal edilmiş olduğunu görüp üzülüyor, Sef'in ailesi ve Darim için endişeleniyorlardı.

Ancak onları en çok Sef üzüyordu.

Söylenene göre, daha iki hafta önce yatağında uyurken bıçaklanmış; Altaïr'e haber salınacak zaman bulunamamıştı. Bıçak Malik'in odasından çıkmıştı. O günün erken saatlerinde bir Assasin onu Sef'le tartışırken duymuştu. Altaïr o tartışmayı duyan Assasin'in ismini henüz bilmiyordu. Ancak o her kim ise Sef ve Malik'i tarikatın liderinin kim olacağı konusunda tartışırken duyduğunu rapor etmişti. Söylediğine göre tartışma esnasında Malik, Altaïr döndüğünde bile liderliği elden bırakmayacağını dile getirmişti.

"Görünüşe bakılırsa tartışmayı ateşleyen sizin dönüş

haberiniz olmuş," demişti Abbas kötü kötü, Altaïr'in solgun çehresini ve Maria'nın sessiz sessiz ağlamasını zevkle izleyerek.

Güya Sef, Malik'i planlarını Altaïr'e açıklamakla tehdit etmiş ve bu yüzden Malik de onu öldürmüştü. Teori buydu.

Yanı başında oturan Maria bacaklarını kendine doğru çekip başını göğsüne gömmüş halde sessiz sessiz ağlıyordu. Altaïr karısının saçlarını okşayarak onu yatışıncaya kadar hafif hafif salladı. Sonra odadaki gölgelerin ateşten gelen ışığın etkisiyle sarı renkli taş duvar üzerinde titreyerek dans edişini seyretti; ara sıra geçen muhafızların ayak seslerini ve dışarıda öten cırcırböceklerini dinledi.

Kısa süre sonra Maria sıçrayarak uyandı. Altaïr de irkildi – sıçrayan alevlerin ninni gibi gelen sesleriyle kendisi de uyumak üzereydi. Maria doğrulup oturdu. Soğuktan titriyordu. Hemen battaniyesini bedenine sıkıca sardı. "Ne yapacağız, sevgilim?" diye sordu.

"Malik," dedi Altaïr kısa ve öz bir şekilde. Boş gözlerle duvara bakıyordu; sanki soruyu hiç duymamış gibi konuşmuştu.

"Ne olmuş ona?"

"İkimiz de gençtik. Tapınak Tepesi'ndeki görevdeydik. Yaptıklarım onun büyük bir acı çekmesine neden olmuştu."

"Ama sen dersini aldın," dedi Maria. "Malik de bunu biliyor. O günden sonra yeni bir Altaïr doğdu ve tarikatı yüceltti."

Altaïr duyduklarına inanmadığı anlaşılan bir ses tonuyla, "Yüceltmek mi? Ciddi misin?" diye sordu.

"*Şu an* demiyorum, sevgilim," dedi Maria. "Belki şu an öyle değil, ama tarikatı tüm bunlar gerçekleşmeden önceki haline geri döndürebilirsin. Bunu yapabilecek tek kişi sensin. Abbas yapamaz." Maria, adamın ismini tadı çok çirkin bir şey yemiş gibi söylemişti. "Bir *konsey* de yapamaz. Sen yaparsın. Altaïr yapar. Otuz yıldan uzun süredir tarikata hizmetlerini gördüğüm Altaïr... O gün doğan Altaïr..."

"O gün Malik'in kardeşinin hayatına mal oldu," dedi Altaïr. "Bir de koluna..."

"O seni affetti ve Al Mualim'in yenik düşmesinden beri sana güvenilir bir mülazım olarak hizmet etti."

"Ya numara yaptıysa?" diye sordu Altaïr alçak sesle. Duvardaki kendi kasvetli ve uğursuz gölgesini görebiliyordu.

Maria birden onun yanından uzaklaştı. "Sen ne diyorsun?"

"Belki de Malik geçen tüm bu yıllar boyunca bana karşı nefret beslemiştir," dedi Altaïr. "Belki de Malik gizliden gizliye liderliği ele geçirmek istemiş, Sef de bunu fark etmiştir."

"Haklısın, belki benim de bir gecede kanatlarım çıkar, uçmaya başlarım," dedi Maria. "Sence sana *gerçekten* nefret besleyen kim, Altaïr? O kişi Malik değil, Abbas! Bunu unutma."

"Ama bıçak Malik'in yatağında bulunmuş," dedi Altaïr.

"Elbette suçu Malik'in üzerine yıkmak için oraya konmuştur; ya Abbas ya da bir adamı tarafından... Bu işten Swami'nin sorumlu olduğunu duysam asla şaşırmam. Peki ya Malik ve Sef'i tartışırken duyan Assasin'e ne demeli? Ne zaman piyasaya çıkacak? Onu gördüğümüzde ya Abbas'ın müttefiki olduğunu anlarsak? Belki de kon-

sey üyelerinden birinin oğludur ha? Peki ya zavallı Rauf? Gerçekten hummadan mı öldü, merak ediyorum. Tüm bunların Abbas'ın işi olduğu *apaçık* ortadayken Malik'ten kuşkulandığın için seni kınıyorum."

Altaïr, "Beni mi kınıyorsun?" diyerek birdenbire öfkeyle dönünce Maria korkarak geri çekildi. Dışarıdaki cırcırböcekleri onların tartıştığını duymuş gibi ötmeyi kesti. "Malik'ten şüphelendiğim için beni kınıyor musun? Geçmişte Malik'in elindeki nedenlerden çok daha hassas nedenlerle sevdiklerimin bana sırtını döndüğü hiç olmadı mı? Abbas'ı bir kardeş gibi sevdim ve ona karşı adil olmaya çalıştım. Al Mualim tüm tarikata ihanet etti, ama oğlu gibi gördüğü kişi bendim. Beni şüpheci olmakla nasıl kınayabilirsin? Güvenmek benim bu hayattaki en büyük zaafım. Yanlış insanlara güvenmek..."

Karısına sert bir bakış attı; Maria da gözlerini kıstı. "Elma'yı yok etmelisin, Altaïr," dedi. "O senin aklını karıştırıyor. Açık bir zihne sahip olmak başka, kuşların içine edebileceği kadar açık bir zihne sahip olmak başka."

Altaïr ona baktı. "Ben pek böyle ifade etmezdim," dedi yüzünde kederli bir gülümsemeyle.

"Belki etmezdin ama bu yine de doğru."

"Öğrenmem gerek, Maria," dedi Altaïr. "Kesin olarak bilmem gerek."

İzlenmekte olduklarının farkındaydı, ancak o bir Assasin'di ve Masyaf'ı herkesten daha iyi biliyordu. Dolayısıyla meskenden ayrılıp iç cephenin duvarına tırmanmak ve muhafızlar geçip gidene kadar siperlerin gölgelerinde çömelmek onun için zor olmadı. Nefes alıp verişini kontrol

etti. Hâlâ hızlı ve çevikti. Hâlâ duvarlara tırmanabiliyordu. Yalnız...

Belki de eskiden olduğu kadar kolay yapamıyordu bunu. Bunu kendine hatırlatması gerekecekti. Cengiz Han'ın kampında aldığı yaradan ötürü de yavaşlamıştı. Yeteneklerini abartarak başını derde sokmak, mesela bir sıçramanın zamanlamasını yanlış hesapladığı için yere düşmek, sonra da ölmekte olan bir hamamböceği gibi sırtüstü yatarken yaklaşmakta olan muhafızların ayak seslerini dinlemek aptalca olurdu. Siperlerde yoluna devam etmeden önce biraz dinlendi, sonra iç kalenin batı yakasından güney kule kompleksine doğru yola koyuldu. Kaleye yaklaşana dek yol boyunca muhafızlardan uzak durdu ve oraya vardığında da zemine indi. Buğday ambarlarının olduğu yere gitti ve orada aşağıdaki bir dizi kemerli tünele inen bir kademe taş merdiven buldu.

Aşağıya indiğinde sırtını duvara yaslar halde durdu ve etrafı dinledi. Tünellerin içinden geçen küçük derelerin sesini duyabiliyordu. Tarikatın zindanları çok uzakta değildi; o kadar nadir kullanılıyorlardı ki içerideki nem olmasa depoya çevrilebilirlerdi. Altaïr orada sadece Malik'in olmasını bekliyordu; bundan yüzde yüz emindi.

Muhafızı görene kadar sessizce ilerledi. Adam sırtını hücre bloğunun yan duvarına yaslamış halde tünelin içinde oturuyordu. Uyumakta olduğu için başı öne düşmüştü. Biraz uzakta olduğu için hücreler görüş hattına bile girmiyordu. Bu sebeple, tam olarak neye muhafızlık yaptığını söylemek zordu. Altaïr adamın şapşallığı karşısında hem öfkelendi hem de rahatladı. Usulca ilerleyerek adamın önünden geçti – ve muhafızın neden bu kadar uzakta oturduğu hemen belli oldu.

Kokudan ötürüydü. Üç hücrenin arasında sadece ortadakinin kapısı kapalıydı. Altaïr hemen o hücreye yöneldi. Parmaklıkların diğer tarafında ne görmeyi beklediğinden emin değildi, ancak gelen kokunun ne kokusu olduğunu kesin olarak biliyordu. Bir elini burnuna götürdü.

Malik taş zeminin üzerine yayılmış –ve içerideki idrarı hiç emmemiş– sazların arasında iki büklüm yatıyordu. Üzerinde eski püskü elbiseler vardı; bir dilenciye benziyordu. Bir deri bir kemik kalmıştı ve Altaïr yırtılmış gömleğinin arasından arkadaşının kaburga kemiklerini görebiliyordu. Yanak kemikleri yüzünde keskin çıkıntılara dönüşmüştü; saçı ve sakalı iyice uzayıp birbirine karışmıştı.

Bir aydan çok daha uzun süredir hücredeydi; bu kadarı kesindi.

Altaïr, Malik'e bakarken yumruklarını sıktı. Hakikati belirlemek için onunla konuşmayı planlıyordu; ancak hakikat orada, onun dışarı fışkırmış kaburgalarında ve yırtık pırtık kıyafetlerinde yatıyordu. Ne kadar süredir mahkûmdu acaba? Altaïr'e ve Maria'ya haber gönderilebilecek kadar uzun bir süredir... Sef ne zamandan beri ölüydü? Altaïr bunun hakkında düşünmek istemiyordu. Tek bildiği, Malik'in burada bir saniye daha geçirmeyecek olduğuydu.

Muhafız gözlerini açtığında Altaïr'in tepesinde dikildiğini gördü. Sonra, onun için, ışıklar birdenbire sönüverdi. Uyandığında kendini sidik kokan hücreye kilitlenmiş halde yardım istemek için bağırırken bulacaktı. Malik ve Altaïr ise çoktan oradan ayrılmış olacaktı.

"Yürüyebiliyor musun, dostum?" diye sormuştu Altaïr.

Malik ona bulanık gözlerle bakmıştı. Ve o gözlerin içinde büyük bir acı vardı. Nihayet bakışlarını Altaïr'e odak-

lamayı başardığında yüzüne bir minnettarlık ve rahatlama ifadesi gelmişti; bu o kadar içtendi ki Altaïr'in aklında en ufak bir şüphe varsa bile bir anda yok olup gitmişti.

"Senin için yürüyebilirim," demişti Malik ve gülümsemeye çalışmıştı.

Fakat tünelin içinden geri dönerlerken çok geçmeden Malik'in yürüyecek gücü olmadığı belli olmuştu. Altaïr böylece adamın sağlam kolunu kendi omzuna atmış ve eski dostunu kulenin merdivenlerine kadar taşıyıp ardından siperlerden karşıya geçirmişti. En sonunda, yol üzerinde hiçbir muhafızla karşı karşıya gelmemeye çalışarak onunla birlikte iç kalenin batı tarafındaki duvardan aşağıya inmişti. Nihayet meskenlerinin önündeydiler. Altaïr önce bir tarafa, sonra diğer tarafa baktı ve ardından Malik'le birlikte içeri girdi.

ELLİ İKİ

Malik'i bir ot yatağın üzerine yatırdılar. Maria yanına oturup ona bir maşrapadan yudum yudum bir şey içirdi.

"Teşekkür ederim," dedi Malik nefes nefese. Gözlerinin önündeki perde biraz kalkmıştı. Yatakta doğrulup oturdu; kadının yakınlığından rahatsız olmuşa benziyordu, Maria'dan bakım görmenin onursuzca bir şey olduğunu düşünüyordu sanki.

"Sef'e ne oldu?" diye sordu Altaïr. Üçü de içeride olunca oda küçülmüştü. Şu an giderek daha da küçülüyor, duvarlar sanki üzerlerine geliyordu.

"Öldürüldü," dedi Malik. "İki yıl önce Abbas darbe yaptı. Sef'i öldürttü, sonra cinayet silahını benim odama koydu. Başka bir Assasin de Sef ve beni tartışırken duyduğuna yemin etti. Bunun üzerine Abbas, tarikatı Sef'in ölümünden benim sorumlu olduğumu inandırdı."

Altaïr ve Maria birbirlerine baktı. Oğulları iki yıldır ölüydü. Altaïr öfkesinin kabardığını hissetti ve kendisini dizginlemek için çaba sarf etti; hisara gidip Abbas'ı katletmek, onun merhamet için yalvarışını ve kan kaybından ölüşünü seyretmek istiyordu.

Maria bir elini onun koluna koyarak acısını hissetti ve paylaştı.

"Özür dilerim," dedi Malik. "Mahkûm edildiğim için haber gönderemedim. Üstelik Abbas hisarın içindeki ve dışındaki tüm haber alışverişini kontrol ediyordu. Şüphesiz ben tutsakken kendi çıkarı için başka yasaları değiştirmekle uğraşmıştır."

"Uğraşmış," dedi Altaïr. "Görünüşe göre konsey üyeleri arasında destekçileri var."

"Kusura bakma, Altaïr," dedi Malik. "Abbas'ın planlarını önceden tahmin etmem gerekirdi. Siz ayrıldıktan sonra yıllarca bana zarar vermek için uğraştı. Bu kadar çok destek toplamış olabileceği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Benim yerime daha güçlü bir lider olsaydı asla böyle bir şey yaşanmazdı. Sen olsan asla böyle bir şey olmazdı."

"Kendini yorma. Dinlen, dostum," dedi Altaïr ve Maria'ya eliyle işaret etti.

İkisi yandaki odaya geçip Maria taş banka, Altaïr ise yüksek sırtlı bir sandalyeye oturdu.

"Ne yapman gerektiğini biliyor musun?" diye sordu Maria.

"Abbas'ın işini bitirmem gerek," dedi Altaïr.

"Ama bunu intikam almak için yapma, sevgilim," diye ısrar etti Maria, kocasının gözlerine bakarak. "Bunu tarikat için yap. Yoldaşlık'ın iyiliği için yap. Onu geri almak ve bir kez daha yüceltmek için... Bunu yapabilirsen, bu duygunun intikam düşüncelerini geride bırakmasını sağlayabilirsen, tarikat seni ona doğru yolu gösteren bir baba gibi sevecektir. Duygunun ve öfkenin seni kör etmesine izin verirsen, öğrettiğin şey bunun tam tersi iken onların seni dinlemesini nasıl beklersin?"

"Haklısın," dedi Altaïr bir an duraksadıktan sonra. "O zaman nasıl hareket edelim?"

"Abbas'la yüzleşmeliyiz. Oğlumuzun esas katilinin bulunmasını talep etmeliyiz. Tarikat bunu mecburen kabul edecek, Abbas da hesap vermek zorunda kalacak."

"Abbas ve casusu her kim ise ona karşı Malik'in sözlerini savunacağız."

"Elbette! Abbas düzenbazın tekidir ve bahse girerim casusu da kendisinden çok daha az güvenilirdir. Yoldaşlık sana inanacak, sevgilim. Sana inanmak *isteyecekler*. Sen büyük Altaïr'sin. İntikam alma arzunu bastırabilirsen, tarikatı nahoş yollarla değil de adil yollarla geri kazanırsan, attığın temeller çok daha sağlam olacaktır."

"Onu şimdi görmek istiyorum," dedi Altaïr ayağa kalkarak.

Malik'in uyuduğundan emin olmak için yan odaya baktılar, sonra yanlarına bir fener alıp meskenden ayrıldılar. Sabahın erken saatlerinin sisi ayaklarının etrafında dolaşır halde, iç cephenin çevresinden hızla dolaşarak ana kapıya çıktılar. Arkalarında Masyaf'ın yokuşları vardı. Köy boş ve sessizdi; henüz uykusundan uyanmamıştı. Bir Assasin muhafızı onları şöyle bir süzdü, sonra küstahça bir tavır takınarak oralı olmadı. Altaïr kendini öfkesiyle cebelleşirken buldu. Adamın yanından geçip gözetleme kulesine tırmandılar ve ana avluya çıktılar.

Bir çan çaldı.

Bu, Altaïr'in bildiği türden bir uyarı değildi. Çan çalmaya devam ederken, fenerini kaldırıp etrafına bakındı. Sonra avluya bakan kulelerin içinde bir şeylerin hareket ettiğini sezdi. Maria onu yola devam etmesi için teşvik etti

ve yan yana ilerleyerek Üstat Kulesi'nin dışındaki çardağa çıkan merdivenlere vardılar. Altaïr tam o an arkasını döndü ve ellerinde meşaleler taşıyan beyaz cüppeli Assasinlerin arkalarından avluya girdiğini gördü. Onları çağırmak için çalınan çan aniden durdu.

"Abbas'ı görmek istiyorum," dedi Altaïr kulenin kapısında duran muhafıza. Tüyler ürperten sessizliğin içinde sesi yüksek ve sakin çıkıyordu. Maria arkasına baktı ve birdenbire heyecanla nefesini tutunca Altaïr arkasına döndü. Gördüğü manzara karşısında o da nefesini tuttu. Assasinler toplanmaktaydı. Hepsi de ona ve Maria'ya bakıyordu. Altaïr kısa bir an onların bir tür esaretin etkisi altında olup olmadıklarını merak etti, ama hayır. Elma yanındaydı, onu cüppesinin içine sokmuştu. Eser orada, tehlikeli ellerden uzakta, uyuyordu. Assasinler ise bir şeyi bekliyordu.

Ama neyi? Altaïr'in içinden bir ses bunu çok geçmeden öğreneceğini söyledi.

Şu anda kulenin kapısı açılıyor, Abbas yavaş yavaş önlerinde beliriyordu.

Altaïr Elma'yı hissetti – adeta birisi onu arkasından dürtüyordu. Belki de eser ona orada olduğunu hatırlatıyordu.

Abbas ilerleyip platforma çıktı. "Lütfen tarikatın yeraltı hücrelerine neden sızdığınızı açıklayın."

Altaïr ve Maria'ya olduğu kadar kalabalığa da sesleniyordu Abbas. Altaïr arkasına baktı ve avlunun dolmuş olduğunu gördü. Assasinlerin ellerindeki meşaleler karanlıkta ateş topları gibi görünüyordu.

Anlaşılan oydu ki Abbas tarikatın önünde Altaïr'in itibarını zedelemek istiyordu. Ancak Maria haklı çıkmıştı – bu iş ona göre değildi. Abbas'ın başarmış olduğu tek şey kendi düşüşünü hızlandırmaktı.

"Oğlum hakkındaki gerçeği ispatlamak istiyordum," dedi Altaïr.

"Ah, öyle mi?" dedi Abbas gülümseyerek. "Bundaki amacının öç almak olmadığından emin misin?"

Swami gelmişti. Platformun merdivenlerinden yukarı çıktı. Bez bir çuvalın içinde bir şey tutuyordu. Onu Abbas'a uzattı, Abbas da alırken kafasını salladı. Altaïr çuvala endişeyle bakarken kalbi küt küt atıyordu. Maria da aynı durumdaydı.

Abbas çuvalın içine baktı ve gördüğü şey karşısında yapmacık bir endişe ifadesi kondurdu yüzüne. Ardından abartılı bir tavırla elini çuvala daldırdı ve bir an durup, etraftaki kalabalığın içinde bir ürperti gibi dolaşan beklenti hissinin tadını çıkardı.

"Zavallı Malik," dedi ve çuvalın içinden bedeninden ayrılmış bir baş çıkardı. Başın ense kısmındaki deri yırtılmış, ucundan taze kan damlıyordu. Gözler yukarı kaymış, dil de hafifçe dışarı çıkmıştı.

"*Hayır!*" diye ileri atıldı Altaïr ve Abbas muhafızlara işaret etti. Adamlar hızla gelip Altaïr'i ve Maria'yı yakaladılar, sonra da Altaïr'in silahını alıp ellerini arkasından bağladılar.

Abbas başı çuvalın içine atıp dolu çuvalı kenara fırlattı. "Swami senin ve şu kâfir karının Malik'i öldürmeyi planladığını duymuş. Ne yazık ki Malik'in yanına zamanında ulaşıp onu öldürmenize engel olamadık."

"*Hayır!*" diye bağırdı Altaïr. "Yalan! Ben asla Malik'i öldürmem!" Kollarını tutan muhafızları çekiştirerek Swami'yi gösterdi. "O yalan söylüyor."

"Zindan muhafızı da mı yalan söylüyor?" dedi Abbas.

"Seni Malik'i hücrenin dışına sürüklerken gören muhafız... Onu neden orada öldürmedin, Altaïr? Ona acı çektirmek mi istedin? İngiliz karın intikamını alırken adama işkence mi çektirmek istiyordu?"

Altaïr mücadele etti. "Onu ben öldürmedim!" diye bağırdı. "Hatta Malik'ten Sef'in öldürülmesini *senin* emrettiğini öğrendim."

Ve birden anladı. Swami'ye bakınca adamın yüzündeki küçümseyici ifadeyi gördü ve Sef'i onun öldürdüğünü idrak etti. Sırtındaki Elma'yı hissetti. Onu kullanarak avluyu yerle bir edebilirdi. Aralarındaki hain herifleri tek tek öldürebilirdi. *Hepsine* gazap kusabilirdi.

Ama hayır. Onu bir daha öfkeyle kullanmayacağına dair kendi kendine söz vermişti. Maria'ya da intikam duygusunun mantığına engel olmasına izin vermeyeceğini söylemişti.

"Amentü'yü çiğneyen sensin, Altaïr," dedi Abbas. "Ben değilim. Sen tarikatı yönetmek için uygun değilsin. Bu vesileyle liderliği kendi üzerime alıyorum."

"Öyle bir şey yapamazsın," dedi Altaïr alaycı bir sesle.

"Yaparım." Abbas platformdan aşağı indi ve Maria'ya uzanıp kadını yanına çekti. Aynı anda bir hançer çıkarıp onu kadının boğazına dayadı. Maria çırpınırken ona küfürler yağdırdı; ta ki Abbas hançerinin ucunu hafifçe boğazına bastırıp kan akıtarak onu sakinleştirene kadar... Kadın Abbas'ın kolunun üzerinden Altaïr'le göz göze gelmiş, bakışlarıyla mesaj göndermişti. Elma'nın şu anda kocasına ısrarlı çağrılarda bulunduğunu biliyordu. Sef'i Swami'nin öldürdüğünü o da fark etmişti. Tıpkı Altaïr gibi o da intikam almak istiyordu. Ancak gözleriyle kocasına sakin olması için yalvarıyordu.

"Elma nerede, Altaïr?" diye sordu Abbas. "Onu bana göster, yoksa kâfir karının gırtlağında ikinci bir ağız açarım."

"Duyuyor musunuz?" diye omzunun üzerinden Assasinlere seslendi Altaïr. "Duyuyor musunuz liderliği nasıl ele geçirmek istiyor? Elma'yı zihinleri açmak için değil, onlara hükmetmek için istiyor."

Eser şu an sırtını yakıyordu.

"Hemen söyle, Altaïr," diye tekrarladı Abbas. Hançeri daha da bastırdı. Altaïr silahı tanımıştı. O, bir zamanlar Abbas'ın babasına aitti; uzun yıllar önce Ahmet'in Altaïr'in odasına gelip kendi boğazını kesmek için kullandığı hançerdi bu ve şu anda Maria'nın boğazına dayanmıştı.

Kendine hâkim olmak için mücadele etti. Abbas kalabalığa seslenerek Maria'yı çardağın üzerinde sürükledi: "Cennet Parçası Altaïr'in elinde güvende mi?" diye sordu onlara. Buna karşılık kalabalıktan ruhsuz mırıldanmalar yükseldi. "Mantığı yerine öfkesine başvuran Altaïr'in elinde güvende mi? Onu kayıtsız şartsız teslim etmek *zorunda* değil mi?"

Altaïr omzunun üzerinden arkasına bakmak için boynunu çevirdi. Assasinler huzursuzluklarını belli edecek şekilde oldukları yerde kıpırdanıyor, kendi aralarında konuşuyordu. Olayların bu şekilde gelişmesi onları hayrete düşürmüştü. Altaïr gözleri çuvala, sonra da Swami'ye gitti. Swami'nin cüppesinde kan olduğunu fark etti. Sanki üzerine birinin kanı püskürmüştü; Malik'in kanı... Swami şu an sırıtıyor, yara izi kırışıyordu. Acaba Sef'i bıçaklarken de sırıtmış mıydı?

"Onu alabilirsin," diye bağırdı Altaïr. "Elma'yı alabilirsin."

"Hayır, Altaïr," diye seslendi Maria.

"O nerede?" diye sordu Abbas. Çardağın ucundan ayrılmamıştı.

"Bende," dedi Altaïr.

Abbas'ın yüzü endişeli bir ifadeye büründü. Maria'yı kendine daha da yaklaştırdı; onu kalkan gibi kullanıyordu. Hançerini bastırdığı yerden kan akıyordu. Abbas'ın bir baş hareketiyle muhafızlar Altaïr'i serbest bıraktılar. Altaïr elini Elma'ya götürdü ve onu cüppesinin içinden çıkardı.

Swami Elma'ya uzandı. Elini ona sürdü.

Sonra çok alçak bir sesle, sadece Altaïr'in duyabileceği şekilde "Sef'e ölüm emrini verenin sen olduğunu söyledim. Babasının kendisine ihanet ettiğine inanarak öldü," dedi.

Elma parlıyor ve Altaïr kendini kontrol edemiyordu. Eli Elma'nın üzerinde olan Swami birden kasıldı, gözleri fal taşı gibi açılıp dışarı fırladı.

Sonra kafası bir yana yattı. Bedeni içerdeki bir güç tarafından kontrol ediliyormuş gibi kıvranıp çırpınmaya başladı. Çenesi sarktı ama ağzından tek bir kelime çıkmadı. Ağzının içi altın gibi parlıyor, dili içeride hareket ediyordu. Derken Elma'nın zorlamasıyla adım adım uzaklaştı ve herkes onun ellerini yüzüne götürüşünü, tırnaklarıyla derin yaralar açarak yüzünün etli kısımlarını yırtmaya başladığını gördü. Paramparça olmuş derisinden kan akarken hâlâ kendini hırpalamaya devam ediyordu. Bir hamur parçasına saldırır gibi yanağının derisini kulağının hizasına kadar yırttı ve oradan kopardığı uzun et parçası en sonunda yüzünün kenarında sallanır halde kaldı.

Altaïr, gücün bedeninin içinde dolaştığını hissetti. San-

ki Elma'nın içinden sıçrayıp bir hastalık gibi damarlarına yayılmaya başlamıştı. O güç adeta içindeki nefret ve intikam ihtiyacıyla beslenerek Elma'dan Swami'nin içine akıyordu. Altaïr tüm bunları, ayaklarını yerden kesip bedenini havaya yükseltecek kadar muhteşem bir haz ve ıstırap karışımı olarak hissediyor – başı içten içe şişip genişleyerek her an patlayacakmış gibi geliyordu. Bu aynı anda hem fevkalade hem de berbat bir duyguydu.

Hatta o kadar fevkalade ve berbat bir histi ki, Maria'nın çığlık atarak ona seslendiğini duymuyordu.

Karısının kendini Abbas'ın ellerinden kurtardığının ve çardağın üzerinden hızla ona doğru koştuğunun da farkında değildi.

O sırada Swami hançerini kınından çıkarmış, onu kendi üzerinde kullanmaya başlamıştı. Vücudunu acımasız darbelerle kesiyor; yüzünde ve bedeninin diğer bölgelerinde yaralar açarak kendini lime lime doğruyordu. O esnada Maria yanlarına ulaştı ve Elma'yı kullanmakta olan Altaïr'i çaresizce durdurmaya çalıştı. Altaïr kısa bir an neler olacağını gördü ama artık her şey için çok geç olduğundan buna engel olamadı. Swami'nin hançerinin parladığını ve boğazı açıkta kalan Maria'nın boynundan kan fışkıra fışkıra yanlarından uzaklaştığını gördü. Karısı kolları açık halde ahşap zeminin üzerine yığıldı. Bir kere nefes alıp verdi. Çevresine hızla kan yayılırken omuzları uzun, hırıltılı bir solukla indi kalktı ve bir eli titreyerek çardağın üzerindeki ahşap kirişe vurdu.

Aynı anda Swami de yığıldı ve elindeki hançer küçük bir tangırtıyla yere düştü. Elma bir kez daha güçlü bir ışıkla parlayıp sonra kararda. Altaïr, Maria'nın yanında diz çöktü ve onu omzundan tutup çevirdi.

Karısı ona bakarken gözlerini kırpıştırdı. "Güçlü ol," dedi. Ve öldü.

Avluya sessizlik çökmüştü. Duyulan tek ses, Altaïr'in Maria'yı kendine doğru çekip ona sarılırken hıçkıra hıçkıra ağlayışıydı. O, artık yıkılmış bir adamdı.

Abbas'ın seslendiğini duydu: "*Beyler. Onu indirin!*"

Sonra ayağa kalktı. Gözyaşlarıyla dolu gözlerinin içinden Assasinlerin çardağa doğru koşarak geldiğini gördü. Yüzlerinde korku vardı. Altaïr hâlâ Elma'yı tutuyordu. Kalabalık dağılmıştı. Çeliğin Elma'ya karşı işe yaramayacağını bilseler de çoğu adam kılıcını çekmişti, ancak bu yine de kaçmaktan iyiydi. Birden Altaïr'in Elma'yı kullanarak kendi de dahil olmak üzere gördüğü her şeyi yok etme arzusu güçlendi, çünkü Maria, onun hayat ışığı olan kadın, kendi ellerinde ölmüştü. Bir anda –kör edici bir öfke patlamasıyla– kendisi için hayatta en değerli olan insanı yok etmişti.

Assasinler durdu. Acaba Altaïr Elma'yı kullanacak mıydı? Altaïr adamların gözlerindeki soruyu görebiliyordu.

"Yakalayın onu!" diye cırtlak bir sesle bağırdı Abbas ve adamlar dikkatle yaklaşmaya başladılar.

Altaïr'in etrafında toplanan Assasinler ona saldırıp saldırmama konusunda emin değilmiş gibi görünüyorlardı. Altaïr bundan yararlanarak koşmaya başladı.

"Okçular!" diye bağırdı Abbas ve Altaïr hızla avlunun dışına çıkarken adamlar oklarını fırlatmaya başladı. Altaïr'in başından aşağı ok yağıyordu, hatta biri bacağını sıyırdı. Sağdan soldan, kılıçlarını çekmiş, cüppeleri arkalarında dalgalanır halde daha fazla Assasin koşarak gelmeye başladı. Belki de artık Altaïr'in Elma'yı ikinci kez kullanmayacağını anlamışlardı. Duvarların ve tırabzanların üze-

rinden atlayarak takibe katılıyorlardı. Kaçmakta olan Altaïr bir kemerin önüne geldi ve girişinin tıkalı olduğunu gördü. Arkasına döndü ve hızla koşarak peşine takılmış olan iki Assasin'i yıkıp geçti. Ancak içlerinden biri o geçerken kılıcını sallayarak kolunu yaralamayı başarmıştı. Altaïr acı içinde haykırsa da ilerlemeye devam etti. Onu yakalayabileceklerinin farkındaydı; onları şaşırtmıştı ama adamlar ona saldırmaktan korkuyordu – ya da saldırmak istemiyordu.

Tekrar arkasına döndü ve bu kez savunma kulesine yöneldi. Kulenin içinde okçuların nişan aldığını gördü. Onların en iyileri olduğunu biliyordu. En iyilerden eğitim almışlardı. Hedefi asla ıskalamazlardı. Nişan alıp ok atmak için kullandıkları o kısa zaman aralığından sonra asla...

Ancak Altaïr onların ne zaman ok atacaklarını biliyordu... Bir nefeste hedeflerini bulur, ikinci nefeste kendilerini sabitler ve bir nefes daha aldıktan sonra...

Ateş.

Altaïr olduğu yerde dönüp takla atarak uzaklaştı. Yaylım ateşiyle gelen oklar az önce terk ettiği zemine saplandı, biri hariç hepsi onu ıskaladı. Okçulardan biri hedefini kontrol etmiş ve attığı ok Altaïr'in yanağını sıyırıp geçmişti; Assasin'in yüzünden aşağı kan süzülüyordu. Derken merdivene vardı ve yukarı tırmanıp ilk kata ulaştı. Onu görünce şaşıran bir okçu kılıcını çekip çekmemek konusunda tereddüt etti. Altaïr onu konuşlandığı noktadan aşağı itti ve adam takla atarak zemine düştü. Ama yaşayacaktı.

Altaïr bunun ardından ikinci merdiveni de tırmandı. Canı yanıyor, çok kan kaybediyordu. Kulenin tepesine, uzun yıllar önce üzerinden atlamış olduğu o yere çıktı.

O zaman da şimdi olduğu gibi gözden düşmüştü. Aksaya aksaya atlama tahtasına çıktı, arkasındaki adamlar kulenin tepesine erişmek üzereydi. Kollarını açtı.

Ve kendini bıraktı.

ELLİ ÜÇ

10 Ağustos 1257

Altaïr *bizden* Assasin kelimesini yaymamızı istiyor, amacı bu yönde. Aslında sadece bu kelimeyi yaymamızı değil, batıda bir tarikat kurmamızı da istiyor.

Ne yazık ki bunun farkına varmam epey zaman aldı. Ama artık öğrendiğim için her şey gayet açık görünüyor: Altaïr, Yoldaşlık ruhunu bize (görünüşe bakılırsa özellikle de *bana*) emanet etmekte. Yani meşaleyi bize veriyor.

Savaş yanlısı Moğolların köye yaklaşmakta olduğu haberini aldık, bu yüzden Altaïr çatışmalar başlamadan buradan ayrılmamızın iyi olacağını söylüyor. Elbette Maffeo – tam da beklediğim gibi– bu savaşa tanıklık etmek için epey hevesli görünüyor. Hatta sorulacak olsa burada kalmayı tercih edeceğinden neredeyse eminim. O eski yolculuk tutkusuna ne oldu acaba? Yok oldu gitti sanki. Görünüşe bakılırsa birbirimizin rollerini üstlenmiş durumdayız, çünkü şu an buradan ayrılıp yola çıkmak isteyen benim. Ya ben ondan daha korkağım ya da savaşın amansız gerçeği hakkında benim daha gerçekçi bir fikrim var, çünkü ben

kendimi Altaïr'le aynı fikirde görüyorum. Kuşatma altındaki Masyaf bize göre bir yer değil.

Doğrusunu söylemek gerekirse, çapulcu Moğol ordusu gelse de gelmese de ben gitmeye hazırım. Evimi, o sıcak geceleri özledim. Ailemi özledim: eşimi ve oğlum Marco'yu. Birkaç ay sonra üç yaşında olacak ve hayattaki ilk yıllarının çok az bir kısmını görmüş olduğumu bilmek bana acı veriyor. Onun ilk adımlarını, ilk kelimelerini kaçırdım.

Kısacası Masyaf'ta geçirdiğimiz zamanın doğal olarak sonuna yaklaştığını hissediyorum. Dahası Üstat da bizi görmek istediğini söyledi. Bize vermesi gereken bir şey varmış, bunun için diğer Assasinlerin de katılımıyla bir tören düzenlemek istiyormuş. Vereceği şeyin iyi korunması gerektiğini ve düşmanların, Moğolların ya da Tapınakçıların erişemeyeceği bir yerde saklanması gerektiğini söylüyor. Şu an fark ediyorum ki anlattığı öyküleri galiba en başından beri bu noktaya doğru ilerlemekteymiş. Bu değerli şeyin ne olduğu konusunda birtakım düşüncelerim var tabii, ama bekleyip göreceğiz artık.

Bu arada, Maffeo son bölümüne çok yaklaştığım öykümün geri kalanını duymak için sabırsızlanıyor. Öykünün zamanını, Altaïr'in buruk bir kalp ve kara çalınmış bir isimle iç kalenin siperlerinden aşağı atladığı andan yirmi yıl kadar ileriye ötelemeyi planladığımı söyleyince bana surat astı. Ayrıca öykümün mekânı da artık Masyaf değil, orada iki günlük bir mesafede bulunan bir çöl arazisi olacaktı...

bir akşam vakti, at sırtında ilerlerken çömlek ve bat-

taniye yüklü başka bir ata yol göstermekte olan adam sayılmazsa bomboş gibi görünen, uçsuz bucaksız bir düzlük...

Atlı uzaktan çanağını çömleğini yanına almış bir tüccar gibi görünüyordu. Yakınına geldikçe sarığının altında terlemekte olan adamın tam da öyle biri olduğu anlaşıldı: Muhlis adında, epey yorulmuş, toplu bir tüccardı.

Muhlis ötedeki su kuyusunu gördüğünde uzanıp dinlenmesi gerektiğini fark etti. Eve yolda hiç mola vermeden varmayı umuyordu ama başka seçeneği de yoktu: Bitap düşmüştü. Seyahati esnasında pek çok kez atının ritimli ilerleyişi içini geçirmiş ve gözkapakları ağırlaşıp kapanırken çenesinin göğsüne yaslandığını hissetmişti. Uykuya direnmekte giderek zorlanıyordu. Yolculuk esnasında bedeninin ileri geri sallanmasıyla uykuya daldığı her an kalbiyle aklı arasında yeni bir savaş başlıyordu. Dili damağı kurumuştu. Cüppesi üzerine ağır geliyor, vücudundaki her bir kemik ve kas yorgunluktan sızlıyordu. Dudaklarını ıslatma ve cüppesiyle uzanıp yatma düşüncesi onu dört bir yanından çekiştiriyordu. Eve, Masyaf'a dönmek üzere çıktığı yolculuğuna devam etmeden önce biraz enerji depolaması için belki de birkaç saat yeterli olurdu.

Fakat daha evvelden duymuş olduğu birtakım konuşmalar onu tereddüde düşürüyor, durmaktan korkmasına yol açıyordu: Yollardaki eşkıyalara, tüccarların eşyalarını çalıp boğazlarını keserek onları avlayan hırsızlara dair konuşmalardı bunlar. Efsanevi bir gaddarlığı olan ve oğlu Bayhas'a da aynı özelliğini geçiren Fahad adında bir caninin liderliğini yaptığı acımasız bir haydut çetesinden söz ediyordu insanlar.

Anlattıklarına göre Bayhas kurbanlarını baş aşağı sarkıtıp boğazlarından karınlarına kadar kesiyor, sonra da onları ağır ağır ölmeye bırakıyordu. Bu sırada vahşi köpekler gelip zavallıların sarkan iç organlarıyla besleniyor, Bayhas da tüm bunları kahkaha atarak seyrediyordu.

Muhlis iç organlarını gayet seviyordu ve malını mülkünü haydutlara kaptırmak gibi de bir arzusu yoktu. Sonuçta Masyaf'ta yaşam zordu ve giderek zorlaşıyordu. Köylüler giderek kayalık arazinin üzerindeki kaleye daha yüksek vergi ödüyordu – onlara halkı korumak için yapılan masrafların artmakta olduğu söyleniyordu. Üstat insanlardan acımasızca vergi istiyor ve sık sık bir grup Assasin gönderip onları ödeme yapmaya zorluyordu. Karşı çıkanlar hırpalanıp kasabanın kapılarından dışarı atılıyor ve orada başka bir yerleşim yeri tarafından kabul edilme umuduyla avare avare dolaşmak zorunda kalıyorlardı. Ya da Masyaf'ı çevreleyen taş düzlükleri ev edinmiş olan ve seyahat edenlere yaptıkları saldırılarda artık daha cesur davranmaya başlayan eşkıyaların insafına kalıyorlardı. Bir zamanlar Assasinler –ya da en azından onların korkusu– ticaret yollarını güven altında tutardı. Artık görünüşe bakılırsa böyle bir şey söz konusu değildi.

Bu sebeple, Muhlis eve meteliksiz döndüğü takdirde Abbas'ın köyün tüccarlarından istediği aşar vergisini ödeyemeyebilir, bu nedenle de kendini tüm ailesiyle birlikte köyden kovulmuş halde bulabilirdi: Kendisini, eşi Ayla'yı ve kızı Nida'yı.

Su kuyusuna yaklaşırken işte bunları düşünüyordu: Hâlâ durup durmamak konusunda kararsızdı.

Kuyunun tepesindeki incir ağacının altında bir at duruyordu. Davetkâr ağaç serin bir gölge ve barınak sunan koca bir sayeban gibiydi. At bağlı değildi, ama sırtındaki battaniyeden birine ait olduğu anlaşılıyordu. Muhtemelen sudan içmek, mataralarını doldurmak ya da kim bilir, Muhlis gibi başını yaslayıp uyumak için durmuş bir seyyaha aitti. Yine de Muhlis kuyuya yaklaşırken gerildi. Atı suyun yakınlığını sezdi ve minnettar bir edayla horuldadı. Öyle ki Muhlis kuyuya doğru koşmaması için hayvanı dizginlemek zorunda kaldı. Derken kuyunun yanında kıvrılıp yatmakta olan biri ilişti gözüne. Adam başını bohçasına koymuş, cüppesiyle bedenini sarmış, başlığını çekmiş ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, uyuyordu. Yüzünün çok az bir kısmı belli oluyordu, ama Muhlis adamın yıpranıp buruş buruş olmuş kahverengi cildini görebiliyordu. Kırışıkların arasında bir yara izi de göze çarpıyordu. Yetmişli yaşlarının sonunda ya da seksenli yaşlarının başında olan yaşlı biriydi bu. Gördüklerinden etkilenen Muhlis uyuyanın yüzünü incelerken adamın gözleri aniden açıldı.

Muhlis biraz geri çekildi; şaşırıp korkmuştu. Yaşlı adamın keskin gözleri etrafı tarıyordu. Ancak vücudu tamamen hareketsizdi. Bu sırada Muhlis kendisi çok daha genç olmasına rağmen yabancının ondan hiç korkmadığını fark etti.

"Rahatsız ettiysem kusura bakmayın," dedi başını eğerek. Sesi biraz titriyordu. Yabancı adam hiçbir şey söylemedi, sadece Muhlis'in atından inip hayvanı kuyuya götürüşünü ve ikisinin de su içmesi için deri kovayı yukarı çekişini seyretti. Birkaç saniye boyunca, yukarı çekilen

kovanın kuyunun duvarlarına çarpa çarpa çıkardığı boğuk sesten ve atın su içerken çıkardığı şapırtıdan başka bir şey duyulmadı. Kovadan Muhlis de içti. Önce sudan yudum yudum aldı, sonra kana kana içmeye başladı. Ardından sakalını ıslatıp yüzünü yıkadı. Mataralarını doldurdu ve sudan ikinci ata da götürdü. Hayvanların ikisini de çözdü. Yabancıya bir kez daha baktığında adam yine uyuyup kalmıştı. Üzerinde tek bir değişiklik vardı; o da artık kollarını kavuşturmuş halde yatmamasıydı. Bunun yerine kolları başının yanında, yastık olarak kullandığı bohçanın üzerinde duruyordu. Muhlis kendi bohçasından bir battaniye çıkardı, kuyunun diğer tarafında bir yer buldu ve uyumak için uzandı.

Acaba ne kadar süre sonra bir kıpırtı duymuş ve uykulu gözlerini açtığında başında durmakta olan bir siluet görmüştü? Sabahın ilk ışıklarıyla aydınlanan adam, siyah saçları ve kapkara sakalları birbirine karışmış, bir kulağına altın bir küpe takmış ve pis pis sırıtmakta olan biriydi. Muhlis ayağa kalkmaya çalıştı. Ama adam çömelerek Muhlis'in boynuna ucu parıldayan bir hançer dayadı. Muhlis korkudan hareketsiz kalırken dudaklarının arasından bir inilti çıktı.

"Ben Bayhas," dedi adam gülmeye devam ederek. "Göreceğin son yüz benim."

"Hayır," diye sızlandı Muhlis ama Bayhas onu ayağa kaldırmak için sertçe sürüklemeye başlamıştı bile. O an tüccar, Bayhas'ın yanında iki arkadaşının daha olduğunu gördü. Adamlar, Muhlis'in atlarının üzerindeki malları alıp kendi hayvanlarının üzerine naklediyordu.

Muhlis'in gözleri, uyumakta olan yaşlı adamı aradı ama

o artık orada değildi. Fakat o sırada adamın atının hâlâ orada olduğunu gördü. Onu öldürmüşler miydi acaba? Adam boğazı yarılmış halde bir köşede yatıyor muydu?

"Sicim," diye seslendi Bayhas. Arkadaşlarından biri ona bir sicim yumağı fırlatırken hançeri hâlâ Muhlis'in boğazındaydı. Arkadaşının da Bayhas gibi kara, dağınık bir sakalı vardı. Saçlarının üzerine bir *kefiye* örtmüştü ve sırtında uzun bir yay taşıyordu. Üçüncü adamınsa saçı uzundu ve sakalı yoktu; beline de enli bir pala geçirmişti. Hummalı bir şekilde Muhlis'in çıkınlarını boşaltıyor, istenmeyen eşyaları kumun üzerine atıyordu.

"Hayır," diye bağırdı Muhlis boyalı bir taşın çamura düştüğünü görünce. Onu yola çıktığı gün kızından şans getirsin diye almıştı ve taşın soyguncu tarafından yere atıldığını görmek onun için dayanılmazdı. Bayhas'ın ellerinden kurtularak Uzun Kuyruk'un üzerine doğru koştu. Adam olduğu yerde dönerek Muhlis'i bir gülümsemeyle karşıladı ve nefes borusuna sert bir yumruk indirerek tüccarı yere yığdı. Muhlis çamurun içinde kıvranıp nefes almaya çalışırken üç soyguncu kükrüyormuş gibi kahkaha attı.

"Ne oldu?" diye dalga geçti Uzun Kuyruk onun üzerine eğilerek. Muhlis'in nereye baktığını gördü ve taşı alıp, Nida'nın üzerine yazdığı kelimeleri okudu: "'İyi şanslar, babacığım.' Bu mu yani? Bu mu sana bir anda yürek veren, babacığım?"

Muhlis çaresizce elini uzatıp taşı almaya çalıştı, fakat Uzun Kuyruk tüccarın elini küçümser bir edayla geriye itip taşı kıçına sürttü ve Muhlis'in öfkeli inleyişini duyun-

ca bir kahkaha daha atarak boyalı taşı kuyunun içine fırlattı.

"Cup," dedi alaycı bir tavırla.

"Seni..." diye başladı Muhlis. "Seni...

"Bacaklarını bağlayın," diyen bir ses duydu arkasından. Bayhas sicimi Uzun Kuyruk'a attı ve yerde yatan Muhlis'in yanına gelip çömelerek hançerinin ucunu tüccarın gözbebeğine yaklaştırdı.

"Nereye gidiyordun, babacığım?" diye sordu.

"Şam'a," diye yalan söyledi Muhlis.

Bayhas yanağını hançeriyle çizince Muhlis acı içinde çığlık attı. "Nereye gidiyordun?" diye yeniden sordu Bayhas.

"Kumaşı Masyaf'tan," dedi Uzun Kuyruk, sicimi Muhlis'in bacaklarına dolarken.

"Masyaf ha?" dedi Bayhas. "Eskiden olsa yardım için Assasinlere güvenirdin. Ama artık yok öyle bir şey. Belki de bir gün orayı ziyaret ederiz. Kim bilir, kendimize yaslı bir dul da buluruz belki. Ne dersin, babacığım? Seninle işimizi bitirdikten sonra hani..."

Uzun Kuyruk ayağa kalktı, sicimin bir ucunu incir ağacının dalına doladı ve Muhlis'i yukarı çekmek için sicime asıldı. Muhlis'in dünyası tepetaklak oldu. Uzun Kuyruk sicimin ucunu kuyunun kemerine bağlayıp onu oraya tuttururken Muhlis inledi. Sonra Bayhas yaklaşıp onu kendi etrafında döndürdü. Muhlis olduğu yerde fırıldak gibi dönerken birkaç metre ötede duran okçunun sarsıla sarsıla kahkaha attığını gördü. Daha yakında duran Bayhas ve Uzun Kuyruk da kahkaha atıyordu. Bayhas onun üzerine doğru eğilmişti.

Hâlâ dönmekte olan Muhlis kuyunun duvarının geçip gidişini gördü, sonra tekrar o tarafa geldiğinde üç soyguncuyu; Bayhas'ı, Uzun Kuyruk'u, onların arkasındaki üçüncü adamı ve bir de...

Üçüncü adamın hemen biraz gerisinde kalan bir ağacın arkasından bir çift bacağın çıktığını gördü.

Ancak Muhlis hâlâ dönüyordu ve kuyunun duvarı yine gözünün önünden geçip gitti. Gerçi artık yavaşlıyordu. Bu sırada üç soyguncu da arkalarında duran adamın farkında değildi. Yüzünün büyük bir kısmı giydiği cüppenin başlığının altında gizlenmiş, başını hafifçe eğmiş ve kollarını adeta yalvarır gibi iki yana açmış bir adamdı bu. O yaşlı adam!

"Durun," dedi yaşlı adam. Yüzü gibi, sesi de yılların sillesini yemişti.

Üç soyguncu da arkasına döndü ve adamla yüz yüze geldi. Gerilmişlerdi; davetsiz misafiri biçmeye hazırlardı.

Ancak hemen sonra üçü de kıs kıs gülmeye başladı.

"Ne bu şimdi?" dedi Bayhas dalga geçer bir edayla. "Yaşlı bir adam gelip eğlencemize mani mi olacak yani? Ee ne yapacaksın, babalık? Eski anılarını anlatıp bizi bezdirmeye mi çalışacaksın? Yoksa kıçını dönüp bize karşı osuracak mısın? Ne yapacaksın?"

İki arkadaşı kahkaha attı.

"Onu aşağı indirin," dedi yaşlı adam, Muhlis'in sicimin ucunda döner halde hâlâ tepetaklak sallanmakta olduğu yere işaret ederek. "Hemen."

"Neden böyle bir şey yapacakmışım?" diye sordu Bayhas.

"Çünkü ben öyle istiyorum," dedi yaşlı adam.

"Sen kimsin ki benden böyle bir şey istiyorsun?"
Yaşlı adam elini büktü.
Çıkırt.

ELLİ DÖRT

Okçu yayına uzandı ama Altaïr iki adımda ona ulaştı. Süngüsünü koluyla geniş bir yay çizecek şekilde savurarak tek bir kesici hamleyle adamın hem ensesini yardı, hem yayını ortadan ikiye böldü, hem de başındaki örtüyü kısaltıverdi. Haydudun yayı yere düşerken hafif bir tıkırtı duyuldu, sonra bu sesi bedeni onun yanına yığılırken çıkan patırtı takip etti.

Altaïr –yirmi yıldır savaş yüzü görmemiş Altaïr– omuzları hızlı hızlı inip kalkar halde durdu ve Bayhas'la Uzun Kuyruk'un yüzlerindeki alaycı ifadenin yerini endişeye bırakışını seyretti. Okçu ayaklarının dibinde kıvranıp kandan boğulur gibi sesler çıkartarak yatıyordu. Altaïr gözlerini Bayhas'la Uzun Kuyruk'un üzerinden ayırmadan bir dizinin üzerine çöktü ve süngüsünü okçuya saplayarak adamı susturdu. Korku şu an elindeki en büyük silahtı, bunu biliyordu. Gençlik ve hız karşısındaki adamlardan yanaydı. Vahşilerdi, acımasızlardı, öldürmeye alışkınlardı. Altaïr'in ise deneyimi vardı. Bunun yeterli olacağını umuyordu.

Bayhas ve Uzun Kuyruk birbirine baktı. Artık gülümsemiyorlardı. Bir an su kuyusunun etrafından, incir ağacı-

nın dalında sallanmakta olan sicimin hafif gıcırtısı dışında başka bir ses duyulmadı. Muhlis olan biteni tepetaklak seyrediyordu. Kolları bağlı olmadığı için aslında kaçıp kurtulmaya çalışabilirdi, ancak şimdilik dikkati üzerine çekmemenin daha iyi olacağına karar vererek bundan vazgeçti.

İki eşkıya bu sırada Altaïr'in etrafını çevirmek amacıyla sağa sola açıldı ve Altaïr adamların birbirlerinden ayrılmasıyla arkalarındaki kuyunun başında tepetaklak sallanmakta olan tüccarı gördü. Uzun Kuyruk palasını hafif bir şap sesiyle bir elinden diğerine atarken Bayhas yanaklarını ısırdı.

Uzun Kuyruk palasıyla delici bir hamle yapıp ileri atıldı. Altaïr adamı süngüsüyle durdurup kolunu savurarak palayı kenara iterken hava, çarpışan çeliklerin sesiyle titrer gibi oldu. Altaïr kaslarının zorlandığını hissetti. Hırsızlar ardı ardına kısa saldırılar gerçekleştirirse buna ne kadar dayanabileceğinden emin değildi. O, yaşlı bir adamdı. Yaşlı adamlar bahçeyle ilgilenir ya da öğleden sonralarını çalışma odalarında tefekküre dalarak, kitap okuyarak ve kaybettikleri yakınlarını düşünerek geçirirlerdi: Kılıç dövüşlerine karışmazlardı. Özellikle de genç rakipleri sayıca onlardan üstünse... Bu sırada Bayhas'ın ona yan tarafından yaklaşmasını engellemek için süngüsünü ikilinin liderine doğru savurdu ve bu hamlesi işe yaradı – ancak Bayhas daha hızlı davranarak elindeki hançerle Altaïr'in göğsünü kesecek kadar yaklaştı ve orada bir yara açarak ilk kanı akıttı. Bunun üzerine Altaïr de saldırıya geçti ve iki adam birbirlerine art arda darbeler savurarak çarpıştılar. Fakat bu Uzun Kuyruk'a araya girme şansı verdi. Kılıcını hunharca

savuran Uzun Kuyruk, Altaïr'in bacağında koca bir yarık açmayı başardı.

Büyük ve derin... Yaradan kan fışkırırken Altaïr sendeleyip düşecek gibi oldu. Sadece ön taraftan savunma yapmak için kuyuyu böğrünün hizasına getirmeye çalıştı. Oraya ulaştı; su çukurunun duvarı hemen yanında, sallanmakta olan tüccarsa arkasındaydı.

Tüccarın sessizce "Güçlü ol," dediğini duydu, "ve bil ki ne olursa olsun benim minnettarlığımı ve sevgimi kazanacaksın; bu hayatta ya da diğer dünyada."

Altaïr başıyla onayladı, ancak arkasına dönmedi. Önündeki iki haydudu seyrediyordu. Altaïr'den kan aktığını görmek onları mutlu etmiş ve cesaretlendirmişti. Daha fazla saplama ve yarma saldırılarıyla Assasin'in üzerine geldiler. Altaïr üç hamleyi savuştursa da yeni yaralar aldı. Nefes nefese kalmıştı; artık çok kan kaybediyor, topallıyordu. Korku, silahı olmaktan çıkmıştı; bu fırsatı kaybetmişti. Şu an elinde uzun süredir uykuda olan yetenekleri ve içgüdüleri dışında başka tek bir silah yoktu. Aklını en büyük savaşlarından birkaçına götürdü: Talal'ın adamlarının üstesinden gelmesine, Moloch'u yenmesine, Tapınak şövalyelerini Kudüs mezarlığında bir bir yere sermesine. Bu savaşları atlatan bir savaşçı bu ikisini saniyeler içinde kılıcıyla paramparça edip öldürürdü.

Fakat o savaşçı geçmişte yaşıyordu. Yaşlanmıştı. Keder ve inziva onu zayıf düşürmüştü. Maria'nın yasını tutarak, kafasını Elma'yla meşgul ederek yirmi yıl geçirmişti. Savaş kabiliyetleri, ne kadar üstün olursa olsun, çürümeye ve görünüşe bakılırsa, ölmeye terk edilmişti.

Botlarının kanla dolduğunu hissediyordu. Elleri kanla

vıcık vıcıktı. Kılıcını hunharca savuruyor, kendini savunmaktan çok saldırganlarını yanından uzaklaştırmaya çalışıyordu. Aklına çuvalı geldi. İncir ağacının altında güvendeydi. Elma da içindeydi. Elma'yı alması zafer kazanması demekti, ama çuval çok uzaktaydı. Zaten onu bir daha kullanmayacağına yemin etmişti, onu sırf bu nedenle ağacın altında bırakmıştı: cazibesini kendinden uzak tutmak için. Ancak gerçek şu ki Elma'ya erişebilseydi onu şu an kullanırdı. Böylece bu şekilde ölmez ve tüccarı adamların eline teslim etmemiş olurdu. Ki Altaïr'in yaptıklarından ötürü zavallı adamı daha acı dolu, daha işkenceli bir ölüme mahkûm edecekleri kesindi.

Evet, imkânı olsa Elma'yı kullanırdı, çünkü kendinden geçmişti ve fark ettiğine göre, adamların tekrar üzerine gelmesine izin vermişti. Göz ucuyla bakınca Uzun Kuyruk'un yaklaştığını gördü ve onu başından savmak için gösterdiği çabayla bağırdı. Uzun Kuyruk onun savuşturmalarına –bir, iki, üç– darbeyle karşılık verdi ve Altaïr'in gardının altında bir açıklık bulup böğründe başka bir yara açtı. Üzerinden bir anda dolu dolu kan akmaya başlayan derin bir yarıktı bu. Altaïr acıyla nefesini tutarak tökezledi. *Uysalca teslim olmaktansa bu şekilde ölmek daha iyi*, diye düşündü. *Savaşırken ölmek...*

Uzun Kuyruk ileri atıldı ve kılıçlar tekrar çarpıştı. Altaïr bir kez daha yara aldı: bu kez sağlam bacağının üzerinden. Kolları iki yanında sallanır halde dizlerinin üzerine çöktü. Hiçbir işe yaramayan süngüsü kumdan başka bir yeri oymuyordu.

Uzun Kuyruk yaklaşmaya başladı ama Bayhas onu durdurdu. "Onu bana bırak," diye emir verdi.

Altaïr kendini başka bir zamanı hayal meyal hatırlarken buldu; aklı onlarca yıl önce rakibinin aynı şeyi söylemiş olduğu bir zamana gitti ve o an şövalyeye küstahlığının bedelini nasıl ödetmiş olduğunu hatırladı. Ama bu sefer o hazdan mahrum kalacaktı, çünkü Bayhas ona doğru yaklaşırken Altaïr başı sağa sola sallanır halde çamurun içinde diz çökmüş duruyor, yenik düşmüş bedeni öne arkaya sallanırken başı dönüyordu. Ayaklarının üzerinde doğrulmak için bacaklarına komut vermeye çalıştı ama ona kulak asmadılar. Süngülü elini kaldırmaya çalıştı ama kaldıramadı. Hançerin kendisine doğru yaklaştığını gördü ve başını Bayhas'ın öfkeyle sıktığı dişlerini görecek kadar kaldırmayı başardı. Adamın altın küpesi sabahın ilk ışıklarıyla parlıyordu...

O anda tüccar debelenerek sallanmaya başladı; tepetaklak halde Bayhas'ı arkadan sarıp adamın ilerleyişini tam zamanında durdurmuştu. Bunun üzerine Altaïr büyük bir yakarışla, son bir gayret patlamasıyla ve nereden geldiğini bilmediği bir enerjiyle ileri atıldı ve havayı yararak yukarı yönelen süngüsü Bayhas'ın karnına saplandı. Süngü adamın neredeyse boğazına kadar uzanan dikey bir yarık açmıştı. O sırada Muhlis de, Bayhas'ın gevşeyen parmaklarından yere düşmek üzere olan hançeri yakalamayı başarmış, bedenini hızla yukarı doğru çekerek kendisini tutan sicimi kesmişti. Adam yan tarafını acı verecek şekilde kuyunun duvarına çarpıp yere düştü ama ayağa kalkmayı başarıp kurtarıcısının yanına geçti.

Altaïr adeta iki büklüm kalmıştı, ayaklarının üzerinde ölmek üzereydi. Fakat süngüsünü kaldırıp kısık gözlerle Uzun Kuyruk'a baktı. Uzun Kuyruk kendini birden sa-

yısal üstünlüğünü kaybetmiş ve cesareti kırılmış halde buldu. Saldırmak yerine, bir ata ulaşana kadar geri çekildi. Gözlerini Altaïr'in ve Muhlis'in üzerinden ayırmadan ata bindi. Durup onlara baktı. Altaïr ve Muhlis de ona baktı. Sonra Uzun Kuyruk son derece soğukkanlı bir edayla bir parmağını boğazının üzerinden geçirerek gırtlak kesme hareketi yaptı ve uzaklaştı.

"Teşekkür ederim," dedi Muhlis, Altaïr'e nefes nefese. Ancak Assasin cevap vermedi. Kumun üzerine yığılmış, kendinden geçmişti.

ELLİ BEŞ

Bir hafta sonra çete liderinin elçisi geldi. Köy halkı onun atının üzerinde kasabadan geçip iç kaleye uzanan tepelere çıkışını seyretti. Elçinin Fahad'ın adamlarından biri olduğunu söylüyor, aralarında daha akıllı olanlar adamın hisardaki işinin mahiyetini tahmin ediyorlardı. İki gün önce Fahad'ın adamları köye gelmiş, Fahad'ın oğlu Bayhas'ı öldüren adamın kim olduğunu söyleyene bir ödül verileceği vaat etmişti. Anlatılanlara göre Masyaflı bir tüccar katile yardım etmişti ve çete liderinin sevgili oğlunu katleden korkak herifi ortaya çıkarırsa tüccar hiçbir zarar görmeyecekti. Köylüler sorulan sorular karşısında başlarını iki yana salladıktan sonra işlerine devam etmişler, adamlar da bir daha geldiklerinde olacaklar hakkında karanlık uyarılarda bulunarak köyden elleri boş ayrılmıştı.

İşte her şeyin sonuna geldik, demişti köyün dedikoducuları – *en azından ilk belirtileri baş gösterdi.* Assasinlerin koruması altındayken köye Fahad bile adam göndermeye cesaret edemezdi: Üstat'a sorup izin alması gerekirdi. Fahad bile Altaïr'e ya da Al Mualim'e böyle bir maruzatta bulunmaya cesaret edemezdi. Ancak Abbas söz konusu olduğunda durum farklıydı. Abbas zayıftı ve satın alınabilirdi.

Derken elçi hisardan çıkarak geri döndü. Köyden hisara doğru giderken onun geçişini seyreden köylülere kibirle baksa da yüzünde ciddi bir ifade vardı. Ancak şu anda onların yüzüne pis pis gülüyor, bir parmağını boğazının üzerinden geçiriyordu.

"Görünüşe bakılırsa Üstat, Fahad'a köye gelmesi için izin vermiş," dedi Muhlis, o gece ilerleyen saatlerde kandiller yavaş yavaş sönerken. Yabancının yatağının başucuna oturmuş, onunla konuşmaktan ziyade kendi kendine mırıldanıyordu. Su kuyusundaki çarpışmadan beri yaşlı adam kendine gelememişti. Mücadelenin ardından Muhlis onu ikinci atının eyerine yükleyip iyileşmesi için memleketine, Masyaf'a getirmişti. Ayla ve Nida onunla ilgilenmişti. Üç gündür, yaşayacak mı ölecek mi diye merak ediyorlardı. Kan kaybından dolayı beti benzi atmış durumda olan adam yataktan –Muhlis ve Ayla kendi yataklarını ona vermişti– hiç kalkmamıştı. Bir ceset misali neredeyse hiç kımıldamadan yatarken her an bu dünyadan göçüp gidecekmiş gibi görünüyordu. Derken üçüncü gün yüzünün rengi gelmeye başlamıştı. Ayla, pazardan dönen kocası Muhlis'e bunu söylemiş, Muhlis de kurtarıcısını canlandırmayı ümit ederek onunla konuşmak için yatağın başucundaki sandalyede her zamanki yerini almıştı. Ona gününü anlatmayı alışkanlık haline getirmişti. Ara sıra hastanın bilincini hareketlendirip onu kendine getirme umuduyla önemli şeylerden bahsettiği de oluyordu.

"Görünüşe göre Abbas cezasını çekiyor," diyordu o sırada. Sırtüstü uzanan yabancıya şöyle bir baktı. Adamın yaraları güzelce iyileşiyor, gün geçtikçe bedeni güç topluyordu. "Üstat Altaïr böyle bir şeye izin vermektense ölmeyi tercih ederdi," dedi.

Öne doğru eğilerek yataktaki kişiyi dikkatle seyretti. "Üstat, Altaïr İbn-La'Ahad."

Muhlis'in evine getirildiği andan beri yabancının gözleri ilk kez açıldı.

Bu beklediği tepki olsa da Muhlis şaşırmıştı. Hastanın buğulu gözlerinin yavaş yavaş ferini geri kazanmasını seyretti.

"O sensin, değil mi?" diye fısıldadı Muhlis. Bu sırada yaşlı adam gözlerini kırpıştırmış, sonra da bakışlarını ona çevirmişti. "Sen osun, değil mi? Sen Altaïr'sin."

Altaïr başıyla onayladı. Bunu görünce gözleri dolan Muhlis, Altaïr'in ellerinden birini iki elinin arasına alarak oturduğu yerden taş zeminine çöktü.

"Bize geri döndün," dedi hıçkırıklarının arasında. "Bizi kurtarmaya geldin." Bir an durdu. "Bizi *kurtarmaya mı* geldin?"

"Kurtarılmaya mı ihtiyacınız var?" diye sordu Altaïr.

"Evet, var. Karşılaştığımızda niyetin Masyaf'a gelmek miydi?"

Altaïr düşündü. "Alamut'tan ayrıldıktan sonra kendimi mutlaka burada bulacaktım. Tek soru bunun ne zaman olacağıydı."

"Alamut'ta mıydın?"

"Aşağı yukarı, geçtiğimiz yirmi yıl boyunca oradaydım."

"Öldüğünü söylediler. Maria'nın öldüğü sabah hisarın kulesinden atladığını söylediler."

"Evet, hisarın kulesinden atladım," diyen Altaïr ciddi bir edayla gülümsedi. "Ama yaşıyorum. Köyün dışındaki ırmağa ulaşmayı başardım. Şans eseri Darim de oradaydı. Sef'in karısını ve çocuklarını bulduğu Alamut'tan geri dönüyordu. Beni alıp onlara götürdü."

"Öldüğünü söylediler," dedi Muhlis tekrar.

"Kim söyledi?"

Muhlis hisarın olduğu tarafa doğru bir elini salladı. "Assasinler."

"Böyle söylemek işlerine gelmiş. Lakin ölmediğimi biliyorlardı."

Altaïr elini Muhlis'in ellerinden kurtardı, oturur vaziyete geçip bacaklarını yataktan sarkıttı. Ayaklarına, ayaklarının kırışmış derisine baktı. Vücudunun her bir noktası acıyla sızlıyordu ama kendini... daha iyi hissediyordu. Cüppesi yıkanıp bedenine yeniden giydirilmişti. Başlığını kafasına geçirdi. Bu his hoşuna gitti ve temiz çamaşır kokusunu içine çekti.

Ellerini yüzüne götürünce sakalının kesilmiş olduğunu anladı. Yakın bir yerde botları duruyordu. Yatağın kenarındaki bir masanın üzerinde de süngü mekanizmasını gördü. Bu süngü, elmanın yansıttığı yeni tasarıma göre üretilmişti. İnanılmaz şekilde gelişmiş görünüyordu. Aklına keşfettiği diğer tasarımlar geldi Altaïr'in. O eşyaları yapmak için bir nalbandın yardımına ihtiyacı olacaktı. Ama önce...

"Çuvalım?" diye sordu ayağa kalkmış olan Muhlis'e. "Çuvalım nerede?"

Muhlis hiçbir şey söylemeden çuvalın durduğu yere, yatağın başucundaki taşa işaret etti. Altaïr başını çevirip çuvalın o tanıdık gelen şekline baktı. "İçine baktın mı?" diye sordu.

Muhlis başını sertçe iki yana sallarken Altaïr onu dikkatle süzdü. Ardından adama inanarak rahatladı ve uzanıp botlarını aldı. Onları ayaklarına geçirirken acıyla yüzünü buruşturdu.

"Benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim," dedi. "Sen olmasaydın su kuyusunun orada ölürdüm."

Muhlis duydukları karşısında kaşlarını çatarak tekrar sandalyeye oturdu. "Sana eşim ve kızım baktı. Asıl *benim sana* teşekkür etmem gerekir. Beni o eşkıyaların elinde korkunç bir şekilde ölmekten kurtardın." Öne doğru eğildi. "O gün sergilediğin hareketler efsanelerde anlatılan Altaïr İbn-La'Ahad'ın hareketlerinin aynısıydı. Herkese anlattım."

"Benim burada olduğumu biliyorlar mı?"

Muhlis ellerini iki yana açtı. "Elbette. Bütün köy beni ölümün ellerinden kurtaran kahramanın hikâyesini biliyor. Herkes onun sen olduğuna inanıyor."

"Peki bunu nereden çıkarıyorlar?"

Muhlis hiçbir şey demedi. Bunun yerine çenesiyle, üzerinde Altaïr'in onarılıp yağlanmış süngü mekanizmasının parladığı alçak masayı işaret etti.

Altaïr düşündü. "Onlara süngüyü mü anlattın?"

Muhlis de durup düşündü. "Şey, evet," dedi, "elbette. Niye ki?"

"Haber iç kaleye ulaşır ve beni aramaya gelirler."

"Aramaya gelenler bir tek onlar olmayacak," dedi Muhlis kederle.

"Ne demek istiyorsun?"

"Öldürdüğün adamın babası tarafından yollanan bir ulak, geçtiğimiz günlerde hisarı ziyarete geldi."

"Peki öldürdüğüm adam kimmiş?"

"Bayhas adında bir cani."

"Peki ya babası kim?"

"Fahad... Çölde gezen haydut çetesinin lideri. Buradan

atla iki-üç günlük mesafede kamp kurdukları söyleniyor. Elçi oradan geliyormuş. Söylentilere göre, o günkü ziyaret sebebi köye girip katili yakalamak için Üstattan onay almak istemesiymiş."

"Üstattan mı?" diye sordu Altaïr bir anda. "Abbas'tan mı?"

Muhlis başıyla onayladı. "Katilin yerine söyleyecek olana ödül vaat edildi, fakat köylüler bu teklifi burun kıvırarak geri çevirdiler."

"O zaman halk iyi niyetli," dedi Altaïr, "ama liderleri değil."

"Ağzından nadiren doğru söz çıkıyor," diyerek ona katıldı Muhlis. "Paramızı alıyor ama karşılığında hiçbir şey vermiyor. Bir zamanlar hisar halkın kalbiydi ve orası insanlara kudret, irşat..."

"Ve himaye sağlardı," dedi Altaïr yarım bir tebessümle.

"Doğru," diyerek ona katıldı Muhlis. "Seninle birlikte tüm bu değerler gitti, Altaïr ve yerlerine... yozlaşma ve paranoya geldi. Abbas'ın sen gittikten sonra sana ve Malik'e sadık kalan Assasinlerin çıkardığı isyanı bastırmak zorunda kalarak ayaklanmanın elebaşlarını öldürdüğünü ve şu an başkaldırının tekrarlanmasından korktuğunu söylüyorlar. Paranoyası yüzünden gece gündüz kulesinden çıkmayıp kafasında entrikalar kuruyor ve sorumlu tuttuğu insanları ölümle cezalandırıyor. Hisar nasıl gün geçtikçe bakıma muhtaç bir hal aldıysa, tarikatın ilkelerinin de birer birer paramparça olduğu kesin. Sürekli aynı rüyayı gördüğünü söylüyorlar. Bir gün Altaïr İbn-La'Ahad'ın Alamut'taki sürgününden geri dönüp yanında..." Muhlis durdu ve Altaïr'e şüpheyle baktıktan sonra gözlerini çuvala çevirdi.

yanında onu yenebilecek bir eser getireceğini görüyormuş. Öyle bir şey var mı? Saldırıya geçmeyi düşünüyor musun?"

"Öyle bir şey olsa bile Abbas'ı yenecek olan şey bir eser değil. Onu başaracak olan şey, inanç – kendimize ve Amentü'ye olan inancımız!"

"Kimin inancı, Altaïr?"

Altaïr bir kolunu havada gezdirerek "Senin, halkın ve Assasinlerin inancı," dedi.

"Peki o inancı nasıl geri getireceksin?" diye sordu Muhlis.

"Örnek oluşturarak," diye cevap verdi Altaïr. "Azar azar."

Ertesi gün Altaïr köye indi ve sadece Assasinlerin düşünce şekli hakkında vaaz vermeye değil, onu göstermeye başladı.

ELLİ ALTI

Altaïr'in müdahale etmek zorunda kaldığı kavgalar çıkmış, tüccarların arasında onun araya girmesini gerektiren tartışmalar patlak vermiş ve komşular arasında arazi kavgaları baş göstermişti. Fakat bunların hiçbiri, bir erkek için kavga eden o iki kadının tartışması kadar sert olmamıştı. Bahis konusu olan Aaron adındaki adam gölgelik bir bankta oturmuş, iki kadının tartışmasını izlerken korkudan köşeye sinmişti. Altaïr kafasındaki planı gerçekleştirmek için köyü dolaşırken onun yanında köyün dört bir yanını gezmiş olan Muhlis araya girmeye çalışıyor; Altaïr ise bu sırada kollarını göğsünde kavuşturmuş halde biraz uzakta durup kadınlarla konuşabilmek için sabırla tartışmalarının sona ermesini bekliyordu. Ne söyleyeceğine çoktan karar vermişti: Aaron hoşuna gitse de gitmese de bu olayda hür iradesini işletmek zorunda kalacaktı. Altaïr'in asıl endişesi elbette o oğlan çocuğuydu; verdiği iksire rağmen çocuğun ateşi henüz dinmemişti. İksirin tarifiyse elbette Elma'dan alınmıştı.

Kendisinin yine Elma'dan kopya ederek verdiği detaylara göre yeni aletler üretmekte olan sepet örücüsü de aklından çıkmıyordu.

Veya verdiği çizimlere şöyle bir göz gezdirdikten sonra onları tepetaklak çevirip kısık gözlerle inceleyen, sonra da Altaïr'in tam olarak neye ihtiyacı olduğunu göstermesi için çizimleri bir masanın üzerine yayan nalbant da öyle... Kısa süre sonra Assasin'in yeni araç gereçleri olacaktı; daha önce eşine benzerine rastlanmamış silahları...

Şu son birkaç gündür onu takip eden, kendini göstermeden onun etrafında bir gölge gibi gezinen ya da gezindiğini düşünen adam da hep aklındaydı... Altaïr onu elbette ki anında görmüştü. Duruşuna ve hareketlerine dikkat etmiş, onun bir Assasin olduğunu anlamıştı.

Böyle bir şeyin elbette olması gerekiyordu. Abbas'ın, gizli Assasin süngüsüyle savaşan yabancı hakkında bilgi almak için casuslarını köye yollamış olması normaldi. Hiç kuşkusuz Abbas, Altaïr'in tarikatı tekrar ele geçirmek üzere geri dönmüş olduğu sonucuna varacaktı. Belki de haydutların Altaïr'i onun adına öldüreceğini umuyordu; belki de tepeden aşağı onu öldürmesi için bir adam gönderecekti. Belki bu gölge aynı zamanda Altaïr'in Assasin'iydi, suikastçısıydı.

Kadınlar tartışmayı sürdürüyordu. Muhlis ağzının kenarından, "Üstat, sanırım yanılmışım. Bu kadınlar talihsiz Aaron'un kimin *olması* gerektiği üzerinde değil, onu kimin *alması* gerektiği üzerinde tartışıyorlar," dedi.

Altaïr kıs kıs güldü. "Benim kararım değişmeyecek," dedi, Aaron'un tırnaklarını yiyerek oturduğu yere eğlenir bir edayla bakarak. "Genç adam kendi kaderini kendi belirlemeli." Gözlerini ağaçların altında oturmakta olan gölgesine çevirdi. Çamura bulanmış cüppesi etrafına yayılmış adamın şekerleme yapan bir köylüden farkı yoktu.

Muhlis'e, "Hemen döneceğim. Tartışmaları beni susattı," dedi.

Arkasına dönüp küçük kalabalığın yanından ayrılınca kalabalıktan birkaç kişi hemen peşinden gitmek istedi, ancak Muhlis gizlice eliyle işaret ederek onları geri çağırdı.

Altaïr gölgesinin de ayağa kalktığını ve kendisi bir meydana girip hemen alanın ortasındaki fıskiyeye yönelirken gölgesinin de peşinden onu takip ettiğini görmekten çok sezinledi. Oraya varınca eğildi, sudan içti ve sonra doğruldu. Aşağıdaki köyün manzarasını seyreder gibi yaptı. Ardından...

"Pekâlâ," dedi arkasında durmakta olan adama. "Niyetin beni öldürmek olsaydı şimdiye kadar öldürmüş olurdun."

"Bunu yapmama izin verir miydiniz?"

Altaïr kendi kendine güldü. "Bir savaşçı olarak yaşadığım hayatımı küçük bir çocuk gelip beni bir havuz başında öldürsün diye geçirmedim."

"Beni duydunuz mu?"

"Tabii ki duydum. Bir filin gizliliğiyle yaklaştığını ve sol tarafını tercih ettiğini duydum. Saldırsaydın zayıf tarafınla karşı karşıya gelmek için sağıma doğru hamle yapacaktım."

"Peki ben bunu anlamaz mıydım?"

"Eh, bu hedefe göre değişir. Doğal olarak hedefini iyi bilmen ve onun savaş yeteneklerinin farkında olman gerekir."

"Bu hedefin eşi benzeri bulunmayan savaş yeteneklerine sahip Altaïr İbn-La'Ahad olduğunu biliyorum."

"Gerçekten mi? Buralarda ayrıldığımda küçücük bir çocuk olması gereken biri beni nereden bilecek ki?"

Altaïr arkasına dönüp yabancıyla yüz yüze geldi. Genç adam başlığını indirince belki yirmi yaşında olan, kara sakallı bir delikanlının yüzü belirdi. Çukur bir çenesi ve Altaïr'in tanıdığı gözleri vardı.

"Küçücüktüm, evet," dedi delikanlı. "Yeni doğmuştum."

"Senin bana karşı beynin yıkanmadı o zaman, ha?" dedi Altaïr çenesiyle tepelerinde yükselen, dağlık arazinin üzerindeki hisarı göstererek. Hisar onları izliyormuş gibi orada çömelmiş duruyordu.

"Bazılarının beyni diğerlerine göre daha kolay yıkanır," dedi delikanlı. "Eski kurallara bağlı kalan pek çok insan var ve yeni yönetim şeklinin zararlı etkileri görüldükçe bu sayı giderek artıyor. Ancak benim sadık kalmak için çoğundan çok daha geçerli bir sebebim var."

İki Assasin havuz başında durup birbirine baktı. Altaïr dünyasının bir nebze sarsıldığını hissetti. Birden bayılacak gibi oldu. "Adın ne senin?" diye sordu. Sesi kendi kulaklarına sahipsiz bir ses gibi geldi.

"İki adım var," dedi delikanlı. "Tarikat üyelerinin çoğu beni Tanzim ismiyle tanır. Ancak babamı şereflendirmek için annem tarafından verilmiş başka bir adım daha var. Babam ben daha bebekken ölmüş, Abbas'ın emirleriyle öldürülmüş. Onun adı..."

"Malik'ti." Altaïr nefesini tuttu ve ona doğru yaklaştı. Ellerini delikanlının omuzlarına koyarken gözleri doldu. "Evladım," diye haykırdı. "Tahmin etmeliydim. Babanın gözlerini almışsın." Güldü. "Onun gizlice hareket etme yeteneği sana geçmiş mi bilmiyorum ama... ruhunu almışsın. Bilmiyordum – oğlu olduğunu hiç duymamıştım."

"O zindana atıldıktan sonra annem buradan gönderildi. Delikanlılık çağıma gelince ben de tarikata katılmak için geri döndüm."

"İntikam almak için mi?"

"Sonunda belki alırım. Onun anısını en iyi ne yaşatacaksa yaparım. Siz çıkıp geldiğinize göre, şu an önümü görüyorum."

Altaïr bir kolunu delikanlının omuzlarına atıp onu havuzun başından uzaklaştırdı. Hevesli hevesli konuşarak meydanı geçtiler.

"Dövüş yeteneklerin nasıl?" diye sordu genç Malik'e.

"Abbas'ın döneminde bu tarz şeyler ihmal edildi ama ben eğitim aldım. Gerçi Assasin ilmi son yirmi yılda hemen hemen hiç gelişmedi."

Altaïr sessizce güldü. "Burada gelişmedi belki ama burada gelişti." Bir parmağıyla şakağına dokundu. "*Burada* Assasin öğretisi on kat gelişti. Tarikata göstermem gereken öyle şeyler var ki. Planlar. Savaş stratejileri. Yeni silahlar için tasarımlar. Şu an bile köyün nalbandı bana bu silahları üretmekle meşgul."

Saygılı köylüler onlara yol açtı. Artık hepsi Altaïr'i tanıyordu ve Altaïr en azından burada, hisar tepesinin eteklerinde, bir kez daha Üstat olmuştu.

"Hisarda bana sadık kalan insanlar var diyorsun, ha?" diye sordu Altaïr.

"Kaç kişi Abbas'ın hizmetinde çalışıyorsa, en azından bir o kadarı ondan nefret ediyor. Köyde görmüş olduklarımdan yola çıkarsak, bu insanların sayısının giderek arttığını söyleyebilirim. Yüce Altaïr'in geri dönmüş olduğu haberi yavaş yavaş ama emin adımlarla yayılıyor."

"Güzel," dedi Altaïr. "Peki bu destekçiler hisarın üzerine yürüyebilmemiz için bir araya gelmeye ikna edilebilirler mi?"

Genç Malik durup Altaïr'e baktı. Yaşlı adamın şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kıstı. Sonra gülümsedi. "Gerçekten istiyorsunuz. Bunu yapmayı gerçekten istiyorsunuz. Ne zaman?"

"Haydut Fahad çok geçmeden adamlarını köye getirecek," dedi Altaïr. "Bu gerçekleşmeden düzen almamız gerek."

ELLİ YEDİ

Ertesi sabah gün ağardıktan sonra Muhlis, Ayla ve Nida kapı kapı dolaşıp insanlara Üstat'ın tepeye doğru ilerleyişe geçeceğini söyledi. Beklenti duygusuyla canlanan halk, topluluklar halinde ayakta dikilerek ya da alçak duvarların üzerinde oturarak pazaryerinde toplandı. Bir müddet sonra Altaïr onlara katıldı. Beyaz cüppesini giymiş, beline bir kuşak bağlamıştı. Yakından bakanlar parmağındaki süngü mekanizmasına ait yüzüğü görebiliyordu. İlerleyip meydanın ortasına geldi ve bekleyişe geçti. Yanında güvenilir bir mülazım olan Muhlis duruyordu.

Maria olsaydı ona ne derdi acaba? Beklerken bunu düşündü Altaïr. Delikanlı Malik: Altaïr ona tamamen güvenmişti. Hatta ona o kadar inanmıştı ki hain olduğu ortaya çıkarsa Altaïr ölmüş sayılırdı, buna paralel olarak da tarikatı yeniden kazanma planları yaşlı bir adamın fantezilerinden ibaret kalırdı. Daha önce güvenmiş olduğu, ama ona ihanet eden insanlar geldi aklına. Maria olsaydı onu dikkatli olması gerektiği konusunda uyarır mıydı? Elinde bu kadar az delil varken sorgulamadan hareket ettiği için aptalca davrandığını söyler miydi? Ya da bir zamanlar

söylediği gibi, "İçgüdülerine güven, Altaïr. Al Mualim'in öğretileri sana irfan verdi. Sana ihanet etmesi olgunluğa erişmeni sağladı!" mı derdi?

Ah, sevgilim, ben artık çok daha tecrübeliyim, dedi Altaïr ona – aklının bir köşesinde sakladığı ona ait hayale.

Maria onun Elma'yla yapmış olduklarını, eserin suyunu sıkıp bir şeyler öğrenerek geçirdiği yılları onaylardı. Altaïr bunu çok iyi biliyordu. Fakat Maria'nın onaylamayacağı şeyler de vardı: Mesela Altaïr'in onun ölümünün suçunu yüklenmiş olmasını, eylemlerine öfkesinin yön vermesine müsaade ettiği için hissettiği utancı onaylamazdı. Hayır, bunu onaylamazdı. Ne derdi peki? O İngiliz tabirini kullanırdı: "Kendine hâkim ol."

Bunu düşünürken az kalsın gülecekti Altaïr. *Kendine hâkim ol.* Sonunda elbette kendine hâkim olmuştu ama bunu yapmak yıllarını almıştı – Elma'dan nefret ederek, onu görmekten, hatta düşünmekten ve eskimez, parlak kabuğunun içinde uyumakta olan uğursuz güçten nefret ederek geçirdiği yıllarını... Gözlerini ona dikip saatlerce düşüncelere dalar, verdiği acıyı tekrar yaşardı.

İhmal edilen, Altaïr'in çektiği ıstırabın yükünü taşıyamayan Sef'in karısı ve iki kızı köyü terk etmişti. Altaïr onların İskenderiye'ye yerleştiğine dair haberler almıştı. Bir yıl sonra babasının vicdan azabından, onun Elma'ya olan saplantısından bıkan Darim de ayrılmıştı. Fransa ve İngiltere'ye gitmiş, oradaki liderleri Moğolların yaklaşmakta olduğu konusunda uyarmıştı. Yalnız kalan Altaïr'in azabı daha da artmıştı. Elma'ya, çarpışmanın eşiğindeki iki düşmanlarmış gibi –uykuya dalar veya bir an olsun gözlerini ondan ayırırsa Elma üzerine saldırabilirmiş gibi– sabit gözlerle bakarak saatlerini geçirdiği uzun geceler oluyordu.

Nihayetinde Masyaf'taki o bahçede geçen geceyi düşünmüştü: ustası Al Mualim'in mermer kaplı terasta ölü halde yattığı, arkadan fokurdayan şelalenin sesinin geldiği geceyi. Elma'yı ilk kez tuttuğu, ondan meşum değil de selim bir şeyin çıktığını hissettiği anı hatırladı. Görüntüler yansımıştı. Kendi kültüründen hem zaman hem de mekân olarak epey uzak olan kültürlere ait, garip gelecek resimleri ilişmişti gözüne. O gece bahçede Elma'nın iyi bir yanı olduğunu içgüdüsel olarak anlamıştı. O zamandan beri, eser ona sadece kötü yanlarını göstermişti ama o yüce irfan oralarda bir yerlerdeydi. O gücün yerinin bulunması ve sökülüp çıkarılması gerekiyordu. Dışarı salınabilmesi için bir aracıya ihtiyacı vardı – ve Altaïr onun gücünden istifade etmeyi daha önce bir kez başarmıştı.

Sonra Al Mualim için duyduğu acı onu yiyip bitirmişti. Şu an ise ailesinin acısı onu yiyip bitiriyordu. Belki de Elma'nın bir şeyler sunabilmesi için önce bir şeyler alması gerekiyordu.

Bunun açıklaması ne olursa olsun, çalışmalarına başlamış ve ardı ardına biten günlükleri yazılarıyla doldurmuştu; sayfa sayfa düşünce, ideoloji, tasarım, çizim, şema ve hatıra çıkarmıştı. Günlerce yazar, sonra günlerce masasının başından ayrılır ve Elma'nın verdiği işleri yapmak üzere malzeme toplamak, gerekli ürünleri bulmak için Alamut'tan tek başına atıyla yolculuğa çıkardı. Hatta bir keresinde Elma onu bir dizi esere yönlendirmiş, o da onları alıp saklamıştı. Kimseye ne işe yaradıkları ya da nerede oldukları konusunda bir şey söylememişti.

Tabii yas tutmaktan da vazgeçmemişti. Maria'nın ölümü için hâlâ kendini suçluyordu ama bu olaydan dersini

çıkarmıştı. Artık daha katıksız bir keder vardı içinde: Maria'ya ve Sef'e duyduğu özlem, bedenini asla terk etmeyecekmiş gibi gelen bir ağrı. Öyle bir ağrıydı ki bu, bir gün kalbinin üzerinde binlerce yara açan keskin bir bıçak gibi hissediliyor, ertesi gün karnında hasta bir kuş kanatlarını açmaya çalışıyormuş gibi bir his veren, mide bulandırıcı bir boşluğa dönüşüyordu.

Fakat arada bir gülümsüyordu, çünkü biliyordu ki Maria onun kendisinin yasını tutmasına karşı çıkmazdı. Zira bu onun bir adamı savaşta alaşağı etmekte olduğu kadar onu mağrur bakışlarıyla olduğu yere sabitlemekte de mahir olan, iğneleyici küçümsemeleri en azından hançeri kadar keskin sayılması gereken şımarık ve soylu bir İngiliz kadını olarak kalmış tarafına hitap edecek bir şeydi. Ve elbette, Altaïr'in sonunda kendisine hâkim olmayı başarmış olması da Maria'nın hoşuna giderdi. Fakat en önemlisi Maria onun şu an yapmakta olduğu şeyi takdir ederdi: ilmini ve öğretisini alıp tarikata geri dönme çabasını. Acaba Altaïr sürgününü sona erdirdiğinde Masyaf'a bu amaçla geri dönmekte olduğunu biliyor muydu? Bundan hâlâ emin değildi. Bildiği tek şey şuydu: Buraya geldiğinde bunu yapmaktan başka hiçbir seçeneği olmamıştı. Maria'yı gömdükleri yeri ziyaret etmişti. Malik'in mezar taşı da oradan çok uzakta değildi. Oranın bakımıyla genç Malik ilgileniyordu. Altaïr; Maria, Sef ve Malik'i, kendi anne-babasını, hatta Al Mualim'i sonsuza dek kaybetmiş olduğunu fark etmişti. Fakat Yoldaşlık'ı geri alabilirdi.

Fakat genç Malik sözünde durduğu müddetçe... Orada, hemen yanında bekleyen Muhlis'le birlikte, kalabalığın heyecanını ve beklentisini sırtında taşımak zorunda oldu-

ğu bir yükmüş gibi hissederek dururken meraklanmaya başlamıştı. Gözlerini iç kaleye dikti. Kapıların açılmasını ve adamların belirmesini bekliyordu. Malik hepsi de Altaïr'i kendisi gibi tutkuyla destekleyen en az yirmi adam olacağını söylemişti. Yirmi savaşçıya bir de halkın desteği eklenince, Altaïr bunun hâlâ Abbas'a sadık kalan otuz-kırk Assasin'in üstesinden gelmeye yeteceğini düşünüyordu.

Abbas'ın yukarıda, Üstat Kulesi'nde durmuş aşağıda neler olduğunu görmek için kısık gözlerle etrafı izleyip izlemediğini merak ediyordu. Ümidi izlemesi yönündeydi.

Altaïr hayatı boyunca başka bir insanın ölümünden zevk almayı reddetmişti. Peki ya Abbas'ın ölümü ona zevk verecek miydi? Adama acısa da Sef'in, Malik'in ve Maria'nın ölümleri hiç unutulmayacak türdendi. Bir de Abbas'ın tarikatı yıkmış olduğu gerçeği vardı tabii. Altaïr kendine Abbas'ın ölümünden hiçbir zevk –hatta tatmin– duymayacağına dair söz vermişti.

Ancak Abbas'ı öldürdükten sonra onun yokluğundan haz ve tatmin duyabilirdi. Kendisi için bu kadarına müsaade edebilirdi.

Fakat önce kapıların açılıp adamların belirmesi gerekiyordu... Etrafındaki kalabalık huzursuzlanmaya başlamıştı. Harekete geçirmiş olduğu güven ve itimat duygusunun yavaş yavaş kaybolup gittiğini hissediyordu.

Derken köylülerin arasından bir heyecan uğultusu yükseldiğini fark etti ve gözleri –hâlâ kararlı bir şekilde kapalı olan– kale kapısından meydana kaydı. Kalabalığın içinde beyazlar giymiş bir adam cisimleşmişti sanki. Başını eğmiş halde yürüyerek Altaïr'in yanına gelen, sonra başlığını kaldırıp ona gülerek bakan bir adam... Genç Malik. Ar-

kasından diğerleri geldi. Hepsi de, Malik gibi, kalabalığın arasında birdenbire belirivermişti sanki. Altaïr'in yanında duran Muhlis ağzı açık seyretti. Meydan birden beyaz cüppeli adamlarla doldu. Ve Altaïr kahkaha atmaya başladı. Şaşkınlık, rahatlama ve mutluluk vardı o kahkahada. Her bir adam başını saygıyla eğerek yanına yaklaştı; ona süngüsünü, yayını ya da fırlatma bıçağını gösterdi. Ona sadakatini gösterdi...

Altaïr genç Malik'i omuzlarından tutarken gözlerinin içi gülüyordu. "Sözümü geri alıyorum," dedi. "Sen ve adamların – hepiniz müthiş gizleniyorsunuz."

Malik gülümseyerek başını eğdi. "Üstat, hemen harekete geçmemiz gerek. Abbas birazdan yokluğumuzdan haberdar olur."

"Peki öyleyse," dedi Altaïr ve ona yardım etmek için gelmiş olan Muhlis'i el sallayıp gönderdikten sonra fıskiyenin alçak duvarının üzerine çıktı. Kalabalığa seslenmeye başladı: "Uzun süredir, tepenin üzerindeki o kale kasvetli ve geçit vermeyen bir yer. Bugün –sizlerin desteğiyle– orayı bir kez daha yol gösteren bir fenere dönüştüreceğim." Kalabalık minnettarlıkla mırıldanmaya başlayınca Altaïr insanları susturdu. "Ancak *yapmamamız* gereken bir şey var: O da yeni şafağımızı, Assasin kanından bir peçenin ardından karşılamak. Abbas'a sadık kalanlar bugün bizim düşmanımız, ama yarın bizim silah arkadaşlarımız olacaklar. Onların dostluğunu ancak ve ancak zaferimizi insaflı yollarla elde edersek kazanabiliriz. *Sadece* mecbur kalırsanız öldürün. Masyaf'a barış getirmeye geldik; ölüm değil."

Ardından duvarın üzerinden indi ve meydandan ayrıldı. Assasinler ve köylüler arkasında toplandı. Assasinler baş-

lıklarını geçirdi. Ciddi ve azimli görünüyorlardı. İnsanlar ise geriden geliyordu; heyecanlıydılar, gergindiler ve korkuyorlardı. Durumun akıbeti pek çok şeyi belirleyecekti.

Altaïr çocukken Abbas'la birlikte yarışır gibi inip çıktıkları yokuşları tırmandı. Assasin olduğu dönemdeyse ya talim yapmak için, ya Üstat'ın bir işini halletmeye giderken, ya da bir görevden dönerken kullanmıştı o yokuşları. Artık yaşının etkisini kemiklerinde ve kaslarında hissediyordu. Yokuşlardan tırmanırken biraz zorlansa da hiç durmadan ilerliyordu.

Tepelerin üzerinde Abbas'ın sadık destekçilerinden oluşan küçük bir grup, aşağıdan gelenlerin cesaretini ölçmek için gönderilmiş bir gözcü grubu onları karşıladı. İlk başta Altaïr'in yanındaki adamlar onlarla bir çarpışmaya girmekte isteksiz göründü: Sonuçta karşılarındakiler beraber yaşayıp beraber eğitim aldıkları silah arkadaşlarıydı. İnsanlar tanıdıklarına, dostlarına karşı savaşacaktı; şayet çarpışma devam ederse, hiç kuşkusuz akrabalar kendilerini birbirleriyle karşı karşıya gelmiş halde bulacaklardı. Bir süre sonra, sayıca az olan gözcü grubu ile Altaïr'in destekçileri çarpışmaya başladı. Gözcü grubu daha yüksek bir yerde olduğu için avantajlıydı, ama diğer taraftan bakılınca kasabın önüne atılmış koyunlardan farksızlardı.

Altaïr'in gözleri sadece Üstat Kulesi'nin zirvesini görebildiği noktaya gitti. Abbas artık onu mutlaka görüyor olmalıydı. Halkın tepeyi tırmanarak üzerine doğru geldiğini görmüş olmalıydı. Altaïr bakışlarını gözcülere, ahlaksız üstatları adına savaşmak için gönderilmiş adamlara çevirdi.

"Öldürmek yok," diye tekrar seslendi adamlarına ve Malik başıyla onayladı.

Gözcülerden biri pis pis sırıttı. "O zaman pek bir mesafe kat edemezsiniz, yaşlı adam." Kılıcını sallayarak hızla ileri atıldı. Altaïr'in üzerine geliyor; belki de isyanın kaynağını kurutmayı, Altaïr'i öldürüp ayaklanmayı bastırmayı ümit ediyordu.

Assasin bir sinekkuşunun kanatlarını açıp kapayıncaya kadar geçen kısa süre içinde hamleden kaçınarak kılıcını çekti, yerde yuvarlanarak saldırganının hızla ileri atılan bedeninin çevresinde dönüp arkasına geçti ve adamı tuttu.

Gözcü Altaïr'in süngüsünün boğazına dayandığını hissedince kılıcını elinden düşürüp inledi.

Altaïr gözcünün kulağına "*Bu* yaşlı adam adına kimse öldürülmeyecek," diye mırıldandı ve onu Malik'e doğru itti. Malik de adamı tutup yere yatırdı. Diğer gözcüler bunu görünce öne atıldılar, ancak daha az istekli bir halleri vardı, belli ki savaşmaya gönülleri yoktu. Diğerleri tarafından ele geçirilmelerine adeta izin verdiler; saniyeler içinde ya esir ya da baygın düştüler.

Altaïr kısa süren çarpışmayı seyretti. Eline, gözcünün kılıcının hafifçe yaraladığı yere baktı ve oradaki kanı kimseye çaktırmadan sildi. *Yavaş kaldın*, diye düşündü. *Bir dahaki sefere savaşma işini genç adamlara bırak.*

Yine de Abbas'ın izlemekte olduğunu umuyordu. Şu anda siperlerin üzerinde adamlar toplanmaktaydı. Tepenin üzerinde dururken onların da olup bitenleri görmüş, gözcü grubuna gayet merhametli davranıldığını fark etmiş olmalarını umuyordu.

Yokuştan yukarı çıkmaya devam ederek yüksek bir düzlüğe vardılar. O anda nihayet hisarın kapıları açılmaya başladı. Dışarıya daha fazla Assasin yağdı. Bağıra bağıra geliyorlardı; savaşmaya hazırlardı.

Altaïr arkasındaki köylülerin, Muhlis onlara kalmaları için ısrar etse de, bağırıp dağıldığını duydu. Arkasına döndüğünde Muhlis'in ellerini yukarı kaldırdığını gördü. Fakat insanları azimlerini yitirdikleri için suçlayamazdı. Hepsi de Assasinlerin korkunç vahşetini biliyordu. Şüphesiz iki Assasin ordusunun birbiriyle savaştığını daha önce hiç görmemişlerdi ve görmeyi de istemiyorlardı. Gördükleri şey, çizmeleriyle çimenleri eze eze kapıdan böğürerek çıkmakta olan ve aynı anda dişlerini göstererek ellerindeki kılıçları sallayan çapulcu Assasinlerdi. Altaïr'in destekçilerinin hafifçe eğilerek gerginleştiklerini, karşılaşma için kendilerini hazırladıklarını görmüşler ve kendilerini koruma altına almaya girişmişlerdi. Kimisi gözetleme kulesinin arkasına saklanmak için koşarken, kimisi tepeden aşağı geri çekiliyordu. İki taraf karşı karşıya geldiğinde büyük bir bağırış oldu, çarpışan çeliklerin sesi duyuldu. Altaïr Malik'i koruması olarak yanına aldı ve savaş şiddetlenirken bir gözünü siperlere dikti – belki de on okçunun durduğu siperlere. Adamlar ateş açarsa mücadeleyi kesinlikle kaybederlerdi.

O an Abbas'ı gördü.

Abbas da onu...

Bir an iki komutan birbirini süzdü; Abbas siperlerin üzerindeydi – savaş etrafını kasıp kavururken bir kaya kadar sert ve hareketsiz duran Altaïr ise aşağıda... Çocukken birbirlerinin en iyi arkadaşı olan iki insan şimdi birbirlerinin en amansız düşmanı olmuştu. Derken Abbas'ın okçularına ateş etmeleri için seslenmesiyle o büyülü an bozuldu. Adamların yaylarını kaldırırken yüzlerinde oluşan belirsizlik Altaïr'in gözüne ilişti.

"Kimse ölmemeli," diye bağırdı Altaïr kendi adamlarına yalvararak. Okçulara karşı zafer kazanmanın tek yolunun örnek olmaktan geçtiğinin farkındaydı. Abbas Assasinleri feda etmeye hazırdı; oysa Altaïr değildi. Okçuların yüreğinin hakikatli olmasını ümit ediyordu sadece. Destekçileri kendilerini tutsun, okçuların eline ateş açmak için bir neden vermesin diye dua ediyordu. Adamlarından birinin, boğazı açılmış halde inleye inleye yenik düştüğünü gördü ve bundan sorumlu olan yönetim yanlısı Assasin dosdoğru başka bir adama saldırıya geçti.

"Şunu," diye emretti Altaïr Malik'e, savaşın devam etmekte olduğu noktayı göstererek. "O adamı indir, Malik. Ama yalvarırım merhametli ol."

Malik savaş alanına girdi ve kılıcını adamın bacaklarına doğru savurmasıyla yönetim yanlısı Assasin gerilemek zorunda kaldı. Rakibi yere düşünce Malik bacaklarını açarak adamın üzerine oturdu ve öldürücü bir darbe indirmek yerine kılıcının kabzasıyla vurarak onu bayılttı.

Altaïr tekrar başını kaldırıp siperlere baktı. İki okçunun kafalarını sağa sola sallayarak yaylarını indirdiğini gördü. Abbas'ın bir hançer –babasının hançerini– çıkarıp onunla adamları tehdit ettiğini gördü. Ancak adamlar yine başlarını salladı ve yaylarını indirerek ellerini kılıçlarının kabzasına götürdü. Abbas hızla döndü, arkasındaki siper boyunca dizilmiş okçulara bağırıp onlara bu dönekleri öldürmeleri için emir verdi. Fakat onlar da yaylarını indirmeye başlayınca Altaïr'in kalbi yerinden çıkacakmış gibi oldu. Adamlarını kapıya doğru ilerlemeleri için cesaretlendirmeye başladı. Savaş hâlâ devam etmekteydi ama yönetim yanlıları siperlerde neler olup bittiğini yavaş yavaş fark etmeye

başlıyordu. Savaş verirken bile birbirlerine şüpheli bakışlar atıyorlardı. Derken bir bir savaş alanından uzaklaşarak silahlarını ellerinden bırakmaya ve kollarını açıp teslim olmaya başladılar. Böylece Altaïr'in birliğinin kaleye ilerlerken kullanacağı yol açılmış oldu.

Altaïr adamlarını hisarın önüne yönlendirdi ve yumruğuyla kapıya ardı ardına vurdu. Arkasında Assasinler toplandı – köylüler de geri dönüyordu. Bu yüzden, yüksek düzlüğün üstü insanla dolmuştu. Kale kapısının diğer tarafından garip bir şekilde hiç ses gelmiyordu. Altaïr'in yanındaki insanların üzerine de sessizlik çöktü, hava bir beklenti hissiyle yüklüydü. Sessizlik bir anda sürgülerin çekilmesi ve büyük kale kapılarının sonuna kadar açılmasıyla bozuldu. Kapıları açan muhafızlar kılıçlarını yere atarak Altaïr'e bir saygı göstergesi olarak başlarını eğdiler.

O da karşılık olarak başıyla selam verdi ve eşikten geçip kemerin altından çıktıktan sonra avlunun karşı tarafına yürüyüp Üstat Kulesi'ne vardı. Arkasından halkı geldi; açılıp avlunun çevresine yayıldılar. Okçular siperlerden aşağı inip onlara katıldı. Aileler ve hizmetkârlar yüzlerini avluya bakan kulelerin camlarına yapıştırmış, olanı biteni izliyordu. Hepsi de Altaïr'in geri dönüşüne tanık olmak, onun Abbas'la yüzleşmesini görmek istiyordu.

Altaïr konuşma platformuna çıkan basamakları tırmandı ve sonra giriş salonuna girdi. İleride, basamakların üzerinde, yüzünde kasvetli ve endişeli bir ifadeyle Abbas duruyordu. Çaresizliği ve yenilgisi tüm bedenini humma gibi sarmıştı.

"Her şey bitti, Abbas," diye seslendi Altaïr. "Sana hâlâ bağlı kalanlara teslim olmaları gerektiğini söyle."

Abbas karşı çıktı: "Asla." O sırada kule açıldı ve son yönetim yanlıları (on-on beş kadar Assasin ve erkek hizmetkâr) yan odalardan çıkıp salona girdi. Bazıları titrek gözlerle korkak bakışlar atıyordu. Bazılarıysa sert ve azimliydi. Savaş henüz sona ermemişti.

"Adamlarına geri çekilmelerini söyle," diye emretti Altaïr. Bedenini hafifçe döndürüp kalabalıkların toplanmakta olduğu avluya işaret etti. "Başarmanız imkânsız."

"Ben kalemi koruyacağım, Altaïr," dedi Abbas, "hem de son adamıma kadar. Sen olsan aynı şeyi yapmaz mıydın?"

"Ben *tarikatı* korurdum, Abbas," dedi Altaïr öfkeyle. "Sen böyle yapmak yerine temsil ettiğimiz her şeyi hiçe saydın. Kinin –hakikati kabullenmemekteki boş inadın– uğruna karıma ve oğluma kıydın."

"Babamı mı kastediyorsun? Onun hakkında söylediğin yalanları mı?"

"Burada olmamızın sebebi o değil mi zaten? Yıllardır süren, hepimizi zehirleyen nefretinin kaynağı o değil mi?"

Abbas titriyordu. Tırabzanı kavrayan parmaklarının eklem yerleri bembeyaz görünüyordu. "Benim babam tarikatı terk etti," dedi. "O asla kendini öldürmüş olamaz."

"O kendini öldürdü, Abbas. O kendini cüppenin içinde sakladığın hançerle öldürdü. O kendini senin asla tahmin edemeyeceğin kadar şerefe sahip olduğu için öldürdü; kendisine acınmasını istemediği için öldürdü. Oysa sana herkes acıyarak bakacak. Kalenin zindanlarında çürüyeceksin!"

"*Asla!*" diye kükredi Abbas. Titreyen parmaklarından birini Altaïr'e doğrulttu. "Tarikatı tek bir Assasin'in canını almadan geri alacağını iddia ediyorsun. Dene de görelim. *Öldürün onu!*"

Birden salondaki adamlar ileri atılmaya başladı ve tam o anda...

Salonun etrafında bir patlama sesi yankılandı ve herkesi susturdu – avludaki kalabalığı, Assasinleri ve yönetim yanlılarını... Herkes hayretler içinde Altaïr'e bakıyordu. Altaïr ise süngüsüyle Abbas'a işaret ediyormuş gibi –süngüsünü basamaklara doğrultmuş gibi– bir kolunu havaya kaldırmış öylece duruyordu. Ancak bileğinde bir süngü yerine kıvrıla kıvrıla havaya yükselen bir duman bulutu vardı.

Merdivenlerin olduğu taraftan kısa, boğuk bir haykırış yükseldi ve herkes Abbas'ın başını eğip göğsüne bakışını seyretti. Cüppesinin üzerinde ağır ağır kumaşa yayılmakta olan küçük bir kan lekesi vardı. Gözleri yaşadığı şokla iyice açılmıştı. Bir şeyler söylemeye çalışırken çenesi hareket etti, ama ağzından hiçbir söz çıkmadı.

Yönetim yanlısı Assasinler oldukları yerde kalakalmıştı. Ağızları açık halde Altaïr'i izliyorlardı. Altaïr taktığı bilek mekanizmasını görebilsinler diye kolunu hareket ettirip onlara doğru çevirdi.

Bu tek atışlık bir silahtı ve Altaïr atışını yapmıştı. Ama kimse bunu bilmiyordu. Hiçbiri daha önce böyle bir silah görmemişti. Onun varlığından bile sadece birkaç kişi haberdardı. Silahın oldukları yere çevrildiğini görünce yönetim yanlısı Assasinler korkup sindiler ve kılıçlarını yere bıraktılar. Kollarını teslim olduklarını göstermek için havaya kaldırarak Altaïr'in yanından geçtiler ve kalabalığın arasına katılmak üzere kulenin kapısına vardılar. Tam o anda Abbas öne doğru devrildi ve basamaklardan baş aşağı kayarak paldır küldür salona indi.

Altaïr adamın yanında diz çöküp üzerine eğildi. Abbas hızlı hızlı nefes alıp veriyor, kollarından biri sanki düşüş esnasında kırılmış gibi garip bir açıyla duruyordu. Cüppesinin ön yüzü kanla ıslanmıştı. Artık saniyeleri vardı.

"Senden af dilememi mi istiyorsun?" diye sordu Altaïr'e. Sırıttı, birden iskelet gibi göründü. "Karını ve oğlunu elinden aldım diye mi?"

"Abbas, lütfen, son sözlerinin kinci olmasına izin verme."

Abbas alaycı bir ses çıkardı. "Hâlâ erdemli olmaya çalışıyor." Kafasını biraz kaldırdı. "İlk yumruğu sen attın, Altaïr. Ben senin karını ve oğlunu elinden aldım ama senin yalanların benden çok daha fazlasını aldıktan sonra."

"Onlar yalan değildi," dedi Altaïr lafı uzatmadan. "Onca yıl hiç şüphe etmedin mi?"

Abbas acıyla yüzünü buruşturarak gözlerini sımsıkı yumdu. Biraz durduktan sonra, "Öteki dünyanın olup olmadığını hiç merak ettin mi, Altaïr?" diye sordu. "Dakikalar sonra bunu kesin olarak öğreneceğim. Öyle bir dünya varsa babamı göreceğim ve orada ikimiz senin zamanının gelmesini bekliyor olacağız. Sonra da... sonra da hiçbir şüphe kalmayacak."

Öksürdü, boğulur gibi bir ses çıkardı ve ağzında bir kan baloncuğu oluştu. Altaïr adamın gözlerinin içine baktı ve orada bir zamanlar tanıdığı öksüz çocuğa ait hiçbir şey göremedi. Bir zamanlar en iyi arkadaşı olan insana ait hiçbir şey göremedi. Gördüğü tek şey ona ağır bir bedele mal olan çarpık bir mahlûkattı.

Abbas ölünce Altaïr artık ondan nefret etmediğini, ona acımadığını fark etti. Hiçbir şey hissetmiyordu – Abbas'ın

artık dünyada olmamasının verdiği huzurdan başka hiçbir şey...

İki gün sonra haydut Fahad ve adamlarından yedisi atlarının üzerinde belirdiler ve köyün kapısında Altaïr'in başında bulunduğu bir grup Assasin tarafından karşılandılar.

Beyaz cüppe giymiş bir sıra adamla karşılaşınca pazaryerinin ucunda durdular. Sıra sıra dizilmiş Assasinlerin bazıları kollarını kavuşturmuş beklerken, bazıları ellerini yaylarına veya kılıçlarının kabzasına götürmüştü.

"Demek doğruymuş. Yüce Altaïr İbn-La'Ahad Masyaf'ın hâkimiyetini geri almış," dedi Fahad. Yorgun görünüyordu.

Altaïr evet anlamında başını eğdi.

Fahad bunu ciddiyetle düşünür gibi başını yavaşça salladı. "Selefinizle bir anlaşmam vardı," dedi sonunda. "Masyaf'a girebilmek için ona yüklü bir miktar ödeme yapmıştım."

"Girdin zaten," dedi Altaïr hoş bir tavırla.

"Ah, evet, ama korkarım özel bir sebeple," diye karşılık verdi Fahad belli belirsiz bir gülümsemeyle. Eyerinin üzerinde biraz kıpırdandı. "Buraya oğlumun katilini bulmaya geldim."

"Buldun zaten," dedi Altaïr yine o hoş edayla.

Fahad'ın yüzündeki o belli belirsiz gülümseme silinip gitti. "Anlıyorum," dedi. Öne doğru eğildi. "O zaman katil hanginiz?" Gözlerini Assasinlerden oluşan sıra boyunca gezdirdi.

"Oğlunun katilini teşhis edecek görgü tanığın yok mu hiç?" diye sordu Altaïr. "Aramızdaki suçluyu gösteremez mi?"

"Vardı," dedi ve kederli kederli iç geçirdi Fahad, "ama oğlumun annesi onun gözlerini çıkarttı."

"Ya," dedi Altaïr. "Eh, zaten sinsi herifin tekiydi. İçin rahat olsun; oğlunu korumak, hatta o öldüğünde intikamını almak için hiçbir şey yapmadı. İki yaşlı adamla göz göze gelir gelmez tabanları yağladı."

Fahad'ın yüzünde karanlık bir ifade belirdi.

"Sen miydin?"

Altaïr başıyla onayladı. "Oğlun yaşadığı gibi öldü, Fahad. Acı çektirmekten zevk alıyordu."

"Annesinden aldığı bir özellik."

"Ya."

"Ve annesi onun intikamının alınması için ısrar ediyor."

"O zaman geriye söylenecek bir şey kalmıyor," dedi Altaïr. "Şu an harekete geçmek gibi bir niyetin yoksa, kısa süre sonra ordunla geri gelmeni bekleyeceğim."

Fahad'ın yüzü şüpheli bir ifadeye büründü. "Gitmeme izin mi veriyorsun yani? Okçuların beni durdurmaya çalışmayacak mı? Üstelik sizi yerle bir etmek üzere bir orduyla geri döneceğimi bile bile?"

"Seni öldürecek olursam karının gazabıyla başa çıkmam gerekir," dedi Altaïr gülümseyerek. "Üstelik içimden bir ses diyor ki, kampına geri döndüğün zaman Masyaf'a saldırma konusunda fikrini değiştireceksin."

"Neden böyle bir şey olsun ki?"

Altaïr gülümsedi. "Fahad, savaşırsak ikimiz de geri çekilmeyiz. İkimiz de hak edilen çileden, dertten fazlasını getiririz. Belki benim halkım paramparça olur, belki bir daha asla düzelmez – ama seninki de aynı hüsrana uğrar."

Fahad bunu düşünüyormuş gibi göründü. "Derdin, çilenin bedeline karar vermek bana kalmış!"

"Kısa zaman önce ben de oğlumu kaybettim," dedi Altaïr, "ve bu sebepten neredeyse halkımı kaybediyordum. Bunun ödenmeyecek kadar yüksek bir bedel olduğunu fark ettim; hatta oğlum uğruna bile... Bize karşı silahlanırsanız böyle bir bedel ödeme riskine girersiniz. Halkınızın ahlaki değerlerinin benim halkımınkilerden çok farklı oldukları konusunda şüphem yok, ancak hemen vazgeçilemeyecek kadar önemli oldukları da kesindir."

Fahad başıyla onayladı. "Selefinden daha akıllısın, Altaïr. Söylediklerinin çoğu kulağa mantıklı geliyor, geri dönerken bu konu üzerinde gerçekten düşüneceğim. Ayrıca onu karıma da anlatmaya çalışacağım." Dizginlerini topladı ve gitmek üzere atını döndürdü. "Bol şans, Assasin," dedi.

"Konuşmalarına bakılırsa, şansa ihtiyacı olacak kişi sensin."

Haydut yüzüne o çarpık, belli belirsiz gülümsemelerinden birini daha kondurdu ve ardından köyden ayrıldı. Altaïr kendi kendine güldü ve başını kaldırıp dağlık arazinin üzerindeki kaleye baktı.

Yapılacak çok iş vardı.

ELLİ SEKİZ

12 Ağustos 1257

İşte böyle. Moğollar gelmeden Masyaf'tan kaçamayacak kadar geç kaldık. Hatta geldiler *bile*. Sonuç itibarıyla, birkaç saat içinde Konstantinopolis'e gitmek üzere yola çıkıyoruz. Bu kelimeleri eşyalarımız yardımcılar tarafından at arabalarına yüklenmek üzere taşınırken yazıyorum. Maffeo bana ısrarla attığı bakışların kalemimi bırakıp işe bir el atmam için yeterli olacağını sanıyorsa, yanılıyor. Şu an bu kelimelerin gelecekteki Assasinler için büyük bir önem taşıyacağının farkındayım. Hemen not alınmaları gerekiyor.

Küçük bir çatışma birliğiymiş ya da öyle olduğu söyleniyor. Ancak ana kuvvet uzakta değilmiş. Bu arada, çatışma birliği adından söz ettirmek istiyor gibi; küçük ama sert saldırılar düzenliyor, köyün duvarlarına tırmanıp siperlerin üzerinde savaştıktan sonra geri çekiliyorlar. Savaştan, şükür ki, hiç anlamıyorum ama bana öyle geliyor ki bu küçük ani saldırılar gücümüzü ya da güçsüzlüğümüzü ölçmenin bir yolu olabilir. Ayrıca Üstat, Assasinleri dağıta-

rak kalenin gücünü azaltma kararından pişman olacak mı merak ediyorum doğrusu. İki yıl kadar kısa bir süre önce hiçbir çatışma birliği, Assasin okçularına yenik düşmeden ya da müdafaadaki Assasinlerin kılıçları altında ölmeden kaleye on adım bile yaklaşamazdı.

Abbas'tan tarikatın hâkimiyetini güç bela aldıktan sonra Altaïr'in ilk işi günlüklerini getirtmek oldu: Üstat'ın çalışması, tarikatı yeniden inşa etmekte destek alınacak temel bir güç olacaktı, Masyaf'taki çürüyüşü durdurmanın zeminini oluşturacaktı. İnsanlar Abbas'ın bozuk yönetimi altında eski yeteneklerin hiçbirini kazanmamışlar, eski eğitimi almamışlardı. Yoldaşlık sadece ismen Assasin Yoldaşlığı idi. Altaïr'in ilk işi kaybedilen disiplini yerine koymak oldu: Talim sahası bir kez daha çelik çınlamalarıyla ve hocaların bağırışlarıyla, küfürleriyle yankılanmaya başladı. O sıralar hiçbir Moğol çatışma çıkarmaya cesaret edemezdi.

Ancak tam Yoldaşlık ismini ve itibarını geri kazanmıştı ki Altaïr artık Masyaf'ta bir üs olmaması gerektiğine karar verdi ve Assasin armasını gönderden kaldırdı. Tarikatın ileriye dönük amacının Assasinlerin dünyaya açılması olması gerektiğini söyledi. Doğru olanı, insanların arasında çalışmalarıydı; onlardan yükseklerde değil... Altaïr'in oğlu Darim Masyaf'a döndüğünde, çoğu Altaïr'in kütüphanesini inşa etmekle meşgul olan sadece birkaç Assasin'in kalmış olduğunu gördü. İnşaat tamamlandığında Darim kardeşimin ve benim yerimi bulmak üzere Konstantinopolis'e gönderildi.

Ki bu da bizi öyküye dahil olduğumuz noktaya, yani başlangıcından yaklaşık seksen yıl sonrasına götürüyor.

"Ama henüz bitmedi sanırım," dedi Maffeo. Durmuş

beni bekliyordu. Ana avluda Üstat ile görüşecektik. Şüphesiz son kez olarak hisarın içinden yolumuzu uzata uzata geçip avluya çıktık ve orada Altaïr'in sadık yardımcısı Muhlis tarafından karşılandık.

Bu avlu ne sahnelere şahit oldu be, diye düşündüm oraya vardığımızda. Burası Altaïr'in, gecenin zifiri karanlığında durmuş, hastalığa yakalanan babasının hasretini çekmekte olan Abbas ile karşılaştığı yerdi. Burası ikisinin dövüşüp birbirine düşman olduğu, Altaïr'in tarikatın önünde Al Mualim tarafından aşağılandığı, ayrıca Maria ile Abbas'ın öldüğü yerdi.

Bunların hiçbiri, söyleyeceklerini dinlemeleri için Assasinlerin çoğunu orada toplamış olan Altaïr'in aklından silinmemiş olmalıydı. Toplananların arasında yayıyla birlikte Darim, genç Malik ve kulenin çardağında, Üstat'ın yanında yerini almış olan Muhlis de bulunuyordu. Endişe hissi karnımda güve gibi gezinip içimi yerken kendimi bu hissi kontrol etmek için kısa kısa, kesik kesik nefes alıp verirken buldum. Arkadan gelen savaş sesi rahatsız ediciydi. Görünüşe bakılırsa Moğollar bu anı kaleye başka bir saldırı düzenlemek için seçmişlerdi. Belki de kalenin savunmasının geçici olarak kırıldığının farkındaydılar.

"Yoldaşlarım," dedi Altaïr. "Birlikte kısıtlı bir zaman geçirdik, biliyorum. Ama inanıyorum ki bu kodeks, henüz soramadığınız sorulara cevap verecektir."

Onu aldım ve huşu içerisinde elimde evirip çevirdim. O, Üstat'ın Elma'yla çalışarak geçirdiği onlarca yıldan damıtılmış en önemli düşüncelerini içeriyordu.

"Altaïr," dedim kelimeleri oluşturmakta zorlanarak, "bu hediye... çok değerli. *Grazie.*"

Altaïr'den gelen bir işaretle Muhlis küçük bir çantayla öne çıktı ve onu Üstat'a verdi.

"Bir sonraki durağınız neresi?" diye sordu Altaïr.

"Bir süre Konstantinopolis'te olacağız. Venedik'e dönmeden önce orada bir lonca kurabiliriz."

Altaïr sessizce güldü. "Oğlun Marco babasının fırtınalı hikâyelerini duymak için can atıyordur."

"Bu tarz masallar için henüz biraz küçük. Ama birkaç yıl sonra, *si*." Güldüm.

Çantayı bana uzattı. İçerisindeki birkaç ağır nesnenin kayıp hareket ettiğini hissettim.

"Son isteğim, Niccolò. Bunları yanına al ve iyi koru. Gerekirse sakla."

Kaşlarımı kaldırdım ve çantayı açmak için Altaïr'den izin istiyormuşum gibi bir hareket yaptım. Altaïr başıyla onaylayınca çantanın içine baktım ve ardından elimi uzatıp beş taştan birini çıkardım. Diğerleri gibi bunun da ortasında bir delik vardı. "Eser mi bunlar?" diye sordum. Acaba Alamut'taki sürgünü esnasında bulmuş olduğu eserler miydi?

"Sayılır," dedi Üstat. "Onlar anahtar, her birine birer mesaj işlenmiş anahtarlar."

"Mesajlar kimin için peki?"

"Keşke bilsem," dedi Altaïr.

Bir Assasin hızla koşarak avluya girdi ve Darim'e bir şeyler söyledi. Darim yaklaştı. "Baba. Bir Moğol öncü kuvveti içeri girmiş. Köy istilaya uğramış."

Altaïr başını indirip kaldırdı. "Niccolò, Maffeo. Oğlum sizi çok kötü bir savaşın içinden geçirecek. Vadiye ulaşınca aynı yolu takip ederek küçük bir köy bulana kadar devam

edin. Atlarınız ve erzakınız sizi orada bekliyor. Sağ salim gidin, dikkatli olun."

"Siz de, Üstat. Kendinize iyi bakın."

Gülümsedi. "Bakalım artık."

Konuşmanın ardından Üstat uzaklaştı. Assasinlere bağıra çağıra emirler yağdırmaya başlamıştı bile. İçinde garip taşlar bulunan çantayı omzuma atıp paha biçilmez kodeksi elimde sıkı sıkı tutarken onu bir daha görüp göremeyeceğimi merak ettim. O andan aklımda kalan tek şey, bizi hızla bir meskene götürürlerken gördüğüm bedenlerden, duyduğum bağırışlardan ve çelik çınlamalarından oluşan bir görüntü sadece. Meskene vardığımızda bir köşeye çekilip bu kelimeleri yazdım; savaş dışarıda tüm şiddetiyle devam etmekte – ama şu an gitmek zorundayım. Kaçıp canımızı kurtarmak için dua etmekten başka bir şey gelmiyor elimden.

Her nedense kurtulacağımızı düşünüyorum. Assasinlere güveniyorum. Altaïr'in bana olan inancına layık olmayı umuyorum sadece. Bu hususlaki her şeyi ancak zaman gösterecek.

1 Ocak 1258

Yeni bir yılın ilk günü... Karmaşık duygularla günlüğümün kapağındaki tozu silip temiz bir sayfaya başlıyorum. Bu kayıt yeni bir başlangıca mı işaret ediyor, yoksa öncesinden gelen öyküye ilave niteliği mi taşıyor, emin değilim. Belki de buna sizin, okuyucunun karar vermesi gerekecek.

Bildirmem gereken ilk haberi size istemeye istemeye

sunuyorum. Kodeksi kaybettik. Yola çıktığımız gün bize Altaïr tarafından verilen, gözetimimize emanet edilen şey düşmanın ellerinde. Kumda kanlar içinde, ağlaya ağlaya yatarken Moğol birliğinin atlarının toynaklarıyla havaya kalkan tozu seyrettiğim ve birlikten birinin içinde kodeks olan, sapı kopmuş deri çantayı savurduğu o an bana hep ıstırap gibi gelecek. Masyaf'tan ayrıldıktan iki gün sonra, güvenliğimizden artık eminken –ya da bize öyle gelirken– saldırıya geçmişlerdi.

Maffeo ve ben kıl payı da olsa canımızı kurtardık. Üstat ile geçirmiş olduğumuz zamanın bize kodeksten alabileceğimiz irfanı olmasa da kendimiz için ilim araştıracak ve yorumlayacak yetiyi kazandırmış olduğunu düşünerek biraz teselli bulduk. Bir an önce doğuya gidip kodeksi geri almamız (ve maalesef, ilk fırsatta Venedik'e gidip oğlum Marco'yu görme planımı ertelemem) gerektiği konusunda karar kıldık. Ancak her şeyden önce Konstantinopolis'teki işlerle ilgilenmemiz gerekiyordu, çünkü yapılacak şey çoktu. Önümüzde en az iki yıllık iş vardı ve bu iş de kodeksin yol gösterici bilgeliği olmadan çok daha meşakkatli olacaktı. Bu durumda bile *Evet, kitabı kaybettik ama bizler zihnen ve kalben Assasinleriz ve yeni edindiğimiz deneyimlerimizi ve ilmimizi verimli kullanmamız gerek*, diye karar aldık. Bu sebeple, ticaret merkezimizi çoktan seçmiş bulunmaktayız: Aya Sofya'nın kuzeybatısında kalan küçük gezinti alanı. Orada en kaliteli malları satmayı amaçlıyoruz (ama tabii!). Bu arada, söz verdiğimiz gibi, Assasin Amentüsü'nü yaymaya ve tanıtmaya başlayacağız.

Bir de bir yandan yeni lonca kurma sürecine başlarken, diğer yandan da bize Altaïr tarafından verilen beş taşı sak-

lama işine koyulduk. Beş anahtarı... "Onları iyi koruyun ya da saklayın," demişti. Moğollarla yaşadıklarımızın ardından anahtarların saklanması gerektiğine karar verdik ve bu yüzden onları Konstantinopolis'in dört bir yanına gizlemeye başladık. Bugün de sonuncusunu saklayacağız işte. Siz bu yazdıklarımı okurken beş anahtarın hepsi de Tapınakçılardan güvenli bir şekilde gizlenmiş, gelecekteki bir Assasin tarafından bulunmayı bekliyor olacak.

Artık o her kimse...

SON

Assasin'in kulaklarına yukarıdan, güverteden koşuşturma sesleri geldi. Karaya yaklaşınca çıkan o tanıdık, yerleri döven ayak sesleri duyuldu. Mürettebat üyeleri mahallerinden çıkıp pruvaya doğru koşuyor, direklere tırmanıyor, halatları sarkıtmaya başlıyor ve yaklaşmakta oldukları pırıl pırıl limanlara ellerini gözlerine siper ederek uzun uzun bakıp heyecanla önlerindeki maceraları bekliyorlardı.

Assasin'in de önünde maceraları vardı. Onun maceraları mürettebatın zevkle hayalini kurduğu, aralarında şüphesiz tavernaları ziyaret etmek ve sokak kadınlarıyla düşüp kalkmak gibi eğlencelerin de bulunduğu kaçamaklardan elbette önemli ölçüde farklıydı. Assasin yaşam mücadelelerinin basitliğinden ötürü adamları adeta kıskanıyordu. Onun görevleriyse çok daha çetrefilliydi.

Niccolò'nun günlüğünü kapattı ve defteri masanın üzerinde kendinden uzaklaştırdı. Parmaklarını defterin eski kapağının üzerinde gezdirip az önce okudukları üzerinde derin derin düşündü. Onların tam manasının zaman içinde kendini göstereceğini biliyordu. Ardından derin bir nefes alarak ayağa kalktı, cüppesini giyip süngü mekanizmasını bileğine sıkıca taktı ve başlığını kafasına geçirdi.

Sonra kamarasının kapısını açıp güverteye çıktı. Gemi ışıl ışıl parlayan suları yararak limana doğru yaklaşırken, o da elini gözlerine siper ederek limana şöyle bir baktı. İnsanlar onları karşılamak üzere çoktan orada toplanmıştı.

Ezio o yüce şehre varmıştı. Konstantinopolis'teydi.

Karakter Listesi

Niccolò Polo, hikâyeyi anlatan kişi
Maffeo Polo

Assasinler
Altaïr İbn-La'Ahad
Maria, karısı (née Thorpe)
Darim ve Sef, oğulları
Al Mualim, Üstat
Faheem al-Sayf
Umar İbn-La'Ahad, Altaïr'in babası
Abbas Sofian
Ahmad Sofian, Abbas'ın babası
Malik Al-Sayf
Tazim, Malik'in oğlu, Malik olarak da bilinir
Kadar, Malik'in erkek kardeşi
Rauf
Jabal
Labib
Swami
Farim

Masyaf köylüleri
Muhlis, karısı Ayla ve kızı Nida

Haçlı Seferleri
İngiliz Kralı I. Richard, "Aslan Yürekli Richard"
Salah Al'din, Sarazenlerin Sultanı
Shihab Al'din, oğlu
Altaïr'in Dokuz Hedefi
Tamir, karaborsa tüccarı
Abu'l Nuqoud, Şam'ın Ticaret Kralı
Garnier de Naplouse, Yüce Efendi, Hospitaliyer Şövalyeleri
Talal, köle tüccarı
Majd Addin, Kudüs naibi
William de Montferrat, Akka lordu
Sibrand, Yüce Efendi, Tötonik Şövalyeler
Jubair al-Hakim, Şam'ın başâlimi
Robert de Sable, Yüce Efendi, Tapınak Şövalyeleri

Kıbrıs'taki Kişiler
Osman, Limasol kalesi yüzbaşısı
Kızıl Friedrich, Limasol'un rütbeli Tapınak Şövalyesi
Armand Bouchart, Robert de Sable'ın halefi
Markos, Direniş üyesi
Barnabas, Direniş üyesi
Barnabas, sahte Barnabas
Jonas, tüccar
Moloch, "Boğa"
Salim ve Şahar, Moloch'un oğulları

Eşkıyalar
Fahad
Bayhas
Uzun Kuyruk

HAKİKAT KANLA YAZILACAK!

Marco'nun babası Niccolò Polo, tüm hayatı boyunca sır olarak tuttuğu hikâyeyi en sonunda anlatmaya başlayacaktı – Yoldaşlık'ın en olağanüstü Assasinlerinden Altaïr'in hikâyesini...

Son derece zor ve korkutucu bir görevle yola çıkan Altaïr, Kutsal Toprakların dört bir yanında düşmanlarının canını alırken Assasin Amentüsü'nün, yani Suikastçının İnancı'nın da gerçek anlamını görüp anlayacaktı. Tarikata olan bağlılığını ispat etmesi gereken Altaïr, aralarında Tapınakçıların lideri Robert de Sable'ın da bulunduğu dokuz ölümcül düşmanını ortadan kaldırmak zorundaydı.

Altaïr'in yaşam öyküsünün ilk kez anlatıldığı bu kitapta, tarihin gidişatını değiştirecek bir serüven sizleri bekliyor. Tapınakçı komplosuna karşı Altaïr'in giriştiği bitmek bilmeyen mücadele... Hem şaşırtıcı hem de trajik tarafları olan aile hayatı... Ve en sonunda eski bir arkadaşının ihaneti...

HAKİKAT KANLA YAZILACAK! KANLA VE SUİKASTÇININ İNANCI'YLA!..

© 2015 Ubisoft Entertainment. Tüm hakları saklıdır.
Assassin's Creed, Ubisoft ve Ubisoft logosu, ABD ve/veya diğer ülkelerde Ubisoft Entertainment'ın ticari markalarıdır.

UBISOFT

Ubisoft'un çok satan

ASSASSIN'S CREED

oyunundan uyarlanmıştır.

ISBN 978-9944-82-995-3

instagram.com/EpsilonYayinevi
facebook.com/EpsilonYayinevi
twitter.com/EpsilonYayinevi

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com